

Hợp âm Thư Bảy

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

Lý Trà

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiĐây là lần thứ ba
Cố Thất Hải chuyển nhà trong năm nay.

Mùa hè năm nay dường như tới sớm hơn những năm trước, dưới nắng hè chói chang, một mình Cố Thất Hải mang hai chiếc vali hành lý chuyển đến dưới tầng nhà trọ mới, bước chân có chút không vững, tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên. Cô lau mồ hôi trên trán, lấy ra điện thoại xem, quả nhiên là bà chủ nhà gọi đến.

Lần này Cố Thất Hải thuê nhà của một người phụ nữ trung niên hay sốt ruột. Cuộc gọi này chắc chắn là giục cô nhanh chóng lên phòng gặp bà.

Cô cắn môi, kéo nhanh đồ đạc vào thang máy, một

phút sau liền có mặt ở tầng 11.

Đúng như Cố Thất Hải đoán, bà chủ nhà lòng đã nóng như lửa đốt đứng đợi cô trước thang máy. “Nhanh lên nào, tí nữa thím còn có hẹn đi chơi mặt chược nữa.” Bà chủ nhà nhanh chóng kéo Cố Thất Hải vào phòng 1102, vội vàng nói cho cô về mấy điểm cần lưu ý khi thuê nhà.

Cố Thất Hải ngoan ngoãn đứng một bên lắng nghe, dù sao người đang gấp là chủ nhà nên bà cũng chủ động nói ngắn gọn.

Sau một hồi nói chuyện, bà chủ nhà liền giao chìa khóa nhà cho Cố Thất Hải, thuận miệng hỏi: “Hình như cháu vẫn còn là sinh viên phải không? Tiền thuê nhà là do cha mẹ hỗ trợ sao?”

Cố Thất Hải âm ừ: “Cháu... Cháu đi làm thêm kiếm tiền.”

Bà vỗ vỗ vai cô: “Người do A Diễn giới thiệu thím rất tin tưởng. Nhớ đúng thời hạn trả tiền cho thím,

những chuyện khác cháu liền tùy ý.” Nói xong bà chủ nhà liền nhìn thời gian rồi vội vàng chạy vào thang máy rồi đi.

Cố Thất Hải nhớ ra, vừa rồi khi đi theo bà chủ nhà cô liền để lại hai vali đồ đạc ở trước cửa thang máy. Khi này vừa nghe bà chủ nói chuyện cô vừa chú ý động tĩnh ngoài hành lang. Trừ bỏ tiếng người về ở gian phòng bên cạnh cô đều không nghe thấy gì khác, nên cũng không lo lắng việc có người lấy trộm mất đồ.

Cô định đi ra ngoài mang đồ vào, nào ngờ vừa mở cửa ra liền thấy hai chiếc vali đang nằm yên lặng trước cửa. Cô ngó ra bên ngoài, nơi này chỉ có ba căn hộ. Nhà cô ở là 1102, bên cạnh là số nhà 1101 và đối diện là 1103. Như vậy tiếng bước chân cô vừa nghe được là của chủ nhà 1101, có lẽ người đó vừa giúp cô chuyển hành lý đến trước cửa.

Khi nào đó nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn người ta mới được.

Cố Thất Hải yên lặng nhớ kỹ chuyện này rồi bắt đầu

chuyển đồ đạc vào nhà mới, bắt đầu sắp xếp mọi thứ.

Một lúc sau, người cô nhể nhại mồ hôi, vừa trải xong ga giường đột nhiên nghe thấy chuông báo tin nhắn vang lên. Là của người giới thiệu phòng.

Hà Diễm hỏi cô: “Cảm thấy nhà mới thế nào?”

Cố Thất Hải nhanh chóng đáp lại: “Tốt lắm. Cảm ơn.”

Hà Diễm: “Không cần khách khí. Nếu rảnh thì mời tôi đến nhà mới làm khách đi :) ” Cuối tin nhắn còn có một cái mặt cười.

Cố Thất Hải hơi ngẩn người, đột nhiên không biết phải đáp lại thế nào.

Hà Diễm là đồng nghiệp của cô ở một gian bán quần áo, cùng tuổi với Cố Thất Hải. Là một sinh viên năng động, luôn có thể dễ dàng hòa đồng cùng mọi người, cho dù chỉ là nhân viên bán thời gian nhưng thành tích tiêu thụ của cậu ta không hề kém bất kì nhân viên chính thức nào.

Mấy ngày trước, Hà Diễm biết được Cố Thất Hải cần chuyển nhà gấp, cậu liền tốt bụng giới thiệu cho Cố Thất Hải bà chủ của căn nhà này, bởi vì giới thiệu cho người quen nên cậu còn giúp cô hạ giá thuê nhà xuống mức thấp nhất. Tuy rằng so với nhà trọ cũ của cô tiền vẫn cao hơn một chút nhưng an ninh nơi này lại vô cùng tốt, rất thích hợp với cô gái độc thân như cô ở.

Trong năm nay, Cố Thất Hải đã chuyển qua hai phòng trọ khác, trừ việc an ninh không tốt thì chủ nhà cũng không muốn cho cô vẽ tranh trong phòng. Hồi còn học trung học, Cố Thất Hải cũng miễn cưỡng có thể coi là một học sinh chuyên về mảng mỹ thuật hội họa. Nếu như chỉ dựa vào tiếng tăm và trình độ vẽ của cô để vẽ tranh kiếm sống thì không đủ, nên ban ngày cô làm việc bán thời gian, tối về lại tiếp tục vẽ tranh. Trong một tháng không chỉ kiếm đủ được tiền thuê nhà mà còn có chút tiền thừa để tiêu vặt.

Nhưng những chủ nhà khác lại không nghĩ vậy. Cho dù Cố Thất Hải quét dọn phòng ở sạch sẽ đến mấy thì bọn họ vẫn cho rằng màu vẽ của cô làm bẩn nhà. Một khi biết được nghề chính của Cố Thất Hải thực ra là vẽ

tranh, họ liền thẳng tay đuổi cô đi chỗ khác thuê nhà.

Nếu lần này không có Hà Diễm hỗ trợ, có lẽ cô còn phải đi ra ngoài đường để ở.

Tính ra chuyện này nếu cảm ơn miệng suông đúng là không đủ. Mời Hà Diễm về nhà làm khách tất nhiên là có thể, cô nhất định sẽ còn làm một mâm đồ ăn thật phong phú để chiêu đãi nữa.

Cố Thất Hải hạ quyết tâm, ngón tay rất nhanh soạn tin nhắn: “Được” dừng lại một chút còn soạn thêm một khuôn mặt cười rồi gửi qua.

—

Rất nhanh thời gian đã trôi qua một tháng kể từ khi Cố Thất Hải chuyển qua nhà mới, đối với nơi này cô cảm thấy khá hài lòng. Tuy nhiên cô vẫn có chút tiếc nuối là chưa thể gặp mặt cảm ơn được người hàng xóm cách vách.

Cố Thất Hải làm việc ở hàng quần áo từ 12 giờ trưa đến 9 giờ tối, đại đa số thời gian chỉ có thể ở nhà vào

buổi tối, cho nên rất ít chạm mặt các chủ nhà của căn hộ khác.

Thế nhưng thân phận chủ nhà bên cạnh so với cô tưởng tượng còn thần bí hơn. Có vài ngày Cố Thất Hải thức suốt đêm để vẽ tranh, ngẫu nhiên nghe được nhà bên cạnh có truyền đến tiếng mở cửa. Sau đó sáng sớm liền nghe thấy tiếng người rời đi. Cô tự nhận mình là người có cuộc sống sinh hoạt rất quái dị, nhưng người nọ so với cô có vẻ còn quái dị hơn.

Về sau Cố Thất Hải có vài lần qua lại với gia đình ở nhà đối diện, qua cô con gái lớn, vẫn đang là học sinh trung học, tên Tiêm Tiêm mới biết được chút tin tức về người hàng xóm kia.

“Chị nói là Mã tiên sinh sao?”

Cố Thất Hải sửng sốt, giờ cô mới biết người hàng xóm nọ là người đàn ông họ Mã.

Tiêm Tiêm thần bí nói: “Gia đình em chuyển đến đây từ đầu năm, nhưng số lần gặp mặt Mã tiên sinh kia

tính chỉ được trên đầu ngón tay. Hành tung anh ra rất bí ẩn. Thi thoảng có khoảng thời gian luôn đi sớm về muộn, rồi lúc khác lại sẽ ở nhà cả ngày, lâu nhất là 1 tháng liền không ra khỏi cửa, trong khu này hình như không có ai là người quen của anh ta. Nếu không phải có một lần em thấy thư của anh ta ở hộp thư dưới tầng, có lẽ ngay cả họ anh ta em cũng không biết. Bố em nói, nhìn tính cách cổ quái, lại thêm bộ dạng xuất quỷ nhập thần này, chắc chắn là người không ra gì.”

Tiêm Tiêm nhìn bộ dạng nửa tin nửa ngờ của Cố Thất Hải lại nói thêm: “Thật ra có một lần em đã nhìn thấy anh ta trên đường cùng một số người kì lạ thì thầm nói chuyện gì đó ở một ngõ nhỏ. Cách ăn mặc rất kín đáo, dường như sợ có người nhìn thấy mặt mình..... Hành vi như vậy còn chưa đủ quái lạ sao?”

Cố Thất Hải không nói gì, chỉ khẽ nhún mày.

“Thất Hải, em không lừa chị đâu, dù Mã tiên sinh là loại người nào,.... Em vẫn thấy chị nên tránh xa anh ta ra...”

Cố Thất Hải tất nhiên biết là Tiêm Tiêm sẽ không tự nhiên đi bịa chuyện lừa gạt cô. Mà chuyện nói xấu Mã tiên sinh cũng chẳng đem lại cho cô bé chút lợi lộc gì. Tiêm Tiêm vốn thân thiết gọi cô một tiếng “chị” mà cô cũng đã coi Tiêm Tiêm như một cô em gái.

Cô đã được những người cùng tòa nhà khác kể về hoàn cảnh gia đình nhà Tiêm Tiêm. Mẹ cô bé nửa năm trước đã qua đời vì ung thư, dưới cô bé còn có một đứa em trai học tiểu học, mà cha cô lại vì chuyện cơm áo gạo tiền luôn ở bên ngoài bôn ba. Chuyện trong nhà vốn đều đổ dồn lên Tiêm Tiêm. Cho đến khi Cố Thất Hải xuất hiện, cô bé liền coi cô như một người chị mà ỷ lại.

Cũng vì thế mà Cố Thất Hải cũng rất tin tưởng Tiêm Tiêm.

Nhưng mà....

Cố Thất Hải đưa mắt nhìn cánh cửa nhà 1101 đóng chặt. Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiêm Tiêm, tâm tình cô chợt có chút phức tạp.

Mã tiên sinh thật sự là người đáng sợ như vậy sao?

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Anh

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiMắt thấy mới là sự thật.

Cố Thất Hải suy nghĩ rất lâu mới hạ quyết tâm sẽ không nghĩ xấu về Mã tiên sinh trước khi nhìn thấy anh.

Hơn nữa trước kia Mã tiên sinh từng giúp đỡ cô, tuy là một chuyện rất nhỏ, nhưng phần ý tốt ấy cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Tuy rằng chưa có cơ hội gặp mặt Mã tiên sinh nhưng Cố Thất Hải vẫn luôn muốn giúp anh điều gì đó nằm trong khả năng của mình. Chẳng hạn như ban công hai nhà chỉ cách xa nhau một thước, nếu Mã tiên sinh vài ngày không về nhà, bồn hoa bị khô cạn thì cô sẽ với tay sang giúp anh tưới nước. Hoặc khi cô thấy tấm thảm

trước cửa nhà 1101 lâu chưa giặt, thuận tiện giặt thảm nhà mình cô sẽ giặt luôn giúp anh.

Kể từ đó trở đi Mã tiên sinh hình như cũng đã phát hiện ra việc làm âm thầm của Cố Thất Hải. Mặc dù anh không ra mặt nói cảm ơn nhưng sau hôm Cố Thất Hải giúp anh tưới nước chậu hoa, cô phát hiện trên lan can ban công nhà mình có thêm một chiếc chuông gió, kiểu dáng giống như chuông cổ của Nhật Bản, được chạm khắc tinh xảo, mỗi khi có gió thổi qua liền phát ra âm thanh trong trẻo vui tai.

Bên dưới chuông gió còn có một tờ giấy nhớ, Cố Thất Hải thấy may mắn vì mình phát hiện ra sớm. Nếu tờ giấy nhớ này chẳng may bị gió thổi bay mất thì thật đáng tiếc.

Trên tờ giấy là dòng chữ ngay ngắn, đơn giản.
“Cảm ơn vì ngày thường hay giúp đỡ tôi, chiếc chuông gió này rất hợp với ban công nhà cô. Cứ nhận lấy. Đừng khách sáo.”

Cố Thất Hải nhìn ra ban công, thấy chiếc chuông

gió lắng lại, khẽ mỉm cười.

Sau đó cô rảnh rồi lên mạng xem ý nghĩa của việc tặng chuông gió: “Nếu là tình nhân tặng nhau, biểu thị cho tình cảm lưu luyến và nhớ nhung, không thể thường xuyên ở bên nhau, hy vọng có thể thông qua chuông gió mà nghe được tiếng lòng của nhau. Còn nếu là bạn bè tặng nhau, là hy vọng mỗi khi chuông gió kêu lên, qua tiếng chuông hai người có thể hiểu được tâm trạng của đối phương.”

Cố Thất Hải tra xong liền cảm thấy mặt mình nóng lên. Mã tiên sinh tặng chuông gió cho cô chắc chắn sẽ không có hàm nghĩa sâu xa như thế này. Có lẽ chỉ là trùng hợp trong nhà thừa một chiếc chuông gió không dùng đến mà thôi.

Quan hệ giữa cô và Mã tiên sinh chưa đạt đến mức độ bạn bè, lại càng không phải là tình nhân. Nghĩ vậy cô lại kéo trang web xuống đọc tiếp, chuông gió vẫn còn một ý nghĩa nữa.

Đại diện cho nguyện vọng.

“Nói lên một ước nguyện của bạn. Nếu chuông gió vang lên, có nghĩa là thiên sứ đã nghe được nguyện vọng của bạn, cũng có nghĩa nó sẽ sớm được thực hiện.

Cố Thất Hải lập tức chạy ra ban công, quay mặt về chiếc chuông gió, nhắm hai mắt lại.

Hy vọng mình có thể tới gần Mã tiên sinh hơn.

Cô mở mắt, chợt nghe thấy tiếng chuông gió thanh thúy vang lên,

Tuy rằng nguyện vọng về Mã tiên sinh chưa được thực hiện, nhưng rất nhanh Cố Thất Hải đã gặp được chuyện tốt khác.

Vì đang là kì nghỉ hè nên ở hàng quần áo nơi Cố Thất Hải làm việc mới gia nhập thêm vài người sinh viên làm part-time. Họ đều là những nữ sinh, năng động, nhiệt tình, miệng lưỡi khéo léo. Mới đi làm có vài ngày liền vui vẻ nói chuyện với những người làm khác, đối đãi khách hàng cũng rất tốt. Doanh thu tiêu thụ cũng vì thế mà cũng tăng mạnh.

Cố Thất Hải tự nhận mình rất khác với những nữ sinh viên này. Tính cách của cô tuy không gọi là quái gở, nhưng cũng không phải là có thể tùy tiện nói chuyện được với bất kì nào. Khi mới vào làm, cô cũng đã nói qua với ông chủ, khi có tình huống cần thiết thì cô sẽ cố gắng giới thiệu sản phẩm đối với khách đến. Nhưng bình thường thì cô sẽ chủ yếu làm mấy chuyện hậu cần, lấy tiền lương cố định.

Sau này đi làm, Cố Thất Hải thường xuyên ở kho hàng kiểm tra hóa đơn. Cửa kho hàng rất mỏng, ngẫu nhiên vẫn có thể nghe được âm thanh cười đùa của mọi người trong cửa hàng. Cô cũng không thấy có gì là khó xử, dù sao việc này là do bản thân cô lựa chọn, dù thế nào cô cũng chấp nhận.

Có người đẩy cửa vào, là một nữ sinh mới đến làm, nói với Cố Thất Hải: “Áo phong cỡ nhỏ số 0743, bên ngoài hết rồi, làm phiền lấy thêm vài cái mang ra.”

Cố Thất Hải đáp lời, khi tìm được chỗ áo cần tìm đột nhiên cô phát hiện ra bà vai nữ sinh kia đang run lên. Quay người lại mới thấy được cô gái ấy đang che miệng

cười trộm.

“Sao thế?”

Nữ sinh kia cười cười chỉ về một góc ngoài cửa hàng. Hà Diễm đang giới thiệu sản phẩm cho một cô gái. Hà Diễm ăn nói trôi chảy, khuôn mặt còn đẹp trai lãng tử. Vị khách nữ kia không thể rời ánh mắt khỏi mặt anh. Cố Thất Hải để ý, dưới lời ngon tiếng ngọt của Hà Diễm, vị khách kia đã chọn mua không ít quần áo.

“Quả nhiên là không có cô gái nào thoát được ‘mỹ nam kế’ của Hà Diễm.” Nữ sinh kia vừa hâm mộ vừa tán thưởng nói, “Vừa nãy vị khách nữ kia đi vào liền mang về mặt bần khoản, mấy người chúng tôi dù nói thế nào cô ấy cũng không đáp lại. Thế nhưng Hà Diễm vừa nói vài câu, chỉ một lúc sau tâm trạng cô ấy liền thay đổi, mặt mày hớn hờ. Giờ còn hận không thể đánh sạt người vào Hà Diễm.... Chẳng qua là ai bảo đây chính là thời đại chọn mặt gửi vàng chứ. Chỉ cần có bộ dạng xinh đẹp thì chuyện gì cũng đúng.”

Cố Thất Hải cười nói: “Đừng nói vậy chứ, bộ dạng

của cậu cũng rất được mà.”

Nữ sinh viên kia giật mình, đưa tay nhéo mặt Cố Thất Hải: “Không nghĩ tới miệng lưỡi của cậu cũng rất ngọt, thật khiến người khác yêu thích.

Cố Thất Hải không đồng tình với lời nói này. Nếu thật sự khiến người khác yêu thích cô đã không phải sống loại cuộc sống này,

Cố Thất Hải đưa lô áo phong cho nữ sinh kia rồi tiếp tục kiểm hóa đơn. Sau khi cô đã tính toán xong sổ sách ở phòng kho, đi ra ngoài cửa hàng, vị khách bị Hà Diễm mê hoặc vẫn còn ở đó, lại vừa đứng lại ở đường đi ra của cô. Vì thế Cố Thất Hải bước nhanh chân lên, định lặng lẽ đi qua hai người. Không ngờ vừa đến cạnh Hà Diễm, cậu lại đột nhiên quay đầu, cười với cô: “Thất Hải, cô xong rồi?”

Cố Thất Hải gật đầu, không muốn quấy rầy cậu tiếp thị sản phẩm tiếp, nhưng khi thuận mắt nhìn qua vị khách nữ kia, ánh mắt cô có dừng lại một chút, một đoạn trí nhớ hiện lên trong đầu.

Cố Thất Hải còn đang phân vân có nên lên tiếng hay không thì người nọ đã nói trước: “Cố Thất Hải?”

“Cậu là Nhậm Tuyết Lan?” Cố Thất Hải cũng cười. “Đã lâu không gặp.”

Hà Diễm đứng một bên nhìn Cố Thất Hải, lại nhìn sang Nhậm Tuyết Lan: “Thì ra hai người quen nhau?”

“Chúng mình học cùng Trung học.” Nhậm Tuyết Lan vô cùng thân thiết khoác tay Cố Thất Hải. Cố Thất Hải không quen có người tiếp xúc thân mật như vậy nhưng cũng không né tránh.

“Sớm biết là người quen thì mình đã không tốn nhiều nước bọt như vậy.” Hà Diễm thân thiết cười nói: “Mình đi bảo ông chủ giảm giá cho cậu.”

“Cảm ơn.” Nhậm Tuyết Lan hưng phấn nhìn Hà Diễm, nhưng lại phát hiện ra ánh mắt cậu sáng rực, nhưng lại không nhìn về phía cô.

Trong ánh mắt của cậu chỉ có mình Cố Thất Hải.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiHai năm trước, sau khi học xong Trung học, Cố Thất Hải chưa gặp lại Nhậm Tuyết Lan.

Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, Cố Thất Hải đại khái cũng biết qua về cuộc sống hiện tại của Nhậm Tuyết Lan. Khác với Cố Thất Hải, Nhậm Tuyết Lan đã sớm từ bỏ chuyên ngành Mỹ thuật tạo hình trước kia đã học ở Trung học, thuận lợi thi vào trường đại học ngoại thương. Cuộc sống mỗi ngày không cần lo lắng việc cơm áo gạo tiền, chuyện phiền não thì cùng lắm cũng như hôm nay phải mặc quần áo gì? Giờ học này có thể trốn hay không? Hay nam sinh mình thích đã có bạn gái hay chưa?

Cố Thất Hải cảm thấy cuộc sống yên bình như vậy

đổi với cô là một giấc mơ xa vời.

Nhưng cô không ngờ là Nhậm Tuyết Lan lại hâm mộ cuộc sống ‘nay ăn mai nhịn’ của cô.

“Mình nghe nói, lớp mỹ thuật của chúng ta năm ấy hình như chỉ có mỗi cậu là tiếp tục kiên trì theo ngành. Những người khác, người thì trong nhà có tiền để đi du học, người thì sau khi thi chuyên ngành mỹ thuật vào đại học xong liền đổi lại ngành học. Thất Hải, cậu vẫn có thể làm việc đúng với đam mê của mình, chắc nhất định rất hạnh phúc.”

“Đừng hâm mộ mình. Mình không đỗ nổi đại học nên mới phải sống cuộc sống như thế này. Nếu có thể chỉ dựa vào vẽ tranh để kiếm sống liệu mình còn phải đi làm thêm như thế này?”

“Cậu làm thêm ở gian bán quần áo này cũng không phải không tốt, nơi này chẳng phải còn có một ánh chàng đồng nghiệp đẹp trai nữa sao?”

Cố Thất Hải điểm lại khuôn mặt các đồng nghiệp

trong đầu: “Cậu nói Hà Diễm?”

“Chẳng lẽ trừ bỏ anh ấy còn có ai đẹp trai nữa sao?” Thấy Cố Thất Hải quả quyết lắc đầu, Nhậm Tuyết Lan lại nói tiếp: “Mình thấy quan hệ hai người rất tốt, hai người là người yêu sao?”

“Cậu hiểu lầm rồi, chúng mình chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Mình thấy anh ấy đối xử với cậu rất tốt mà.”

“Anh ấy đối với ai cũng tốt, không chỉ riêng mình.”

Nhậm Tuyết Lan nhìn Cố Thất Hải một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: “Mình chỉ hỏi vậy thôi, cậu phủ nhận kịch liệt thế làm gì?”

Cố Thất Hải ngây ngốc, tính cách của cô thật sự có chút bảo thủ, trước mắt cô cũng không có ý định gì về phương diện tình cảm, cô sợ nói thêm gì đó thì quan hệ của cô và Hà Diễm trở thành càng nói càng thêm tồi. Cô dứt khoát ngậm miệng lại, khuấy khuấy cốc trà sữa trước mặt rồi một ngụm uống hết.

Buổi tối Cổ Thất Hải trở lại nhà trọ, đúng lúc gặp cha Tiêm Tiêm vừa tan làm trở về.

Cổ Thất Hải nhớ rõ Tiêm Tiêm từng nói, cha của cô bé là trưởng phòng của một xí nghiệp lớn. Tan tầm xong thường xuyên phải đi xã giao, hôm nay là lần hiếm hoi Cổ Thất Hải chạm mặt ông.

“Xin chào.”

“Chào Cổ tiểu thư.”

Cổ Thất Hải để ý thấy trên tay ông cầm một hộp bánh ngọt, liền hỏi một câu: “Hôm nay là ngày kỉ niệm đặc biệt gì sao?”

Cha Tiêm Tiêm cười tủm tỉm: “Hôm nay là sinh nhật đứa nhỏ nhà tôi, tôi cố ý về sớm chúc mừng nó.”

Cửa thang máy mở, Cổ Thất Hải ấn nút lên tầng 11: “Chú tận tâm như vậy, đứa nhỏ và Tiêm Tiêm nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Hay Cố tiểu thư cũng sang nhà chúng tôi ăn bánh ngọt cùng đi.”

“Không được rồi, hôm nay cháu có chút việc bận.”
Cố Thất Hải đáp lại ánh mắt của ông, thân thiết cười nói.
“Chúc đứa bé nhà chú sinh nhật vui vẻ.”

Cố Thất Hải cùng cha Tiêm Tiêm bước ra khỏi thang máy, đúng lúc này Tiêm Tiêm dẫn em trai phấn khởi đi ra khỏi nhà đón cha. Cố Thất Hải một lần nữa chúc đứa bé sinh nhật vui vẻ xong trở về nhà mình.

Trong nháy mắt mọi thứ liền trở thành một màn đen yên tĩnh.

Dù thế nào, Cố Thất Hải cũng biết bây giờ bên phòng 1103 chắc chắn đang là khung cảnh hòa hợp ấm áp.

Cố Thất Hải bật tất cả điện trong nhà lên, tháo kính sát trùng, rửa mặt, thay lại một bộ quần áo khác rồi đi ra phòng khách.

Tuần trước cô vừa nhận được một hợp đồng vẽ

tranh minh họa cho một quyển sách thiếu nhi. Nếu hợp đồng này có thể thuận lợi hoàn thành đúng hạn, cô có thể được trả thù lao rất lớn. Nghĩ đến chuyện này cô liền thu lại tâm trạng lo được lo mất của mình, dự định sẽ giành cả đêm này để tập trung vẽ tranh.

Trong chốc lát Cố Thất Hải liền đắm chìm trong thế giới tranh vẽ, khi phục hồi lại tinh thần, bất tri bất giác thời gian đã là đêm khuya.

Cô nhìn đồng hồ, vừa qua 12 giờ đêm, một ngày mới lại tới.

Thức đêm đối với Cố Thất Hải mà nói chính là chuyện thường ngày. Nhưng đã liên tục một tuần cô đều ở trạng thái thiếu ngủ, giờ phút này tinh thần của cô khó tránh khỏi có chút rã rời. Nhưng trước mắt chỗ tranh minh họa này đã sắp vẽ xong rồi, cô không muốn để dây dưa sang ngày hôm sau. Vì thế cô lê bước sang phòng bếp, rót một cốc nước lạnh một hơi uống hết hơn nửa cốc. Mặc dù có chút rùng mình, nhưng vẫn không xua

đi được cảm giác buồn ngủ trầm trọng.

Cố Thất Hải mơ mơ màng màng dựa vào tủ bát nghỉ tạm. Nhân tiện trong đầu cũng nghĩ thêm ý tưởng về tranh, nên vẫn còn giữ được một phần tỉnh táo. Giờ này mọi người ở khu trọ chắc đều đã đi ngủ, không biết từ khi nào thì tiếng cười nói ở phòng 1103 đã dừng lại, ngay cả Mã tiên sinh cổ quái ở nhà bên đường như cũng đã trở lại lúc một giờ trước....

Cố Thất Hải đang buồn ngủ, đột nhiên mùi khói nồng nặc xông vào khiến cô bừng tỉnh. Cô ho khan và cái, sờ sờ trên tủ bát, đeo kính vào, nhưng ánh mắt vẫn như trước chỉ nhìn thấy một mảnh mơ hồ không rõ ràng. Dường như có một cỗ sương mù dày đặc đang gặm nhấm mọi thứ xung quanh cô.

Loại mùi này, khung cảnh này, không thể lẫn vào đâu được.

Cố Thất Hải quơ tay lấy một chiếc khăn mặt, vội vàng thấm ướt dưới vòi nước, sau đó che miệng, mũi chạy ra ngoài. Quả nhiên khói từng đợt từng đợt đang

tràn ra từ phòng 1103.

Lúc này Tiêm Tiêm mặc áo ngủ kéo tay em trai chạy nhanh ra ngoài, cha Tiêm Tiêm cũng theo sát hai chị em. Bộ tây trang sạch sẽ lúc chiều giờ đã trở nên vô cùng nhếch nhác, thậm chí bên dưới ông chỉ mặc quần đùi.

Tiêm Tiêm ho khan: “Thất Hải, phòng khách nhà em cháy!”

“Đi nhanh khỏi đây đi.” Cha Tiêm Tiêm cũng lo lắng hô lớn.

Cố Thất Hải không nghĩ gì, liền chạy theo đoàn người Tiêm Tiêm ra phía cầu thang bộ. Nhưng chạy được vài bước, một chuyện quan trọng đột nhiên hiện lên trong đầu cô. Gia đình Tiêm Tiêm đã sớm chạy xa khỏi tầm mắt của Thất Hải, cô cắn răng quay đầu trở lại.

Cô không thể cứ để Mã tiên sinh ở đó mà chạy trốn như vậy được, cô tuyệt đối không thể bỏ mặc anh.

Cố Thất Hải đứng trước cửa phòng 1101, liên tục ấn

chuông cửa, nhưng trong phòng không hề có bất kì tiếng động nào.

Đáng hận là tại thời điểm sống chết này chuông cửa đột nhiên bị hỏng.

Cổ Thất Hải tức giận dùng sức đập cửa: “Mã tiên sinh! Mã tiên sinh!” Cô vừa lớn tiếng gọi vài câu, liền bị khói sộc vào mũi, ho khan không ngừng.

Hô hấp của cô dần trở nên khó khăn hơn. Cứ tiếp tục gọi như vậy không phải là biện pháp, cô lau đi nước mắt chảy ra do bị khói bay vào mắt, xoay người lại chạy về phòng mình, chạy một mạch đến ban công mới ngừng lại. Cô nhìn chằm chằm vào hai bên ban công cách nhau một thước, cố gắng bình ổn lại nhịp tim

Cô không được phép sợ, nếu không sẽ không cứu được Mã tiên sinh.

Cổ Thất Hải không có nhiều thời gian để do dự, cô xoay người bò lên lan can, bên dưới chính là màn đêm sâu hun hút. Cô run run, nhắm mắt lại đẩy người qua,

cuối cùng cũng an toàn vượt qua được khoảng cách một thước và độ cao của 11 tầng lầu giữa hai ban công.

Cố Thất Hải ôm ngực thở dốc, giữa ban công và phòng khách vẫn còn có một tấm thủy tinh ngăn cách, trong phòng tối đen như mực, nhưng cô vẫn nhìn thấy được từng đợt khói đang càng lúc càng dày lên. Cô đẩy cửa thủy tinh, cửa khóa. Nhất thời không biết phải làm thế nào, cô đành liều mình lấy chậu hoa trên ban công, dùng sức ném vào cửa thủy tinh. Lập tức bên tai vang lên tiếng thủy tinh vỡ tan tành.

Vài mảnh thủy tinh nhỏ cắt qua da Cố Thất Hải, máu đỏ sẫm theo miệng vết thương chảy xuống, một vài giọt còn chảy xuống sàn nhà.

Tay Cố Thất Hải đưa qua lỗ thủng trên cửa kính, sờ sờ vài giây, không cẩn thận lại bị mảnh thủy tinh đâm vào. Vất vả một lúc mới có thể mở cửa ra, phía trong là phòng khách không một bóng người, chỉ duy nhất phòng ngủ là đang đóng cửa. Cô thử mở cửa ra, may mắn là cửa không khóa.

Cố Thất Hải không bật đèn mà nhanh chóng chạy vào, vỗ vỗ thân hình cao lớn nằm trên giường.

“Mã tiên sinh! Mã tiên sinh! Dậy, dậy.”

Người trên giường vẫn còn đang ngái ngủ, liếc nhìn Cố Thất Hải một cái, ngay sau đó nắm lấy cổ tay cô, lạnh lùng nói: “Cô là....”

“Tôi là Cố Thất Hải, hàng xóm của anh.” Cố Thất Hải nói nhanh, vừa kéo anh dậy “Đi nhanh đi, nhà đối diện bị cháy, khói đã lan ra khắp nơi rồi!”

Anh ngớ người một giây, ngay sau đó liền xuống giường, chạy ra khỏi phòng ngủ. Cố Thất Hải đi theo, chỉ thấy mọi nơi đều là khói đặc, độ ẩm trong phòng tăng cao khiến cho cô có chút sợ hãi không dám đặt chân bước đi.

Anh quay đầu lại: “Đi thôi.”

Lúc này âm thanh trầm thấp dễ nghe ấy lại khiến Cố Thất Hải thấy an tâm lạ thường.

Cố Thất Hải đi theo anh, vượt qua tầng tầng khói đặc, bước trên bậc thang, tưởng chừng như sắp thoát khỏi hiểm cảnh. Thế nhưng đáng tiếc là cô đã đánh giá quá cao thể lực của mình. Để tiến được vào phòng Mã tiên sinh, cô đã hít vào không ít khói đặc, hơn nữa trước khi xảy ra hỏa hoạn cô còn chưa được nghỉ ngơi, chỉ thức khuya vẽ tranh. Cô chạy hết được sáu bậc thang, thể lực liền cạn kiệt, cảm thấy bản thân mình sắp ngã xuống.

“Cố tiểu thư, Cố tiểu thư!”

Cố Thất Hải khó chịu ho khan, khôi phục lại tinh thần. Nhưng khung cảnh trước mắt so với khi nãy lại càng mờ ảo hơn, kính mắt của cô không biết từ khi nào đã rơi xuống rồi. Cô nghĩ bản thân vốn sẽ ngã xuống, nào ngờ bây giờ không những không ngã, trên người lại không có chút đau đớn nào, thậm chí còn có một đôi tay rắn chắc đỡ lấy lưng cô.

Cô tựa vào ngực anh, thở yếu ớt: “Mã.... tiên sinh...?”

“Đừng bỏ cuộc, chúng ta ra ngoài thôi.” Anh đỡ Cổ Thất Hải đứng dậy, nắm lấy tay cô dắt ra ngoài: “Đi theo tôi, Thất Hải.”

Cổ Thất Hải trong nháy mắt có chút thất thần, sức lực đã mất đi dường như thông qua tay anh được trả lại cho cô. Bàn tay anh rất lớn, cũng rất ấm, giúp cô có thể một lần nữa xốc lại tinh thần.

Cô tin tưởng cười với anh.

Trong hoàn cảnh mơ hồ, Cổ Thất Hải tuy không nhìn rõ được gương mặt của anh, nhưng cô cảm nhận được dường như anh cũng đang cười. Anh đưa khăn lông ướt trên tay cho cô, khiến cho cô cảm nhận được rõ hơn sự bảo vệ của anh.

“Chúng ta phải sống sót đi ra.” Anh nói.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y Phi“Uhm...”

Mặc dù Cố Thất Hải đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không nhịn đau được mà khẽ kêu lên.

Y tá đang giúp cô xử lý vết thương, sắc mặt không đổi nói: “Đau thì cũng phải cố chịu đựng. Bên trong miệng vết thương có mẩu thủy tinh bị kẹt. Nếu không lấy ra sẽ lớn chuyện.”

Cố Thất Hải cố gắng ép nước mắt ở khóe mắt quay ngược trở lại: “Em không sao, chị cứ tiếp tục đi.”

Y tá thấy Cố Thất Hải tuổi còn trẻ nhưng tính cách lại rất tốt, khác với những cô gái trẻ khác, chỉ hơi đau một chút liền hét toáng lên. Vì thế cũng nhẹ nhàng nói

chuyện thêm với cô vài câu: “May mắn lần này hỏa hoạn được phát hiện đúng lúc, nghe nói chỉ trừ phòng bếp bị cháy rụi bên ngoài, các phòng khác không có vấn đề gì lớn.”

“Thế những vị khách khác thì sao ạ? Không có vấn đề gì chứ?”

“Trong lúc chạy trốn cũng không tránh khỏi có chút va chạm nhỏ, chỉ có một gia đình ở xe cứu thương vì hít phải quá nhiều khói nên phải nhập viện một thời gian ngắn để xem xét thôi.”

“May quá!” Cô Thất Hải thở dài nhẹ nhõm, “Thế người đàn ông khi này đi với em thì sao ạ?”

Y tá hơi nhú mày: “Ý em nói là vị nào?”

Cô Thất Hải nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Dù sao hỏa hoạn cũng xảy ra vào đêm khuya, mặc dù mọi người trong tòa nhà đều chạy trốn kịp trước khi có vụ cháy lớn, nhưng khi ấy khung cảnh cực kì hỗn loạn, các nhân viên y tế tất nhiên sẽ không nhớ nổi hết được

sổ bệnh nhân của mình. Cô cũng không cố gắng hỏi tiếp, ngoan ngoãn ngồi yên không quấy rầy công việc của y tá.

Sau khi cánh tay của Cố Thái Hải được khử trùng và băng bó xong thì cô chậm rãi bước xuống xe cứu thương. Đúng lúc này ở xe bên cạnh truyền đến tiếng của cha Tiêm Tiêm và y tá.

Y tá nhiệt tình kéo tay cha Tiêm Tiêm : “Áo khoác của chú dính rất nhiều máu, chú mau lên xe để xử lý vết thương đi.”

Cha Tiêm Tiêm không ngừng từ chối : “Không sao, các cháu cứ chăm sóc thật tốt cho con chú đi, không cần để ý đến chú.”

“Nhưng nếu để như vậy thì miệng vết thương sẽ nhiễm trùng...”

“Chú đã nói là không sao rồi, cháu cứ đi xem con của chú đi, chú không bị thương.”

Cố Thái Hải nhìn bộ dạng lo lắng của cha Tiêm

Tiên, không khỏi có chút cảm động, quả nhiên dù thế nào thì trước tiên cha mẹ vẫn luôn lo lắng về con cái của mình.

“Thật vĩ đại.”

Cố Thất Hải giật mình quay đầu lại.

Cô không ngờ Mã tiên sinh lại đứng sau lưng cô, lại còn nói chính xác được suy nghĩ của cô.

“Cô vừa định nói ba chữ ấy đúng không?”

Cố Thất Hải không trả lời, cô tất nhiên là tò mò vì sao anh có thể biết được suy nghĩ của cô. Nhưng lúc này có một chuyện khiến cô phải bận tâm hơn.

Cố Thất Hải khi ở nhà một mình thường có thói quen không mặc áo lót, tối nay tất nhiên cũng không phải ngoại lệ. Khi hỏa hoạn bất ngờ xảy ra, cô căn bản không kịp khoác áo khoác mà chạy đi. Bây giờ trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ, lại còn là váy có màu sáng.

Cố Thất Hải vội vàng khoanh hai tay trước ngực. Mã tiên sinh dường như biết được hành động của cô nhưng cũng chỉ liếc qua một cái rồi tiếp tục nhìn về phía chiếc xe cứu thương ở đằng xa.

Ánh mắt biểu hiện rõ sự không quan tâm. Cố Thất Hải cảm thấy anh dường như có thể hiểu được suy nghĩ của cô, không muốn anh có cái nhìn không tốt về mình, cô đành nói lên sự nghi ngờ của mình để dời lực chú ý: “Đúng là tôi định nói, chẳng lẽ có gì không đúng?”

“Tôi không phủ nhận suy nghĩ của cô, chỉ là chân tướng thực sự có lẽ sẽ khác hoàn toàn với suy nghĩ của cô.”

“Chân tướng?”

Anh hỏi lại cô: “Cô cảm thấy hỏa hoạn này có nguyên nhân chính từ đâu?”

Cố Thất Hải không nghĩ đến việc này, nghe anh hỏi như vậy liền có chút nghi hoặc: “Không phải là ngoài ý muốn sao?”

“Tất nhiên là ngoài ý muốn, chẳng qua nguyên nhân ngoài ý muốn này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài thôi.”

“Có ý gì?”

Anh đưa tay chỉ vào cha Tiêm Tiêm: “Đầu tiên, cô thấy ông ta có bị thương không?”

Cố Thất Hải nheo mắt nhìn theo, dù không đeo kính, nhưng vẫn thấy được trên áo khoác của cha Tiêm Tiêm có dính vết máu, hơn nữa ông còn dùng tay còn lại che đi vết thương của mình, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. “Tôi thấy chú ấy có bị thương” Cố Thất Hải đáp, “Hơn nữa còn là thương nặng”

“Vậy thì tại sao rõ ràng bị thương nặng như vậy ông ấy lại khẳng khẳng mình không bị thương.”

“Có lẽ là chú ấy muốn cho con mình được kiểm tra trước.”

“Hỏa hoạn đêm nay không có nhiều nạn nhân, xe cứu thương và nhân viên y tế được điều đến có thể nói là

tương đối nhiều.”

Anh vừa “nhắc nhở” cô vừa phủ định đi suy đoán ban đầu của cô, Cố Thất Hải nghĩ một lúc vẫn nghĩ không ra lý do cha Tiêm Tiêm vì sao lại muốn che giấu vết thương của mình.

Anh lại hỏi tiếp: “Ngoại trừ chuyện này, cô có thấy được trên người ông ấy còn có chỗ nào bất thường nữa không?”

Đúng như lời anh nói, ngay từ đầu cô cũng cảm thấy trên người cha Tiêm Tiêm có gì đó không đúng, nhưng cô không tài nào nói chính xác được ông không đúng ở chỗ nào.

Vừa rồi anh cũng hỏi cô... chỗ bất thường....

Cố Thất Hải im lặng suy nghĩ, ngón tay gạt mấy sợi tóc tán loạn bên tai. Buổi tối nóng bức, lại vừa trải qua một trận chạy trốn, mặc dù đã nghỉ ngơi một lúc, nhưng trên mặt cô vẫn còn một tầng mồ hôi mỏng.

Linh cảm đột nhiên xẹt qua. Hai mắt cô sáng rực,

Mã tiên sinh đứng bên cạnh thấy biểu cảm ấy của cô, liền biết cô đã nghĩ ra, liền chủ động nói: “Đúng vậy, bất thường ở chỗ là áo khoác âu phục của ông ấy. Thời tiết nóng bức như thế này, dù trong nhà có mở điều hòa đi chăng nữa thì người bình thường sẽ chẳng ai mặc áo khoác vào. Huống chi khi có tình huống bất ngờ xảy ra sẽ chẳng có ai lại lãng phí thời gian đi tìm áo khoác. Bị thương cũng không đồng ý để cho y tá kiểm tra, chạy trốn cũng phải mặc áo khoác. Ông ấy làm ra những chuyện này, cô nghĩ lý do là gì?”

“Có lẽ trên người chú ấy có điều gì đó không muốn cho người khác nhìn thấy.”

Mã tiên sinh đồng ý gật đầu: “Ví dụ như?”

Điều đầu tiên Cố Thất Hải nghĩ đến chính là: “Bớt?”

“Dù bớt có xấu đến mấy thì trước thời khắc sống còn, người bình thường đều hiểu nên chọn điều gì mới phải.”

“Vậy là.... vết sẹo?”

“Cũng như bột thôi.”

“Hình xăm?”

“Nghĩ sâu xa một chút nữa xem?”

Trong lòng Cố Thất Hải còn một đáp án cuối cùng, cũng là đáp án cô không muốn nghĩ đến nhất.

“.... Là vết kim đâm?”

Mã tiên sinh thân nhiên gật đầu: “Cuối cùng cũng đoán ra.”

Cố Thất Hải cắn môi, vẫn không muốn tin tưởng chuyện này. Một tháng qua cô nhìn thấy gia đình ấy âm áp bên nhau rất nhiều lần, chuyện này là giả sao?

Cô nhẹ giọng nói: “Chuyện này cũng chỉ là suy luận của chúng ta.”

“Tuy chỉ là suy luận thế nhưng trước mặt chúng ta có chứng cứ xác thực như thế, cuối cùng đều sẽ trở thành sự thật thôi.” Anh thấy sắc mặt cô đơn của Cố

Thất Hải, lạnh lùng nói: “Dù cho sự thật ấy có đau lòng đến mấy đi chăng nữa.”

“Chứng cứ của anh là gì?”

“Lúc này cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng theo quan sát vừa rồi của tôi, ông ấy luôn mệt mỏi, không tập trung, lo âu, luôn phiền lòng chờ đợi gì đó. Những biểu hiện này đều là biểu hiện của con nghiện. Nói với cảnh sát suy đoán của tôi lúc này, chắc chắn cảnh sát cũng sẽ không tin tưởng, sau cuộc điều tra nguyên nhân vụ cháy, bằng chứng mà cô cần chắc chắn sẽ xuất hiện, đến lúc đó cô có tin tôi hay không cũng không quan trọng.”

Cô Thất Hải ngẩng mặt, dù tầm mắt không rõ nhưng cô vẫn chăm chú nhìn vào mặt anh: “Vì sao anh lại có thể suy luận chắc chắn như vậy?”

Đối mặt với ánh mắt chất vấn của cô anh chỉ bình tĩnh cười: “Thế vì sao cô nhất định không chịu chấp nhận sự thật rằng người cô vẫn coi là người cha gương mẫu ấy chính là một tên tội phạm nghiện thuốc phiện?”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phá Vỡ Ấn Tượng

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiMay mà hỏa hoạn được phát hiện kịp thời, nên cũng không tạo nên tổn thất gì quá lớn ở khu trọ. Đến 4 giờ sáng, trừ phòng khách nhà Tiêm Tiêm là nơi bắt nguồn của vụ cháy thì các nhà khác vẫn có thể vào ở bình thường.

Thang máy vẫn bị cắt điện, Cố Thất Hải không đeo kính, xung quanh tầm mắt chỗ nào nhìn cũng mờ hồ, cô đành phải yên lặng theo sát bóng dáng Mã tiên sinh để đi lên tầng. Nhưng vì ngày thường lười rèn luyện sức khỏe, mới đi được nửa đường, hô hấp của cô đã bắt đầu rối loạn. Thế nhưng người đàn ông trước mắt cô vẫn bước đi đều đều, không thở gấp lấy một lần.

Thể lực của anh ấy thật tốt. Cố Thất Hải khẽ cắn môi, cố gắng đuổi kịp bước chân của anh. Không biết có

phải do ảo giác của cô không mà dù cô đi nhanh hay chậm thì dáng người của Mã tiên sinh dường như không hề rời khỏi tầm mắt của cô. Là anh cố tình đợi cô sao?

Đến tầng 11, Cố Thất Hải không dám nhìn thăm cảnh của nhà 1103, cảm xúc hoảng loạn, sợ hãi, áp lực... đột nhiên ập đến, dường như cô vẫn còn ở thời điểm xảy ra hỏa hoạn.

Cố Thất Hải hít một hơi, trong lòng tuy còn sợ nhưng vẫn mở cửa nhà. Khi chạy trốn, cô không khóa cửa nhà. Nào ngờ nhiệt độ cao của vụ cháy lại làm hỏng cửa nhà cô, cánh cửa bằng thép bị kẹt chặt lại, dùng sức thế nào cũng không mở nổi.

Trên người cô lại không có tiền, điện thoại cũng để ở trong nhà. Người quen của cô ở thành phố này cũng không nhiều, lúc này muốn tìm một chỗ ở lại xem ra còn khó hơn lên trời.

Mã tiên sinh vốn đã trở về nhà mình, có lẽ nghe được tiếng động của cô, liền đi ra: “Sao vậy?”

“Cửa nhà tôi bị hỏng, không mở ra được.”

Cố Thất Hải nghĩ anh sẽ ra mở cửa giúp cô, nào ngờ anh lại đứng yên, mặt không đổi sắc nhìn cô.

“Vào đi.” Anh mở miệng.

Cố Thất Hải giật mình, chưa trả lời thì anh đã xoay người vào trong, cô cũng đành phải đi theo.

Trong phòng không bật đèn, thị lực Cố Thất Hải lại cực kì kém, cô do dự một lúc rồi đành mò mẫm đi theo anh. Nhưng nhìn bóng dáng cao lớn càng lúc càng đi xa, cô lại dừng lại.

Anh quay đầu lại nhìn cô một cái : “Đứng đó làm gì? Đi vào.”

Cố Thất Hải thử đoán ý định của anh, giúp một người không có nhà để về mà không phải là mở cửa giúp, ngược lại lại dẫn cô vào nhà mình, không lẽ định đưa tiền cho cô vay để ra khách sạn ngủ?

Cố Thất Hải cảm thấy khả năng này là lớn nhất, hơn

nữa cũng là hợp lý nhất, mà trước mắt người cô có thể nhờ vào cũng chỉ có mỗi anh. Vì thế cô khôi phục lại bình tĩnh, đi theo anh, cuối cùng cũng tới phòng khách.

Trong bóng đêm, hình như anh vươn tay ra, Cổ Thất Hải nhắm mắt lại mới có thể nhìn thấy anh chỉ ra ghế sofa trong phòng. “Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, nhưng tôi không thích có người tiến vào phòng riêng, nên cô đành nghỉ tạm trên đó đi.”

Cổ Thất Hải ngó người vài giây liền hỏi: “.... Anh để tôi ngủ ở đây?”

Ngữ khí anh rất bình thản: “Giờ đến bình minh còn có hai tiếng, cô cũng có thể ngồi đây đến khi tỉnh ngủ rồi đi.”

Cổ Thất Hải sợ nhất là phải đối phó với loại người da mặt dày như anh, ra sức cự tuyệt tấm lòng ‘nhiệt tình’ của anh một cách uyển chuyển: “Như vậy không hay lắm.... Tôi sẽ quấy rầy anh mất, nếu như vậy thì anh cho tôi vay ít tiền, tôi ra khách sạn gần đây ngủ là được rồi.”

“Cô còn lằng nhằng nữa thì trời sáng đấy.” Anh lấy gối trên ghế sofa nhét vào ngực cô: “Chẳng phải 12 giờ trưa là cô phải đi làm sao?”

Anh lại còn biết giờ làm việc và nghỉ ngơi của cô? Trước khi xảy ra hỏa hoạn chẳng phải hai người chưa từng gặp mặt sao?

Dường như hiểu được suy nghĩ của cô, anh thân nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi đối với bức tường....” Anh đưa mắt đánh giá cô, “... Không có hứng thú.”

Cố Thất Hải cảm thấy ánh mắt sắc bén của anh dường như vừa đảo qua, cô vội vàng đặt hai tay chéo trước ngực. Động tác này trong mắt anh nhìn có vẻ buồn cười, nhưng để cho cô không cảm thấy xấu hổ anh nén cười: “Thôi, ngủ đi.” Dứt lời anh liền quay người lại, nhưng vừa muốn bước đi đột nhiên lại dừng lại.

Cố Thất Hải nhìn theo, phát hiện anh đang nhìn về phía ban công, trong bóng đêm trên sàn nhà đang có mảnh vụn gì đó lóe sáng.

Hình như đó là... Vụn thủy tinh của cửa kính khi nãy cô đập vỡ.

Cô vội vàng giải thích: “Xin lỗi anh, chuông cửa nhà anh hỏng, khi ấy tôi gọi cửa thế nào cũng không gọi được anh dậy nên đành phải trèo từ ban công nhà mình sang. Nào ngờ cửa thủy tinh nhà anh lại bị khóa, không còn cách nào khác nên tôi đành phải phá cửa để vào.”

Anh nở nụ cười: “Xem ra kỹ năng phá cửa của cô rất tốt. Thật may cô cũng chỉ là một nhân viên bình thường.”

Để lại cho cô một câu như vậy xong anh liền đi vào phòng tắm.

Cố Thất Hải ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy chiếc gối mềm, bản thân lạ nhà, tầm mắt lại nhìn không rõ, lòng cô giống như bị treo ngược lên mấy tầng mây. Cô không thể nghe theo anh mà yên tâm ngủ ngon. Quan hệ giữa cô và anh lúc này rất kì lạ.

Trong mắt những người khác, anh chính là một

người đàn ông quái đản, mọi người đều muốn tránh xa.

Nhưng sau khoảng thời gian cùng chạy trốn khỏi đám cháy, lại còn sự giúp đỡ của anh khi cô gặp khó khăn, cô lại cảm giác được anh là một người khác hẳn với những lời đồn bên ngoài. Tác phong nhanh nhẹn, tư duy linh hoạt, lại có thể từ sự quan sát tỉ mỉ mà xâu chuỗi lại thành một lối suy luận rất chắc chắn.

Mặc dù trước kia dù thế nào cô cũng không tin cha Tiêm Tiêm, một người đàn ông đảng hoàng như vậy lại là một tên nghiện thuốc phiện. Nhưng hiện tại khi bình tĩnh suy nghĩ lại cô lại thấy suy luận của anh rất chặt chẽ, không một chút sơ hở. Sự thật dù có khó chấp nhận đến mức nào thì đó vẫn là sự thật.

Nghe tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, Cố Thất Hải từ từ nhắm mắt lại, thậm nghĩ trong đó chính là người đàn ông mà cô không thể hiểu nổi, ấn tượng tốt về anh cứ chậm rãi xâm chiếm tâm trí cô, thậm chí đến khi đã ngủ say cô còn mơ thấy bóng dáng cao lớn của anh nắm lấy tay cô từng bước dẫn cô đi qua biển lửa.

Anh tắm nước lạnh xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ ra khỏi phòng tắm. Trong phòng khách tĩnh lặng mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đều, sau khi anh đi tắm, Cố Thất Hải liền ôm gối ngủ ở ghế sofa, vẻ mặt còn mang theo chút nét cười.

Rõ ràng vừa nãy còn từ chối.

Anh cười nhẹ, chỉnh lại tư thế ngủ cho cô rồi vào phòng ngủ cầm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô.

Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng để cho ai ở nhà anh qua đêm, đừng nói đến việc đối phương là một cô gái xa lạ. Nhưng chẳng hiểu sao cô nàng trạch nữ kiên cường dám xả thân cứu anh một mạng trước mắt này so với những người khác lại tạo cho anh cảm giác tin cậy, cảm giác mơ hồ này không phải muốn làm giả là được. Có lẽ chính vì vậy nên anh mới có thể buông lỏng cảnh giác mà giúp cô sao?

Cảm ơn nhé cô gái mắt kính.

Anh xoa xoa đầu cô rồi rời đi.

Khi Cố Thất Hải thức dậy đã là chín giờ sáng.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa thủy tinh chiếu vào phòng khách, lần đầu tiên Cố Thất Hải được nhìn thấy toàn bộ phần bên trong ngôi nhà này. Phong cách bài trí hiện đại nhưng đơn giản, trong nhà không có nhiều đồ trang trí nhưng cũng không làm mất đi phong cách của ngôi nhà, bố cục so với phòng cô cũng không có gì khác, nhưng so với nhà cô gian phòng này lại tạo cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Xem ra Mã tiên sinh là một người đàn ông rất có phong cách.

Cố Thất Hải vừa bước xuống sô pha vừa tán thưởng anh. Trong nhà ngoại trừ tiếng bước chân của cô thì không có bất kì âm thanh nào khác, cô thử gõ cửa phòng ngủ nhưng cũng không có tiếng đáp lại.

Trở lại phòng khách cô nheo mắt nhìn quanh lại một

lần mới phát hiện trên bàn trà có đặt một túi bánh mì và một hộp sữa, bên dưới có một tờ giấy nhắn.

“Tôi có việc cần ra ngoài, nguyên liệu nấu ăn trong nhà không có, đây là bữa sáng của cô. Trong ngăn kéo có một ít tiền, nếu cần cứ lấy mà dùng. Rời nhà thì nhớ khóa cửa, chìa khóa để ở tủ để giày. Cảm ơn”

Lần này bên dưới rớt cuộc cũng có chữ kí: “Mã Tu Hòa.”

Thì ra tên anh là Mã Tu Hòa, rất hợp với tính cách của anh.

Cố Thất Hải đặt tờ giấy nhắn xuống, xé túi bánh mì, ăn từng miếng một. Ăn được một nửa, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô cầm tờ giấy nhớ lên, bỏ vào túi áo ngủ.

Trước khi rời đi, để bày tỏ lòng biết ơn và lời xin lỗi của mình cô quét sạch sẽ chỗ mảnh vụn thủy tinh trên nền nhà gần ban công. Sau đó theo lời anh dặn khóa cả cửa chống trộm lại.

Cố Thất Hải dùng tiền Mã Tu Hòa để lại đầu tiên

mua một bộ kính sát trùng mới, rồi mới đến hàng quần áo làm việc.

Hôm nay so với mọi hôm Cổ Thất Hải đến hơi muộn một chút. Vừa bước vào cửa hàng liền thấy Hà Diễn hoảng hốt đi đến.

“Tôi xem tin tức thấy nói nhà trọ cô ở hôm qua có vụ cháy.” Cổ Thất Hải mặc áo cộc tay để lộ ra vết thương trên cánh tay, Hà Diễn liếc mắt liền nhìn thấy mấy miếng băng gạc: “Cô bị thương?”

“Không sao, nhà đối diện nhà tôi bị cháy, nhưng phát hiện sớm nên cũng không có chuyện gì lớn.”

Vấn đề chính bị cô quăng ra xa khiến cho Hà Diễn không biết nên giận hay nên cười. Anh hạ giọng: “Nếu bị thương thì cũng không cần miễn cưỡng đi làm.”

“Không sao.”

“Vậy hôm nay cô đừng làm việc nặng, có chuyện gì thì gọi tôi đến giúp.”

Cô ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: “Được.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Quả Nhiên Là Em

Một tuần sau vụ cháy.

Hôm nay Cố Thất Hải được nghỉ làm nên Nhậm Tuyết Lan liền rủ cô ra ngoài tâm sự. Cô vừa bước ra cửa liền thấy trước cửa phòng 1103 một tuần qua vẫn luôn vắng lặng, hôm nay đột nhiên có thêm một bóng người.

“Tiêm Tiêm?”

Tiêm Tiêm vẫy tay với Cố Thất Hải: “Chị Thất Hải.”

Cô để ý thấy tay cô bé cầm chùm chìa khóa: “Nhà em định chuyển vào sao?”

Mặc dù sau khi điều tra xong nguyên nhân vụ cháy, các nhân viên điều tra đều rời đi từ sớm rồi. Nhưng Cố

Thất Hải nghe nói mấy ngày Tiêm Tiêm và người nhà vẫn phải ở nhờ nhà người quen. Căn phòng của họ giờ đã bị cháy rụi, ngay cả hành lang và vách tường cũng vẫn còn những vết đen do khói để lại.

Tiêm Tiêm lắc đầu, vẻ mặt nhợt nhạt: “Em trở về xem trong nhà còn gì có thể lấy đi không. Căn phòng này.... Em đang định bán đi..”

“Vậy về sau mọi người ở đâu?”

“Em thuê một phòng nhỏ gần trường, mặc dù điều kiện không tốt lắm nhưng cũng đủ để hai chị em sống.”

Cố Thất Hải ngăn ra: “Vậy cha em đâu?”

Tiêm Tiêm cười chua xót: “Sau khi điều tra ra nguyên nhân vụ cháy ông đã bị cưỡng chế đưa đến trại cai nghiện rồi.”

Nguyên nhân thực sự của vụ cháy nhà 1103 đêm ấy, đến hôm qua Cố Thất Hải mới đọc được trên báo. Sau khi cảnh sát vào cuộc điều tra, cuối cùng trong phòng bị cháy tìm được chút thuốc phiện còn sót lại.

Tiếp đó, họ lại tiến hành xét nghiệm cha Tiêm Tiêm, phát hiện ông có kết quả dương tính với thuốc phiện. Khi ấy ông mới thừa nhận bản thân đã nghiện thuốc được nửa năm.

Đêm xảy ra vụ cháy, cha Tiêm Tiêm tổ chức sinh nhật cho con trai xong thì lên cơn nghiện. Thừa dịp đêm khuya ông lén dùng chút thuốc phiện, sau đó còn tiện tay châm thêm một điếu thuốc lá. Khi đã trong cơn phê thuốc, không cẩn thận để điếu thuốc trên tay chạm vào rèm cửa. Đến tận khi ông bị ngọn lửa nóng bỏng làm tỉnh lại thì bốn xung quanh đã toàn là khói đặc. Một vụ hỏa hoạn cứ như vậy mà làm đảo lộn hết cuộc sống của gia đình ông.

Mọi chuyện giống hệt suy đoán của Mã Tu Hòa.

Cho đến tận bây giờ Cố Thất Hải vẫn không tài nào có thể quên được tình cảnh đêm đó. Buổi tối, mỗi khi đi ngủ cô vẫn không tự chủ được mà thấy sợ hãi, sợ sẽ có một vụ cháy khác sẽ xảy ra ở gần cô. Cứ như vậy là cô lại mất ngủ.

Nhưng nếu nói cảm giác của cô đối với người gây ra hỏa hoạn là cha Tiêm Tiêm là gì thì có lẽ sự thông cảm vẫn nhiều hơn là căm thù.

Tiêm Tiêm nói: “Sau khi mẹ em qua đời thì cha mới bắt đầu hít thuốc phiện. Ông vẫn luôn tỏ ra kiên cường, mạnh mẽ, luôn không ngừng làm việc, thậm chí còn kiếm rất nhiều tiền để chăm lo cho chị em em, để chúng em có thể sống một cuộc sống thật đầy đủ, sung túc. Mọi người đều nghĩ đó là do mẹ em qua đời nên ông luôn bị ám ảnh... Nhưng nếu không có vụ cháy vừa rồi, có lẽ em sẽ chẳng bao giờ biết được thì ra trong lòng ông vẫn luôn khó chịu như vậy.... Nếu em để ý quan tâm đến ông nhiều hơn thì có lẽ ông sẽ không dính vào thuốc phiện. ”

Đối với hoàn cảnh của Tiêm Tiêm, Cố Thất Hải có chút động lòng, đột nhiên Tiêm Tiêm lại cúi thấp đầu với cô:

“Chị Thất Hải, tạo ra phiền toái nguy hiểm như vậy đối với chị em thật sự cảm thấy rất có lỗi.”

“Đừng nói như vậy” Cố Thất Hải không biết phải an ủi cô bé như thế nào, đành phải đánh trống lảng, “Vậy em có dự định gì về sau này không?”

“Sang năm là em tốt nghiệp trung học rồi, nhưng em trai em thì còn đang học tiểu học. Em định trước mắt cứ học xong trung học rồi đi kiếm tiền cho em trai đi học tiếp. Em sẽ chăm lo cho em ấy trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.” Dù đang trong hoàn cảnh khó khăn nhưng Tiêm Tiêm vẫn mỉm cười: “Trước khi cha cai nghiện xong, em nhất định sẽ chăm lo gia đình nhỏ này thật tốt để chờ ông ấy mạnh khỏe trở lại.”

Trước khi chia tay, Cố Thất Hải nắm chặt lấy tay Tiêm Tiêm, dặn dò: “Về sau nếu gặp khó khăn gì cứ đến tìm chị. Chị nhất định sẽ cố hết sức để giúp em.”

Cố Thất Hải trước giờ vẫn rất ít khi hứa hẹn điều gì, Nhưng trong một khoảnh khắc kia cô lại nhìn thấy trên người Tiêm Tiêm bóng dáng của chính mình 2 năm trước.

Muốn sống không khó, khó là sống như thế nào thôi.

Cố Thất Hải cứ mãi nghĩ về chuyện gia đình Tiêm Tiêm, tâm trạng thoáng chốc liền trở nên mông lung. Cô đến chỗ hẹn với Nhậm Tuyệt Lan, đến khi Nhậm Tuyệt Lan tới nơi cô không hề phát hiện ra

Nhậm Tuyệt Lan quơ quơ tay trước mặt Cố Thất Hải: “Này này! ”

Cố Thất Hải phục hồi lại tinh thần, Nhậm Tuyệt Lan ngồi xuống ghế đối diện cô, cười hỏi: “Đang nghĩ về gì mà chăm chú thế? Đàn ông?”

Cố Thất Hải chỉ cười cười không trả lời, không lẽ lại đáp cô đang nghĩ về một cô bé?

Dù 2 năm không liên lạc với nhau, nhưng sau khi ngẫu nhiên gặp nhau ở cửa hàng quần áo, tình cảm của Cố Thất Hải và Nhậm Tuyệt Lan dường như trở lại thời trung học.

“Khó có một hôm được nghỉ, có kế hoạch gì

chưa?” Nhậm Tuyết Lan vừa uống nước trái cây vừa hỏi.

“Chưa có.” Cố Thất Hải nghĩ thêm một chút rồi lại bổ sung thêm. “Mà có lẽ sẽ vẽ tranh.”

“Cậu mới nhận thêm việc?”

“Phần vẽ tranh mình họa lúc trước làm xong mình không nhận thêm việc. Nhưng bình thường được nghỉ ở nhà mình cũng toàn vẽ tranh.”

Nhậm Tuyết Lan gật gật đầu, trầm mặc một lúc, cô gọi: “Thất Hải.”

“Gi?”

“Dù sao cậu cũng không có việc bận. Đi cùng mình đến một chỗ đi.”

Cố Thất Hải mới đầu vẫn nghĩ Nhậm Tuyết Lan muốn đi dạo phố, nhưng vì đi một mình quá nhàm chán nên mới kéo một trạch nữ như cô đi cùng.

Cố Thất Hải cùng cô đi tới đi lui, đến tận khi cả hai dừng lại trước cổng trường Trung học của hai người, Cố Thất Hải mới giật mình dừng chân lại.

“Nào, chúng ta đi vào thôi.” Không đợi cô lên tiếng hỏi, Nhậm Tuyết Lan đã kéo cô, thản nhiên vào trong.

Đang trong kì nghỉ hè, trừ những học sinh mới phải huấn luyện quân sự thì người ra vào trường rất ít. Nhậm Tuyết Lan nói với bảo vệ rằng cô và Cố Thất Hải là người thân của một nữ học sinh bị ngất xỉu, bảo vệ liền cho hai người vào trường.

“Sao đột nhiên lại dẫn mình về trường?” Ra khỏi phòng bảo vệ, Cố Thất Hải liền hỏi.

“Chẳng lẽ cậu không thấy nhớ những ngày ấy sao?” Nhậm Tuyết Lan chỉ về phía những học sinh đang khổ sở tập quân sự ở sân thể dục “Năm đó khi mới tập quân sự, chúng ta ngày nào cũng chỉ mong trời mưa.”

Cố Thất Hải nhìn theo, trên sân thể dục là những gương mặt ngây ngô vì trời nắng nóng mà đỏ bừng hết

lên, mồ hôi chảy ra làm ướt nếp mái tóc họ. Nhưng ánh mắt mỗi người đều có vẻ quật cường không chịu khuất phục. Đó là tinh thần phấn chấn, sự bông bột của tuổi trẻ mà cô đã đánh mất.

Nhớ?

Nghe Nhậm Tuyết Lan nhắc lại, có lẽ còn có một chút.

Cố Thất Hải nhìn Nhậm Tuyết Lan đứng bên cạnh, âm thầm cười khổ.

Nhưng mà cũng chỉ là một chút thôi.

Ban đầu Cố Thất Hải còn miễn cưỡng đi xem lại trường cũ, nhưng dưới sự tích cực của Nhậm Tuyết Lan, hai người đi qua tất cả cá ngóc ngách của trường cũ. Những kỉ niệm ba năm đi học dần dần ùa về từng chút một, càng lúc càng trở nên chân thật, thoáng chốc như mọi thứ lại trở về như trước.

Cố Thất Hải mệt mỏi, ngồi phịch xuống dưới bóng cây nghỉ tạm. Nhậm Tuyết Lan tuy vẫn chưa đi đủ

nhưng thấy bộ dạng ướt đầm mồ hôi của Cố Thất Hải, cô cũng đành phải dừng chân nghỉ cùng.

“Quán đồ uống trước kia mình hay vào lúc tan học giờ vẫn còn bán!” Nhậm Tuyết Lan nói: “Cậu uống caffe nhé? Ngồi đây đợi mình một lúc, mình đi mua.”

Cố Thất Hải xua tay: “Gần đây mình hay mất ngủ, không uống caffe, cậu mua hộ mình cốc nước chanh thôi.”

Nhậm Tuyết Lan dùng tay ra dấu “OK” rồi chậm rãi dời khỏi tầm mắt của Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải dựa người vào cây cổ thụ, thi thoảng có vài cơn gió nhẹ thổi qua, lá trên đỉnh đầu, nhưng người cô vẫn chảy mồ hôi đầm đìa như trước, nhưng tâm trạng cô lại dần dần bình tĩnh lại. Hai năm trước, khi cô còn học ở nơi này, thời gian đến trường chính là thời gian duy nhất cô có thể bình tâm, có thể hồn nhiên giống mọi người.

Cô không thích cô độc. Nhưng cô độc mới chính là

cách bảo vệ mình tốt nhất.

“Cố Thất Hải.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Cố Thất Hải chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Giày da bóng loáng, quần âu, áo sơ mi kẻ sọc. Vẫn là cách ăn mặc sạch sẽ nhẹ nhàng của hai năm trước, khuôn mặt khi ấy đã từng khiến cho không ít nữ sinh say đắm giờ đang nhìn cô mỉm cười.

“Quả nhiên là em.”

Dịch Triệu Huy nhìn Cố Thất Hải, giọng nói dịu dàng lại chắc nịch.

Cố Thất Hải chậm rãi đứng lên: “Thầy Dịch.”

“Sau khi em tốt nghiệp xong, chúng ta chưa từng gặp lại nhỉ.” Dịch Triệu Huy cảm thán nói. “Hôm nay sao em lại tự nhiên trở về trường?”

Cố Thất Hải đột nhiên nhớ đến Nhậm Tuyết Lan đang chạy đi mua đồ uống, ấp úng không trả lời nổi

nguyên nhân.

May mà Dịch Triệu Huy cũng không gặng hỏi, anh bước gần đến Cổ Thất Hải: “Hai năm qua em có khỏe không?”

“.... Cũng ổn.”

Biểu tình lạnh lùng xa cách của Cổ Thất Hải rất rõ ràng, nhưng Dịch Triệu Huy không hề giận cô, chỉ lẳng lẳng đánh giá cô một lúc, đột nhiên vươn tay ra chạm vào mặt cô. Không cần suy nghĩ cô liền nghiêng người né tránh sự đụng chạm ấy.

“Chỉ là bị anh động vào một chút cũng không được sao?” Khác hẳn nụ cười ôn hòa vừa rồi, trên mặt Dịch Triệu Huy lộ ra tia lạnh lẽo “Năm đó em...”

“Năm đó...”

Cổ Thất Hải không bao giờ nghĩ đến chuyện hấn sẽ nhắc lại việc năm đó.

Cổ Thất Hải lùi lại vài bước. Hành động ấy của cô

cắt ngang lời nói của Dịch Triệu Huy, đồng thời cũng phá tan hình ảnh thầy trò vui mừng gặp lại nhau âm áp giả tạo. Về mặt tuần tú trước mặt, trong mắt cất giấu rất nhiều ý niệm đáng sợ, cô không muốn nhớ lại những chuyện đáng sợ năm đó, liền xoay người chạy đi.

Sau đó Cố Thất Hải không biết qua trình mình chạy trốn diễn ra như thế nào. Đến khi toàn thân đầy mồ hôi, chân bủn rủn cô mới về tới khi nhà trọ. Cô thở gấp, đúng lúc thấy thang máy trước mặt đang mở rộng liền cầm mặt chạy nhanh vào. Không may lại đụng phải bà vai người đi từ trong ra. Bước chân cô lao đảo, suýt thì bị ngã sấp vào thang máy.

“Xin lỗi, cảm ơn.” Cố Thất Hải nói với người tốt bụng đã đỡ mình.

Nhưng người kia không đáp lại, chỉ im lặng đánh giá cô.

Cố Thất Hải lúc này mới ngẩng đầu, ngẩn người. Hàng xóm của cô, Mã Tu Hòa đứng cách cô có mấy bước nhưng tay lại đang nắm chặt lấy tay cô, giống hệt

cảnh trong màn khói vụ cháy lúc trước.

Lần này rõ ràng cô đã đeo kính, vì sao vẫn không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh?

Cô nghĩ vậy, Mã Tu Hòa cũng chần chừ mở miệng: “Cô...”

Đúng lúc đó cánh cửa thang máy phát ra tiếng vang chói tai, Mã Tu Hòa nghe thấy liền buông lỏng tay ra, Cố Thất Hải tự nhiên cũng lùi về phía sau. Hai cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, anh không kịp biểu đạt sự quan tâm thì giây tiếp theo đã bị hoàn toàn ngăn cách khỏi tầm mắt của cô

Trong thang máy tĩnh lặng, chỉ còn lại Cố Thất Hải. Cô ngẩng đầu lên, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy dài.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tôi Ở Ngay Đây

“Này, rốt cuộc là cậu chạy đi đâu thế?”

Lúc này, đối mặt với sự chất vấn của Nhậm Tuyết Lan, Cố Thất Hải đã bình tĩnh trở lại. Cổ cô kẹp di động, tay trái cầm bảng màu, tay phải cầm bút vẽ tô loạn xạ lên bức tranh sơn dầu trước mặt, dần dần cảm thấy sự khó chịu khi nãy đã giảm dần.

Cô không muốn kể với Nhậm Tuyết Lan chuyện vô tình gặp được Dịch Triệu Huy khi nãy. đành phải nói qua loa: “Mình có việc đột xuất, chưa kịp nói lại với cậu đã rời đi rồi, xin lỗi.”

Không ngờ Nhậm Tuyết Lan lại không hề để ý chuyện Cố Thất Hải không chào mà về trước. Cô giống như không để ý đến tâm trạng bất an của Cố Thất Hải

mà liên tục lái nhái qua điện thoại về mấy chuyện thời trung học.

Cố Thất Hải nghe một lúc rồi bắt đầu thất thần. Dù cho cô có luôn cố gắng quên đi... nhưng chỉ cần một chút lơ đãng thì nụ cười của Dịch Triệu Huy sẽ liền xuất hiện trong đầu cô.

Trong mắt mọi người Dịch Triệu Huy là một thầy giáo phong độ, tài hoa xuất chúng, được cả học sinh lẫn phụ huynh yêu mến. Thế nhưng đối với Cố Thất Hải đó lại là người mà cả đời này cô không muốn gặp lại nhất.

Thế nhưng hôm nay hai người lại chạm mặt.

Cố Thất Hải càng nghĩ càng thấy hối hận, bỗng nhiên nghe thấy Nhậm Tuyết Lan gọi lớn, cô lấy lại tinh thần.

Nhậm Tuyết Lan hào hứng đề nghị: “Lần sau chúng ta lại về thăm trường cũ đi.”

Cố Thất Hải không nhịn được hỏi: “Cậu thật sự nhớ trường cũ đến vậy?”

Đầu dây bên kia nháy mắt liên yên tĩnh lại. Cổ Thất Hải nắm chặt điện thoại. Tính tình cô vốn luôn khá tốt, hôm nay bỗng nhiên trở nên rất nóng nảy.

Nhậm Tuyết Lan im lặng lúc lâu mới nói: “Cậu nói đúng. Mình không nên quá hoài niệm. Phải vứt bỏ đi quá khứ ấy, Thất Hải, mình tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ đó.”

Cổ Thất Hải nghe xong tâm tình liền trở nên phức tạp, cô vừa định đáp lại thì nghe thấy tiếng động ở hành lang. Cô vội kết thúc cuộc gọi với Nhậm Tuyết Lan, cầm lấy mấy thứ đã chuẩn bị sẵn trên bàn, bước nhanh ra ngoài.

Mã Tu Hòa vừa tan làm, đứng trước cửa nhà lấy chìa khóa. Ở phòng bên cạnh Cổ Thất Hải đột nhiên chạy ra.

“Anh về rồi.” Cổ Thất Hải chạy quá nhanh nên hơi thở có chút gấp.

Mã Tu Hòa gật đầu một cái, ánh mắt thản nhiên

đánh giá cô.

Anh tạm thời còn chưa rõ thái độ này của Cố Thất Hải giống như đang đón anh trở về.

Cố Thất Hải thẳng người bước đến gần Mã Tu Hòa, nhưng vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách với anh. Hai tay cô đưa ra một chiếc phong bì: “Đây là chìa khóa nhà anh, còn có cả tiền lần trước tôi mượn nữa. Cảm ơn.”

Mã Tu Hòa nhận phong bì.

“Gần đây anh hình như đều không về nhà.” Cố Thất Hải muốn cùng anh nói chuyện thêm vài câu, không nghĩ đến vừa mở miệng ra liền nói vào chủ đề cá nhân của anh.

Mã Tu Hòa cũng chỉ “Ừ” một tiếng.

“Gần đây bận rộn nhiều việc?”

“Ừ.”

Hai tay Cố Thất Hải chấp sau lưng, vì khấn trương

mà mấy ngón tay quần chặt lại với nhau: “Trưa nay... Để cho anh nhìn thấy đáng về ấy, thật sự rất xấu hổ.”

Cô không nói rõ đó là chuyện gì, nhưng Mã Tu Hòa vẫn có thể liên tưởng đến cảnh hai người chạm mặt ở thang máy. Bộ dạng nín khóc của cô lúc ấy, giống như vừa bị cái gì đó dọa sợ.

“Gặp chuyện buồn?”

“....Phải.”

“Lúc cần khóc thì cứ khóc, đến khi cần cười thì phải cười thật sảng khoái.” Anh nói: “Khi sợ hãi thì nên nói ra, đừng cố giữ trong lòng.”

Hả, anh đang an ủi cô?

Thậm chí anh còn nói thẳng ra tình trạng cô không muốn nói cho ai biết.

Anh nhìn thoáng qua đôi mắt của cô sau cặp kính: “Gần đây không ngủ được sao? Vẫn còn nhớ đến cảnh đêm hỏa hoạn?”

“Tôi...” Cố Thất Hải vốn định nói không phải.

Nhưng nghĩ lại, bản thân đối với người trước mặt có thể giấu được bao nhiêu, cô liền bỏ qua ý định ấy, thẳng thắn nói thật: “Đúng vậy, tôi biết đêm đó chẳng qua cũng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cứ nhắm mắt lại thì lại cảm thấy mình giống như vẫn còn đang trong đám cháy....Sau đó thì mất ngủ.”

“Sợ gì chứ, nhờ chẳng may có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có tôi ngay sát vách rồi.” Mã Tu Hòa nói xong lại ngừng lại, nhớ đến quy luật làm việc của mình rất thất thường, lời nói này không thể khiến cho người khác an tâm được. “Đưa điện thoại đây.”

Cố Thất Hải đưa điện thoại trên tay cho anh.

Anh bấm số điện thoại của mình vào điện thoại cô: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu gặp chuyện gì chỉ cần gọi thì tôi sẽ đến ngay.”

Cố Thất Hải thụ sủng nhược kinh nhận lại điện thoại: “Cảm ơn anh, Mã tiên sinh.”

“Đừng khách sáo.”

Thấy Mã Tu Hòa sắp bước vào nhà, Cố Thất Hải nói vọng theo: “Anh xem tin tức mới gần đây chưa? Lời suy đoán của anh lúc đó.... là chính xác.”

Mã Tu Hòa dừng chân: “Vậy sao, cảm ơn đã cho tôi biết.”

“Ngày ấy tôi không nên nghi ngờ suy luận của anh.” Cố Thất Hải hồi hận nói.

“Đề phá bỏ đi hình tượng người khác đã xây dựng trong lòng mình từ lâu rất khó, phản ứng của cô khi ấy rất bình thường, tôi không trách cô.”

“Đúng rồi, cửa kính ban công nhà anh đã sửa chưa?” Cố Thất Hải một lần nữa chuyển đề tài.

“Đã sửa.”

“Tiền sửa....”

“Không cần.” Anh cắt ngang lời cô. “Cô không cần

phải sợ tôi như vậy. Nói đúng ra thì Cố Thất Hải cô chính là ân nhân cứu mạng tôi.”

Cố Thất Hải lắc lắc đầu, đến bây giờ mặc dù cô vẫn nhớ cảm giác sợ hãi khi ở trong biển lửa, nhưng bên cạnh đó cô cũng nhớ rất rõ cái nắm tay ấm áp của anh khi ấy.

“Vì sao.... Anh lại biết tên tôi?” Cố Thất Hải đột nhiên lại muốn biết chuyện này.

Nếu ngày ấy trên tờ ghi chú anh không kí lại tên mình thì có lẽ đến bây giờ cô vẫn không biết tên anh. Nhưng vì sao ngay trong vụ cháy anh lại có thể gọi tên cô.

“Buổi chiều hôm cô dọn đến, trên hành lý có ghi to ba chữ “Cố Thất Hải” chỉ cần để ý là có thể nhớ.” Mã Tu Hòa cười cười. “Hơn nữa nghe cũng rất êm tai.”

“Tôi vẫn luôn muốn cảm ơn anh hôm ấy giúp tôi để hành lý ở trước cửa, mà vẫn chưa có cơ hội gặp anh.”

“Việc nhỏ thôi.” Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải, đột

nhân vươn tay ra xoa đầu cô: “Thôi về nhà ngủ đi, cô bé mất kính.”

Mã Tu Hòa về đến nhà, sự cảnh giác cả ngày mới được gỡ bỏ. Đến phòng khách, nhìn qua cũng có thể thấy những mảnh thủy tinh ở ban công đã được dọn sạch.

Sau đó anh nghĩ đến Thất Hải.

Anh lấy chiếc phong bì mà cô vừa đưa, xem qua bên trong, là một tờ nhân dân tệ mới tinh giá trị vừa đúng bằng số tiền anh để lại cho cô.

Mặc dù Cố Thất Hải hỏi “vay”, nhưng anh vốn không nghĩ đến việc cô cần phải trả lại. Chuyện tiện tay giúp đỡ (1) nhau này vốn là chuyện thường tình. Anh cũng không để trong lòng, không ngờ cô lại nhớ rõ như vậy, thậm chí còn tìm mọi cách để cảm ơn anh.

(1) 举手之劳: nhắc tay chi lao

Mã Tu Hòa cũng là người từng trải, nhưng trước giờ chưa từng gặp cô gái trẻ nào mà cổ chấp giống Cố Thất

Hải. Tính cách của cô khá bảo thủ, nhưng cũng chân thành hiếm có.

Anh phát hiện ra trong phong thư trừ tiền ra có vẻ còn có một tấm thiệp để bên trong, anh bóc ra, trên thiệp là một dòng chữ giống như chữ học sinh tiểu học khiến cho anh bật cười.

Không phải là nụ cười chế nhạo mà là nụ cười ấm áp.

“Tôi ăn nói vụng về, có thể khi đối mặt với anh sẽ không thể biểu đạt hết tâm ý của mình. Cảm ơn anh đã cứu tôi một mạng, cảm ơn anh ở thời điểm tôi sắp buông xuôi lại gọi tên tôi, khi ấy anh đã cho tôi một động lực rất lớn. Tôi thật sự cảm thấy trở thành hàng xóm của anh là một điều rất may mắn. Cố Thất Hải.”

Phòng bên cạnh, Cố Thất Hải lại đang rất bận rộn.

Sau khi nói chuyện với Mã Tu Hòa ở hành lang xong, cô liền lâm vào trạng thái hết sức rối bời. Cô thử

về tranh tiếp nhưng không tài nào tập trung nổi nên cô chuyển sang đi rửa bát, giặt quần áo, quét nhà, thậm chí còn đi xếp lại các tập tranh của cô trong nhà một lần. Làm nhiều việc như vậy, thể nhưng cảm giác xao động trong lòng vẫn không cách nào xua đi được.

Cô ôm ngực hít sâu, hình ảnh Mã Tu Hòa sờ đầu cô bất giác lại hiện lên trong đầu.

Cô thừa nhận hành động này có chút thân thiết, nhưng nếu nghiêm túc mà nói thì đó cũng không phải là một hành vi vượt qua quy củ.

Một người đàn ông sờ đầu một người con gái, có lẽ là bắt nguồn từ thiện cảm. Biết đâu.... chỉ là biểu đạt sự quan tâm? Có rất nhiều người lớn tuổi cũng làm động tác ấy đối với người nhỏ tuổi hơn. Cách làm việc Mã Tu Hòa rất chín chắn, chắc chắn anh ấy lớn tuổi hơn cô. Trong mắt anh có lẽ cô chỉ là một cô gái nhỏ nhà bên thôi?

Cổ Thất Hải càng nghĩ càng thấy thất bại, thấy thời gian cũng đã muộn mà mai còn phải đi làm, cô đành mang cả bụng suy nghĩ miên man ấy lên giường. Khi cô

nhắm mắt lại, một loạt chuyện của ngày hôm nay dần dần lướt qua trong đầu, hình ảnh cuối cùng lại chính là khi cô trong đám cháy. Hô hấp của cô trở nên gấp gáp, không khí dường như càng ngày càng loãng dần. Toàn thân vô lực, cô không thể nào tìm được trong không gian tối đen ấy một điểm dừng chân.

“Thất Hải, đi theo tôi.”

“Chúng ta phải cùng nhau sống sót đi ra.”

“Sợ gì chứ, nhờ chẳng may có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có tôi ngay sát vách rồi.”

“Chỉ cần cô kêu cứu, tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Trong thời khắc cô lâm vào sợ hãi, đột nhiên cô nhớ lại tiếng nói trầm thấp dễ nghe của anh. Thân thể dần dần thả lỏng, từng câu nói của anh tiếp thêm sức mạnh cho cô, dẫn dắt cô đến với ánh nắng ấm áp.

Dù vẫn bị dày vò một lúc nhưng đây là tối đầu tiên cô có thể ngủ yên ổn mà không dùng bất kì loại thuốc nào.

Cố Thất Hải yên ổn ngủ say, không hề phát hiện ra điện thoại di động tùy ý để ở phòng khách đang reo lên từng đợt chuông.

Người gọi là ‘Thầy Dịch Triệu Huy.’

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Chàng Thám Tử Và Cô Nàng Kính Cận

Gần đây Cổ Thất Hải có chút phiền lòng.

Kì nghỉ hè sắp kết thúc, mặc dù cô không phải đi học nhưng sau khai giảng, lượng khách đi mua sắm chắc chắn sẽ giảm, mà cửa hàng cô đang làm việc lại chủ yếu kinh doanh quần áo của thanh thiếu niên. Buôn bán ế ẩm, các cửa hàng chắc chắn sẽ tiến hành cắt giảm nhân viên, mà đầu tiên, cửa hàng chắc chắn sẽ sa thải những nhân viên như Cổ Thất Hải.

Mặc dù kiếm một công việc khác ổn định hơn không khó lắm, nhưng Cổ Thất Hải lại muốn phần lớn thời gian trong ngày của mình sẽ dùng vào việc vẽ tranh. Nếu có thể cô thực sự không muốn bỏ sở thích duy nhất này đi. Cho nên cô lại tiếp tục đi tìm những công

việc bán thời gian khác.

Nếu trước khi khai giảng mà cô vẫn chưa tìm được việc làm mới thì chỉ dựa vào tiền vẽ tranh, e rằng cô sẽ không trả nổi tiền thuê nhà.

Vì vậy nên Cố Thất Hải càng ra sức tìm việc. Thậm chí trong lúc ăn sáng cô cũng dùng điện thoại lên mạng xem các thông báo tuyển dụng. Cô vừa cắn bánh bao, vừa nhìn chăm chăm vào điện thoại. Đột nhiên phía trước có một chiếc bóng đổ xuống, phía đối diện cô có một người mới ngồi. Cô ngại để cho người lạ nhìn thấy bộ dạng buồn cười này của mình nên đành phải cất điện thoại đi, tiện thể cũng ngẩng đầu lên nhìn người ngồi đối diện một cái.

Cô giật mình: “Mã...”

Nhưng Mã Tu Hòa ở phía đối diện cô lại nhanh chóng đưa ngón trỏ lên môi, im lặng nhắc cô không cần lên tiếng.

Tuy khó hiểu nhưng Cố Thất Hải vẫn ngoan ngoãn

im lặng.

Sau khi Mã Tu Hòa ngồi đối diện Cố Thất Hải, vốn là một bữa sáng rất thoải mái thoáng chốc lại trở nên vội vàng. Ngoài mặt Cố Thất Hải vẫn duy trì vẻ mặt vân đạm phong khinh (1) với Mã Tu Hòa, nhưng lòng cô lại nóng như lửa đốt. Cô lên nhìn Mã Tu Hòa, hôm nay cách ăn mặc của anh so với mấy lần gặp trước không giống nhau. Quần áo toàn thân lấy màu trắng làm chủ đạo, thậm chí còn đeo gọng kính màu đen, nếu không phải vì khuôn mặt anh đã khắc sâu trong trí nhớ của cô, nhìn thoáng qua có lẽ cô sẽ chỉ nghĩ đây là một cậu học sinh bình thường.

(1) Vân đạm phong khinh: lạnh nhạt, thờ ơ, không để ý

Khác với Cố Thất Hải đang ù ù cạc cạc, Mã Tu Hòa lại rất bình thản. Anh gọi một ly sữa đậu nành, mở một quyển báo đặt trước mặt, thỉnh thoảng lại nghịch điện thoại một chút. Mới đầu Cố Thất Hải còn tưởng anh không cho cô nói chuyện là để anh yên tĩnh đọc báo. Nhưng sau khi bình tĩnh lại thì cô mới để ý thấy tầm

mắt của anh thực chất đang nhìn về một hướng khác nào đó.

Từ việc cứ cách một khoảng thời gian nhất định anh sẽ giờ sang một tờ báo khác, Cổ Thất Hải thấy được thực ra anh không hề để ý đến việc đọc báo.

Cổ Thất Hải thản nhiên nhìn theo ánh mắt của anh, bên phía bàn bên trái có một người đàn ông tóc vàng chừng 30 tuổi, mặc áo ba lỗ màu đen, quần bò rách, da ngăm đen. Người nọ gọi ít đồ ăn sáng rồi cũng ngồi xuống.

Sau khi người đàn ông nọ ăn xong, hắn dùng tay lau miệng đầy dầu mỡ rồi dùng bàn tay đầy dầu mỡ ấy lấy từ trong ví tờ 100 tệ: “Ông chủ, tính tiền.”

Cổ Thất Hải và vài vị khách khác khẽ thở phào một hơi. Người đàn ông tóc vàng này mặc dù không thân thiết khiến cho người ta cảm thấy phiền phức nhưng lại làm cho người khác có cảm giác không thoải mái.

Đúng lúc Cổ Thất Hải tưởng chừng người đàn ông

tóc vàng kia sẽ rời đi thì Mã Tu Hòa ngồi đối diện cô đột nhiên đứng bật dậy, đánh mạnh vào người đàn ông tóc vàng. Người đàn ông tóc vàng muốn tránh, nhưng vẫn không nhanh bằng Mã Tu Hòa, anh đá mạnh vào đầu gối người đàn ông kia, trong nháy mắt hấn quỳ xuống, anh liền bắt tay hấn bẻ ra sau, mặt khác tay còn lại đè đầu hấn xuống đất.

Khách trong quán hét ầm lên, Cố Thất Hải cũng đứng dậy đi đến chỗ an toàn, nhưng tầm mắt cô vẫn không rời khỏi bóng dáng lạnh lùng của Mã Tu Hòa, lòng bàn tay không tự chủ được mà chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Mày làm gì? Buông tao ra.” Người đàn ông tóc vàng quát, muốn dấy dựa nhưng không thể thoát khỏi tay anh.

“Anh đã làm gì chính anh là rõ nhất. Nhưng mà.” Mã Tu Hòa ngẩng đầu lên nhìn ông chủ đã bị dọa đến tái mặt. “Nhờ ông đi báo công an, nói phạm nhân bắt cóc tiểu thư nhà Phạm gia đã bắt được rồi, còn nữa, tờ 100 tệ kia cũng giữ lại, đó là vật chứng rất quan trọng.

Người đàn ông tóc vàng lại quát lớn: “Vật chứng nào? Mày nói gì? Mau buông tao ra, nếu không tao sẽ tìm luật sư để kiện mày.”

“Anh cũng biết đến luật pháp? Nhưng mà so với tên bắt cóc như anh, cái ‘tội’ này của tôi còn nhẹ lắm.” Mã Tu Hòa không hề thả lỏng, vẫn giữ chặt lấy tên mà anh gọi là “tội phạm”.

Người nọ nhất thời cứng miệng, một lúc sau lại lên tiếng, lời nói có chút cứng nhắc.”Mày vu oan tao!”

“Ờ 100 tệ kia.... Tao... Tao nhặt được trên đường, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà bị gọi là bắt cóc sao?”

“Vậy sao?” Mã Tu Hòa nở nụ cười, khiến cho những người không biết chuyện ở đây đều sợ run lên. “Nhưng nếu tôi tìm được gang tay anh mang lúc nhận tiền chuộc thì sao? Đồ đựng tiền chuộc không có vân tay của anh, nhưng trong gang tay thì chắc chắn có dấu vân tay nguyên vẹn của anh.”

“Nói láo! Rõ ràng tao đã đốt gang tay và ba lô tiền

chuộc ở bờ sông...”

“Sao lại biết đồ để đựng tiền chuộc là ba lô?” Mã Tu Hòa áp sát lại gần người đàn ông kia. “Biết chuyện này, trừ Phương gia và người điều tra là tôi ra, thì chỉ có phạm nhân nữa thôi. Hơn nữa qua mấy ngày theo dõi, tôi cũng đã biết chỗ của tiểu thư Phương gia rồi, khi anh còn dắc ý vênh váo vì lấy được tiền chuộc ở đây thì con tin đã sớm được cứu đi rồi.” Anh mỉm cười. “Tội phạm bắt cóc, đáng tiếc là anh đã chui đầu vào lưới rồi.”

Người đàn ông tóc vàng tức giận mở to mắt nhìn anh, một câu phản bác cũng không nói lên nổi, chỉ có thể để Mã Tu Hòa kiểm chế trên mặt đất cho đến tận khi cảnh sát đến.

“Đáng giận! Tao rõ ràng đã nói Phương gia không được báo cảnh sát. Bọn họ không giữ lời!” Người đàn ông tóc vàng khi bị tra tay vào còng còn chửi một câu.

Mã Tu Hòa nói: “Hiểu làm rồi, tôi không phải cảnh sát, tôi chỉ là một người bình thường thích theo đuổi chân lý thôi.”

Người đàn ông kia vẫn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra đã bị cảnh sát đè đầu đẩy vào xe, khi cửa xe sắp đóng, Mã Tu Hòa lại mở miệng. “Cuối cùng để tôi nói cho anh một chuyện, dấu vân tay lưu lại ở lớp vải trong găng tay là không thể lấy ra được, nếu tôi là anh, sau khi lấy được tiền chuộc sẽ không khoe cho mọi người mình có nhiều tiền cỡ nào, mà sẽ nghĩ cách sao có thể cao chạy xa bay được khỏi thành phố này, rồi sẽ cẩn thận xem tiền này nên tiêu như thế nào.” Anh tự tin lại phũ phàng nói thêm một câu. “Chỉ số thông minh không đủ thì đừng đi gây tội, nếu không tôi cũng thấy mất mặt thay cho anh.”

Sao khi xe cảnh sát rời đi, những người vây xem trong quán ăn cũng tản dần. Mã Tu Hòa là nhân chứng trọng yếu trong vụ bắt cóc này cũng cần phải đến Cục công an để lấy lời khai.

Vài ngày liên tục theo dõi phạm nhân, dù thể xác hay tinh thần của anh đều rất mệt mỏi. Lúc này vụ án cũng gần xong, anh bỏ kính hóa trang ra, xoa xoa mi tâm (2), ngẩng đầu lên đã thấy Cố Thất Hải đứng trước mặt anh, dáng vẻ vừa muốn nói lại thôi.

(2) Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày

Thật ra sáng hôm nay ngẫu nhiên gặp phải cô đơn thuần chỉ là chuyện trùng hợp. Anh không nghĩ phạm nhân sẽ ở lại nơi Cố Thất Hải đang dùng bữa nhưng lại ngồi ở bàn cách chỗ cô không xa. Anh cũng không biết liệu phạm nhân có mang theo vũ khí hay không. Để vừa thuận tiện bắt người, vừa có thể bảo vệ được cô anh mới ngồi xuống chỗ đối diện. May là cô cũng biết phối hợp, không những không làm bại lộ thân phận của anh trước khi bắt được phạm nhân, thậm chí khi anh kiềm chế phạm nhân cô cũng ngoan ngoãn tránh ra chỗ khác, không khiến anh phải lo lắng bảo vệ cô.

Nhưng tận mắt nhìn thấy một màn như vậy chắc là cũng bị dọa sợ?

Anh giơ tay về phía cô: “Cô...”

Nhưng vừa dứt lời, chân cô đã vô thức lùi lại một chút. Hành động rất nhỏ này khiến anh bất ngờ, không kịp đề phòng liền rút tay về.

“Cô sợ tôi?” Anh bình tĩnh hỏi, trong giọng còn mang theo sự chua xót.

Cố Thất Hải giật mình, sau đó lắc đầu.

Nhưng ở trong mắt Mã Tu Hòa, hành động lắc đầu này của cô không phải là phủ định, mà có nghĩa là “không biết.”

Anh cười với cô, cái gì cũng không nói, chỉ xoay người đi theo hướng xe cảnh sát vừa rời đi.

Cố Thất Hải đứng yên tại chỗ, rồi rầm trong lòng khiến cho cô không thể tiến bước về phía anh.

Những chuyện về Mã Tu Hòa lần lượt hiện ra trước mắt cô, từ suy luận chắc chắn về chuyện vụ cháy nhà 1103, cảm thấy anh đặt ra khi bắt phạm nhân, sự đa mưu túc trí của anh, thân thủ nhanh nhẹn, lại không dễ tin người khác, còn có....

“Tôi không phải cảnh sát.”

“Tôi chỉ là một người bình thường thích theo đuổi

chân lý thôi.”

Chẳng lẽ...

Chân tướng mọi chuyện đột nhiên sống động vẽ ra cho cô một đáp án rất rõ ràng....

Hàng xóm của cô không chừng lại là.... là một thám tử?

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiTranh thủ thời gian giải lao lúc làm việc, Cố Thất Hải ngồi ở góc phòng nghỉ, chăm chú đọc báo.

Hà Diễm qua phòng nghỉ lấy đồ, liền thấy bộ dạng chăm chú này của cô.

Anh ngồi cạnh cô: “Nhìn gì mà say mê thế?”

“Tin tức.”

Hà Diễm nhìn qua, trên tờ báo, tiêu đề được in lớn nhất nói về một vụ cướp gần đây ở nội thành. “Thời gian này trộm cướp thật sự rất nhiều, cô sống một mình, buổi tối nhớ khóa cửa cẩn thận một chút.”

Cố Thất Hải giật mình hiểu ra, sự chú ý của Hà

Diễn và của cô không giống nhau, vì thế đầu ngón tay cô chỉ vào một mẫu tin nhỏ xíu ở góc tờ báo, nhỏ đến mức phải nheo mắt lại mới có thể nhìn rõ.

Là tin về vụ tiểu thư Phương gia bị bắt cóc. Vì danh tiếng của gia tộc nên Phương gia đã dùng quan hệ áp chế tin tức truyền ra bên ngoài, tin đăng báo chỉ ngắn ngủn có mấy dòng, thậm chí thân phận người bị bắt cũng rất mờ hồ, đừng nói đến quá trình phá án, cuối cùng cũng chỉ nói đơn giản là kết quả vụ án đã được sáng tỏ, người ngoài cuộc nhìn vào chỉ nghĩ đây là một mẫu tin nhảm mà thôi.

Nhưng Cố Thất Hải là nhân chứng hôm bắt được phạm nhân, thậm chí người bắt được phạm nhân còn là hàng xóm của cô. Dù chỉ qua vài dòng đơn giản nhưng trong đầu cô vẫn có thể tưởng tượng một loạt hình ảnh khác nhau.

Cố Thất Hải cũng không định nói chuyện này với Hà Diễn, nhưng anh lại lên tiếng trước: “May mắn là chỗ cô ở an ninh cũng không tệ lắm.”

Cố Thất Hải lầm bầm: “Đúng vậy, chỗ tôi ở thật sự rất an toàn.”

Đặc biệt là hàng xóm của cô.

Từ từ, nếu Mã Tu Hòa....

Tiếng chuông điện thoại trong ngăn kéo vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô mở ngăn kéo, trên màn hình hiện lên tên người gọi đến. Cô hốt hoảng tắt điện thoại đi.

Nhưng cô vừa tắt di động đi thì tiếng chuông điện thoại bàn ở phòng nghỉ liền vang lên. Tiếng chuông sắc bén như muốn xuyên qua cả căn phòng.

Không chỉ có Cố Thất Hải mà ngay cả Hà Diễm cũng giật mình. Nói cho cùng thì số điện thoại bàn này có rất ít người biết, ngày thường rất ít người gọi đến. Thấy Hà Diễm muốn đến đó, Cố Thất Hải đành phải đứng lên nghe điện thoại, cô còn chưa nói gì, đầu dây kia đã lên tiếng: “Xin chào, tôi muốn gặp Cố Thất Hải....”

Cô lập tức cúp máy.

Đối với ánh mắt nghi hoặc của Hà Diễm, cô chỉ giải thích qua loa: “Gọi nhầm số.” Sau đó thừa dịp anh không để ý liền rút dây điện thoại ra.

Sau đó, Hà Diễm để ý thấy Cố Thất Hải dường như luôn trong trạng thái hốt hoảng, những chuyện rất nhỏ cũng có thể phạm phải mấy sai lầm cơ bản. Mà khi nhìn thấy bóng người ở ngã tư đường thì sẽ trở nên kích động, giống như đang trốn tránh ai.

Anh rất lo cho cô.

Khó khăn lắm mới đến giờ tan làm, khác với những đồng nghiệp khác đang thoải mái tươi cười, Cố Thất Hải ngược lại mang vẻ mặt u sầu. Thấy cô sắp đi xa, Hà Diễm vội gọi cô lại.

Cố Thất Hải cứ như vậy đứng lại đợi anh đuổi theo. “Cô không sao chứ? Tôi thấy tinh thần của cô hôm nay dường như không ổn lắm.”

Cố Thất Hải vốn định lấy đại một cái cớ nào đó nói qua loa như trước, nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy đường

phổ buổi tối vắng vẻ, lòng cô lại bắt đầu nổi lên cảnh giác. Cô do dự một lát mới nói nhỏ: “Hà Diễm, bây giờ anh có rảnh không?”

Hà Diễm có chút ngoài ý muốn, trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng nghe xong lời nói của Cố Thất Hải, anh lại không có cách nào để cười như trước.

Khó trách vì sao hôm nay Cố Thất Hải lại khác thường như vậy. Anh vẫn luôn ở cạnh cô nhưng lại không hề biết cô đang bị một tên biến thái theo dõi, quấy rối.

“Đây cũng có thể là tôi đa nghi mà thôi..... Tôi cẩn thận chú ý một chút có lẽ cũng sẽ không có việc gì....”

“Tất nhiên là có vấn đề rồi.” Hà Diễm cắt lời cô, “Thất Hải, để tôi đưa cô về nhà.”

Ngữ khí chắc chắn, không để cho cô có cơ hội từ chối. Trước giờ thái độ của anh vẫn luôn ôn hòa, lần này lại khó có được một lần cứng rắn. Cố Thất Hải cũng không ngờ Hà Diễm lại coi trọng chuyện của cô như vậy,

nhưng có anh bên cạnh, cô cũng thấy an tâm phần nào.

Thật ra trừ khi cùng làm việc ra, còn lại cô chưa từng ở chung một chỗ với Hà Diễm, thỉnh thoảng khi tan tầm hội sinh viên đang làm việc với nhau cũng có đề nghị cùng đi ăn cơm, hát karaoke, nhưng vì Cố Thất Hải thường xuyên phải hoàn thành việc vẽ tranh nên hầu như lần nào cô cũng từ chối không đi cùng mọi người. Lúc này chậm rãi đi bộ cùng Hà Diễm trên con đường vắng vẻ, tĩnh lặng, cô cứ cảm giác có gì đó kì lạ.

Cố Thất Hải nói: “Đúng rồi, tôi có một người bạn nói muốn mời anh ăn cơm.”

“Bạn?”

“Cô ấy tên là Nhậm Tuyết Lan, là người lúc trước đến chỗ chúng ta mua đồ.”

Hà Diễm quan sát nét mặt Cố Thất Hải dường như đang muốn xác nhận điều gì đó: “Sao cô ấy lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Cô ấy nói muốn làm quen với anh.” Cố Thất Hải

nói xong, định lấy điện thoại đưa số điện thoại của Nhậm Tuyết Lan cho Hà Diễm. Anh thấy thế, liền theo bản năng chặn tay cô lại.

Cố Thất Hải dừng động tác.

Hà Diễm vốn không thích chuyện cô giới thiệu mình cho người khác, nhưng khi chạm vào tay cô xong, cảm xúc mềm mại ấm áp khác hẳn khiến cho anh nhất thời rung động, vì thế lại nhanh chóng buông tay.

“Cô... Cô không cần giới thiệu tôi cho người khác.” Hà Diễm cứng nhắc dời ánh mắt đi chỗ khác, “Nếu chỉ là ăn cơm, chỉ cần cô đi thì tôi cũng sẽ đi cùng.”

Cố Thất Hải cũng bị động tác của anh làm cho xấu hổ, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng “Ừ”. Chuyện của Nhậm Tuyết Lan cứ như vậy mà được giải quyết.

Từ chỗ làm về đến nhà Cố Thất Hải đại khái cũng chỉ có 20 phút đi bộ, Hà Diễm thuận lợi đưa cô đến trước khu nhà trọ, anh thấy cô cúi đầu, vẻ mặt như đang lo lắng về chuyện gì đó.

Hà Diễm cười nói: “Không cần phải phiền não chuyện có nên mời tôi lên nhà hay không, tâm trạng cô hiện tại không tốt nên để lần sau đi.”

Cố Thất Hải khẽ thở ra, cảm ơn anh một câu rồi xoay người đi lên lầu.

Anh nhìn theo bóng dáng của cô, lại nhớ đến dáng vẻ kích động khó xử của cô vì tên biến thái kia, nhớ đến sự rung động khi chạm vài tay cô.. Dững khí trong nháy mắt trào dâng.

“Thất Hải, vì em anh có thể làm bất kì chuyện gì.” Anh nói.

Cố Thất Hải nghe được tiếng của Hà Diễm, dừng bước, nhưng lại không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt với anh.

Anh rõ ràng không cần làm những chuyện này vì cô.

Hà Diễm không đợi Cố Thất Hải đáp lại, nhanh chóng xoay người rời đi.

Vừa rồi đưa Cố Thất Hải về, anh chú ý đến rất nhiều chuyện, nhưng không muốn làm cho Cố Thất Hải lo lắng, anh lựa chọn trầm mặc. Bây giờ để kiểm tra suy nghĩ của mình, anh nhẹ bước chân, quẹo vào một ngõ nhỏ ở dưới lầu nhà trọ. Bên trong quả nhiên có một người đàn ông đang đứng đó.

Hà Diễn nhận ra đây chính là người luôn đi theo bọn họ dọc đường.

Nhưng so với “Tên biến thái cuồng theo dõi”, diện mạo, cách ăn mặc của người này hoàn toàn không hợp với thân phận thô bỉ ấy. Dù cùng là đàn ông, Hà Diễn phải công nhận đây là một người khá đẹp trai, hấn mặc áo sơ mi kẻ sọc, quần âu, dáng vẻ hoàn toàn tao nhã, thư thái.

Hà Diễn nhìn người đàn ông, trầm giọng nói: “Anh là người theo dõi Thất Hải?”

“Theo dõi? Đừng nói khó nghe như vậy.” Dịch Triệu Huy không ngờ chàng trai này lại có thể phát hiện ra hấn, nhưng vẫn thông dong đáp, “Cố Thất Hải biết tôi,

gần đây cảm xúc cô ấy không ổn định, tôi chỉ đang tìm cách dỗ cô ấy thôi.”

“Đừng đi theo cô ấy nữa.”

Dịch Triệu Huy nở nụ cười: “Dù tôi không đi theo cô ấy thì cô ấy cũng không trốn khỏi lòng bàn tay tôi.”

“Còn quấy rầy cô ấy, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát? Người không muốn quấy rầy đến cảnh sát là cô ấy mới đúng.” Dịch Triệu Huy chậm rãi bước ra khỏi ngõ nhỏ, khi đi qua Hà Diễn hắn còn nói “Thật ra anh cũng nên buông tay Cố Thất Hải đi. Cô ấy cất giấu rất nhiều bí mật không muốn để người khác biết, mà theo tôi thấy cô ấy chắc chắn cũng sẽ không nói với anh đâu.”

Hà Diễn nghe vậy liền sững sốt một chút, khi quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Dịch Triệu Huy đâu.

Hà Diễn về nhà suy nghĩ cả đêm, vẫn không thể gạt

lời nói của Dịch Triệu Huy ra khỏi đầu.

Trực tiếp đến hỏi Cố Thất Hải? Theo tính của cô chắc chắn sẽ không hỏi ra chuyện gì, như vậy chỉ còn cách hỏi người cạnh cô.

Trừ những đồng nghiệp ở cửa hàng quần áo, Hà Diễm chỉ có thể nghĩ đến người hôm qua Cố Thất Hải nhắc đến là Nhậm Tuyết Lan.

Hôm nay lại đúng hôm Cố Thất Hải được nghỉ, Hà Diễm đành phải mở điện thoại gọi điện cho cô, Cố Thất Hải biết anh muốn xin số của Nhậm Tuyết Lan liền vui vẻ đưa cho anh, thậm chí còn không hỏi nguyên nhân, càng khiến cho Hà Diễm cảm thấy bản thân đang bị giày vò.

Dù thế nào thì Hà Diễm vẫn gọi điện cho Nhậm Tuyết Lan.

Không ngờ Nhậm Tuyết Lan lập tức liền nhận ra giọng anh, “Hà Diễm!” Cô vui vẻ gọi tên anh.

Hà Diễm khách sáo hàn huyên vài câu cùng cô, rất

nhanh đã dẫn đề tài lên người Cố Thất Hải, nhưng dù anh nói thế nào thì Nhậm Tuyết Lan cũng nói là không rõ lắm ‘bí mật’ năm đó của Cố Thất Hải.

Hà Diễn mơ hồ có thể nghe được từ giọng nói của cô rằng cô đang cố chấp nói dối.

Hỏi thêm nữa cũng không thu lại được gì, Hà Diễn liền lấy cớ kết thúc cuộc trò chuyện.

Đặt di động xuống, trong đầu Hà Diễn đột nhiên hiện ra suy nghĩ ‘Cố Thất Hải không muốn bất kì ai biết chuyện năm đó, mình không nên truy cứu đến cùng mới phải.’

Nhưng... Anh lại không có cách nào buông tay cô.

Trưa hôm sau Cố Thất Hải như thường lệ đến cửa hàng quần áo đi làm, sau một ngày nghỉ, sắc mặt của cô có vẻ tốt hơn rất nhiều.

Hà Diễn đến cạnh cô bắt chuyện: “Thế nào?”

Cố Thất Hải hiểu ý anh hỏi chuyện kẻ biến thái theo

đổi, cô đáp lại chi tiết: “Hôm nay tôi rời nhà không thấy ai đi theo nữa.”

“Còn hôm qua?”

“Hôm qua cả ngày tôi đều ở nhà, không ra ngoài.”

“Vậy... Tối nay để anh đi cùng em về nhà,... Về sau cũng vậy đi.”

Cố Thất Hải nghe xong liền cúi đầu, trước sự theo đuổi tích cực của Hà Diễm, cô có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một người đồng nghiệp phì phò chạy vào phòng nghị: “Thất Hải, có người tìm cậu.”

Cố Thất Hải ngẩng đầu, ngay lập tức nghĩ người đến là Nhậm Tuyết Lan, nhưng gần đây cô ấy lại có vẻ rất bận rộn, đã có một khoảng thời gian hai người không liên lạc rồi.

“Ai vậy?”

Vị đồng nghiệp kia khẩn trương liếm môi, khó xử trả lời: “Là cảnh sát.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiSau khi bắt được kẻ bắt cóc tiểu thư nhà họ Phương, Mã Tu Hòa tự cho mình một tuần để nghỉ ngơi.

Nhưng vừa nghỉ không lâu lại gặp phải một người không mời mà đến.

Lúc ấy Mã Tu Hòa đang ngủ không biết trời đất gì, tiếng chuông di động vang lên, anh híp mắt nhìn điện thoại rồi ném sang một bên. Nhưng tiếng chuông lại không ngừng làm phiền giấc ngủ của anh, cuối cùng anh đành phải tức giận nghe điện thoại.

“Phó Cảnh Diệu, tôi cho cậu một phút đồng hồ để nói.”

“Con giận của cậu khi mới rời giường vẫn lớn như vậy, Mã thám tử.” Phó Cảnh Diệu cảm thán: “Tôi đang ở trước cửa nhà cậu, ra mở cửa đi.”

Mã Tu Hòa ném điện thoại lên giường, chỉnh lại áo ngủ rồi nhắm mắt nhìn vào mắt mèo, xác nhận khuôn mặt của người ngoài cửa xong mới mở cửa ra: “Tôi nhớ đã nói với cậu là nếu không có chuyện gì thì đừng tùy tiện đến nhà tôi rồi cơ mà.”

Nghĩa là ‘Nếu đây không phải là chuyện quan trọng không gặp mặt thì không thể nói thì chuẩn bị tự gánh lấy hậu quả.’

“Tất nhiên là tôi nhớ.” Phó Cảnh Diệu ngựa quen đường cũ vào nhà, nhìn quanh phòng, mọi thứ vẫn y như lúc trước.

Phó Cảnh Diệu xoay người lại, nói thẳng vào vấn đề: “Có vụ án mới.”

Mã Tu Hòa rót một ly trà đưa cho Cảnh Diệu, rồi

lười biếng ngồi xuống ghế sofa mềm mại ở phòng khách, dáng vẻ không có chút nào là chú ý lắng nghe.

“Vụ án nào mà nhất định cần đến ‘tên ngoại đạo’ này ra mặt?”

Phó Cảnh Diệu nói: “Hay là cậu nghe tôi nói qua về vụ án này đi đã.”

Mã Tu Hòa không có ý kiến gì, Phó Cảnh Diệu liền chủ động nói tiếp: ” Vào 11:05 tối ngày 28 tháng 8, tại trường Phổ thông số 2 một giáo viên mỹ thuật bị phát hiện bị giết và sắp xếp theo kiểu đạo Hồi ở kí túc xá giáo viên. Người chết tên Dịch Triệu Huy, năm nay 29 tuổi, đây là ảnh chụp của vụ án.”

Mã Tu Hòa nhận ảnh chụp, trong ảnh là khung cảnh kí túc xá bình thường, trên giường là một người đàn ông, trên người đắp chăn, ánh chùng ở vị trí ngực một con dao gọt hoa quả được cắm thẳng vào, gần nửa con dao ngấp sâu vào người nạn nhân, máu đỏ tương nhuộm đỏ một mảng lớn ở chỗ. Cách chết trực tiếp, thống khổ như vậy mà trên mặt người đàn ông ấy lại mang vẻ rất

bình thân.

“Qua điều tra và xác nhận, đồ vật trong kí túc xá không bị mất mát thứ gì, cửa kí túc xá giáo viên cũng có bảo vệ trông coi, đã loại trừ trường hợp giết người cướp của. Khám nghiệm tử thi thấy được trong người có lượng thuốc ngủ khá nhỏ, có thể suy đoán là sau khi dùng phải thuốc ngủ nạn nhân mới bị sát hại, thời gian tử vong ước chừng từ 10 đến 11 giờ đêm ngày 28 tháng 8.

Mã Tu Hòa nhấp một ngụm trà: “Nếu như kí túc xá có bảo vệ trông coi thì hẳn là đã điều tra ra được những người tình nghi.”

“Đúng vậy, vì vụ án xảy ra vào kì nghỉ hè của trường học nên những người ra vào kí túc xá giáo viên không nhiều, hơn nữa gần đây liên tục có vụ án trộm cướp xảy ra nên bất kì ai, dù là giáo viên hay nhân viên nhà trường thì khi ra vào kí túc xá cũng phải làm một bản đăng kí. Từ đó đã điều tra ra được ba kẻ tình nghi.

Người thứ nhất là vị hôn thê của nạn nhân, cũng là người đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân, tên là Tô

Diễm Phân, năm nay hai mươi sáu tuổi, hiện đang là nhân viên tài vụ của công ty Vu mỗ, qua lại với người chết được hai năm. 9:30 ngày 28 tháng 8, Tô Diễm Phân hẹn các đồng nghiệp cùng đi uống rượu ở quán bar, trong khoảng thời gian ấy chưa từng rời đi đâu quá năm phút. Đến tận 10:30, Tô Diễm Phân nhận được tin nhắn từ nạn nhân gọi cô đến kí túc xá giáo viên, có việc cần nói. Khoảng nửa giờ sau, Tô Diễm Phân đến kí túc xá của nạn nhân, ở bên ngoài gõ cửa một lúc cũng không thấy có người ra mở cửa, Diễm Phân lấy chìa khóa nạn nhân đã đưa cho cô trước kia, vừa mở cửa đã thấy thi thể nạn nhân, lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Mã Tu Hòa nói chen vào: “Giả sử nghi phạm dùng cách nào đó làm cho nạn nhân dùng thuốc ngủ từ trước, rồi đến kí túc xá giáo viên, dùng chìa khóa đã được đánh sẵn vào phòng, giết nạn nhân rồi giả bộ như vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ người mở cửa, khoảng thời gian trên có khớp không?”

“Khoảng thời gian Tô Diễm Phân rời khỏi tầm mắt của bảo vệ tòa nhà cho đến khi phát hiện ra thi thể quả thật có chút lâu, sau khi nghe được tiếng thét chói tai

của cô ấy, bảo vệ lập tức chạy đến phòng kí túc cũng nhìn thấy nạn nhân đã chết rồi. Mặc dù thời gian có chút vội vã, nhưng không có nghĩa là không thể.”

Mã Tu Hòa gật đầu một cái, Phó Cảnh Diệu nói tiếp: “Tiếp theo là nghi phạm thứ hai, tên là Ngô Kiều, là bạn tốt, cũng là đồng nghiệp của nạn nhân, là giáo viên dạy Toán trường Phổ thông số 2. Vào tối ngày 28 tháng 8, hắn là người theo Đạo Hồi duy nhất ở lại kí túc xá, hơn nữa phòng của hắn chỉ cách phòng nạn nhân một tầng lầu. Trong thời gian gây án, Ngô Kiều nói hắn soạn giáo án một mình trong phòng, nhưng trong lúc đó có gọi ba cuộc điện thoại cho một giáo viên khác để thảo luận về vấn đề giáo án, thời gian lần lượt vào lúc 10:07 – 10:19 ; 10:25 – 10:31 và 10:42 – 10:55. Giáo viên nói chuyện cùng Ngô Kiều xác nhận trong khoảng thời gian ấy Ngô Kiều không hề có biểu hiện khả nghi nào. Đến tận 11:05, Ngô Kiều nghe thấy dưới tầng có tiếng ồn ào nên mới chạy đến phòng người chết. Vì mỗi lần nói chuyện với giáo viên kia của Ngô Kiều có cách nhau một khoảng thời gian nhất định nên cũng không loại trừ khả năng hắn là thủ phạm.

“Từ từ, theo cách nói của cậu, khi vụ án mạng xảy ra, những người ở lại kí túc xá có thể đếm trên đầu ngón tay, theo lý mà nói thì người bảo vệ kia cũng có khả năng gây án.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy không khỏi cười khỏ, không hổ là Mã Tu Hòa mà anh quen biết, một chi tiết nhỏ cũng không qua nổi mắt anh.

“Tất nhiên chúng tôi cũng không bỏ qua chuyện điều tra người bảo vệ kia, nhưng trùng hợp là vào tối xảy ra án mạng lại có một nhân viên vệ sinh đột nhiên cảm thấy không thoải mái, nên đến phòng bảo vệ để nghỉ ngơi. Trong thời gian xảy ra án mạng, hai người vẫn luôn ở cùng một chỗ với nhau. Sau khi đối chiếu khẩu cung của hai người xong, cơ bản có thể loại trừ trường hợp này.”

Mã Tu Hòa biết Phó Cảnh Diệu là một cảnh sát rất xuất sắc, anh tuyệt đối sẽ không vì sơ ý mà bỏ qua đi manh mối quan trọng nào. Nhiều năm quen biết, Mã Tu Hòa vẫn luôn lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của Cảnh Diệu. Anh thay đổi tư thế ngồi khác, nhàn rỗi hỏi: “Thế nghi phạm cuối cùng?”

“Về nghi phạm cuối cùng, tình huống có chút phức tạp.” Về mặt Phó Cảnh Diệu nghiêm túc “Đó cũng là lý do tôi đến đây.”

Mã Tu Hòa nâng tay trái lên, ý bảo anh không cần thừa nước đục thả câu.

“Dựa theo khẩu cung của bảo vệ, nghi phạm cuối cùng là một nữ sinh cao tầm mét sáu, dáng người trung bình, có mái tóc dài, đen. Vào lúc 9:45 tối ngày 28 tháng 8 đến cổng kí túc xá giáo viên. Vì lúc ấy nghi phạm đeo kính râm, lại luôn cúi đầu nên bảo vệ không nhìn rõ được khuôn mặt nghi phạm. Nghi phạm nói muốn tìm nạn nhân, bảo vệ gọi điện cho nạn nhân, sau khi nhận được xác nhận mới cho người này đi vào. Nghi phạm này ở lại kí túc xá của nạn nhân đến tận 10:40 mới rời đi. Chắc chắn đây là nghi phạm đáng nghi nhất.”

“Sau đó? Tôi nghĩ cậu đã tìm được nghi phạm này rồi chứ?”

“Tìm được rồi, nhưng thân phận lại không thể xác định hoàn toàn.”

“Chúng tôi căn cứ vào phần tên đăng kí này để tìm ra người tình nghi.” Phó Cảnh Diệu nói xong liền đưa cho Mã Tu Hòa, là danh sách đăng kí ra vào kí túc xá giáo viên trường Phổ thông số 2.

Mã Tu Hòa liếc mắt qua bản danh sách, ánh mắt bình thản hơi lóe lên.

Bản đăng kí cuối cùng, chữ viết có chút ẩu nhưng vẫn có thể nhìn rõ nội dung. ‘Vào kí túc xá lúc 9:45 ngày 28 tháng 8, rời đi lúc 10:40, người đăng kí Cố Thất Hải.’

Mã Tu Hòa khẽ đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn người ngồi đối diện, trên mặt là nụ cười yếu ớt, nhìn không ra cảm xúc.

Giọng Phó Cảnh Diệu chậm rãi vang lên: “Đúng vậy, người tình nghi thứ ba chính là hàng xóm của cậu, Cố Thất Hải.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiSau khi ngồi ở cạnh cục một ngày một đêm, trong đầu Cố Thất Hải dường như chỉ chứa nước gạo. Lúc này cô không muốn nghĩ đến bất kì chuyện gì nữa.

Ra khỏi thang máy, Cố Thất Hải ngây ngốc mân mê chìa khóa trong túi áo, không nghĩ đến căn phòng bên cạnh có tiếng mở cửa.

“Cố Thất Hải.”

Cố Thất Hải hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy Mã Tu Hòa ,cô mới dám xác nhận tiếng nói vừa rồi không phải là ảo giác.

Việc làm nhàm chán như núp sau cửa đợi người về

này, chẳng phải chỉ có cô mới làm sao?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa mới ý thức được thái độ của mình có chút bất thường. Từ khi Phó Cảnh Diệu nói với anh rằng vụ kiện kia có liên quan đến Cố Thất Hải, tâm trạng của anh vẫn luôn xoay quanh Cố Thất Hải, cho đến khi anh nghe thấy tiếng vang ở hành lang. Tự nhiên anh lại đi ra ngoài, mà xem nhẹ đi cảm giác nhiệt tình không biết từ đâu đến ấy.

Mã Tu Hòa nhanh chóng bình tĩnh lại, lấy ngữ khí bình thản, nói: “Hôm nay sao về sớm vậy?”

Cố Thất Hải ậm ờ đáp:”.... Hôm nay có chút chuyện đột nhiên xảy ra nên được tan làm sớm.”

Dường như vấn đề của anh làm cho cô nghĩ đến chuyện không vui. Trong nháy mắt sắc mặt Cố Thất Hải liền trở nên tái nhợt. Mấy năm qua Mã Tu Hòa cũng đã từng gặp đủ loại phạm nhân, hiện giờ biểu tình của Cố Thất Hải thể hiện trong lòng cô có quý.

Trước giờ Mã Tu Hòa vẫn cho rằng Cố Thất Hải là

người có tâm tư đơn thuần, anh vẫn luôn có thể liếc mắt qua mà nhìn thông suốt suy nghĩ của cô. Vì vậy mà anh rất khó tưởng tượng cô lại có thể trở thành nghi phạm số một của vụ án mạng.

Anh rất rõ ràng là trước khi tìm ra chân tướng sự việc thì suy nghĩ chủ quan chính là điều tối kị nhất. Cho nên khi Phó Cảnh Diệu đưa ra bằng chứng chính xác nhất trong án mạng của Dịch Triệu Huy – giấy đăng kí ra vào kí túc xá giáo viên, hiện trường vụ án, trên đó có ghi rõ ràng ba chữ ‘Cố Thất Hải’, tâm trạng chưa từng dao động qua của Mã Tu Hòa đột nhiên xẹt qua một tia giãy vò phức tạp.

“Nghi phạm thứ ba là hàng xóm của cậu...” Phó Cảnh Diệu nói từng chữ một “Cố Thất Hải”

Mã Tu Hòa ném tờ đăng kí ra vào kí túc xá, hừ lạnh một tiếng: “Đây không phải là nét chữ của Cố Thất Hải.”

Phản bác nhanh chóng của Mã Tu Hòa khiến cho Phó Cảnh Diệu bất ngờ, “Qua sự so sánh của chuyên gia về nét chữ, cũng có kết quả nét chữ này không giống

với nét chữ thường ngày của Cố Thất Hải, nhưng trong những trường hợp như thế này, nét chữ chỉ cần cẩn thận để ý một chút, nét chữ thay đổi là chuyện hoàn toàn có thể.”

“Người đó hoàn toàn không thể viết được kiểu chữ này.”

Phó Cảnh Diệu tò mò vì sao Mã Tu Hòa lại có thể hiểu rõ được nét chữ của hàng xóm, nhưng trước khi án mạng kết thúc anh đành phải kiềm chế ham muốn cá nhân lại, “Chúng ta cũng hiểu được, dựa vào bản ghi chép này để định tội Cố Thất Hải là rất qua loa đại khái, mặc dù bản ghi chép này muốn làm giả cũng rất dễ, nhưng vì sao lại cố tình viết tên Cố Thất Hải? Nói là trùng hợp thì cũng quá là miễn cưỡng, trước khi có căn cứ xác thực mới hơn, chúng ta chỉ có thể điều tra từ manh mối này.

“Cố Thất Hải có quan hệ gì với nạn nhân?”

“Nạn nhân là giáo viên ngành mỹ thuật của Cố Thất Hải ở trường Phổ thông, hai năm sau khi tốt nghiệp, Cố

Thất Hải chưa từng gặp lại nạn nhân, đến một tháng trước cô ấy về trường một lần mới vô tình gặp lại nạn nhân.”

“Trong thời điểm gây án cô ấy có chứng cứ ngoại phạm không?”

“Hôm đó là ngày nghỉ của Cố Thất Hải, cô ấy nói mình ở nhà vẽ tranh cả ngày, chưa đến mười giờ đã lên giường đi ngủ, sáng hôm sau tám giờ dậy. Cô ấy sống một mình nên không có nhân chứng bảo đảm cho cô ấy.”

“Ồ hiện trường phát hiện ra chứng cứ rõ ràng, lại không có bằng chứng ngoại phạm.” Mã Tu Hòa lạnh giọng nói.”Chỉ cần thêm động cơ là có thể bắt cô ấy để điều tra với tư cách là phạm nhân.”

“Tu Hòa, tôi không phải là loại người vì muốn đẩy nhanh tốc độ phá án mà bắt bừa người vô tội.” Phó Cảnh Diệu nghiêm mặt nói. “Khi lấy khẩu cung của Cố Thất Hải, tôi phát hiện ra cô ấu dường như luôn cố gắng che giấu chuyện gì đó, tôi đoán đó có thể là mấu chốt để phá

vụ án này. Cậu là hàng xóm của cô ấy, so với đám cảnh sát mới gặp mặt cô ấy một lần như chúng tôi chắc chắn sẽ hiểu rõ nhân cách cô ấy hơn.”

Mã Tu Hòa im lặng vài giây, “Cố Thất Hải, cô ấy nói thế nào?”

“Cô ấy cái gì cũng không nói, dù là chuyện quá khứ hay chuyện hiện tại của nạn nhân, nhưng cô ấy không ngừng lặp lại rằng cô ấy không giết người.”

“Nên cậu rút cuộc muốn tôi làm gì?”

“Tôi hi vọng có thể qua ánh mắt của cậu mà tìm ra được một Cố Thất Hải thật sự”

Nhìn ra Cố Thất Hải thật sự?

Bỏ vụ án mạng sang một bên, tìm được bí mật ẩn sâu trong lòng Cố Thất Hải ngược lại khiến cho anh cảm thấy hứng thú.

Lại có lúc anh không thể hiểu được cô.

Cô rốt cuộc là một trạch nữ bình thường hay lại là một hung thủ giết người luôn che giấu bản chất của mình. Anh phải tự mình đi tìm đáp án.

Mã Tu Hòa miễn cưỡng vươn tay ra, Phó Cảnh Diệu giật mình, sau đó ấn ý cầm tay anh.

“Thỏa thuận được thành lập.”

Mà lúc này, Mã Tu Hòa nhìn thẳng Cố Thất Hải, tâm trạng anh đã có sự khác biệt rất lớn.

Anh rất rõ cô gái nhìn như vô tội trước mặt chính là nghi phạm đáng ngờ nhất của một vụ án mạng.

Trong đầu anh hiện lên rất nhiều vấn đề, anh đang muốn nhân cơ hội mở miệng, Cố Thất Hải lại nói trước: “Mã tiên sinh, tôi có thể tin tưởng anh được chứ?”

Ánh mắt Mã Tu Hòa hơi lóe lên, sau đó anh mỉm cười.”Đương nhiên.”

Cố Thất Hải dẫn Mã Tu Hòa vào nhà.

Sau khi chuyển đến nhà mới, Mã Tu Hòa là người đầu tiên cô dẫn vào nhà.

Nếu có thể, cô rất muốn bảo trì hình tượng hoàn hảo trong thời điểm như thế này. Nhưng cô vừa bị thẩm vấn một ngày ở cảnh cục, mặt chưa rửa, tóc chưa chải, ánh mắt cũng khô khốc khó chịu, không thể không vào nhà tắm bỏ kính sát trùng. Trước mặt Mã Tu Hòa lại trở thành cô nàng ‘Mắt kính’ luộm thuộm.

Mã Tu Hòa cũng không để ý đến cách ăn mặc của cô làm gì, vì lúc này anh còn đang để ý đến nhà của Cố Thất Hải.

Mặc dù anh không hiểu phụ nữ, nhưng theo lẽ thường, những cô gái trẻ tuổi chẳng phải đều thích trang trí nhà mình bằng vài từ nhỏ nhắn xinh xắn sao, mới đầu anh nghĩ Cố Thất Hải cũng sẽ vậy. Nhưng khi tiến vào nhà cô, sự thật so với tưởng tượng có sự chênh lệch rất lớn.

Nhà của Cố Thất Hải nếu cần dùng một từ để khái quát thì nói dễ nghe là đơn giản, mà khó nghe thì là.... Keo kiệt.

Cách bài trí hết sức đơn giản, không hề có bất kì đồ vật trang trí nào. Có lẽ để phù hợp với nghề vẽ tranh nên Cố Thất Hải đem cả giá vẽ bày ở phòng khách, trên tường, sàn nhà đều lót một tầng báo dày để tránh bị màu vẽ làm bẩn.

Mã Tu Hòa đánh giá gian phòng khác xa với tưởng tượng của anh thì Cố Thất Hải ra hiệu cho anh ngồi trên ghế sofa rồi đưa cho anh một ly trà. Anh khẽ nhấp một ngụm, không phải là loại trà thượng hạng nhưng mùi vị cũng không tệ.

Mặc dù nơi ở không tốt lắm, nhưng về các thú vui thường ngày cô cũng có chút để tâm.

Mã Tu Hòa cũng chú ý đến bức tranh đặt trên giá vẽ, chủ đề là mảnh rừng rậm, mới tô màu được khoảng hơn nửa, Mã Tu Hòa cũng không có hứng thú đối với nghệ thuật, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sự tỉ

mỉ trong bức tranh, màu sắc được phối hợp tinh vi, giúp người nhìn liền có thể nhận ra đây là một bức tranh mang theo cảnh đẹp ý vui.

“Bức tranh của cô nhìn rất được.”

Bức tranh ấy là bức hôm qua Cố Thất Hải mang ra vẽ thử, cô ngại ngừng cầm bức tranh cất đi, “Chỉ là tùy tiện vẽ linh tinh thôi.”

Mã Tu Hòa cũng không đáp lời, chỉ nhấp một ngụm trà, nghĩ thầm xem thân phận cô gái trước mặt có những gì: Hàng xóm, cô bé mất kính, ân nhân cứu mạng, họa sĩ... Đúng rồi, còn là kẻ tình nghi của một vụ án mạng nữa.

“Muốn nói gì với tôi thì nói đi.”

Theo lý mà nói thì thân phận Mã Tu Hòa lúc này chính là khách, nhưng thái độ thông dong tự tin của anh lại khiến cho anh dù trong hoàn cảnh nào thì cũng giống như một người chủ vậy.

Nếu Cố Thất Hải đã gạt hết bản khoản để mời Mã

Tu Hòa vào nhà, đồng nghĩa với việc cô đã tin tưởng anh. Cô kể cho anh nghe toàn bộ chuyện mình bị đưa đến cảnh cục để điều tra chuyện án mạng của Dịch Triệu Huy, Mã Tu Hòa dù đã biết hết những chuyện này nhưng vẫn chú tâm lắng nghe. Dù sao nghe nghi phạm kể lại toàn bộ mọi chuyện, cũng giúp không ít cho việc điều tra vụ án.

Mới đầu nói đến chuyện Dịch Triệu Huy đã chết, giọng Cố Thất Hải mang theo chút kinh ngạc, nếu thật sự hôm qua cô mới biết đến chuyện này, trải qua một ngày tiếp nhân thì đây là một phản ứng rất bình thường. Khi nói đến phần cô bị cảnh sát coi là nghi phạm, giọng của cô lại mang theo chút khó chịu, nghi ngờ... Theo quan sát của Mã Tu Hòa thì những biểu hiện của cô rất hoàn hảo.

Biểu hiện hoàn hảo có thể dùng cho hai loại người. Thứ nhất là người vô tội, không hề hay biết gì về vụ án mạng này. Loại còn lại là nghi phạm biết cách che giấu bản thân mình để biểu hiện ra diễn xuất về ‘vô tội’ giống người bình thường.

“Nếu tôi đoán không sai thì... Anh hẳn là một thám tử đi.” Nói xong mọi chuyện, Cố Thất Hải tha thiết: “Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi.”

Mã Tu Hòa không lên tiếng, cô lại nói tiếp: “Tôi biết nếu muốn thuê một thám tử thì cần có thù lao, tôi không rõ lắm anh thu phí bao nhiêu.... Tất nhiên tôi sẽ trả anh đầy đủ, nhưng nếu không đủ tiền thì....” Cô ấp a ấp úng, không nói nên lời được câu tiếp theo.

“Tiền không đủ thì...” Mã Tu Hòa bắt chước theo ngữ khí của cô, cố tình kéo dài âm cuối, cô lẳng lặng nhìn anh, tim đập nhanh, mặt dần đỏ lên...

Mã Tu Hòa cười cười, không hề thừa nước đục thả câu: “Vậy trước hết coi như cô nợ tôi một cái ân tình đi, những chuyện khác thì để sau rồi nói.”

Cố Thất Hải không biết vì gì mà khẽ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Đã xác định muốn làm gì, Mã Tu Hòa chưa từng do dự mà làm đến cùng. Nếu Cố Thất Hải chủ động nhờ

anh giúp đỡ, anh nhất định sẽ không cần tìm cách thăm dò cô nữa. Anh đi thẳng vào vấn đề chính. “Tôi cần phải biết về chuyện của Dịch Triệu Huy.”

“Thầy Dịch?” Cố Thất Hải hơi bất ngờ, những vẫn trả lời: “Đó là thầy giáo mỹ thuật của tôi, nghe nói thầy ấy tốt nghiệp một trường nổi tiếng, khi học đại học đã từng ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, mọi người đều nói đó là một người rất có tài.”

“Mọi người đều nói?” Mã Tu Hòa nhảy bèn nắm lấy được điểm mấu chốt: “Còn cô thấy sao?”

Cố Thất Hải ngừng lại một chút: “Thầy Dịch đúng là đã được giáo dục rất tốt, kĩ thuật vẽ cũng đúng là rất cao, nhưng nội tâm của mỗi người thường được thể hiện trên chính tác phẩm của mình, theo tôi thấy, nội tâm thầy ấy có điểm kiên cường, hơn nữa đó cũng không phải là một thầy giáo tốt đẹp như vẻ bề ngoài...”

“Sao lại nói vậy?”

Cố Thất Hải vừa muốn nói lại thôi, sắc mặt của cô

biến đổi, dường như có chút hối hận vì những lời nói lỡ vừa rồi. Nhưng Mã Tu Hòa đã hỏi, cô không thể không trả lời. “Hắn.... Đã làm rất nhiều chuyện ghê tởm sau lưng tôi.”

“Là chuyện gì?”

Cố Thất Hải nắm chặt tay, khó khăn lắm mới lấy được dũng khí nói ra chuyện năm ấy thì đột nhiên chuông điện thoại lại vang lên, cắt ngang bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

Cố Thất Hải xin lỗi nhìn Mã Tu Hòa một cái, cầm lấy điện thoại, là Hà Diễn gọi đến.

Hà Diễn thân thiết hỏi: “Thất Hải, có khỏe không?”

“Không sao, đã về nhà rồi.”

“Cảnh sát có làm khó em không?”

“Không.”

“Vậy là tốt rồi, Hà Diễn trầm mặc một lát, giọng nói

mang theo vài phần khó xử, “Có một chuyện giờ nói có lẽ không thích hợp lắm, nhưng anh nghĩ phải nói với em.... Khi này anh vừa gặp bà chủ cho thuê nhà, bà nói đến kì hạn ba tháng thuê nhà sẽ đột xuất đến kiểm tra nhà một lần, anh nghĩ có lẽ bà ấy sắp đến chỗ em rồi.”

Cố Thất Hải bật dậy, phòng ở lồi thoi như thế này chắc chắn sẽ làm cho bà chủ không hải lòng.

“Cảm ơn anh, Hà Diễm, giờ không nói chuyện nữa, em phải đi dọn lại nhà.”

Khi Cố Thất Hải sắp cúp máy, Hà Diễm còn lo lắng nói theo: “Thất Hải, anh tin em.”

Dù chỉ là một câu nói không đầu không đuôi, nhưng Cố Thất Hải hiểu được ý của Hà Diễm. Hôm qua cảnh sát đến tận cửa hàng quần áo để tìm cô, trừ Hà Diễm, những đồng nghiệp khác dù ngày thường quan hệ có tốt đến mấy thì khi nghe cô là nghi phạm của một vụ án mạng thì đều nhìn cô vằng ánh mắt sợ hãi, né tránh. Lúc này chỉ một câu “Anh tin em.” của Hà Diễm, lại trở thành phao cứu sinh trong lòng cô.

“Cảm ơn.”

Cố Thất Hải cất điện thoại, quay đầu nói với Mã Tu Hòa:” Thật có lỗi, lúc này tôi có một vài việc gấp, chuyện của chúng ta khi khác bàn bạc lại có được không?”

Mã Tu Hòa cũng không trách cô, gật đầu đứng lên, vốn định đi thẳng ra cửa, nhưng khi đi ngang qua Cố Thất Hải, đúng lúc cô ngẩng đầu lên. Ánh mắt anh dừng lại ở vết bản màu vàng ở tai cô, vết bản này nói lớn cũng không lớn lắm, mà nhỏ thì cũng không phải, anh tự nhiên vươn tay ra sờ sờ một chút, nhưng lại phát hiện ra không thể tấy được.

Thân thể Cố Thất Hải cứng ngắc, nhưng cô không tránh né anh: “Sao vậy?”

Mã Tu Hòa thả nhiên thu tay lại, “Tôi còn nghĩ chỗ tai cô có vết bản, nào ngờ lại không phải. Là bớt à?”

Cố Thất Hải nghe vậy cũng đưa tay ra sờ sờ, vết bớt này đi theo cô cũng tầm hai mươi năm, là thứ dùng

để xác nhận thân phận của cô. Lúc này lại có cảm giác nóng nóng.

Cố Thất Hải muốn nhanh chóng thu dọn phòng ở, Mã Tu Hòa cũng không nán lại lâu, quá nóng lòng muốn đặt kết quả mọi chuyện sẽ phản lại.

Anh tạm thời xem nhẹ vài giây dịu dàng vừa rồi, cẩn thận suy nghĩ lại đoạn hội thoại vừa rồi với Cố Thất Hải, đối với án mạng của Dịch Triệu Huy chắc chắn cô có chuyện gì đó không nói được. Để tìm ra chân tướng, cũng là vì Cố Thất Hải, anh phải nhanh chóng đi vào lòng cô.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y Phi“Sớm.”

“...Buổi sáng tốt lành.”

Mã Tu Hòa vừa bước ra cửa, Cố Thất Hải ở nhà bên cạnh cũng không hẹn mà cùng bước ra. Anh thân thiết lên tiếng chào hỏi, nhưng cô lại có vẻ rất đờ đẫn, đôi mắt dưới mắt kính dường như lại có thêm một vòng đen so với trước.

Mã Tu Hòa đi vào thang máy cùng Cố Thất Hải, anh thuận miệng hỏi: “Hôm nay sao ra khỏi nhà sớm thế?” Cố Thất Hải ở nơi này ba tháng, anh ít nhiều cũng biết được thời gian sinh hoạt của cô, anh nhớ rõ thường đến giữa trưa cô mới ra khỏi nhà.

Cố Thất Hải nghiêm túc đáp: “Hai ngày nay không đi làm, khiến cho những người ở hàng quần áo gặp khá nhiều rắc rối, hôm nay muốn đến làm sớm một chút giúp đỡ mọi người.”

Thang máy đi một mạch xuống dưới, Mã Tu Hòa thuận thế nói: “Đêm nay trở về, chúng ta bàn nốt chuyện hôm qua đang nói dở.”

Cố Thất Hải nhìn chằm chằm vào cửa thang máy, giọng có chút khẩn trương “Vâng” một tiếng.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, Mã Tu Hòa bước ra ngoài trước, Cố Thất Hải mặc dù cũng không biết anh đi đâu nhưng tình cờ lại đi cùng đường với anh. Cô không dám tùy tiện đi bên cạnh anh nên chỉ dám cẩn thận đi đằng sau anh.

Đến ngã rẽ, Mã Tu Hòa bất ngờ xoay người lại, Cố Thất Hải cũng dừng bước, nhưng bất ngờ lại bắt gặp ánh mắt của anh.

Dọc đường vừa rồi, Mã Tu Hòa suy nghĩ rất nhiều,

lại phát hiện ra mình rất khó bỏ qua khuôn mặt u sầu của Cố Thất Hải. Anh nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, cố gắng giữ giọng nói bình thường: “Xét tình huống hiện tại, cảnh sát sẽ không tự tiện coi cô là hung thủ để bắt. Đừng lo lắng quá. Tôi cũng nói sẽ giúp cô tìm ra chân tướng, chỉ cần tin tưởng tôi là đủ rồi.”

Cố Thất Hải nghe vậy liền cúi đầu, Mã Tu Hòa nhíu mày, nghĩ lại xem có phải mình vừa nói sai gì không, lúc này đột nhiên anh lại nghe thấy giọng nói của cô. Để nghe cho rõ anh bước lên vài bước, giọng của cô rất nhỏ, lại mang theo sự mềm mại đến động lòng người.

Cô nói: “Không tin anh, còn có thể tin ai nữa?”

Anh hơi run lên. Đột nhiên cảm giác có chút xúc động, anh nhớ cô tới nhà trọ đã được ba tháng, mặc dù hai người tiếp xúc không nhiều, nhưng mỗi khi anh gặp cô thì đều là đáng vẻ cô độc một mình.

Cô ấy dựa vào đâu?

Tới lúc này đột nhiên anh mới phát hiện, thân phận

hàng xóm, ân nhân cứu mạng, hay là nghi phạm dường như đều không thể nói hết được vị trí của Cố Thất Hải trong lòng anh.

Cố Thất Hải trở lại hàng quần áo mới phát hiện mọi chuyện đều khác trước.

Dù thế nào thì trong mắt những người khác cô cũng là nghi phạm giết người, hoặc chính là hung thủ.

Ngay cả người duy nhất tin tưởng cô là Hà Diễm hôm nay cũng nghi không tới. Một ngày của Cố Thất Hải lại càng thêm gian nan. Nhưng mới đi làm được nửa ngày, Cố Thất Hải đã thấy chủ hàng về mặt gương ngạo nghễ đi đến, nói vài câu với cô, sau đó liền ám chỉ Cố Thất Hải đã xảy ra chuyện như thế này, nên tự từ chức mới phải.

Dù trước kia Cố Thất Hải đã nghĩ đến chuyện tìm việc mới, nhưng không nghĩ đến ngày này lại đến nhanh hơn so với dự kiến, hơn nữa lại còn thê thảm như vậy.

Chủ hàng không thấy cô nói chuyện, nghĩ rằng vài ngày qua cô lo lắng nhiều, nên xoay người rời đi.

Cố Thất Hải ngồi một mình trong phòng nghỉ, nghĩ đến chuyện mấy ngày nay, đột nhiên vành mắt có chút đỏ, cô ngẩng đầu lên hít sâu. Cô tự nói với chính mình, Dịch Triệu Huy đã chết, những ngày khổ sở này sẽ nhanh chóng qua thôi, hơn nữa Mã Tu Hòa cũng đã đồng ý giúp cô.

Trừ Mã Tu Hòa ra, cô không còn ai để có thể dựa vào.

Mà bên này, sáng sớm Mã Tu Hòa đã rời nhà, mục đích chính là đến cục cảnh sát.

Trên đường gặp rất nhiều cảnh sát quen biết, vốn dĩ anh không phải là người thích nói chuyện với người khác, huống chi trước mặt còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, anh chỉ đơn giản nói vài câu với mọi người rồi đi đến một văn phòng quen thuộc.

Phòng cảnh sát hình sự lại mới chuyển đến vài ba người mới, đều là những gương mặt trẻ tuổi, Mã Tu Hòa bước vào, bọn họ còn đi đến hỏi anh là người nào. Nhưng mà rất nhanh sau đó bọn họ lại bị một cảnh sát có thâm niên khác cản lại. Lão cảnh sát quen biết cười với Mã Tu Hòa một cái, tay ra hiệu cứ tự nhiên rồi về chỗ tiếp tục làm công việc của mình.

Mã Tu Hòa gõ cửa phòng đội trưởng, Phó Cảnh Diệu nhanh chóng đi ra: “Tu Hòa, cậu vẫn đúng giờ như vậy.”

Mã Tu Hòa không nói chuyện phiếm với anh, lập tức hỏi: “Hai nghi phạm kia có đến đây không?”

“Đến, giờ đang trong phòng thẩm vấn đợi, sắp đến lúc lấy khẩu cung lần hai rồi.” Phó Cảnh Diệu vừa nói vừa đi trước dẫn đường, anh vừa đi ra, những cảnh sát trẻ tuổi đều đứng lên, cung kính gọi: “Phó đội trưởng.”

Mã Tu Hòa thấy thế nở nụ cười, “Thăng cấp, không tồi.”

“Thì sao, thăng đến thăng đi, kiêu gì thì cũng là ‘phó đội’ mà.” Phó Cảnh Diệu trêu ghẹo. “Nhưng mà mỗi lần đi qua lại có chút phô trương như thế này cũng không tồi.”

Phản ứng của Mã Tu Hòa vẫn không mặn không nhạt, Phó Cảnh Diệu đi chậm lại, đi song song với vị đồng nghiệp cũ: “Nếu cậu nguyện ý trở về, rất nhanh cũng có thể leo lên vị trí này.”

Mã Tu Hòa không hứng thú nói. “Quên đi, xưng hô Mã đội (1) này, nghe không thoải mái cho lắm.”

(1) Mã đội = Mã đội trưởng

“Không phải cậu vẫn quen tự do, không hề để ý đến việc này sao?”

“Đúng là vì tự do nên cách điều tra của tôi mới không thích hợp ở đây.” Mã Tu Hòa thản nhiên đáp một câu, dứt khoát kết thúc đề tài này.

Phó Cảnh Diệu dẫn Mã Tu Hòa tới phòng cạnh phòng thẩm vấn. Qua bức tường thủy tinh, Mã Tu Hòa

nhìn chăm chú vào cô gái trong phòng thẩm vấn, cô ta mặc bộ đồ công sở màu trắng, trang điểm khéo léo, từ trong ra ngoài đều toát ra vẻ thành thực, ý nhị, xem ra chính là một cô gái chuyên nghiệp khéo léo.

Hôm nay sau khi rời giường, Mã Tu Hòa nhận được điện thoại của Phó Cảnh Diệu, nói cảnh sát đang tiến hành điều tra sâu hơn thì phát hiện ra ngoài Cố Thất Hải, hai nghi phạm khác có động cơ giết Dịch Triệu Huy, đề làm cho Mã Tu Hòa hiểu rõ hơn vụ án, Phó Cảnh Diệu mới cố ý mời anh đến đây để xem quá trình thẩm vấn.

“Đây là Tô Diễm Phân, hôn thê của Dịch Triệu Huy, theo lời đồng nghiệp của Tô Diễm Phân biết được một tháng trước, Tô Diễm Phân đích thân bắt được Dịch Triệu Huy đang ngủ với người khác.” Phó Cảnh Diệu nói, “Từ yêu sang hận, rồi lại sang chuyện giết người, mấy chuyện này nhìn mãi rồi cũng thành quen.”

Lúc này trong phòng thẩm vấn, cũng đúng lúc Tô Diễm Phân bị cảnh sát hỏi đến vấn đề này.

“Tôi hận Dịch Triệu Huy? Đúng vậy, tôi chán ghét

anh ta, nhưng cũng không đến mức hận, lại càng không nói đến chuyện giết anh ấy.” Có lẽ vì liên quan đến công việc, khi thăm vấn Tô Diễm Phân vẫn rất bình tĩnh,”Tuy rằng mọi người đều nói tôi là vị hôn thê của anh ta, nhưng thật sự quan hệ của chúng tôi cũng chưa đến bước bàn chuyện hôn nhân, nói trắng ra cũng chỉ là bạn tình lâu dài mà thôi. Dù anh ta vẫn còn sống, tôi cũng đã muốn chia tay rồi. Gần đây chúng tôi không liên lạc với nhau, nếu không phải anh ta nhấn tin cho tôi nói có việc cần thương lượng thì tôi cũng không đến kí túc xá. Mà cũng không ngờ vừa mở cửa đã thấy anh ta nằm trên giường, máu chảy ra từ ngực đã nhuộm đỏ cả chăn.”

Cảnh sát hỏi: “Theo lời nói của cô, cô đã muốn chia tay với Dịch Triệu Huy thì còn có chuyện gì quan trọng cần phải nói đến mức cô bỏ cả hẹn để đêm hôm chạy đến kí túc xá của Dịch Triệu Huy?”

Tô Diễm Phân ghen lời, thái độ đột nhiên hơi thay đổi: “Vì anh ta nắm được nhược điểm của tôi.”

“Nhược điểm?”

“Dù sao các anh cũng sẽ điều tra ra, vậy để tôi nói thẳng luôn.” Tô Diễm Phân cười lạnh. “Tôi không muốn nói xấu người chết, nhưng bên ngoài các anh thấy Dịch Triệu Huy là một giáo viên mỹ thuật khiêm tốn, nhưng lại có bao nhiêu người biết khuôn mặt thật sự của hắn? Hắn là một tên cặn bã. Không những chân đạp hai thuyền, thậm chí hắn còn ra tay với những nữ sinh ngưỡng mộ hắn.

Nghe được lời bộc bạch ngoài ý muốn này của, Mã Tu Hòa và Phó Cảnh Diệu đều sững sốt.

“Hắn đã làm rất nhiều chuyện xấu xa.”

Mã Tu Hòa nghĩ đến lời nói của Cố Thất Hải hôm qua, chẳng trách cô khi nói đến Dịch Triệu Huy lại chần chờ như vậy.

“Anh có biết vì sao hắn làm những việc này lại chưa từng lộ ra bên ngoài không? Vì hắn rất rõ điểm yếu của phụ nữ ở nơi nào. Trên tay hắn ta có rất nhiều ảnh chặn gôì với những người lên giường với hắn, cũng có cả video, những video này, một khi đã công khai thì chúng

tôi liền xong đời. Mỗi khi có người không chịu nổi, muốn thoát khỏi tay hắn, hắn liền lấy video ấy để áp chế các cô ấy. Vì thế mọi người đều không dám tùy tiện rời khỏi hắn, chỉ có thể để mặc anh ta sắp xếp, cho đến ngày anh ta thấy chán mới thôi.”

“Cạn bã.” Phó Cảnh Diệu tức giận mắng một câu.

“Tôi tất nhiên cũng là người bị hại trong tay hắn, nhưng mà một tháng trước, không biết vì sao hắn ta đột nhiên muốn buông tha cho tôi, nên đêm hắn chết tôi nhận được tin ấy, liền cho rằng là muốn trao đổi chuyện hủy bỏ video, cho nên mới lập tức chạy đến kí túc xá.”

“Cô cảm thấy vì sao đột nhiên anh ta quyết định chia tay cô?”

“Không biết.” Tô Diễm Phân hồ hững đoán. “Có lẽ... Là tìm được một con mồi thú vị hơn chăng?”

Nghi phạm tiếp theo được gọi vào để lấy lời khai là bạn tốt cũng như đồng nghiệp của nạn nhân khi còn sống – Ngô Kiều.

Ngô Kiều là một người đàn ông có vóc dáng gầy yếu, sắc mặt tái nhợt. Hắn mặc một bộ quần áo tối màu cực kì phẳng phiu, giày da bóng loáng không một vết bẩn. Dường như trên người hắn, từ chi tiết nhỏ nhất cũng được hắn chau chuốt tỉ mỉ.

Ngô Kiều vào phòng thẩm vấn liền rút rè nhìn quanh một vòng. Hắn và Dịch Triệu Huy là hai loại người hoàn toàn khác nhau. Nhưng mọi người ở trường Phổ thông số hai lại đều nói bọn họ là một đôi bạn thân, trước kia Ngô Kiều gặp khó khăn trong công việc, đều là Dịch Triệu Huy ra mặt giúp đỡ hắn. Nhưng mà ngoài mặt nhìn hai người gọi anh gọi em, thực chất một năm trước Dịch Triệu Huy đã cướp bạn gái từ thời đại học của Ngô Kiều. Từ điểm đó có thể thấy Ngô Kiều hoàn toàn có động cơ để sát hại Dịch Triệu Huy.

Bên trong phòng thẩm vấn, cảnh sát cũng hỏi Ngô Kiều luôn vào vấn đề chính. “Anh đã từng bị Dịch Triệu Huy cướp mất người yêu?”

Giọng Ngô Kiều rất nhỏ: “Vâng.”

“Nghe nói năm đó tình cảm của anh đối với bạn gái rất sâu nặng, nhưng đột nhiên lại bị người bạn thân nhất – Dịch Triệu Huy cắt ngang, anh nhất định cũng cảm thấy rất đau lòng, rất tức giận?”

Ngô Kiều nghe vậy liền cúi đầu, mọi người đều nghĩ hắn đã bị chạm vào chuyện đau lòng nên mất tinh thần, nhưng sau một lát, khi hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn nhất gán lại nở ra một nụ cười rất quý dị.

“Tôi tất nhiên sẽ không đau lòng, loại phụ nữ bản thủ đó rất xứng đáng bị Dịch Triệu Huy chơi đùa rồi vứt bỏ.”

Cảnh sát ngạc nhiên hỏi: “Anh cảm thấy Dịch Triệu Huy làm đúng?”

“Tất nhiên là không, tất cả mọi người đều biết tôi bị anh ta cầm sừng.”

“Anh hận?”

“Tất nhiên.”

“Vậy vì sao mấy năm nay hai người vẫn làm anh em tốt?”

“Anh em tốt?” Nhắc đến ba chữ này Ngô Kiều liền tỏ ra khinh thường, “Tất cả mọi người đều bị hắn lừa. Bên ngoài thoạt nhìn có vẻ hắn đối tốt với tôi rất tốt, thực tế hắn chỉ coi tôi như tay sai mà thôi. Hắn thuê phòng bên ngoài để ngủ với gái đều phải mượn tiền của tôi, ngay cả thuốc tránh thai hắn cũng không bỏ ra chút tiền nào để mua, toàn là tôi mua cho hắn. Cuộc sống lãng phí của hắn nếu như không có tôi thì hắn làm sao có thể giả bộ làm tài tử phong lưu trước mặt mọi người?”

“Dịch Triệu Huy đối xử với cậu như vậy sao cậu không phản kháng?”

“Sao phải phản kháng?” Ngô Kiều nói như thể đây là một chuyện rất dĩ nhiên. “Loại phế vật như hắn, sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu chết, nhìn xem, hiện tại chẳng phải hắn đã chịu báo ứng? Thật sự khiến cho người ta cảm thấy sảng khoái.”

Mã Tu Hòa nghe đến đó, thoáng nghĩ một chút rồi đưa ra suy luận của mình: “Từ tính cách quái gở của Ngô Kiều, thấy được hấn dù ở phương diện cuộc sống hằng ngày hay là ở công việc, thì đều là người không thể thể hiện suy nghĩ chân thật của mình, mà thời gian dài tiếp xúc, chúng kiến Dịch Triệu Huy làm người xuất sắc như thế nào, thậm chí còn bị Dịch Triệu Huy lợi dụng, đàn áp, tâm lý Ngô Kiều có lẽ đã trở nên biến thái mấy phần. Trong mắt Ngô Kiều, Dịch Triệu Huy là nhân vật phản diện, còn hấn là nhân vật anh hùng đang nhẫn nhịn chịu nhục. Hiện giờ Dịch Triệu Huy đã chết, hấn cho rằng bản thân đã dành chiến thắng, tính cách thật sự của hấn cũng vì thế mà phô ra bên ngoài.”

“Thảo nào thái độ trước và sau của hấn khác nhau nhiều như vậy.” Phó Cảnh Diệu đồng ý với quan điểm của Mã Tu Hòa. “Vậy có khi nào hấn không không chế được cảm xúc mà nhất thời xúc động ra tay giết Dịch Triệu Huy?”

“Phương thức xử lý hiện trường án mạng không giống như của người nhất thời xúc động mà ra tay, ngược lại nhìn giống như một người phạm tội có kế

hoạch. Nếu lúc ấy tinh thần Ngô Kiều còn trong trạng thái bình thường, muốn giết Dịch Triệu Huy cũng không cần phải làm nhiều chuyện lẩn quẩn như vậy, sau đó lại làm cho bản thân trở thành nghi phạm lớn nhất của vụ án.”

“Đúng vậy, thời gian gây án rất dư dả.”

“Nhưng những suy luận trên cũng chỉ là lý luận suông, không có chứng cứ xác thực thì cũng chỉ là đoán mò mà thôi.” Ánh mắt Mã Tu Hòa vẫn không rời khỏi Ngô Kiều trong phòng thẩm vấn.

Dựa vào khẩu cung của Tô Diễm Phân, cảnh sát tạm thời hỏi Ngô Kiều một số vấn đề: “Theo lời của hôn thê Dịch Triệu Huy, chúng tôi biết được trong tay Dịch Triệu Huy có một lượng lớn clip ghi lại quá trình phát sinh quan hệ với các cô gái. Hẳn dùng chúng để áp chế những người phụ nữ này, kéo dài mối quan hệ lén lút qua lại. Mà những người bị hại chủ yếu chính là những nữ sinh trường phổ thông số 2. Dựa vào mối quan hệ của hai người, anh hẳn là biết chuyện này?”

“Không biết.” Ngô Kiều cười châm chọc, “Nhưng mà hấn làm ra chuyện đê tiện như vậy cũng không có gì kì quái, tôi thường nghe hấn nói nữ sinh nào trong trường có bộ dạng đáng yêu, đáng người tốt, thì ra ngay cả nữ sinh chưa trưởng thành hấn cũng không buông tha.”

“Cụ thể là những nữ sinh nào, anh có nhớ rõ không?”

Ngô Kiều lắc đầu “Nữ sinh hấn ta thậm mên có nhiều lắm, huống chi tôi cũng không chú ý nghe.... Từ từ...” Ngô Kiều dường như nghĩ ra chuyện gì, “Một tháng gần đây, tôi dường như không nghe thấy hấn nhắc đến ai nữa, cũng không thấy hấn có vẻ ra ngoài chơi bời lêu lổng.”

“Anh thấy hành vi ấy của hấn rất bất thường?”

“Phải, trước kia khoảng hai, ba ngày hấn lại đi tìm một cô gái, tình huống như vừa rồi hầu như chưa từng xảy ra.”

Cảnh sát dừng một chút, hỏi một vấn đề cuối cùng:
“Anh có nhớ một nữ sinh tên Cố Thất Hải không?”

Ngô Kiều nghĩ một lúc rồi trả lời chắc nịch:
“Không.”

“Có chuyện gì đáng chú ý không?” Sau khi lấy khẩu cung của Tô Diễm Phân và Ngô Kiều, Phó Cảnh Diệu quay sang hỏi Mã Tu Hòa.

“Có.” Mã Tu Hòa không chút do dự nói: “Điểm thứ nhất là ‘Dịch Triệu Huy’ gửi tin nhắn đến cho Tô Diễm Phân. Dịch Triệu Huy chết vào tối ngày 28 tháng 8, khoảng vào lúc 10 giờ đến 11 giờ, mà khi Tô Diễm Phân nhận được tin nhắn là lúc 10 giờ 30. Theo điều tra của pháp y, Dịch Triệu Huy sau khi dùng thuốc ngủ, ngủ say mới bị giết hại. Như vậy người gửi tin nhắn cho Tô Diễm Phân liệu có phải là Dịch Triệu Huy? Theo tôi đoán đó có thể là hung thủ, Nhưng mà, hung thủ làm vậy để làm gì? Trong tình huống không rõ địa điểm, hoàn cảnh của Tô Diễm Phân lại tùy tiện gọi cô ấy đến chỉ làm tăng

thêm khả năng bản thân bị bắt tại trận.”

“Điểm thứ hai, nguyên nhân Dịch Triệu Huy đột nhiên trở nên ‘có lương tâm’. Theo lời của Tô Diễm Phân, chúng ta thấy được nạn nhân là một người có tính cách phong lưu, thậm chí còn quay lại cảnh giường chiếu để uy hiếp những người đã cùng hắn phát sinh quan hệ để tiếp tục quan hệ lâu dài với hắn nhằm thỏa mãn bản thân. Như vậy có nghĩa hắn chưa từng dễ dàng buông tha ‘con mồi’ của mình. Mà một tháng trước khi phát sinh án mạng, hắn không những đồng ý chia tay cùng Tô Diễm Phân, mà còn không phát sinh quan hệ cùng những cô gái khác. Nếu chúng ta điều tra ra được nguyên nhân chuyện này, có lẽ sẽ càng đến gần hơn được với đáp án cuối cùng.”

“Cuối cùng, là cái tên xuất hiện trong danh sách ra vào của kí túc xá giáo viên ngày 28 tháng 8. Quan hệ của Ngô Kiều và Dịch Triệu Huy nhiều năm như vậy. Mỗi khi Dịch Triệu Huy cảm thấy hứng thú với nữ sinh nào liền nói cho Ngô Kiều nghe, nếu Ngô Kiều không nói dối, nếu ‘Cố Thất Hải’ là một cái tên không hề có ấn tượng, cũng không phải là tên mà Dịch Triệu Huy đã

từng nhắc qua, vậy vì sao trên tờ đăng kí ấy lại có tên ‘Cố Thất Hải’?”

Phó Cảnh Diệu phỏng đoán: “Người con gái đeo kính xuất hiện vào thời điểm xảy ra án mạng quả nhiên vẫn là người máu chót, cậu cảm thấy... Có thể hay không đó chính là Cố Thất Hải? Kì thật tôi vẫn luôn để ý một chuyện, một tháng trước Dịch Triệu Huy đột nhiên trở nên ‘có lương tâm’ có thể hay không có liên quan đến Cố Thất Hải? Suy luận một chút, chẳng phải thời gian 1 tháng trước vừa vặn là lúc Cố Thất Hải gặp lại Dịch Triệu Huy?”

Mã Tu Hòa không lên tiếng, anh sao có thể không nghĩ qua về chuyện này? Nhưng nếu Cố Thất Hải thật sự là hung thủ, vậy tại sao sau khi cô biết được thân phận của anh, còn cố ý đến nhờ anh giúp đỡ? Chẳng lẽ đây là tâm lý khiêu chiến tư duy của cô sau khi giết người?

Anh không cho rằng Cố Thất Hải là loại người này.

Nhưng loại suy nghĩ chủ quan này không thuyết phục nổi Phó Cảnh Diệu, chứ đừng nói đến đội cảnh sát

hình sự.

Mã Tu Hòa nhắc nhở: “Đừng quên, Cố Thất Hải đến bây giờ vẫn chưa có động cơ.”

“Chuyện này chưa chắc.” Phó Cảnh Diệu nói: “Nói trước là tôi không nhằm vào Cố Thất Hải, nhưng nếu năm đó Dịch Triệu Huy đã từng ra tay với Cố Thất Hải thì sao? Khi ấy Cố Thất Hải liền có động cơ phạm tội, hết thảy mọi chuyện liền có thể được giải thích thông suốt.”

“Tôi chỉ tin chứng cứ.”

“Được rồi, được rồi. Không phải tôi cũng đã phái người đi điều tra máy tính của Dịch Triệu Huy rồi sao?” Vừa dứt lời, di động của Phó Cảnh Diệu liền đổ chuông, đúng là đồng nghiệp bên phòng kỹ thuật gọi đến, Cảnh Diệu lập tức nghe máy, chú ý nghe bên kia báo cáo kết quả điều tra.

Vài phút sau, Phó Cảnh Diệu tắt máy, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Anh quay lại nói với Mã Tu Hòa: “Theo kết quả điều tra, trong máy tính của Dịch Triệu Huy quả thật có lượng clip lớn ghi lại quá trình quan hệ của Dịch Triệu Huy với phụ nữ, mà nữ sinh chiếm đa số. Sau khi bên kỹ thuật đối chiếu thân phận xong, không hề phát hiện ra một clip nào có liên quan đến Cố Thất Hải.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiMười hai giờ đêm.

Cố Thất Hải rất ít khi ở bên ngoài đến khuya như vậy, lúc trước khi còn đang làm việc, cô đột nhiên nhận được điện thoại của Nhậm Tuyết Lan, không biết Nhậm Tuyết Lan từ đâu mà biết được tin Dịch Triệu Huy chết, lại còn nghe được cả tin Cố Thất Hải bị cảnh sát dẫn đi điều tra. Cô rất lo lắng cho Cố Thất Hải nên hai người liền hẹn nhau nói chuyện cho rõ ràng.

Nhưng Mã Tu Hòa không biết chuyện này.

Cả ngày đều thảo luận về những tình tiết xoay quanh án mạng của Dịch Triệu Huy, Mã Tu Hòa đến giờ cũng đã cảm thấy mệt muốn chết, nhưng anh đã hẹn với

Cố Thất Hải là sẽ cùng nhau ngồi nói chuyện, trước khi Cố Thất Hải trở về, anh vẫn phải cố giữ tinh thần tỉnh táo, ngồi yên chú ý đến động tĩnh ngoài cửa.

Chờ đợi lâu khiến không cho Mã Tu Hòa dần mất kiên nhẫn, anh không hề giận Cố Thất Hải thất hẹn, ngược lại anh có chút lo lắng cho an toàn của cô.

Anh cầm di động định gọi cho Cố Thất Hải, màn hình lại điện thoại lại nhanh chóng hiện ra tên một người khác.

Là Phó Cảnh Diệu.

Lúc này Phó Cảnh Diệu gọi điện tới, có lẽ là vì án mạng của Dịch Triệu Huy đã có tiến triển.

Giọng Phó Cảnh Diệu có chút khàn khàn vì mệt mỏi, nhưng lại mang theo phần chấn. “Tu Hòa, về cô gái đeo kính râm kia, bảo vệ kí túc xá giáo viên vừa rồi mới nhớ tới một đầu mối mới! Bảo vệ nói, cô gái kia khi viết tên đăng kí đã từng vén tóc lên, ông ấy thấy được ở tai cô gái kia có một vết bớt màu vàng. Trước mắt nhân

viên đang sàng lọc, không lâu nữa sẽ có thể tìm được người nọ....”

Mã Tu Hòa giật mình, sau đó thở dài một hơi.

“Không cần.” Mã Tu Hòa cắt đứt lời nói của Phó Cảnh Diệu. “Tôi nghĩ tôi biết người đó.”

Mã Tu Hòa không nghĩ ra, lần này thấy Cố Thất Hải lại chính là ở trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát.

Mã Tu Hòa vẫn ngồi ở phòng bên cạnh phòng thẩm vấn, ánh mắt thâm sâu của anh vẫn luôn dừng lại trên người Cố Thất Hải. Dù người phụ trách thẩm vấn có hỏi cô vấn đề gì đi chăng nữa, cô vẫn như trước không nói lấy một lời.

Tiếng mở cửa vang lên, là Phó Cảnh Diệu đi vào.

Phó Cảnh Diệu nói: “Chúng tôi đã cho bảo vệ kí túc xá giáo viên gặp mặt nhìn qua, ông ấy có vẻ khá chắc chắn đêm ngày 28 tháng 8, vết bớt trên tai cô gái kia dù là vị trí hay hình dạng thì cũng đều giống như đúc bớt của Cố Thất Hải. Hơn nữa cô gái kia có dáng dấp rất

giống Cố Thất Hải, hơn nữa Cố Thất Hải cũng không thể đưa ra bằng chứng ngoại phạm vào thời điểm xảy ra án mạng, chúng tôi có đủ lý do để tin rằng cô gái bí ẩn ra vào kí túc xá đêm đó chính là Cố Thất Hải.”

Mã Tu Hòa bình tĩnh nói: “Cố Thất Hải có tỏ thái độ gì không?”

“Cô ấy trừ việc nói bản thân không hề đến kí túc xá của Dịch Triệu Huy để giết hắn thì cái gì cũng không chịu nói, xem ra cô ấy không muốn hợp tác điều tra.”

Mã Tu Hòa có chút dăm chiêu, dùng ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, sau đó mới mở miệng nói: “Để cho tôi vào hỏi đi.”

Đối với yêu cầu vô lý này, Phó Cảnh Diệu cũng không lập tức gạt đi. Anh trầm tư một lát rồi dẫn Mã Tu Hòa đến cửa phòng thẩm vấn.

Phó Cảnh Diệu gõ cửa, gọi cảnh sát đang thẩm vấn Cố Thất Hải ra ngoài: “Cậu nghỉ ngơi một lúc đi, để cho cậu ta vào hỏi.”

Viên cảnh sát nọ nhìn thấy người mà Phó Cảnh Diệu đưa đến là người ngoài ngành, vẻ mặt có chút thay đổi.
“Nhưng...”

“Được rồi, nếu cấp trên truy cứu, mọi chuyện đều do tôi phụ trách.”

Đã nói đến nước này, viên cảnh sát kia cũng không thể không tuân lệnh cấp trên, cậu hoài nghi nhìn Mã Tu Hòa một cái rồi xoay người rời đi.

Phó Cảnh Diệu trầm giọng nói: “Tu Hòa, manh mối về vết bớt là do cậu cung cấp. Tôi nghĩ quan hệ giữa cậu và Cố Thất Hải chắc hẳn không đơn giản như bên ngoài. Việc lấy khẩu cung của Cố Thất Hải tôi giao cho cậu, tôi tin cậu sẽ không làm tôi thất vọng.”

Mã Tu Hòa sắc mặt không đổi, gạt đầu rồi đẩy cửa ra, không quay đầu lại liền đi vào trong phòng thẩm vấn.

“Cố Thất Hải.”

Cố Thất Hải đang cúi đầu, có thể nhìn rõ bả vai cô hơi run run. cô chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt khó tin

nhìn Mã Tu Hòa.

“Vì sao... Anh lại ở đây?”

“Độ trưởng đội cảnh sát phụ trách điều tra án mạng của Dịch Triệu Huy là người quen của tôi, cậu ta đến nhờ tôi hỗ trợ điều tra.” Mã Tu Hòa kéo ghế ra, ngồi đối diện Cố Thất Hải. “Cô không chịu nói là vì có chuyện gì khó nói sao?”

Bàn tay của Cố Thất Hải đặt dưới gầm bàn nhẹ nhàng nắm chặt lại, “Lúc ấy anh nói sẽ giúp tôi, thực sự chẳng phải càng để càng tiện lấy tin tức từ tôi sao?”

“Tôi chưa từng nói dối cô lời nào.”

“Tôi sai chỗ nào?”

“Chính bản thân cô không nói thật mọi chuyện ra.”

Đột nhiên Cố Thất Hải nói: “.... Tôi ghét cảnh sát.”

“Vì sao?”

Cố Thất Hải lại trầm mặc.

Mã Tu Hòa thở dài nói:”Nhưng cô cũng biết là tôi không phải cảnh sát. Thất Hải, tôi vẫn luôn muốn chứng minh cô không phải hung thủ, nhưng trước mắt, các chứng cứ mà cảnh sát thu thập được đều có xu hướng bất lợi với cô. Tôi thật lòng muốn giúp cô, nhưng nếu cô vẫn luôn im lặng, không nói sự thật cho tôi biết thì tôi biết giúp cô thế nào?”

Sắc mặt Cố Thất Hải có chút thay đổi rất nhỏ. Cô có chút chần chờ hỏi: “Anh nói tôi chỉ cần tin tưởng anh là đủ?”

“Phải, chỉ cần như vậy là đủ.”

Cố Thất Hải lẳng lặng nhìn Mã Tu Hòa, một lát sau cô liền nở nụ cười.

Trước khi bước vào phòng thẩm vấn, Mã Tu Hòa cũng không chắc chắn trăm phần trăm rằng mình sẽ có thể thuyết phục được Cố Thất Hải, nào ngờ sự tin tưởng của cô đối với anh đã vượt xa so với tưởng tượng của anh. Dù thế nào, lúc này bước đầu tiên anh phải làm đó

là nắm chắc thời gian, tìm ra manh mối mấu chốt để chứng minh được sự trong sạch của Cố Thất Hải.

Mã Tu Hòa hỏi cô: “Trước kia cô từng nói, Dịch Triệu Huy đã làm rất nhiều chuyện dơ bẩn, vừa rồi chúng tôi mới biết được một tin, Dịch Triệu Huy đã từng ra tay với những nữ sinh hấn dạy học, hơn nữa còn lợi dụng các video quay lại các quá trình ấy để áp chế đối phương phải cùng hấn giữ mối quan hệ bất chính ấy. Tôi nghĩ chuyện lúc trước cô định nói chắc hấn là chuyện này đi.”

Cố Thất Hải có chút bất ngờ, những chuyện như vậy mà cảnh sát cũng điều tra đến, nhưng vẫn cứ gạt đầu trước.

“Mới đầu không ai biết đến chuyện này, tất cả các nữ sinh đều bị vẻ ngoài cùng tài năng của hấn mê hoặc, về sau thì các cậu ấy đúng như lời anh nói... Phần lớn các học sinh nữ trong lớp dường như đều trúng chiêu của hấn, không thể không nghe sự sắp xếp lâu dài của hấn.”

“VẬY.... Cô cũng là một trong số những nữ sinh năm đó?”

Cố Thất Hải lắc lắc đầu, “Tôi tránh được một kiếp, thầy Dịch đúng là đã từng ra tay đối với tôi nhưng tôi lần nào cũng tránh được.”

“Hắn sẽ buông tha cô dễ dàng vậy sao?”

“Không, hắn không cho phép ai khiêu chiến quyền uy của bản thân đối với nữ giới, tôi năm lần bảy lượt cho hắn nếm mùi thất bại, có lẽ vì thế nên hắn then quá hóa giận, về sau hắn lợi dụng tiếng tăm của mình ở trường khiến cho các giáo viên khác trong trường đều có ấn tượng không tốt đối với tôi. Mà những nữ sinh bị hắn khống chế cũng vì đồng bệnh tương liên mà dần dần hình thành một nhóm không nhỏ, mà người duy nhất ‘may mắn’ thoát khỏi tay hắn là tôi cũng trở thành cái gai trong mắt các cô ấy.” Cố Thất Hải nói đến đây rồi dừng lại, không nói thêm gì nữa, nhưng Mã Tu Hòa cũng hiểu được, nhớ lại những về ngày tháng ấy đối với cô có biết bao nhiêu khổ sở.

Đáng tiếc lúc này không phải là lúc mà anh có thể lên tiếng an ủi Cố Thất Hải, cũng may tâm tính của cô không vì chuyện này mà trở nên mất bình tĩnh quá nhiều. “Cô nói sau khi tốt nghiệp trung học liền thoát khỏi Dịch Triệu Huy, vậy hai năm qua hắn có liên hệ lại với cô?”

“Không, tôi đã thay số điện thoại khác, các bạn học trước cũng không một ai biết cách liên lạc với tôi.”

“Cho đến một tháng trước cô mới gặp lại Dịch Triệu Huy?”

“Phải.”

“Sau khi gặp lại, hắn có làm chuyện gì đối với cô không?”

“Không biết hắn từ đâu mà có số điện thoại của tôi, hắn liên tục gọi điện đến nhưng tôi không nghe, còn nữa.... Hắn dường như luôn theo dõi tôi.”

“Chuyện đó xảy ra lúc nào?”

“Đại khái là tầm hai ba ngày trước, nhưng sau khi tôi nhờ một đồng nghiệp nam đưa về thì hắn không theo dõi tôi nữa.”

“Hắn muốn chinh phục cô một lần nữa?”

“Tôi không biết.” Cố Thất Hải cắn môi: “Mỗi lần nhìn thấy điện thoại hiện lên tên của hắn tôi đều cảm thấy sợ hãi, tôi không rõ vì sao đã qua hai năm rồi mà hắn vẫn không buông tha cho tôi...”

Mã Tu Hòa ôn nhu nói: “Không phải sợ, tôi ở đây.”

Cố Thất Hải nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Mã Tu Hòa thoáng nhìn đồng hồ. Thời gian mà Phó Cảnh Diệu có thể giành cho anh không nhiều, ở thời khắc cuối cùng anh phải cố gắng tìm ra càng nhiều manh mối càng tốt.

“Vết bớt ở tai cô, có bao nhiêu người biết đến?”

“Tôi không biết, ngày thường để tiện làm việc tôi

hay buộc tóc cao, chắc có rất nhiều người nhìn thấy nó rồi.”

Cửa phòng thẩm vấn mở ra, Mã Tu Hòa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt bất đắc dĩ của Phó Cảnh Diệu.

“Đã hết giờ.” Phó Cảnh Diệu nhìn về phía Cố Thất Hải. “Cố tiểu thư, bây giờ chúng tôi có đủ lý do để tin cô là người có hiềm nghi lớn nhất đã sát hại Dịch Triệu Huy, trước khi phá được vụ án, chúng tôi buộc phải tạm giam cô.”

Thấy Cố Thất Hải sắp bị đưa đi, Mã Tu Hòa bỗng nhiên hô lên: “Thất Hải.”

Cố Thất Hải dừng bước, quay đầu lại cười với Mã Tu Hòa.

Dù bị vây trong hoàn cảnh khốn khó, gian nan nhất, ánh mắt của cô vẫn lóe lên tia hy vọng.

Mà hi vọng của cô, lại chính là Mã Tu Hòa.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiMã Tu Hòa đến nơi phát hiện vụ án, kí túc xá giáo viên trường Phổ thông số 2.

Anh vừa bước đến cửa kí túc xá, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bảo vệ ra ngăn cản anh. Mã Tu Hòa nhận ra đây là người bảo vệ hôm qua đã đến cục để làm nhân chứng đã thấy Cố Thất Hải.

“Cậu là ai? Đến tìm ai? Làm gì?” Bảo vệ hỏi liên tiếp mấy câu.

“Tôi đến điều tra án mạng của Dịch Triệu Huy.”

Người bảo vệ đánh giá Mã Tu Hòa, chỉ thấy dáng người anh cao ráo, rắn chắc, lại đẹp trai lịch sự, hơn nữa

đổi mặt với mấy câu hỏi của ông vẫn luôn giữ thái độ bình thản, chỉ sợ....

Thái độ của bảo vệ thay đổi trong nháy mắt, ông cười tươi khom lưng: “Thì ra là anh cảnh sát đến điều tra án mạng, xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên.”

Mã Tu Hòa liếc mắt nhìn ông không nói gì. Anh biết anh đã thành công làm cho người này hiểu nhầm thân phận của anh, việc này đối với việc điều tra tiếp theo của anh vô cùng có lợi.

Mã Tu Hòa gõ gõ vào quyển đăng kí ra vào trên bàn: “Có cần tôi đăng kí không?”

“Không, không, quyển này vốn để cho những người khả nghi ra vào đăng kí làm đáng vậy thôi. Anh cảnh sát không phải là người khả nghi nên tất nhiên không cần.”

“Nói cách khác, nếu tôi tùy tiện điền tên giả ông cũng sẽ không bắt tôi lấy giấy tờ tùy thân ra để đối chiếu?”

Bảo vệ gãi đầu: “....Phải...”

“Làm đáng vậy thôi.” Mã Tu Hòa học theo giọng điệu của bảo vệ lúc này, hừ lạnh một tiếng. “Mọi thứ đều là chuyện thường thấy.”

Mã Tu Hòa lật quyển đăng kí ra, chỉ thấy mới ghi có vài tên, trang giấy cũng rất mới, “Mới đổi sổ đăng kí?”

“Đúng vậy, sổ đầu tiên không phải bị các anh cầm về làm vật chứng sao?”

“Người ra vào kí túc xá không ít, đại khái bao nhiêu lâu thì đổi sổ đăng kí mới?”

“Anh cảnh sát, thật ra là như thế này, tin tức gần đây không phải đang nói là nạn trộm cắp đang càng ngày càng gia tăng sao? Nhà trường sợ sẽ dính vào những chuyện như vậy nên nửa tháng trước mới thực hiện chính sách đăng kí ra vào này. Quyển đăng kí các anh lấy đi chính là quyển thứ nhất, cũng mới ghi có vài tờ, đây là quyển thứ hai.”

Xem ra muốn lợi ngược lại để xem tên nhưng người ra vào kí túc xá trước kia là không có khả năng. Mã Tu

Hòa lại hỏi: “Lần đầu tiên lấy khẩu cung, ông nói không có ấn tượng với cô gái đêm đó đăng kí vào kí túc xá, chỉ nói là đáng người rất phổ thông. Vì sao vài ngày sau lại nhớ ra được chi tiết cái bốt?”

“Thật ra tôi cũng đã quên rồi, nhưng mà hai ngày nay trường đang khai giảng, trong trường có rất nhiều người, tôi nhìn vài nữ sinh để tóc dài, mặc áo choàng đột nhiên nhớ ra cô gái đeo kính râm gặp thầy Dịch tối hôm ấy khi đăng kí có vén tóc lên, vốn tôi cũng không để ý, nhưng lúc ấy mùi nước hoa trên người cô ấy truyền đến, lại còn rất thơm, tôi mới liếc mắt ngắm cô ấy một cái, vừa đúng lúc thấy được vết bốt ở tai cô ấy.”

“Nước hoa? Ông còn nhớ rõ mùi như thế nào không?”

“Tôi sao có thể biết nhiều chuyện về phụ nữ như thế, tôi đoán đại khái đó là.... mùi của một loại hoa.”

“Hôm qua đến nhận diện nghi phạm, ông có người được mùi ấy không?”

Bảo vệ nhíu mày: “Thoang thoang như có như không, lại nói, lúc ấy ở cảnh cục tôi cũng ngủi được trên người nữ sinh kia.... Mùi giống mùi sơn.”

“Dầu thông?”

“Dầu thông là gì?” Bảo vệ ù ù cạc cạc.

Mã Tu Hòa cũng không phí thời gian giải thích thêm, đúng lúc này chuông điện thoại bàn ở phòng bảo vệ vang lên, bảo vệ vội chạy đến nghe máy. Người gọi đến chắc chắn là người có địa vị nhất định, chỉ thấy bảo vệ trong quá trình nghe điện thoại vẫn luôn cung kính đối đáp, dù ông nói điện thoại không truyền được hình ảnh, ông vẫn luôn không ngừng tươi cười.

Rất nhanh liền trò chuyện xong, bảo an gác ông nghe lại, tươi cười cũng liền tắt: “Là hiệu trưởng gọi đến, tại kí túc xá của trường xảy ra án mạng, ông ấy ứng phó với lãnh đạo trên sở xong liền gọi điện thoại cho tôi để hỏi tội.”

Mã Tu Hòa nhìn ông một lát, hỏi: “Răng nanh của

ông sao vậy? Hôm qua ở cảnh cục tôi nhớ rõ mọi thứ vẫn rất tốt mà.”

Vừa rồi khi bảo vệ nói chuyện điện thoại, Mã Tu Hòa nhàn nhã đứng ở một bên, nhân tiện cũng chú ý đến vẻ mặt của bảo vệ, sau đó anh liền để ý đến chiếc răng nanh của bảo vệ bị gãy một nửa, khi ông cười lớn lên, thiếu mất một phần răng kia nhìn rất buồn cười.

Bảo vệ nhất thời che miệng: “Đêm qua tôi uống chút rượu, trên đường trở về không cẩn thận ngã ở cầu thang.”

“Giờ che đi cũng không làm lại răng được.”

Bảo vệ không bỏ tay ra, ông hùng hồn nói: “Nếu anh bị gãy nửa cái răng nanh, anh còn có thể thoải mái để cho người khác xem sao?”

Mã Tu Hòa bỗng nhiên ngẩn ra, vẻ mặt thay đổi.

Bảo an tò mò nhìn anh: “Anh cảnh sát, anh sao vậy?”

“Ông nói đúng, khuyết điểm của bản thân, xuất phát từ bản năng bảo vệ, tất nhiên là sẽ luôn hi vọng có thể giấu đi.” Mã Tu Hòa tán thưởng nhìn vẻ mặt khó hiểu của bảo vệ. “Ông làm tốt lắm.”

Bảo vệ thật sự không hiểu chuyện này, vừa rồi hiệu trưởng vừa mắng ông qua điện thoại là đã sơ sẩy, thiếu trách nhiệm, mà vị cảnh sát đẹp trai trước mặt sao lại cười khen ông làm tốt?

“Vây, anh cảnh sát, anh có vào trong kí túc xá điều tra không?”

“Không, không cần,”

Mã Tu Hòa đã chiếm được tin tức anh cần, nếu còn tùy tiện vào hiện trường chỉ sợ sẽ có phiền toái lớn.

Mã Tu Hòa nhanh chóng rời khỏi kí túc xá giáo viên , một tay lấy di động gọi cho Phó Cảnh Diệu: “Có một chuyện tôi muốn nhờ cậu. Cậu ngay lập tức hỏi Cố Thất Hải cho tôi xem tối ngày 28 tháng 8 cô vì sao mọi khi luôn thức khuya lại có chuyện gì khác thường mà lại đi

ngủ sớm như vậy? Còn nữa, trước khi đi ngủ cô ấy còn từng làm chuyện gì? Dù là chuyện nhỏ nhất cũng bảo cô ấy phải nhớ lại bằng được.”

Mã Tu Hòa dừng bước trước cửa nhà Cổ Thất Hải, lẳng lặng suy nghĩ.

Anh đánh giá bốn phía một lúc rồi ánh mắt dừng lại ở tấm thảm trước cửa nhà mình.

Anh đi qua, lật thảm lên, quả nhiên ở đó có một chiếc chìa khóa.

Mã Tu Hòa cầm chìa khóa, không biết là nên cười hay nên giận cô. Hiện giờ chiếc chìa khóa trên tay anh không liên quan gì đến anh, ngược lại đây chính là chìa khóa sơ cua của Cổ Thất Hải. Theo quan sát của anh, Cổ Thất Hải luôn sống một mình, để đề phòng phát sinh tình huống ngoài ý muốn cô nhất định sẽ để dành một chiếc chìa khóa sơ cua ở một chỗ nào đấy. Có điều giấu ở thảm, bồn hoa trước cửa nhà mình quá ư là phổ biến,

còn lại một chỗ đó chính là thăm trước cửa nhà hàng xóm.

Nghĩ ra được chỗ để này cũng thật đáng khen. Nếu bị người nào không có ý tốt đến đây tìm chìa khóa, chắc hẳn sẽ không nghĩ đến nhà hàng xóm.

Mã Tu Hòa dùng chìa khóa trên tay thuận lợi mở được cửa nhà Cổ Thất Hải, căn nhà này so với lần trước anh đến tựa hồ giống nhau như đúc, đơn sơ, mộc mạc, báo chí che kín tường và sàn nhà, giữa phòng khách bày một bức tranh còn dang dở.

Mã Ty Hòa nhớ Cổ Thất Hải từng nói, nội tâm của một người phản ứng ở tác phẩm của họ, lúc này nhìn lại bức “Rừng rậm” này dùng màu mực dù rất hài hòa, nhưng dường như có chút.... mạnh mẽ.

Bức “Rừng rậm” này có lẽ là cô ấy vẽ từ tâm của mình ra.

Cô bị nhốt sâu ở một khu rừng rậm sâu thẳm, luôn không ngừng kêu cứu, nhưng không ai tới cứu cô.

Mã Tu Hòa đưa tay sờ sờ bức họa, nghĩ đến tình cảnh của Cố Thất Hải, cùng ánh mắt trước khi bị dẫn đi của cô.

Cố Thất Hải, tôi sẽ cứu em.

Anh ngẩng đầu nhìn quanh phòng một vòng, không phát hiện cái gì đáng để chú ý, vì thế anh liền xoay người đi vào phòng ngủ.

So với phòng khách đơn sơ, phong cách phòng ngủ có chút tinh tế hơn. Tuy rằng vẫn là vách tường cùng trần nhà màu trắng nhưng chần đơn, rèm che đều đã được chọn lựa tỉ mỉ. Phòng ngủ rất sạch sẽ, bàn học và tủ đầu giường không có vật linh tinh nào.

Trực giác nói cho anh biết, chính là nơi này.

Mã Tu Hòa trong lòng nói một tiếng “Xin lỗi” với Cố Thất Hải, sau đó bắt đầu tìm kiếm đồ vật nằm trong dự tính của anh.

Mã Tu Hòa lục lọi một lúc, di động vang lên, không cần nhìn cũng biết là Phó Cảnh Diệu gọi đến.

“Tu Hòa, tôi đã hỏi chuyện Cố Thất Hải, cô ấy nói tối ngày 28 tháng 8 vì mới nhận một dự án tranh minh họa khẩn cấp nên cả ngày đều ở nhà làm gấp rút để hoàn thành, đói bụng liền ăn mì gói, ngay cả đồ ăn bên ngoài cũng không gọi. Đến mười giờ tối cô cảm thấy đầu óc nặng trĩu lại có chút không tỉnh táo, uống mấy cốc nước lạnh cũng không tỉnh lại được mới tính lên giường ngủ một lúc, nào ngờ vừa ngủ là ngủ đến tận trưa hôm sau, còn suýt bị muộn làm.”

Tình huống này đều nằm trong dự đoán của Mã Tu Hòa.

“Tiếp là vấn đề tiếp theo của cậu, hôm ấy trước khi ngủ những chuyện cô ấy làm có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt, dù mất khá nhiều thời gian nhưng cuối cùng cô ấy cũng nhớ ra được, cô ấy nói....”

Mã Tu Hòa vừa chú ý nghe, vừa căn cứ theo lời Phó Cảnh Diệu bắt chước lại những động tác của Cố Thất Hải.

Cho đến tận khi động tác của Mã Tu Hòa ngừng lại

trên tủ đầu giường, anh kéo ngăn kéo, ánh mắt lóe lên một chút.

“Cuối cùng cũng tìm ra mày.” Anh cười nhẹ.

Bên này, Phó Cảnh Diệu hoàn thành chuyện Mã Tu Hòa nhờ vả, cũng nghe được tiếng cười thắng lợi của Mã Tu Hòa.

“Bên này chúng tôi cũng mới điều tra được một manh mối mới.” Phó Cảnh Diệu trầm giọng nói. “Chúng tôi từ ghi chép trên điện thoại của Dịch Triệu Huy phát hiện ra trong một tháng gần đây, anh ta thường xuyên nói chuyện cùng một số điện thoại ở bất công công, thời gian lần nào cũng ngoài mười lăm phút. Sau khi điều tra, địa điểm của bất điện thoại này là ở gần khu nhà Cổ Thất Hải.”

Mã Tu Hòa hỏi: “Còn tin gì nữa không?”

“Trong bản ghi chép bên viễn thông cung cấp chúng tôi còn phát hiện trước một ngày xảy ra vụ án, từ di động của Cổ Thất Hải có gửi một tin nhắn đến điện

thoại của Dịch Triệu Huy. Nhưng không biết vì sao mà tin nhắn này lại bị xóa bỏ. Bên kĩ thuật vừa mới khôi phục lại được tin nhắn này, nội dung tôi đã nhắn đến máy cậu rồi, cậu tự nghiên cứu đi.”

“Được.”

Giọng Phó Cảnh Diệu có chút khác thường, dường như có chuyện muốn nói.

“Tu Hòa.”

“Sao?”

“Cậu nói có thể chứng minh Cố Thất Hải không phải hung thủ, nhưng hiện tại hiềm nghi của cô ấy càng ngày càng lớn, hơn nữa cô ấy còn che giấu một manh mối lớn với chúng ta.”

Giọng Mã Tu Hòa có chút lên cao: “Phụ nữ vẫn luôn khẩu thị tâm phi.”

“Chẳng lẽ Cố Thất Hải vẫn luôn nói dối?”

“Không, cô ấy vẫn luôn nói thật.”

“Vậy vì sao cô ấy không nói ra toàn bộ sự thật?”

Mã Tu Hòa nở nụ cười, ánh mắt lộ ra tia sáng kiên định tự tin, “Qua suy luận và tìm kiếm để thấy được sự thật chẳng lẽ không thú vị hơn sao?”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiChuông cửa vang lên.

Mã Tu Hòa ngắt cuộc trò chuyện cùng Phó Cảnh Diệu, dùng túi bóng gói thứ vừa tìm được lại, bỏ vào túi, xong xuôi rồi mới bước ra khỏi phòng ngủ của Cố Thất Hải.

Chuông cửa vẫn vang lên dồn dập như cũ, Mã Tu Hòa hơi cúi người, qua mắt mèo thấy ngoài cửa là một cô gái tóc dài, mặc áo may ô váy ngắn, có thể thấy đây là một mỹ nữ rất hợp thời trang. Nhìn cô có vẻ cùng tuổi với Cố Thất Hải, trong ấn tượng của anh, trừ chủ nhà và nhân viên giao đồ ăn thì đây chính là người đầu tiên đến nhà cô.

Cô gái ngoài cửa thấy lâu mà không có người mở cửa, có chút gấp gáp lấy điện thoại di động ra. Mã Tu Hòa đoán có lẽ cô gọi cho Cố Thất Hải. Khi cô ngắt điện thoại vì gọi hồi lâu không có người nghe máy, Mã Tu Hòa đột nhiên mở cửa ra: “Cô tìm cô ấy?”

Cô ngây người: “....Xin chào, tôi tìm Cố Thất Hải.”

“Cố Thất Hải có việc ra ngoài rồi, cô là ai?”

“Tôi là bạn của Cố Thất Hải, Nhậm Tuyết Lan.”

Nhậm Tuyết Lan bình tĩnh lại, nhìn chăm chăm người đàn ông xa lạ trước mặt, “Cho hỏi, anh là bạn trai của Cố Thất Hải..?”

“Tôi là hàng xóm của cô ấy, cô ấy đi vắng nên tôi sang trông nhà hộ cô ấy.” Mã Tu Hòa dựa vào khung cửa hỏi vào vấn đề chính. “Cô tìm Cố Thất Hải có chuyện gì không?”

“Hai ngày nay tôi không liên lạc được với cô ấy, tôi lo lắng cô ấy có việc. Cô ấy không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tôi không rõ ‘có việc’ và ‘không có việc’ trong lời cô nói nghĩa là gì nên không thể cho cô câu trả lời chính xác được. Nhưng gần đây cô ấy đúng là cô ấy có chút chuyện phiền toái.”

“Là chuyện Dịch Triệu Huy?”

Mã Tu Hòa có hứng thú liếc mắt nhìn cô, “Cô biết?”

“Phải, Cố Thất Hải đã nói cho tôi biết.” Nhậm Tuyết Lan hỏi, “Cô ấy bị cảnh sát dẫn đi à?”

Mã Tu Hòa không trực tiếp trả lời mà tránh người ra để lộ lối đi: “Vào rồi nói.”

Dù là bạn của Cố Thất Hải, lần đầu vào nhà của cô cũng không tránh khỏi giật mình trước cảnh tượng đơn sơ của phòng khách. Nhậm Tuyết Lan cũng để ý đến bức “Rừng rậm”, khi ấy hai mắt cô tràn đầy vẻ hoảng sợ xen lẫn hâm mộ.

Nhậm Tuyết Lan hỏi: “Ngại quá, có thể pha cho tôi ly trà không?”

“Xin lỗi, tôi không rõ cô ấy để trà ở đâu, nước sôi nhé?” Nói vậy, Mã Tu Hòa liền đi vào phòng bếp, khoảng hơn mười giây liền cầm ly nước sôi đưa cho Nhậm Tuyết Lan.

Nhậm Tuyết Lan ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, cầm chén nước, uống một ngụm nhỏ: “Xin hỏi nên xưng hô với tiên sinh thế nào ạ?”

“Tôi họ Mã.”

“Mã tiên sinh, anh có biết tình huống hiện tại của Cố Thất Hải.”

Mã Tu Hòa gật đầu một cái, Nhậm Tuyết Lan lại hỏi: “Vì sao anh lại biết chuyện của cô ấy?”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ giúp cô ấy điều tra vụ án này, về chuyện cuộc sống hằng ngày, tôi cùng cô ấy cũng chỉ là hàng xóm bình thường.”

“Điều tra? Chẳng lẽ anh là ... Cảnh sát?”

Mã Tu Hòa chỉ cười, biểu tình của Nhậm Tuyết Lan

liền thay đổi, Cố Thất Hải chưa từng nói cho cô biết hàng xóm của cô lại là một cảnh sát. Đây là một chuyện quá kinh khủng.

Dù là ở thời điểm nào, người bình thường cũng không muốn quá thân cận với cảnh sát. Nhậm Tuyết Lan vì thế mà không tự chủ được mà trở nên khẩn trương, nhưng dù là đang trầm mặc, ánh mắt của Mã Tu Hòa vẫn luôn dừng trên người của Nhậm Tuyết Lan, tạo ra một áp lực vô hình khiến cho cô muốn động mà không dám động.

May mà lúc này chuông điện thoại của Nhậm Tuyết Lan vang lên, cô nhìn điện thoại, tâm trạng có chút thả lỏng.

“A Diễn.”

Hà Diễn không lên tiếng trả lời, mà hỏi lại cô: “Có thấy Thất Hải không?”

Nhậm Tuyết Lan im lặng một chút, ngập ngừng đáp: “Không, nhưng có thấy hàng xóm của cô ấy.”

“Hàng xóm?”

“Phải, giờ chắc có thể biết được tình huống của Cố Thất Hải.”

“Tôi đến đây luôn bây giờ.”

“Không cần.” Nhậm Tuyết Lan vội cản lại “Hôm nay anh còn phải đi làm còn gì? Chuyện của Thất Hải cứ giao cho em.”

“Vậy được rồi, có tin gì của Thất Hải nhất định phải gọi cho tôi.”

“Được.”

Nhậm Tuyết Lan lưu luyến nghe bên kia tắt điện thoại, cuộc điện thoại này chung quy cũng chỉ là Hà Diễn đề ý đến chuyện của Cố Thất Hải.

Cô nghe được Mã Tu Hòa hỏi: “Là bạn trai sao?”

Tay Nhậm Tuyết Lan hơi run lên, cô cất điện thoại, cười gật đầu.

“Xem ra bạn trai cô cũng rất quan tâm đến Cố Thất Hải.”

Nhậm Tuyết Lan không ngờ một người không quen biết gì như Mã Tu Hòa cũng có thể nhận ra chuyện này, khuôn mặt tươi cười của cô cứng lại: “Anh ấy quen biết với Thất Hải.”

Mã Tu Hòa rất nhanh liền bỏ qua đề tài này, anh nghiêm túc nói: “Thật ra tôi hi vọng có thể nhờ cô giúp đỡ.”

“Tôi thì có thể giúp gì?”

“Nếu tôi đoán đúng cô và Cố Thất Hải hẳn là quen nhau từ thời trung học?”

“Vì sao anh biết?”

“Vừa rồi khi ở cửa, cô không do dự nói ra tên Dịch Triệu Huy, dù là bạn tốt đến mấy cũng sẽ không nhớ rõ tên thầy giáo đối phương như vậy.” Người Mã Tu Hòa có xu hướng nghiêng về phía trước, càng nhìn thẳng hơn vào mắt Nhậm Tuyết Lan, “Nói thật, bây giờ Cố Thất

Hải không hoàn toàn phối hợp điều tra, cô ấy dường như đang cố ý giấu diếm chuyện gì đó. Cô đã là bạn tốt của cô ấy, hai người lại cùng học trung học, so với tôi, cô hẳn là biết chuyện mà Cố Thất Hải đang muốn che giấu là gì.”

Ánh mắt Nhậm Tuyết Lan dao động, mới đầu cô còn có chút do dự, nhưng nghĩ đến Cố Thất Hải, ý kiến của cô liền thay đổi.

Cô chậm rãi mở miệng: “Có lẽ... Tôi biết chuyện đó.”

Hôm sau

Cố Thất Hải được Nhậm Tuyết Lan đưa về nhà trọ, khi cánh cửa thang máy màu xám bạc mở ra, Cố Thất Hải vừa liếc mắt liền thấy một thân ảnh cao lớn đứng ở hành lang.

Mã Tu Hòa thấy Cố Thất Hải đến gần: “Đã trở lại?”

Ánh mắt Cố Thất Hải phức tạp nhìn anh, không nói gì, lấy chìa khóa ra, mở cửa. Mã Tu Hòa rất tự nhiên theo cô vào nhà, Nhậm Tuyết Lan thấy thế hơi ngẩn người rồi cũng đi vào.

“Hai người cứ tự nhiên.” Cố Thất Hải nói xong, liền vào bếp pha trà cho hai người.

Lần này là lần thứ ba Mã Tu Hòa vào nhà Cố Thất Hải, giờ có thể gọi là ngựa quen đường cũ đi qua các loại vật linh tinh để ở phòng khách, một mình ngồi xuống ghế sofa trước.

Nhậm Tuyết Lan ngồi xuống đối diện Mã Tu Hòa, không đợi Cố Thất Hải đi ra, cô không kiềm chế được mà hỏi: “Mã tiên sinh, hôm qua anh nói có biện pháp làm cho Thất Hải ra khỏi trại tạm giam, hôm nay cô ấy liền ra khỏi, rốt cuộc là anh làm cách nào vậy?”

Mã Tu Hòa mỉm cười: “Đương nhiên là tìm ra chân tướng.”

Nhậm Tuyết Lan cả kinh, “Anh biết hung thủ thật

sự là ai?”

“Muốn biết?”

Nhậm Tuyết Lan gật đầu.

Mã Tu Hòa khó có lần chủ động mở miệng: “Án mạng của Dịch Triệu Huy có tổng cộng ba nghi phạm, người thứ nhất là Tô Diễm Phân, hôn thê của Dịch Triệu Huy. Đêm xảy ra án mạng, Tô Diễm Phân đến kí túc xá lúc 11 giờ, cùng với thời gian tử vong mà pháp y phát hiện ra là 10 – 11 giờ vừa vặn trùng khớp. Mà trong tay Tô Diễm Phân cũng có chìa khóa nhà của Dịch Triệu Huy, muốn trong khoảng thời gian ngắn giết Dịch Triệu Huy đã trúng thuốc ngủ say là chuyện hoàn toàn có thể. Nhưng hung thủ xử lý hiện trường rất cẩn thận, có trật tự, trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được chuyện này có chút gượng ép, nên cơ bản loại trừ nghi phạm Tô Diễm Phân.”

“Sau đó là nghi phạm số hai Ngô Kiều, anh ta năm đó cũng từng dạy qua Cố Thất Hải, chắc chắn cô cũng sẽ có ấn tượng chứ. Trong thời gian xảy ra án mạng Ngô

Kiều không những không có chứng cứ ngoại phạm, thậm chí vì ở cùng kí túc xá với Dịch Triệu Huy nên Ngô Kiêu có rất nhiều thời gian để gây án. Nhưng vừa rồi tôi đã nói qua, hung thủ là một người rất cẩn thận, có trật tự. Khi vào ban đêm, người ra vào kí túc xá được ghi lại rõ ràng thì hiềm nghi chắc chắn sẽ rơi lên người Ngô Kiêu. Xử lý hiện trường hoàn hảo như vậy, hung thủ chắc chắn sẽ không thể phạm phải sai lầm sơ đẳng ấy được. Nên tôi cho rằng Ngô Kiêu không phải hung thủ”

“Từ đó suy ra nghi phạm chỉ còn lại một người duy nhất, chính là cô gái bí ẩn lúc 9h45 đến 10h40 lấy tên ‘Cố Thất Hải’ để đăng kí vào kí túc xá giáo viên. Đầu tiên chúng ta có thể xác định đây không phải là Cố Thất Hải, vì chắc chắn chỉ có đồ ngu mới có thể để lại tên thật của mình trước khi đi giết người. Như vậy cô gái kia là ai? Cô vì sao mà phải giả dạng thành Cố Thất Hải?”

“Chúng ta phân tích một chút xem Cố Thất Hải là người như thế nào đi. Theo bề ngoài, cô ấy có dáng người trung bình, không cao, không lùn, không gầy không béo, ngũ quan không xuất chúng, cách ăn mặc

thì tùy ý. Nói chung là người như cô ấy ra đường tùy ý chọn bữa mộ người cũng được. Thói quen sinh hoạt thì cô ấy là một trạch nữ, ban ngày làm thêm ở hàng quần áo, buổi tối ở nhà vẽ tranh một mình, đói bụng cũng không ra ngoài, bạn bè ở thành phố cũng không nhiều, hành tung rất dễ biết, cũng rất thích hợp để lợi dụng. Cô ấy căn bản là không hề biết được bản thân bất tri bất giác đã bị tên hung thủ giảo hoạt chọn làm mục tiêu nguy trang.”

Mã Tu Hòa nói đến đây thì Cố Thất Hải đi từ bếp ra, đối với phân tích của Mã Tu Hòa cô giống như không nghe thấy. Cô rót cho Nhậm Tuyết Lan, Mã Tu Hòa, mỗi người một chén trà nóng sau đó im lặng ngồi một bên.

Mã Tu Hòa uống một ngụm trà, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, anh thư giãn vài giây rồi tiếp tục nói:”Để có thể giả dạng thành Cố Thất Hải thành công, hung thủ cũng tốn chút công phu, vì thế bình thường trên người Cố Thất Hải có điểm nào khiến cho người ta liếc một cái liền nhớ? Đúng vậy, chính là vết bớt ở tai. Đêm xảy ra án mạng, hung thủ ăn mặc thần bí, thậm chí còn đeo kính râm để không cho bảo vệ kí túc xá nhìn được khuôn

mặt của mình, nhưng lại cố ý gạt tóc ra sau tai, mục đích chính là để bảo vệ nhìn được bót giống bót ở tai của Cố Thất Hải sau đó nhớ bót giả này mà khiến cho bảo vệ như một con rối giúp hung thủ hoàn thành việc làm chứng Cố Thất Hải đã vào kí túc xá.”

Nghe lời nói bình tĩnh của Mã Tu Hòa, Nhậm Tuyết Lan cảm thấy được chân tướng đã ngay gần trước mắt, cô không khỏi cảm thấy khẩn trương. Cô liếc mắt nhìn Cố Thất Hải, chỉ thấy vẻ mặt cô ấy nhợt nhạt, tiêu tụy vừa giống như mệt mỏi, mà cũng giống như... tuyệt vọng.

“Nhưng mà hung thủ không phải nhân vật đơn giản, với tình huống không có sự chuẩn bị, giả làm Cố Thất Hải là chuyện quá mạo hiểm, vì qua những chuyện đã trải qua thời trung học đã tạo nên sự sợ hãi của Cố Thất Hải đối với Dịch Triệu Huy, dù đã qua hai năm nhưng Cố Thất Hải vẫn tránh Dịch Triệu Huy như tránh tà. Nếu Cố Thất Hải không gặp mặt, không liên lạc, cảnh sát sẽ không tùy tiện đưa Cố Thất Hải vào diện nghi phạm. Vì thế hung thủ đã lớn mật bày ra cuộc gặp “ngẫu nhiên” của Cố Thất Hải và Dịch Triệu Huy.”

Khuôn mặt Mã Tu Hòa mang theo chút mỉm cười nhìn Nhậm Tuyết Lan ngồi đối diện đang mang vẻ mặt khiếp sợ, không nhanh không chậm nói: “Suy luận của tôi có chính xác không? Nhậm Tuyết Lan.... không, tôi nghĩ nên gọi cô là ‘suy nghĩ kín đáo hung thủ tiểu thư’ thì đúng hơn.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiIm lặng một lúc lâu.

Nhậm Tuyết Lan đã khôi phục lại sắc mặt bình thường, cô cầm chén trà uống một ngụm trà lớn, lúc này mới phát hiện ra trà đã nguội lạnh từ bao giờ. Cô cười, nhìn Mã Tu Hòa: “Thì ra để Cố Thất Hải có thể thoát tội anh tìm một người vô tội là tôi đây đến để thế thân sao? Thật sự khiến cho người ta phải mở mang tầm mắt.”

Mã Tu Hòa không để ý đến vẻ trào phúng của Nhậm Tuyết Lan, “Sau khi an bài cuộc gặp gỡ ‘ngẫu nhiên’ giữa Cố Thất Hải và Dịch Triệu Huy, trước khi sát hại Dịch Triệu Huy cô còn chuẩn bị rất nhiều thứ, ví dụ như đến buồng điện thoại công cộng gần nhà Cố Thất Hải nhiều lần để liên lạc với Dịch Triệu Huy, tạo ra ‘bằng

chứng' hai người này có rất nhiều lần tiếp xúc với nhau. Thêm nữa để cho Cố Thất Hải không có bằng chứng ngoại phạm trong thời gian xảy ra án mạng, cô còn lấy có gần đây Cố Thất Hải có chứng mất ngủ để tặng cho cô ấy một số thứ.”

Mã Tu Hòa đặt một lọ tinh dầu huân hương nhỏ trên bàn trà.

Nhậm Tuyết Lan hừ lạnh một tiếng: “Thất Hải nói cô ấy gần đây cô ấy hay mất ngủ, tôi có ý tốt tặng cô ấy một lọ tinh dầu nhỏ thì liền biến thành ‘hung thủ’ trong mắt anh, vậy là quá oan uổng tôi rồi.”

“Nếu đây là lọ huân hương bình thường như cô nói thì tôi cũng không nhắc đến. Nhưng tôi đã đi kiểm tra, trong lọ tinh dầu này có chứa phần lớn thành phần thôi miên, đây là một thành phần rất hiếm thấy ở các lọ tinh dầu bình thường. Nhưng mà cô cũng rất rõ ràng lọ tinh dầu này một khi bị phát hiện và đem đi kiểm tra nhất định mọi hoài nghi sẽ rơi lên người cô, nên ngày hôm qua cô mới cô ý đến nơi này để lấy về. Nhưng không may chính là hôm qua tôi đã đến đây trước cô một

bước, tìm ra vật chứng này để cho cô phải tay không quay về.”

Sắc mặt Nhậm Tuyết Lan dần trở nên có chút khó coi: “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, lọ tinh dầu này là tôi tình cờ đi dạo phố rồi mua được, căn bản không hề biết là thành phần nó có vấn đề gì. Trước khi chưa có bằng chứng xác thực nào, anh đừng có vu khống cho tôi.”

Mã Tu Hòa khẽ thở dài một hơi, lại lấy từ trong túi ra một túi bóng, bên trong còn chứa một chiếc bút bi.

“Còn nhớ rõ chiếc bút này không?”

Nhậm Tuyết Lan nhìn chằm chằm chiếc bút một lúc lâu, đột nhiên mở to mắt như vừa mới tỉnh mộng.

“Tôi nghĩ cô cũng nhớ ra rồi. Đúng vậy, đây là bút mà bảo vệ kí túc xá dùng để đăng kí ra vào kí túc xá, mặc dù khi sát hại Dịch Triệu Huy, cô rất cẩn thận không để lại một dấu vân tay nào ở hiện trường, nhưng khi vào kí túc xá, cô lại gặp phải một chuyện ngoài ý muốn. Vì mấy ngày nay nạn trộm cắp đột nhiên tăng vọt

lên, nhà trường đề phòng chuyện này nên mới có thủ tục đăng kí ra vào ở phòng bảo vệ. Đêm ngày 28 tháng 8, cô tới kí túc xá giáo viên, đột nhiên bị bảo vệ gọi lại để viết thủ tục đăng kí ra vào, tình huống ngoài ý muốn này khiến cho cô bất ngờ không kịp đề phòng, mà vào buổi tối mùa hè nóng nực cô cũng không thể khác người mà đeo găng tay, chỉ có thể dùng tay không cầm lấy bút, ghi tên ‘Cố Thất Hải’ vào danh sách đăng kí.

“Mặc dù xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, nhưng cô cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Sau khi giết chết Dịch Triệu Huy, rời khỏi kí túc xá, lúc điền thời gian rời đi ở bản đăng kí, cô thừa dịp bảo vệ không để ý liền giấu bút bi vào túi xách mang đi. Đáng tiếc là ông trời trêu người, thật ra đêm đó, sau khi cô vào kí túc xá giáo viên xong, bảo vệ liền ngồi kiểm tra danh sách đăng kí, phát hiện ra bút viết không ra mực, vì thế ông ta mới đi thay một chiếc bút bi mới tinh khác.” Mã Tu Hòa cố ý nhìn vào chiếc bút đựng trong túi bóng. Nhậm Tuyết Lan nhìn thấy cử chỉ của Mã Tu Hòa, trong lòng chỉ cảm thấy run rẩy vì sợ hãi. “Đúng vậy, chiếc bút mà cô mang đi lúc ấy chính là bút mới, mà bút có dấu vân tay của cô lại

đang ở trên tay tôi. Nếu bây giờ cô còn biện minh mình không phải hung thủ, vậy giải thích cho tôi xem vì sao trên bút lại có dấu vân tay của cô?”

Nhậm Tuyết Lan trầm mặc một lát rồi đột nhiên nở nụ cười.

“Thì ra trên thế giới này vẫn có những chuyện trùng hợp như thế này, anh gặp tôi mới có một ngày, vậy đến tột cùng là từ khi nào mà đã nghi ngờ tôi?”

“Từ cái nhìn đầu tiên.” Mã Tu Hòa坦然 nói: “Mặc dù cô cùng Cố Thất Hải có phong cách ăn mặc rất khác nhau, nhưng xét về dáng người thì hai người rất giống nhau. Hung thủ nếu muốn giả làm Cố Thất Hải thì chắc chắn phải có hiểu biết nhất định về Cố Thất Hải, vì thế người quen của Cố Thất Hải là những người có hiềm nghi lớn nhất. Tiếp theo là khi cô vào nhà. Đối diện với một người xa lạ mới gặp lần đầu, câu đầu tiên của cô lại là muốn tôi pha cho cô chén trà, mà khi tôi cố ý rót một ly nước sôi thì ánh mắt của cô lộ ra vài phần kích động. Vì thế tôi nghĩ đến chuyện đại khái cô muốn nhân lúc tôi pha trà cho cô thì tranh thủ làm gì đó trong nhà Cố Thất

Hải. Việc này rất rõ ràng là muốn tìm lọ tinh dầu kia.”

“Khó trách khi ấy tôi nghĩ cách rời khỏi tầm mắt của anh nhưng anh lại không để cho tôi cơ hội nào. Thì ra ngay từ lúc ấy trong mắt anh tôi đã trở thành thủ phạm.”

“Không, lúc ấy tôi cũng chỉ mới nghi ngờ mà thôi, một lúc sau tôi mới xác định chắc chắn cô là hung thủ. Còn nhớ rõ lúc chúng ta nói chuyện không? Tôi hi vọng cô có thể kể lại về quá khứ của Cố Thất Hải, nhưng những chuyện mà cô nói về cô ấy với sự thật thì lại hoàn toàn ngược lại, giống như cô đang cố ý tạo cho tôi ấn tượng Cố Thất Hải là một cô gái giao hoạt, hơn nữa lại rất oán hận Dịch Triệu Huy.”

“Vì sao anh cho rằng người nói dối là tôi mà không phải là Cố Thất Hải?”

“Vì cô có sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Từ khẩu cung của Tô Diễm Phân, cảnh sát biết

được cách khổng chế nữ nhân của Dịch Triệu Huy, sau đó liền phái người đi điều tra máy tính của hắn. Trong đó có một lượng lớn clip quay lại quá trình Dịch Triệu Huy có quan hệ bất chính với những nữ sinh dưới tay hắn. Nhưng trong đó không hề thấy một clip nào có liên quan đến Cố Thất Hải, sau đó nhân viên kĩ thuật kiểm tra kĩ lại thì phát hiện có một clip mới bị xóa bỏ. Sau khi khôi phục lại chúng tôi mới phát hiện ra, clip ấy là của.....” Mã Tu Hòa nói đến đây liền dừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Clip ấy là của tôi đúng không?” Nhậm Tuyết Lan cười khò: “Tôi biết chứng cứ này sẽ không đơn giản như vậy mà biến mất, nhưng tôi cũng không thể cứ như vậy mà để lại nói. A, tên Dịch Triệu Huy thói tha này, dù chết rồi cũng không tha cho tôi.”

Mã Tu Hòa hỏi: “Cô cũng là một người bị hại năm ấy?”

“Người bị hại.... Tôi nghĩ tôi không xứng với ba chứ này. Dịch Triệu Huy dù đi quá giới hạn, nhưng hắn không ép buộc bất kì nữ sinh nào lên giường cùng mình,

ít nhất là khi tôi nằm trên giường hần là vì cam tâm tình nguyện. Những nữ sinh năm ấy dường như tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài, những lời mật ngọt của hần mê hoặc, nhưng chỉ có Cố Thất Hải là ngoại lệ duy nhất.”

Nghe Nhậm Tuyết Lan nói đến tên mình, Cố Thất Hải vẫn luôn im lặng ngẩng đầu lên, hốc mắt có chút đỏ.

“Thật ra tôi vẫn luôn ghen tị với cô ấy. Cô ấy vẽ tốt hơn tôi, gia cảnh vốn cũng.... Trước khi Dịch Triệu Huy ra tay với tôi, cô ấy cũng từng nhắc nhở, nhưng tôi không cam lòng, vì tôi khờ dại, nghĩ rằng người Dịch Triệu Huy nhìn trúng vốn là tôi mà không phải cô ấy. Khó khăn lắm mới qua được thời gian học trung học, tôi cho rằng bản thân đã thoát khỏi tay hần thì đột nhiên hai tháng trước hần lại tìm đến tôi, tôi lại không thể không thuận theo hần. Lúc ấy tôi thật sự rất tuyệt vọng, vì thế liền nổi lên ý nghĩ muốn giết chết Dịch Triệu Huy, nhưng giết hần xong chẳng phải cuộc sống của tôi cũng vẫn như trước bị hần hủy hoại sao? Nhưng vào thời điểm tôi tuyệt vọng nhất, Cố Thất Hải, mình lại gặp cậu.”

Mã Tu Hòa cũng nhìn về phía Cố Thất Hải, sau khi

biết được hung thủ thật sự giết Dịch Triệu Huy, tính tình Cổ Thất Hải vẫn luôn rất kì quái, anh có chút lo lắng trạng thái trước mắt của cô có thể không thừa nhận nổi lời bộc bạch này của Nhậm Tuyết Lan.

Nhưng Cổ Thất Hải không trốn tránh.

Nhậm Tuyết Lan chậm rãi nói: “Mình nghĩ đã qua hai năm, mình có thể trở nên ưu tú hơn so với cậu, nhưng hơn một tháng trước gặp lại cậu, cậu vẫn y hệt như trước kia. Rõ ràng người đỗ đại học, người trở nên xinh đẹp hơn, người được hoan nghênh hơn là mình, nhưng mình phát hiện ra, mình vẫn ghen tị với cậu như trước. Cậu không chỉ sạch sẽ, mà bên cạnh cậu còn có Hà Diễm. Mình nghĩ cậu cũng không biết, mình thích Hà Diễm, khi nhìn thấy Hà Diễm trong cửa hàng làm thêm của hai người, mình đã thích anh ấy. Nhưng trước sau thì anh ấy chỉ để mắt đến cậu. Cho nên mình mới quyết định biến cậu thành người thế thân cho mình. Dịch Triệu Huy sau khi biết mình có thể giúp hắn thu phục cậu thì rất hưng phấn, mình không ngờ hắn cặn bã như vậy, nhưng đã qua hai năm hắn vẫn luôn nhớ đến cậu, thậm chí dù cho mình có đưa ra yêu cầu vô lý đến mức nào

hắn cũng đồng ý. Còn phần những việc làm tiếp theo thì đúng như lời suy đoán của Mã tiên sinh.”

Nhậm Tuyết Lan mất rất nhiều công che giấu việc này như vậy, nhưng sau khi nói xong cô lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô nhìn sang Cố Thất Hải, dù là phần nộ, trách móc, thất vọng, dù thế nào cô cũng đã chuẩn bị tinh thần.

Cố Thất Hải vẫn trầm mặc.

“Đi tự thú đi.”

Nhậm Tuyết Lan ngẩn ra, quay đầu nhìn lại thấy người đang nói chuyện là Mã Tu Hòa.

“Trước mắt cảnh sát vẫn chưa biết chân tướng thật sự, vật chứng cũng vẫn còn trên tay tôi, chưa giao cho bọn họ. Những chuyện này đều là ý của Cố Thất Hải.” Mã Tu Hòa liếc mắt nhìn Cố Thất Hải, thay cô nói ý kiến: “Bất giờ cô đi tự thú, sau này còn có cơ hội làm lại cuộc đời.”

Nhậm Tuyết Lan nhếch mép, nhưng thế nào cũng

không cười lên nổi, ngược lại còn rơi nước mắt.

Cố Thất Hải hết lần này đến lần khác không oán không hận kéo cô khỏi sự hận thù, không sợ bị những ý đồ đen tối của cô từng chút một nhiễm bẩn lên người.

“Mã tiên sinh vừa rồi nói trong vụ án này, sự việc ngoài kế hoạch lớn nhất chính là thủ tục đăng kí ra vào kí túc xá, thật ra không phải vậy, điều khiến cho tôi khó lòng phòng bị nhất đó chính là Cố Thất Hải có một hàng xóm là một thám tử xuất sắc như anh.” Nhậm Tuyệt Lan nhẹ nhàng nói: “Thất Hải, quả nhiên so với mình cậu rất may mắn.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiSau khi án mạng của Dịch Triệu Huy được điều tra xong, Cố Thất Hải liền ở lì trong nhà suốt một tuần liền, ai cũng không gặp, điện thoại của ai cũng không tiếp.

Cô tất nhiên biết trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp, nhưng mấy chữ như “phản chấn lên” tuy nói thì dễ nhưng làm thì rất khó.

Lại một buổi chiều nữa.... Cố Thất Hải cảm thấy trong phòng có chút ngột ngạt, liền đi đến cửa ban công đứng một chút, một trận gió thổi qua, tiếng chuông gió êm tai liền vang lên.

Cố Thất Hải không thể không đi ra ngoài. Tay cô còn chưa chạm đến chuông gió, một giọng nói trầm thấp

đã vang lên.

“Cuối cùng cũng chịu đi ra?”

Cố Thất Hải dừng tay lại, quay đầu lại thấy Mã Tu Hòa đứng dựa người vào lan can ở ban công bên cạnh, ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, thản nhiên nhìn cô.

“Anh đang đợi tôi?”

Mã Tu Hòa thấy cô lại gần, dập tắt điếu thuốc trên tay, lên tiếng: “Suốt cả tuần không ra khỏi cửa, không hổ danh là trạch nữ chính hiệu.”

“Sao anh biết...”

“Hòm thư dưới lầu nhà cô có một tờ hóa đơn tiền điện được gửi đến từ tuần trước, nhưng cô vẫn chưa lấy đi. Bình thường đều là cách ba ngày cô kiểm tra hòm thư một lần.” Mã Tu Hòa nhìn qua cô “Một tuần qua làm gì? Vẽ tranh sao?”

Cố Thất Hải lúng túng, cả tuần qua, ngay cả bút vẽ cô cũng chưa động vào.

Mã Tu Hòa dường như cũng đoán được kết quả, không tiếp tục hỏi tiếp vấn đề này.

Cố Thất Hải lẳng lặng đứng cùng anh ngoài ban công một lúc, ánh hoàng hôn màu đỏ sậm chiếu xuống đột nhiên khiến cho cô nhớ đến một chuyện. Cô chạy vào phòng khách, một lát sau cầm một thứ đi ra.

Khoảng cách giữa hai ban công là khoảng một thước, Cố Thất Hải vươn tay ra, đưa một túi ni lông trong suốt đựng một chiếc bút ra đưa cho Mã Tu Hòa.

“Hôm ấy ở nhà tôi, anh nói đây là một chứng cứ rất quan trọng phải không?”

Mã Tu Hòa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cố Thất Hải, mỉm cười: “Đã là đồ bỏ đi rồi, tùy cô xử lý.”

Cố Thất Hải ngơ ngác cầm túi bóng, đưa cho anh cũng không được mà cầm về cũng không xong.

“Thật ra hôm ấy khi phá án tôi đã nói dối một chuyện.” Mã Tu Hòa thay đổi tư thế, đối mặt với Cố Thất Hải: “Thời điểm xảy ra án mạng, chiếc bút bi mà

Nhậm Tuyết Lan cầm đi, thực ra không hề bị bảo vệ đôi qua, chiếc bút bi này là một chiếc giống như cái ở phòng bảo vệ, tôi mua ở bên đường. Bên trên không hề có dấu vân tay của Nhậm Tuyết Lan.”

“Sao anh lại làm chuyện này?” Dù Cố Thất Hải có thiếu hiểu biết đến mức nào, cô vẫn hiểu được nguy tạo bằng chứng là chuyện cực kì nghiêm trọng.

“Vì cô nói hi vọng Nhậm Tuyết Lan có thể chủ động đi tự thú. Nếu không có ‘chứng cứ’ xác thực, cô ấy chưa chắc đã dễ dàng bị thuyết phục như vậy.”

“Nhưng cũng không cần vì lời nói của tôi mà làm những chuyện như vậy....”

“Cách phá án của tôi rất sạch sẽ, chắc chắn không có vấn đề, nên không cần lo lắng.” Mã Tu Hòa cười cười, “Ít ra, tình hình bây giờ đúng là kết quả mà cô mong muốn. Rất đáng giá.”

“Anh giúp tôi như vậy, tôi thật sự không biết phải báo đáp anh như thế nào.”

“Nếu muốn báo đáp tôi, thì trước lúc đó tốt nhất nên nghĩ cách làm thế nào để xóc lại tinh thần của mình đi.”

Cố Thất Hải cũng dựa người vào lan can: “Anh phán lợi hại như vậy, chắc hẳn trước kia cũng đã từng giải quyết rất nhiều vụ án rồi chứ? Đã bao giờ anh gặp phải một vụ án nào khiến anh cảm thấy bất lực.... Hay cảm thấy tuyệt vọng chưa?”

“Đương nhiên là có.”

Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên, thật ra trước khi hỏi chuyện này, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần là câu trả lời của anh chắc chắn sẽ là một dáng vẻ vô cùng tự tin mà nói là ‘Không’.

“Thật ra, trước đây tôi từng là cảnh sát.”

So với câu trả lời trước, Cố Thất Hải đối với câu nói này của anh lại không cảm thấy ngạc nhiên.

Từ trước tới nay, có rất nhiều chi tiết có thể chỉ ra điểm này. Sự hiểu biết chuyện nghiệp, quan hệ quen biết

với đội trưởng đội hình sự hiện nay, bản lĩnh mạnh mẽ hơn hẳn người thương.... Tất cả những dấu hiệu ấy bất giác đã nói cho Cố Thất Hải biết rằng Mã Tu Hòa không phải là một thám tử bình thường.

Nếu anh xuất thân từ cảnh sát, thì mọi chuyện đều trở nên bình thường.

“Vài năm làm cảnh sát, trong đầu tôi chỉ có hai khái niệm, một là cực kì vô tội, hai là nhất định là tội ác. Nhưng năm năm trước, chính mắt tôi chứng kiến một vụ án làm đảo lộn hoàn toàn cách nhìn của tôi đối với xung quanh. Vì thế tôi mới quyết định rời đi cảnh cục, dùng cách thức của riêng mình để đi tìm sự thật, đường mà tôi đi, tất nhiên là không hề thuận buồm xuôi gió, nhưng tôi không hề có ý định trốn tránh nó.” Mã Tu Hòa nhìn bên ngoài có vẻ rất thoải mái, nhưng lại trầm giọng xuống: “Thất Hải, tôi và cô, thật sự rất giống nhau.”

Tôi và cô thật sự rất giống nhau... Ngụ ý là trong mắt anh, anh đã đặt cô ở vị trí ngang hàng, anh thông cảm với cô, kính trọng cô, và cũng hiểu được cô.

Cố Thất Hải thụ sủng nhược kinh, không biết phải nói gì. Mã Tu Hòa cũng lặng yên một lát rồi nói: “Có chuyện này, tôi muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

“Trong lúc điều tra, cảnh sát đã không phục lại các dữ liệu bị xóa trong điện thoại của Dịch Triệu Huy, trong đó có một tin nhắn của cô.”

Cố Thất Hải nhớ đến một ngày trước khi Dịch Triệu Huy gặp chuyện không may, cô quả thực đã nhắn một tin cho hắn. Vì lúc ấy cô mới bị Dịch Triệu Huy quấy rối, rồi nhớ đến khoảng thời gian khôn khổ thời trung học, nước mắt của Nhậm Tuyết Lan khi nói đến Dịch Triệu Huy. Một người khi đến đường cùng, thì rất dễ làm ra những chuyện điên cuồng (1). Vì thế nên cô mới gửi một tin nhắn cho Dịch Triệu Huy.

(1) câu này đại khái là giống câu Chó cùng dứt dậu ở Việt Nam

“Có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi đi, đừng quấy

rầy đến bạn tôi nữa. Nếu không, tôi dù chết cũng sẽ không tha cho anh.”

Cô dù có hận, nhưng cũng sẽ cực kì ít khi nói những lời như vậy, nhưng mà chính vì tin nhắn ngoại lệ này, cô vô tình lại khiến cho cảnh sát nghi ngờ mình nhiều hơn.

Nhưng Mã Tu Hòa vẫn tin tưởng cô.

Mã Tu Hòa nói: “Căn cứ vào khẩu cung của Nhậm Tuyết Lan, đêm ngày 28 tháng 8, 10 giờ 25 phút cô ấy đã giết Dịch Triệu Huy, nhưng 10 giờ 30 phút Tô Diễm Phân lại nhận được tin nhắn của Dịch Triệu Huy, nói có việc cần thương lượng, bảo Tô Diễm Phân đến kí túc xá của hắn. Nhưng chắc chắn, lúc ấy Dịch Triệu Huy đã chết, vậy cô cho rằng người gửi tin nhắn này là ai?”

Cố Thất Hải giật mình: “Tuyết Lan?”

Mã Tu Hòa gật đầu nói: “Dựa vào tình huống đêm ấy, Nhậm Tuyết Lan có lẽ không biết rõ Ngô Kiều có ở lại kí túc xá giáo viên hay không. Nếu không có tin nhắn

này, Tô Diễm Phân sẽ không đến kí túc xá, không trở thành người phát hiện ra thi thể của Dịch Triệu Huy, và người trở thành nghi phạm đầu tiên chắc chắn sẽ là cô. Nhưng điều kì lạ chính là trong kế hoạch của Nhậm Tuyết Lan, rõ ràng đã định cô sẽ là người thế tội cho cô ấy, vì sao đến giây phút cuối cùng, cô ấy lại còn mạo hiểm làm ra chuyện thừa thãi này?”

“.... Chẳng lẽ cô ấy đã đọc được tin nhắn ấy?”

“Phải, lúc ấy cô ấy đã hối hận, nhưng cô ấy không đã không có cách nào để quay đầu lại.” Giọng điệu Mã Tu Hòa cũng mang theo một tia tiếc hận, “Dù là một sự bù đắp rất nhỏ bé, cô ấy vẫn hi vọng có thể giảm bớt sự hiềm nghi của cô.”

Hốc mắt Cố Thất Hải đỏ hoe, cô nhanh chóng cúi đầu.

“Dù rằng tôi không thể tán thành việc giết người của cô ấy, nhưng tôi có thể cảm nhận được, dù cô ấy làm nhiều chuyện có lỗi như vậy, nhưng trong lòng cô ấy vẫn như trước, vẫn coi cô là bạn, nên so với cô, cô

ấy có lẽ càng không thể tha thứ cho bản thân mình hơn.”

Cố Thất Hải đưa tay lau mặt, khẽ nói: “Khi học trung học, tôi bị tất cả những cô gái có quan hệ với Dịch Triệu Huy xa lánh, chơi xấu, dường như không có ai để ý đến tôi cả. Nhưng thật ra Nhậm Tuyết Lan vẫn luôn âm thầm để ý đến tôi, nếu không có cậu ấy, có lẽ tôi không thể vượt qua những tháng ngày tăm tối ấy, vậy mà tôi không hề biết nguyên nhân đau khổ của cậu ấy lại chính là bản thân mình.”

Mã Tu Hòa yên lặng dờn mắt: “Sau khi mọi chuyện giải quyết xong, cô cũng nên đến thăm Nhậm Tuyết Lan đi. Dù là giải thích hay cảm ơn, không phải từ chính miệng cô nói, thì đều không có ý nghĩa gì.”

Cố Thất Hải nhắm mắt lại hít một hơi. Cô ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Mã Tu Hòa: “Mã tiên sinh, anh đã giúp tôi rất nhiều, cảm ơn anh.”

Mã Tu Hòa quay lại, chỉ thấy Cố Thất Hải nói xong liền xoay người đi vào phòng khách.

Một tiếng “Cảm ơn” của cô rõ ràng là được nói từ tận đáy lòng, vì sao anh lại nghe được trọng giọng nói của cô có ý tứ cáo biệt?

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiCổ Thất Hải rất cuộc cũng hạ quyết tâm ra khỏi nhà.

Nơi đầu tiên cô muốn đến là cửa hàng quần áo nơi cô làm việc. Theo lời của chủ quán mấy hôm trước, thì tính ra cô đã phải nghỉ làm rồi. Nhưng vì án mạng của Dịch Triệu Huy mà đến tận hôm nay cô vẫn chưa chính thức làm thủ tục nghỉ làm ở nơi đó. Khiến cho cửa hàng cũng phải chịu nhiều phiền toái cô cảm thấy có chút áy náy, dù thế nào cô lúc này cũng muốn giải quyết dứt điểm chuyện ở đó rồi mới có thể đi ra ngoài thư giãn được.

Đến cửa hàng, Cổ Thất Hải liền thấy chủ quán đứng sau quầy thanh toán, cô nhanh chóng tiến đến nhận lỗi: “Thật xin lỗi, thời gian vừa qua khiến cho cửa hàng phải

chịu nhiều phiền phức rồi.”

“Không sao, chúng tôi cũng đã nghe Hà Diễm nói qua, trước đây là do chúng tôi hiểu lầm cô. Là chúng tôi có lỗi.” Chủ quán ngượng ngùng, “Huống chi mấy ngày nay có Hà Diễm hỗ trợ, chúng tôi cũng không bị ảnh hưởng nhiều.”

Cố Thất Hải giật mình, trước kia cô từng nghe Hà Diễm nói qua, sau khi khai giảng thì anh sẽ không đi làm nữa, tính ra mấy ngày nay anh vừa khai giảng xong, sao còn có thể đến đây làm thêm?

Chủ quán hỏi cô: “Chẳng lẽ cô không biết Hà Diễm đã nghỉ việc, hiện tại cậu ấy đang làm phần việc này là hộ cô.”

Cô thật sự không biết gì.

Vừa nói xong, Hà Diễm cầm một hộp quần áo đi ra phía trước cửa hàng, anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy Cố Thất Hải, nhưng rất nhanh sau đó anh liền thoải mái tươi cười với cô.

Cuối cùng Cố Thất Hải vẫn làm thủ tục xin nghỉ làm, cầm tiền lương của tháng vừa rồi, cô lấy một nửa đưa cho Hà Diễm.

Hà Diễm khoát tay: “Không cần đâu.”

“Em không hề biết là anh lại giúp em nhiều chuyện như vậy. Rõ ràng là đã khai giảng mà anh còn chạy đến cửa hàng làm thêm hộ em. Anh nhận lấy đi.”

“Vừa khai giảng xong, chương trình học của anh cũng tương đối nhẹ nhàng. Hơn nữa, những chuyện này đều là anh tình nguyện.” Hà Diễm cười cười, lấy tiền trên tay Cố Thất Hải nhét lại vào phong bì: “Nếu muốn cảm ơn anh, vậy thì thực hiện lời hứa lúc trước, mời anh đến nhà làm khách đi.”

“Được rồi, không thành vấn đề.”

“Vậy chọn ngày luôn đi. Tối nay em có rảnh không?”

“Có.”

Tâm trạng của Cố Thất Hải hôm nay cực kì dễ chịu, Hà Diễm vui sướng mỉm cười: “Đúng rồi, mấy hôm nay anh không thấy Nhậm Tuyết Lan. Hai người chơi thân với nhau, hay gọi cả cô ấy đến nữa?”

Bước chân Cố Thất Hải đột nhiên dừng lại.

Dù chuyện Cố Thất Hải là nghi phạm đã được làm sáng tỏ, nhưng những chi tiết cụ thể về vụ án mạng của Dịch Triệu Huy vẫn chưa bị truyền thông đưa tin hết, cho nên Hà Diễm vẫn chưa biết chuyện của Nhậm Tuyết Lan.

Nhậm Tuyết Lan từng nói qua là cô ấy thích Hà Diễm.

Cố Thất Hải nghĩ một chút rồi nói: “Tuyết Lan gần đây có chút việc, lần sau chúng ta gọi cô ấy đi ăn cơm cũng được.”

Dù sau này rốt cuộc cũng sẽ có ngày Hà Diễm biết được sự thật, nhưng dù là một ngày, Cố Thất Hải vẫn muốn Tuyết Lan có thể duy trì hình tượng tốt đẹp trong

mắt người cô ấy thích.

Vì bữa tối hôm nay, Cố Thất Hải cùng Hà Diễm đến siêu thị ở gần khu trọ để mua nguyên liệu nấu ăn. Cố Thất Hải không biết Hà Diễm thích ăn cái gì, nên Hà Diễm đóng vai cùng cô đẩy xe hàng, còn cô khi chọn được một món nào đó liền quay người hỏi ý kiến của cậu, những lúc như vậy cậu sẽ dừng lại một chút, mỉm cười mà trả lời cô.

Mã Tu Hòa đến siêu thị mua ít vật dụng linh tinh, vừa đứng lúc thấy một màn như vậy. Từ phía xa nhìn lại, Cố Thất Hải và Hà Diễm giống như một cặp tình nhân đắm chìm trong hạnh phúc.

Cố Thất Hải đang chăm chú chọn bí đỏ, vừa ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh cao lớn lẩn trong đám đông, tay cô khẽ run lên. Nếu không phải Hà Diễm nhanh tay lẹ mắt, thì quả bí đỏ trên tay cô đã rơi xuống đất.

Mã Tu Hòa không nhanh không chậm đi về phía cô. Cô theo bản năng gọi anh một tiếng: “Mã tiên sinh.”

Mã Tu Hòa cũng gật đầu, xem như trả lời cô. Anh vươn tay, cố ý lấy một quả bí đỏ ngay cạnh Cổ Thất Hải.

Hà Diễm thắc mắc: “Người quen của em?”

Cổ Thất Hải: “Là hàng xóm.”

Mã Tu Hòa một tay cầm bí đỏ, nhìn những chuyên liệu nấu ăn trên xe đẩy, số lượng ước chừng có vẻ là phần của hai người. Giữ vẻ mặt thản nhiên, anh liền xoay người rời đi.

Cổ Thất Hải thấy bóng dáng lạnh lùng của Mã Tu Hòa, nhẹ nhàng bổ sung: “Anh ấy là ân nhân đã cứu em hai lần. Là ân nhân lớn nhất của đời em.”

Cổ Thất Hải và Hà Diễm rất nhanh đã chọn xong nguyên liệu nấu ăn, hào hứng đến quầy thu ngân chuẩn bị thanh toán, nhưng đồ mới tính tiền được một nửa, một cánh tay thon dài đột nhiên vươn qua vai Cổ Thất Hải, đặt lên bàn một chiếc bàn chải đánh răng, một tuýp kem đánh răng, một chai nước rửa tay.... Và một quả bí đỏ.

Mã Tu Hòa thân nhiên: “Thanh toán cùng nhau.”

Nhân viên thu ngân nhìn Cố Thất Hải, cô liền gật gật đầu: “.... Phải, là thanh toán cùng nhau.”

Cố Thất Hải nói bữa này cô mời khách, tất nhiên là cô phải mở ví thanh toán tiền. Không ngờ Mã Tu Hòa đứng cạnh cô đã nhanh hơn một bước, thanh toán xong liền xách túi đồ to muốn rời đi.

Cố Thất Hải và Hà Diễm thấy vậy cũng nhanh chân đi theo anh.

Cố Thất Hải đưa tay nhận lấy túi đồ, nhưng Mã Tu Hòa lại không chiều theo ý cô, Cố Thất Hải không hiểu nổi hành động của anh: “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Không cần.”

“Vậy sao được....”

“Vậy thì báo đáp tôi đi.” Mã Tu Hòa nhú mày, “Là cô từng nói vậy.”

“Báo đáp như thế nào?”

“Tôi nay ăn cơm cùng tôi.”

Cố Thất Hải không thể không gật đầu. Một lúc sau, bị Hà Diễn huých tay cô mới hoàn hồn ngẩng đầu lên, đối diện cô là ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt của Mã Tu Hòa.

Quái lạ, sao hôm nay cô lại thiếu nhân tình nhiều vậy nhỉ?

Thật ra Mã Tu Hòa không hề cố ý làm cho Cố Thất Hải khó xử. Khi nhìn thấy Cố Thất Hải đi siêu thị cùng Hà Diễn, không hiểu sao anh lại cảm thấy có chút buồn bực, nên mới đột nhiên cố ý đến mua một quả bí đỏ. Sau đó anh tính toán sẽ cứ như vậy mà đi về. Nhưng trên đường về, anh vẫn không ngừng nghĩ lại cảnh Cố Thất Hải vui đùa cùng Hà Diễn khi nãy, lại không nhìn được mà quay lại, miễn cưỡng chen vào giữa hai người.

Việc làm ngây thơ này chắc chắn không phải là tác

phong thường ngày của Mã Tu Hòa, thế nhưng lúc này anh lại cực kì đặc ý với nó.

Một hàng ba người Cố Thất Hải cuối cùng cũng đến trước cửa nhà cô. Đồ trong túi Cố Thất Hải hôm nay đột nhiên lại có chút nhiều, lại còn có Mã Tu Hòa đứng cạnh càng khiến cho cô thấy luống cuống, tìm mãi không thấy chìa khóa nhà.

Mã Tu Hòa thấy vậy, dứt tay vào túi quần, lấy một chuỗi chìa khóa ra, vài giây sau cửa nhà liền nhẹ nhàng mở ra.

Cố Thất Hải giật mình. Hà Diễm cùng giật mình.

Mã Tu Hòa không nói nhiều lời, kéo cổ tay Cố Thất Hải đi vào nhà, sau đó liền đóng cửa lại.

“Hà Diễm còn bên ngoài....” Cố Thất Hải định xoay người mở cửa, Mã Tu Hòa lại nắm lấy tay cô.

Nhìn ánh mắt hoang mang của cô, Mã Tu Hòa cũng chỉ hất cằm về phía phòng khách.

Cố Thất Hải vừa quay lại, liền hiểu được ý của anh.

Phòng khách của cô.... Đúng là không thể tiếp khách.

Không ngờ Mã Tu Hòa so với chủ nhà là cô còn tự nhiên hơn. Cô khó hiểu hỏi: “Sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?”

“Không phải là cô cho tôi sao?”

“Tôi...” Cô vốn định nói là, ” Tôi cho anh khi nào?” Nhưng lời chưa nói đến miệng, cô liền nhớ ra, quả thật cô đã từng dấu một chiếc chìa khóa ở tấm thảm trước cửa nhà anh. Cô ‘Hừ’ một tiếng, để chìa khóa nhà mình vào vùng nhà riêng của người khác là cô, nếu giờ thật sự truy xét chuyện này, người sai chắc chắn sẽ là cô.

Hơn nữa trước kia không phải là vì cô tin tưởng anh nên mới có thể để chìa khóa dự phòng ở chỗ ấy sao? Nếu anh thật sự có ý nghĩ lợi dụng lúc người gặp khó khăn thì cũng đã có rất nhiều cơ hội ra tay. Đến giờ cô

cũng chẳng cần đề phòng anh.

Cố Thất Hải tự an ủi mình như vậy xong liền bỏ qua chuyện chiếc chìa khóa, không hỏi đến nữa.

Vài phút sau, Cố Thất Hải ném hết những thứ linh tinh ở phòng khách vào phòng ngủ, gỡ hết mấy tờ báo trên tường và dưới sàn nhà, sau đó mới mở cửa xin lỗi Hà Diễm rồi mời anh vào nhà. Cô để Hà Diễm ở lại phòng khách cùng Mã Tu Hòa, còn mình thì một mình xuống bếp nấu ăn.

So với Hà Diễm đang khách sáo ngồi yên, Mã Tu Hòa lại rất tự nhiên lấy một quyển truyện tranh trên giá sách mở ra xem. Xem ra mới biết đó vừa vặn là quyển truyện do Cố Thất Hải tự tay vẽ, mặc dù nét vẽ khá sơ xài nhưng Mã Tu Hòa vẫn cẩn thận xem hết.

Hà Diễm nhìn chăm chú vào Mã Tu Hòa một lúc mới mở miệng hỏi: “Anh và Cố Thất Hải rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Chẳng phải cô ấy đã nói rồi sao? Hàng xóm.”

“Trước kia anh đã từng vào nhà cô ấy?”

“Phải, vì có việc nên đã vào vài lần. Sao vậy?” Mặc dù chính xác mà nói thì đây là lần thứ tư. Mã Tu Hòa đưa mắt nhìn Hà Diễm, khoe môi mang theo ý cười: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Cậu thích cô ấy?”

Hà Diễm ghen lời, nhưng vẫn cật lực mạnh đáp lại: “Phải thì sao?”

“Không có gì, việc cậu thích cô ấy đương nhiên thuộc vào quyền tự do cá nhân của cậu.” Mã Tu Hòa lật sang trang khác của quyển truyện, “Có điều, trong mắt cậu, cô ấy là người như thế nào?”

Hà Diễm không đáp mà hỏi ngược lại: “Vậy còn anh? Trong mắt anh thì cô ấy là người như thế nào?”

Mã Tu Hòa hạ quyển truyện tranh trên tay xuống, lẳng lặng nhớ lại: “Cô ấy vẽ tranh rất đẹp, không bao giờ quên ý tốt của người khác đối với mình, tình nguyện chịu thiệt thòi để cho người thân của mình được hưởng điều tốt nhất, đối với những nỗi sợ hãi lại luôn một mình

chịu đựng, một mình rơi lệ. Còn nữa, ngày thường nhìn cô ấy nhát gan, sợ phiền phức như vậy, nhưng đến thời điểm quan trọng, cô ấy có thể một mình vượt 11 tầng lầu để cứu một người không quen biết...”

Hà Diễm nghe vậy có chút kinh ngạc. Lời nói của Mã Tu Hòa không giống như là nói dối, anh và Cố Thất Hải quả thật đã trải qua những khoảnh khắc đáng nhớ mà cậu không thể xen vào được.

Hà Diễm nghiêm túc hỏi anh: “Anh có ý gì với Cố Thất Hải?”

Mã Tu Hòa lần này không trả lời luôn, anh cầm quyển truyện lên, tầm mắt có chút lệch sang một hướng khác, thản nhiên nói: “Không có ý gì đặc biệt.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiKết thúc một bữa ăn thịnh soạn, ăn xong hoa quả tráng miệng, rửa sạch bát đĩa. Hà Diễn cố ý làm mọi việc thật chậm, nhưng vẫn thấy Mã Tu Hòa không hề có ý rời đi.

Hà Diễn cuối cùng cũng nói: “Anh nên về rồi.”

Cố Thất Hải đứng lên: “Để em tiễn anh.”

Trong lòng Hà Diễn đang vui sướng thì chợt nghe giọng nói của Mã Tu Hòa truyền đến: “Con gái một mình ra ngoài buổi tối không an toàn.”

Trong nháy mắt Cố Thất Hải có chút ngây người.

Khẩu khí này, tình huống này... Sao cô có cảm giác như anh chính là nam chủ nhà vậy? (ý chị là chị ấy)

có cảm giác anh ấy như người yêu mình)

Mã Tu Hòa cũng thuận tiện đứng lên, hai tay đút trong túi quần: “Tôi đi cùng em.”

Hà Diễm hơi kéo tay Cố Thất Hải: “Anh có vài lời muốn nói riêng với em.” Anh còn cố ý nhấn mạnh vào từ ‘nói riêng’

Mã Tu Hòa cười cười: “Tôi cũng có.”

Đối mặt với hai người đàn ông đang không ngừng đấu tranh phân cao thấp như vậy, Cố Thất Hải trầm tư một lúc mới đưa ra quyết định: “Hà Diễm, em tiễn anh đến trạm xe buýt gần đây. Mã tiên sinh, anh ở đây đợi tôi về đi.”

Giọng Cố Thất Hải mặc dù nghe có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho hai người không thể cự tuyệt.

Mã Tu Hòa cũng không kiên trì muốn đi theo nữa, quay lại ngồi ở ghế sofa. Cố Thất Hải liền cùng Hà Diễm đi ra ngoài.

“Mã tiên sinh có vẻ rất quan tâm đến em.” Nhân lúc đi thang máy xuống, Hà Diễm nói với cô.

Trong thang máy cũng chỉ có hai người bọn họ, đề tài này khiến cho Cố Thất Hải muốn tránh cũng không thể, “Sao thế?”

“Em cảm thấy anh ấy là người như thế nào?”

“Là một người rất xuất sắc, cuộc sống của anh ấy đối với em cũng rất xa vời.” Cố Thất Hải không muốn nói tiếp về đề tài này, “Đúng rồi, anh định nói gì với em thế?”

Hà Diễm nhìn sườn mặt của cô, nghĩ một chút rồi hơi đổi giọng: “Anh chỉ muốn hỏi xem, sau khi nghỉ làm ở cửa hàng thì em còn có dự định gì khác không?”

“Đại khái là đi kiếm việc làm mới.”

“Nghe Mã tiên sinh nói em vẽ tranh rất đẹp?”

“Bình thường thôi, lúc trung học em có học qua ngành mỹ thuật hội họa.”

“Vậy mà anh lại không biết gì.”

“Là do em chưa từng nói qua với anh thôi.”

Bất tri bất giác, Cố Thất Hải lại đi trước Hà Diễm vài bước.

Hà Diễm gọi một tiếng: “Thất Hải.”

“Hả?” Cố Thất Hải không nghe rõ anh nói gì, đành phải xoay người lại, vừa đúng lúc cô lại dừng lại dưới ngọn đèn đường, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn chiếu lên mặt cô, khiến cô càng trở nên dịu dàng đến động lòng người.

Đến lúc này Hà Diễm mới hiểu vì sao bản thân lại luôn để ý Cố Thất Hải như vậy. Cố Thất Hải lạnh nhạt, Cố Thất Hải hướng nội, một nụ cười, một cái nhíu mày của Cố Thất Hải... Tất cả đều khác hẳn với những nữ sinh vẫn thường ái mộ anh. Cô chỉ cần im lặng nhìn anh, cũng có thể khiến cho anh cảm thấy yên tâm mà dẹp bỏ tất cả ưu phiền.

“Dù sau này chúng ta không cùng làm thêm ở một

chỗ, anh còn có thể tiếp tục gặp em, đứng bên cạnh em không?” Hà Diễm đứng yên tại chỗ, cách cô một khoảng, nhẹ giọng nói: “Anh muốn hiểu thêm về em.”

Cố Thất Hải giật mình, đột nhiên có chút hiểu ra tình cảm của Tuyết Lan trước kia.

Vì rất dễ ý nên mới không dám tùy tiện lại gần.

Dù là Nhậm Tuyết Lan, hay là Hà Diễm, hay kể cả cô.

Cô theo bản năng đưa mắt lên nhìn về phía ban công tầng 11 của khu trọ. Trong màn đêm đen của mùa hè, mơ hồ cô còn có thể nhìn thấy một ánh sáng mong manh.

“Có thể chứ.”

Cô nghe được tiếng trả lời gần như thì thầm của bản thân.

Hà Diễm thỏa mãn nở nụ cười.

Cố Thất Hải trở về, thấy Mã Tu Hòa đang đứng ở ban công, đưa lưng về phía cô, cánh cửa thủy tinh đang đóng lại.

Cô mở cửa ra: “Sao lại tự nhốt mình bên ngoài thế?”

“Vừa rồi không nhịn được rút một điếu thuốc ra hút. Tôi nghĩ chắc em không thích trong nhà có mùi thuốc lá.”

Cố Thất Hải cũng ngửi được trong không khí còn sót lại mùi thuốc lá nhàn nhạt: “Vào đi.”

Mã Tu Hòa nghiêng người đi vào phòng khách, cười nói: “Đã tiễn bạn trai về rồi?”

“Hà Diễm không phải bạn trai của tôi.”

“Tôi thấy cậu ấy có vẻ rất dễ ý đến em.”

Cố Thất Hải cố ý bỏ qua đề tài này: “Vây rất cuộc

thì anh định nói chuyện gì với tôi.”

Thật ra Mã Tu Hòa không hề nghĩ đến chuyện này, anh trầm mặc vài giây rồi xoay người về phía giá sách, cầm lấy quyển truyện tranh: “Tranh của em rất đẹp.”

Cố Thất Hải lấy lại quyển truyện: “Không đến mức ấy, là anh quá khen.”

“Tôi cảm thấy em có thể tự tin về bản thân mình hơn.”

Cố Thất Hải cười nhẹ: “Một người cái gì cũng không có, không thể tự tin được.”

Mã Tu Hòa truy hỏi: “Em đã từng đánh mất điều gì?”

Cố Thất Hải không trả lời.

Mã Tu Hòa nói tiếp: “Vẽ cho tôi một bức tranh đi.”

Cố Thất Hải nhìn thẳng vào anh một lúc lâu rồi mới đáp ứng: “Được rồi, chờ sau này tôi kiếm đủ tiền sẽ trả

phí điều tra cho anh, thêm vào đó bức tranh này cũng coi như thanh toán xong mọi chuyện giữa chúng ta.”

Mã Tu Hòa cau mày: “Thanh toán xong cái gì?”

“Anh không cần để ý đến chuyện của tôi nữa, anh có cuộc sống riêng của anh.”

“Cuộc sống của tôi vẫn luôn thế này, nói tôi có cuộc sống riêng là sao?”

Cố Thất Hải quay đầu đi, không nhìn đến anh: “Án mạng của Dịch Triệu Huy đã điều tra xong, dù là xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi đều rất cảm kích anh đã điều tra ra được chân tướng.”

“Trong mắt em, vì sao tôi lại đi điều tra nguyên nhân của vụ án này?”

“Phó tiên sinh chẳng phải là bạn tốt của anh sao?”
Giọng nói của Cố Thất Hải rất nhẹ.

Mã Tu Hòa cười lạnh nói: “Thật sự là một lý do rất hoang đường. Cố Thất Hải, tôi không muốn nói những

chuyện dư thừa, nhưng em hãy đặt tay mình lên ngực và tự hỏi xem, tôi rốt cuộc là vì ai mà cố chấp với vụ án này như vậy?”

Trong đầu Cố Thất Hải hiện ra một đáp án, nhưng cô vẫn lựa chọn cách trầm mặc.

Mã Tu Hòa cụt hứng, không tiếng động rời đi.

Cố Thất Hải ngẩng mặt, cực lực kiềm chế để cho hai hốc mắt ẩm ướt từ từ khô lại.

Rõ ràng là chính miệng anh nói, cô ở trong lòng anh... “Không có ý gì đặc biệt.”

Cho nên anh căn bản không cần bảo cô đặt tay lên ngực hỏi, cô cũng không dám để bản thân mình nghĩ xem người anh để ý đến rốt cuộc là ai.

Từ tối hôm ấy trở đi, Cố Thất Hải rất ít khi gặp Mã Tu Hòa.

Vốn dĩ quy luật làm việc và nghỉ ngơi của hai người không hề có khoảng thời gian nào trùng nhau, hơn nữa Cố Thất Hải còn để ý gần đây Mã Tu Hòa lại trở về cuộc sống sớm đi, khuya về. Có lẽ là mới tiếp nhận một vụ án mới.

Cố Thất Hải nói với chính mình, anh có một vụ án mới, cô cũng không là nghi phạm mà anh cần điều tra đến. Như vậy có nghĩa là anh sẽ không cần tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của cô.

Rất nhanh, Cố Thất Hải cũng tìm được công việc mới. Nơi làm việc mới chính là một phòng dạy vẽ cho trẻ em, cách ba ngày thì đến làm giáo viên mỹ thuật cho mấy đứa bé, tiền lương cũng có vẻ cao, lại còn giúp Cố Thất Hải có nhiều thời gian vẽ tranh hơn nữa.

Người thành lập phòng học vẽ này là một ông lão rất yêu thích nghệ thuật. Ông lão này rất thích tranh của Cố Thất Hải, còn treo vài bức tranh của cô lên hành lang phòng vẽ, nếu ngẫu nhiên có cha mẹ học sinh nào nhìn trúng thì có thể trả tiền để mua, giúp Cố Thất Hải có thể có thêm một khoản thu nhập.

Cố Thất Hải cảm thấy bản thân đang dần bắt đầu tìm lại được ý nghĩa của việc vẽ tranh tại phòng học nhỏ này.

Người giới thiệu công việc lý tưởng này cho Cố Thất Hải vẫn là Hà Diễm, anh giới thiệu, mai mối rất nhiều mới khiến cho ông lão này nhìn thử tranh của một người không hề có danh tiếng, bằng cấp hay kinh nghiệm giảng dạy như Cố Thất Hải. Không ngờ ông lão này vừa nhìn lướt qua đã vừa ý với tài năng của Cố Thất Hải. Cô vẫn như trước rất biết ơn Hà Diễm, sau nhiều lần tiếp xúc, tình cảm giữa hai người lại càng tốt đẹp lên.

Hôm nay trước khi vào học, có một phụ huynh báo cho cô rằng hôm nay là sinh nhật con họ, đứa bé muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ sau giờ học, nên Cố Thất Hải liền bị sai đi mua ít đồ ăn vặt và đồ uống. Vì thời tiết gần đây đang dần chuyển lạnh, Cố Thất Hải cầm hai túi đồ lớn một lúc liền cảm thấy hai tay cứng đờ lại. Cô tính ra còn một lúc nữa mới vào học, nên dứt khoát vào một quán cà phê bên đường nghỉ tạm.

Cố Thất Hải ngồi bên cửa sổ, chuyên tâm đọc thực

đơn, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng vang, ngẩng đầu lên liền thấy bên ngoài cửa sổ đang có một ngón tay thon dài gõ nhẹ vào cửa kính bên cạnh cô.

Cách tâm thủy tinh, Cố Thất Hải thấy Phó Cảnh Diệu đi cùng một cô gái rất xinh đẹp. Phó Cảnh Diệu cười với Cố Thất Hải, môi khẽ cử động, dường như đang nói: “Xin chào.”

Cố Thất Hải không nghĩ còn có cơ hội tình cờ gặp lại Phó Cảnh Diệu, Phó Cảnh Diệu là người từng giúp đỡ cô, cô vẫn còn chưa có cơ hội nói cảm ơn. Lần này có duyên gặp lại, cô lập tức mời Phó Cảnh Diệu cùng ngồi lại với mình.

Bạn gái Phó Cảnh Diệu tự mình đi mua cà phê, Cố Thất Hải nhìn chăm chú theo cô ấy, có chút tò mò.

Phó Cảnh Diệu chủ động nói thẳng: “Đó là vợ tôi, Hạ Quỳnh.”

“Hai người thật đẹp đôi.”

“Cảm ơn, lâu không gặp, gần đây cô thế nào?”

“Không tồi, tôi mới tìm được một việc làm mới, dạy trẻ con vẽ tranh.”

Phó Cảnh Diệu có chút ngạc nhiên: “Tôi còn nghĩ cô có mâu thuẫn với nghề giáo viên chứ.”

“Thật ra hiện tại tôi cũng không thể gọi là một giáo viên... Hơn nữa... Tôi cũng hiểu được, thế giới này có một người xấu không có nghĩa là tất cả mọi người đều xấu. Dịch Triệu Huy là ngoại lệ, không thể đại diện cho tất cả các giáo viên.”

Phó Cảnh Diệu đồng cười tán đồng. Cô gái nhỏ này, lúc tâm tình thông suốt, ngược lại là một người không hề đơn giản, khó trách vì sao Mã Tu Hòa lại để ý đến cô như vậy.

“Nghe nói cô và Mã Tu Hòa đã lâu rồi không liên lạc với nhau?”

Nhắc đến Mã Tu Hòa, khuôn mặt bình tĩnh của Cố Thất Hải có chút thay đổi. Cô làm bộ như không có việc gì, mỉm cười: “Nói là ‘lâu không liên lạc’ cũng không

hắn, vốn dĩ hai chúng tôi vẫn không liên lạc với nhau.”

“Sao lại thế? Tôi thấy cậu ta lúc ấy rất cố chấp với cô, nói thật chứ lúc ấy tôi là người trong cuộc nên biết, dường như tất cả mọi người đều cho rằng cô là hung thủ giết chết Dịch Triệu Huy, nhưng Mã Tu Hòa từ đầu đến cuối lại vẫn luôn tin tưởng rằng cô trong sạch. Nếu không có cậu ấy, chúng tôi có lẽ đã oan uổng cô rồi.”

“Tôi biết.” Cố Thất Hải rồi rầm lạp lại: “..... Tôi biết..”

Phó Cảnh Diệu đột nhiên nói: “Tu Hòa là người xuất sắc nhất, cũng là người thích hợp trở thành cảnh sát nhất mà tôi từng gặp qua từ trước đến nay.”

Theo như Cố Thất Hải biết, những người đàn ông làm cảnh sát, đều là những người có tính cách kiên cường, cứng rắn, bình thường sẽ rất hiếm khi đi khen ngợi một người đàn ông khác.

Nhưng lúc này Phó Cảnh Diệu đang thật lòng khen ngợi Mã Tu Hòa.

Giọng Phó Cảnh Diệu mang theo tia tiếc nuối: “Tiếc rằng năm đó cậu ta lại cố ý rời khỏi đội cảnh sát.”

Cố Thất Hải cẩn thận hỏi: “Là vụ án năm năm trước sao?”

“Tu Hòa nói cho cô biết?”

“Anh ấy có nhắc đến một lần.”

Phó Cảnh Diệu thở dài nói: “Năm năm trước, vụ án ấy.... thật sự là rất.... rợn người, nếu không phải do vụ án ấy, có lẽ Tu Hòa giờ đã trở thành một cảnh sát xuất sắc rồi.”

Nói đến đây Hạ Quỳnh vẫn ngồi yên lặng lắng nghe bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Phó Cảnh Diệu nói: “Sau vụ án ấy, để tìm ra chân tướng, Tu Hòa vẫn rất khó tin người. Nhưng trong vụ án của Dịch Triệu Huy, cậu ta lại tin cô vô điều kiện. Cố tiểu thư, hai người trước kia chắc hẳn là đã trải qua những chuyện không giống bình thường phải không?”

Những chuyện không giống bình thường? Nói vậy cũng đúng, cô và Mã Tu Hòa quả nhiên đã từng đồng sinh cộng tử. Không, đối với cô mà nói, kể cả lúc trước khi gặp anh, cô đã rất để ý đến anh, rất tin tưởng anh. Cô có thể không do dự mà nói rằng, nếu đổi lại nghi phạm ở án mạng kia là Mã Tu Hòa, cô cũng nguyện ý vì anh mà dốc hết sức tìm ra chân tướng của vụ án.

Cố Thất Hải thất thần uống một ngụm cà phê, một lát sau, cô chân thành nói: “Phiền anh chuyển lời với anh ấy hộ tôi rằng, dù thế anh ấy nghĩ thế nào đi chăng nữa, thì thật ra.... Tôi chưa từng hối hận vì được gặp anh ấy, dù chỉ một giây.”

Phó Cảnh Diệu hứng thú cười một tiếng.

“Những lời này cô có thể tự mình nói với cậu ta. Đúng rồi, tôi quên không nói với cô. Thật ra hôm nay tôi đến đây là có hẹn với Tu Hòa gặp mặt tại đây, có lẽ chỉ một lát nữa là cậu ấy sẽ đến đây rồi.”

Cố Thất Hải nghe vậy, suýt nữa là phun hết cả cà phê ra ngoài.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiVi tắc đường nên Mã Tu Hòa đến quán cà phê hơi muộn so với giờ hẹn một chút. Khi ngồi vào bàn, anh thấy trên bàn có nhiều hơn một cái cốc rỗng liền thuận miệng hỏi: “Cậu còn có hẹn với ai nữa sao?”

Phó Cảnh Diệu chậm rãi nói: “Phải, mà người này cậu cũng biết.”

“Ai?”

“Cố Thất Hải.”

Ánh mắt Mã Tu Hòa thay đổi: “Cô ấy đâu?”

Phó Cảnh Diệu bất đắc dĩ nhún vai: “Thật tiếc là cô ấy vừa nghe rằng cậu sắp đến thì liền vội vàng rời đi,

muôn giữ cũng không được.”

Mã Tu Hòa có chút thất vọng, dựa người vào lưng ghế, không nói lời nào.

Hạ Quỳnh cười nói: “Cô bé tên Cố Thất Hải này nhìn có vẻ xinh xắn đáng yêu, cũng rất lễ phép , nếu có cơ hội thì em cũng muốn nói chuyện thêm với cô ấy.”

Nghe Hạ Quỳnh khen Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa mới để lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Được rồi, em còn có việc phải đi trước, hai người cứ tiếp tục bàn chuyện làm ăn đi.” Hạ Quỳnh cầm túi sách, vẫy tay với hai người.

“Làm ăn?” Mã Tu Hòa nhíu mày.

Phó Cảnh Diệu nhìn theo dáng vợ mình cho đến khi cô đi khuất thì mới quay đầu lại: “Đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy. Chẳng phải cậu bảo tôi không được tùy tiện đến nhà cậu sao? Hôm nay hẹn cậu ra bên ngoài chẳng phải là có tiến bộ hơn sao? Hơn nữa vụ án lần này có thể nói là không có cậu thì không được.”

Dáng vẻ nói chuyện trịnh trọng khác thường của Phó Cảnh Diệu khiến cho Mã Tu Hòa có chút để ý: “Là vụ án thế nào?”

“Tu Hòa, chắc cậu cũng từng nghe qua tên Viên Văn Thao đi?”

“Có, là một đại gia trong thành phố, lại còn có quan hệ khá tốt với cục trưởng.”

“Đúng vậy, vị đại gia này còn có một cô con gái tên là Viên Từ Lâm, xinh đẹp, trẻ trung, cuộc sống rất tự do tự tại. Nhưng bắt đầu từ hai tháng trước, cô thiên kim tiểu thư này liên tục nhận được gần trăm bức thư tình, nội dung rất điên cuồng, mà tất cả cùng đều được kí tên là ‘người hâm mộ’. Thân phận của tên hâm mộ này không ai biết, mà những bức thư mà Viên Từ Lâm nhận được không chỉ có ở một chỗ nhất định, mà là trong biệt thự, ở công ty, trong xe ô tô,... Thậm chí có lần Viên Từ Lâm tỉnh dậy đã thấy có phong thư ngay trước mặt. Chuyện này chứng tỏ tên hâm mộ điên cuồng kia vẫn luôn theo dõi sát sao mọi hành động của Viên Từ Lâm, chắc chắn là một nhân vật khá nguy hiểm. Có điều,

chuyện thư tình mới qua khoảng 1 tháng, bỗng nhiên Viên Từ Lâm không nhận được thư nữa, vốn tưởng rằng tên hâm mộ kia đã từ bỏ, nào ngờ đột nhiên vào một buổi tối, có người lên vào biệt thự nhà họ Viên, thừa dịp Viên Từ Lâm ngủ, cắt mất một đoạn tóc của cô ta, còn để lại một tờ giấy ở trên gối nữa...”

Phó Cảnh Diệu lấy ra tập tài liệu đã được photo: “Lần này, tôi lấy đi vật nhỏ này để làm kỉ niệm, lần tới đến, tôi sẽ mang cả em đi... – Người hâm mộ.”

Mã Tu Hòa nói: “Có lẽ so với chuyện đưa thư tình quấy rối như thế này, chắc các cậu đã nắm được manh mối quan trọng nào đó về hắn rồi chứ?”

Phó Cảnh Diệu ngừng một chút rồi nói tiếp: “Vấn đề chính là chuyện này. Biệt thự nhà họ Viên, là ở phố Liên Ngọc, nơi này là khu có nhiều nhà giàu xây biệt thự để sống, vì vấn đề riêng tư nên ở phố Liên Ngọc không lắp bất kì camera an ninh nào. Mà ở biệt thự nhà họ Viên, tên biến thái cuồng theo dõi kia cũng không hề để lại dấu vân tay hay dấu chân nào. Manh mối duy nhất mà chúng tôi có được đến thời điểm hiện nay, đó chính là khẩu

cung của Viên Từ Lâm, khi người nọ xuất hiện, nhờ vào ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ, cô ấy mơ hồ thấy được đó là một người đàn ông cao khoảng một mét tám, dáng người cường tráng, nhưng lại không thấy rõ được khuôn mặt của hắn ta.”

“Tiếc là những người đàn ông có dáng vẻ như trên thì khắp thành phố chỗ nào cũng có.”

“Vi phòng ngừa tên biến thái kia xuất hiện lần nữa, phía cảnh sát chúng tôi quyết định sẽ cho người đến bảo vệ Viên Từ Lâm, nhưng cô ta lại nói cô ta rất ghét cảnh sát, nhất định không chịu để cho cảnh sát làm vệ sĩ cho mình. Viên Từ Lâm là hòn ngọc trên tay cha mình, Viên Văn Thao mặc dù lo lắng cho sự an toàn của con gái nhưng cũng không làm trái ý cô ta. Vì thế nên Viên Văn Thao không ngừng tạo áp lực với cục trưởng, yêu cầu cảnh sát dù dùng biện pháp nào thì cũng phải bảo vệ được sự an toàn của Viên Từ Lâm. Tu Hòa, chúng tôi không còn biện pháp nào khác, trong tình huống cảnh sát không thể đến bảo vệ Từ Lâm như thế này, tôi chỉ còn biết trông chờ vào cậu.”

Mã Tu Hòa lười biếng đáp lại: “Tôi không làm vệ sĩ cho người khác.”

“Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, thân thủ của cậu thế nào tôi biết rõ, dù cậu không còn làm cảnh sát thì tôi vẫn tin phong độ của cậu so với năm đó chắc chắn không bị giảm sút. Thật ra, những đồng nghiệp khác của tôi cũng đã tiến cử qua các vệ sĩ có tiếng để bảo vệ Viên Từ Lâm. Nhưng cô ta không chấp nhận một ai cả, nhưng tôi vừa nhắc đến tên cậu, cô ta liền vui vẻ đồng ý.”

Mã Tu Hòa cười cười: “Thì ra cậu đã sớm ‘bán’ tôi rồi.”

“Tu Hòa, tên biến thái kia không hề đơn giản như chúng ta nghĩ.” Phó Cảnh Diệu nghiêm nghị nói: “Mục đích của hắn không chỉ là tiếp cận gần đến Viên Từ Lâm. Trong tuần trước, hắn đã gây ra hai vụ án mạng rồi.”

Mã Tu Hòa nhận lấy tài liệu Phó Cảnh Diệu đưa cho, không nhanh không chậm lật ra xem.

Vụ án thứ nhất, nạn nhân tên Triệu Kỳ, hai mươi bốn tuổi, là bạn học đại học cùng Viên Từ Lâm.

Quan hệ của Triệu Kỳ và Từ Lâm ở trường tương đối căng thẳng, Triệu Kỳ không ít lần cùng bạn học dùng lời nói công kích Viên Từ Lâm trên mạng. Cách đây không lâu, trường đại học của bọn họ tổ chức buổi giao lưu giữa các sinh viên với nhau, Viên Từ Lâm và Triệu Kỳ lại xảy ra xung đột.

Sáng ngày hôm sau buổi giao lưu, Triệu Kỳ bị người qua đường phát hiện trong đồng rác dưới lầu nhà trọ, thi thể của cô bị lột trần, trên người có dấu hiện bị giết điện cường độ cao, và có rất nhiều vết thương, có lẽ trước khi chết đã bị hành hạ rất dã man nên mới dẫn đến tử vong.

Tại hiện trường vụ án, cảnh sát phát hiện ra trong tay Triệu Kỳ có nắm chặt lấy một mảnh giấy có viết: “Tao muốn cho đồ dơ dáy này xuống địa ngục.- Người hâm mộ”

Án mạng thứ hai, nạn nhân tên là Đặng Hải Long,

sáu mươi ba tuổi, là nhân viên vệ sinh ở công ty của Viên Văn Thao.

Ba ngày trước, nhân viên của công ty phát hiện ra thi thể của Đặng Hải Long trong buồng vệ sinh, khi ấy trên người Đặng Hải Long vẫn còn mặc đồng phục của nhân viên vệ sinh, khi chết cũng bị giạt điện cường độ lớn và hành hạ dã man giống như Triệu Kỳ. Vì máy quay an ninh của công ty hôm ấy đang trong thời gian sửa chữa, nên cũng không biết được trước khi Đặng Hải Long bị sát hại đã xảy ra chuyện gì.

Về phần Đặng Hải Long, tình huống trước khi bị giết có chút giống Triệu Kỳ, cũng từng có xung đột với Viên Từ Lâm. Khi Viên Từ Lâm đến công ty tìm Viên Văn Thao, Đặng Hải Long đang quét dọn ở hành lang, vì không chú ý việc Viên Từ Lâm đang đến gần nên không cẩn thận hắt nước vào chiếc váy mà Viên Từ Lâm mới mua, phản ứng của Viên Từ Lâm lúc ấy tương đối dữ dội, tạo thành một trận náo loạn không nhỏ ở công ty khi ấy.

Mà trên thi thể của Đặng Hải Long cũng tìm thấy

được tờ giấy: “Lấy máu tươi của hấn nhuộm đỏ chiếc váy của em, Từ Lâm. – Người âm mộ.”

Xem xong các phần tài liệu được ghi lại, Mã Tu Hòa ngẩng đầu lên, vẻ mặt vốn trầm mặc của anh có chút thay đổi.

“Người âm mộ... suy nghĩ của tên biến thái giết người liên hoàn này, trái lại khiến cho tôi có chút hứng thú. Vậy tôi đồng ý với cậu, nhận vụ án này, nhưng có một điều kiện.”

“Cậu nói đi.”

“Thứ nhất, việc của tôi chủ yếu là bắt tên biến thái kia, cũng chính là việc điều tra mà không phải là làm vệ sĩ cho cô nàng Viên Từ Lâm kia, nhưng khi điều tra tôi sẽ luôn ở phạm vi có thể bảo đảm an toàn cho cô ta. Thứ hai, trong quá trình điều tra, phiền cậu nhắc Viên Từ Lâm phải hết sức phối hợp. Thứ ba, tiền công của tôi không hề thấp, nếu cô ta nhất quyết muốn tôi thì phải làm cho tốt chuyện của mình.”

Phó Cảnh Diệu yên tâm nở nụ cười: “Tốt, tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

Mã Tu Hòa chậm rãi uống hết ly cà phê, cầm tài liệu: “Phần tài liệu này tôi mang đi nghiên cứu thêm, nếu tìm ra được manh mối nào tôi sẽ gọi cho cậu.”

Phó Cảnh Diệu gật gật đầu, như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hứng thú nói: “Tu Hòa, cậu đã đồng ý giúp tôi điều tra vụ này, vậy để tôi nói cho cậu biết một chuyện coi như là đền ơn đi. Vừa rồi tôi có thử Cố Thất Hải một chút, cô ấy giống như không không chế được tâm sự, rất nhanh đã nói ra suy nghĩ của mình với tôi. Cô ấy nói, dù cậu nghĩ thế nào thì cô ấy cũng chưa từng hối hận dù chỉ một giây vì đã gặp được cậu.”

Mã Tu Hòa nhìn Phó Cảnh Diệu, không nói gì.

“Tìm cơ hội nào đó, tự mình nói cho cô ấy biết rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì đi. Khiến cho một cô gái tốt như vậy vì cậu mà thất hồn phách lạc, tôi nhìn cũng thấy thương thay cho cậu.”

Thất hồn phách lạc.... Mã Tu Hòa bất giác nghĩ, Cố Thất Hải có sao không? Cô ấy có còn qua lại cùng tên Hà Diễm kia không? Người mất hồn đến cuối cùng là ai?

Mã Tu Hòa xoay người, nhẹ giọng đáp: “Tôi sẽ nói.”

Trước kia dù có xảy ra chuyện khó giải thích đến cỡ nào, anh cũng muốn nói cho cô biết, chưa từng có một giây hối hận vì đã gặp nhau không chỉ có mình cô ấy.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Tử ĐằngBeta: Mạc Y PhiPhó Cảnh Diệu nói ba điều kiện mà Mã Tu Hòa đưa ra với Viên Từ Lâm, Viên Từ Lâm vốn không hề lo lắng mà ngay lập tức đồng ý.

Phó Cảnh Diệu sắp xếp cho Mã Tu Hòa và Viên Từ Lâm gặp nhau, địa điểm chính là căn biệt thự Liên Ngọc, nơi Viên Từ Lâm bị người hâm mộ giấu mặt tập kích. Khi biết được Mã Tu Hòa đã đến, Viên Từ Lâm lập tức nhiệt tình chiêu đãi anh tại thư phòng.

Mã Tu Hòa đang xem qua tướng mạo của Viên Từ Lâm thông qua tài liệu được Phó Cảnh Diệu chuẩn bị, anh thừa nhận, cô ta quả là một người đẹp, hôm nay tận mắt nhìn thấy, Viên Từ Lâm mặc một chiếc quần đỏ rực, mái tóc ngắn thời trang, khiến người ta nhìn không

ra đây là cô gái bị tập kích cách đây không lâu.

Viên Từ Lâm vừa mở miệng đã nói: “Anh là Mã Tu Hòa? Nghe nói anh rất nổi tiếng ở cục cảnh sát, năm năm trước lúc còn trong đội hình sự, anh đã phá án rất tuyệt, hiện tại đã tách ra làm thám tử nhưng danh tiếng vẫn không hề giảm, thật sự trăm nghe không bằng mắt thấy, có anh bảo vệ, tôi rất yên tâm.”

Đối mặt với ‘sự coi trọng’ của Viên Từ Lâm, Mã Tu Hòa vẫn xem như không có gì. Anh lịch sự bắt tay với cô, rồi nhanh chóng đi vào vấn đề: “Đối với thân phận của người hâm mộ, cô có manh mối nào không?”

Viên Từ Lâm lắc đầu, “Tôi đã gặp qua rất nhiều người, nhưng tôi có thể khẳng định, người hâm mộ đó chắc chắn tôi không quen.”

Mã Tu Hòa quan sát Viên Từ Lâm một lát, anh phát hiện ra khi nhắc tới người hâm mộ Viên Từ Lâm không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn vô cùng thoải mái.

“Cô không sợ hấn sao?”

“Chẳng lẽ nếu tôi sợ hấn, hấn sẽ không tới đây nữa sao? Nhìn qua, hấn ta chỉ là một tên tội phạm giết người, hấn ta không chỉ yêu một mình tôi. Loại người này, tôi đã hiểu rất rõ.”

Mã Tu Hòa không có hứng thú với tình sử của Viên Từ Lâm, anh tiếp tục tập trung vào vụ án: “VẬY ĐỐI VỚI ÁN MẠNG CỦA TRIỆU KỲ VÀ HẢI LONG, CÔ CÓ Ý KIẾN THẾ NÀO?”

“Tôi có thể có ý kiến gì.” Viên Từ Lâm đứng dậy rót một ly rượu đỏ, đưa cho Mã Tu Hòa, nhưng anh lại từ chối. Cô khẽ cười, cầm ly rượu đỏ trong tay một hơi uống sạch.

Cô liếm giọt rượu còn sót lại trên môi, giọng nói vô cùng quyến rũ: “Triệu Kỳ cùng Đặng gì đó... Điều rất ít tiếp xúc với tôi, mà người hâm mộ hành động như vậy chẳng phải giống như đang giúp tôi ‘báo thù’, không phải sao?”

“Theo tình huống trước mắt, hấn là như vậy.”

“Cho nên, nhiều hay ít, tôi cũng có chút ‘biết ơn’ hần ta.” Viên Từ Lâm ấn đôi môi vào ly rượu rỗng trước mặt Mã Thu Hòa, lộ ra nụ cười thị uy, “Bởi vì hần đem anh đến bên cạnh tôi.”

Mã Tu Hòa không để ý đến sự khiêu khích của Viên Từ Lâm, anh đã hiểu, tài liệu giấy trắng mực đen không thể có được thông tin chính xác như thông tin từ bên ngoài, ví dụ như, một ‘người bị hại’ như Viên Từ Lâm đây, lại không hề có bộ dạng của một người bị hại.

Mã Tu Hòa lại tiếp tục hỏi Viên Từ Lâm một vài câu hỏi, cô vẫn kiêu ngạo tùy hứng, Mã Tu Hòa cảm thấy nếu cứ tiếp tục sẽ không có kết quả gì, vì thế liền đứng dậy ra về, nhưng lại bị Viên Từ Lâm ngăn cản lại. Cô đứng cạnh anh, cố ý dựa sát vào người anh, “Anh hỏi tôi nhiều vấn đề công việc như vậy, chẳng lẽ anh không cảm thấy có chút hứng thú nào đối với chuyện riêng tư của tôi sao?”

Mã Tu Hòa cười: “Thật sự có một chút.”

“Là gì?”

“Vì sao cô lại thuê người lý lịch không rõ ràng như tôi, mà không chịu thuê một người cảnh sát đến bảo vệ cô?”

Viên Từ Lâm có vẻ thất vọng, nhưng vẫn đáp lại: “Bởi vì tôi ghét cảnh sát.”

“Vì sao?”

“Nếu anh đủ thông minh, không chừng một ngày nào đó, anh sẽ nhận được đáp án.”

Mã Tu Hòa không thể không nhìn cô, liền đứng cách xa cô.

Viên Từ Lâm vừa cười, đôi mắt liền để lộ ra một tia ham muốn.

Cô nói: “Tuy tôi vô cùng ghét cảnh sát, nhưng mà, tôi thích anh.”

Lúc Mã Tu Hòa rời khỏi biệt thự Liên Ngọc, trời đã

sập tối. Anh suy nghĩ lại từng việc tối nay, đúng lúc chiếc di động vang lên thông báo tin nhắn.

Hạ Quỳnh nhắn: “Anh đoán tôi đang ăn cơm với ai?”

Mã Tu Hòa gửi lại cô “Cô rất nhàm chán”, nhưng chữ cuối cùng còn chưa kịp đánh, Hạ Quỳnh đã gửi một bức hình tới, đầu ngón tay anh đột nhiên dừng lại.

Cố Thất Hải đang ngồi trong một nhà hàng, cúi đầu ăn đĩa mỳ Ý, động tác vô cùng tùy tiện, thậm chí khóe miệng còn dính nước sốt, cô không hoàn toàn đối mặt thẳng với ống kính, điều này cho thấy, đây tất nhiên là một bức ảnh chụp lén.

Phía dưới ảnh chụp, Hạ Quỳnh còn nói thêm...

“Cô ấy đang ở đây, gặp hay không gặp, tùy anh quyết định.”

Hạ Quỳnh cất điện thoại vào, khuôn mặt đầy ý cười nhìn về phía Cố Thất Hải đang chăm chú ăn mỳ Ý,

“Như đã nói, chúng ta thật có duyên với nhau, không thể tưởng tượng được nơi con đồng nghiệp tôi học vẽ lại chính là nơi làm việc của cô, tôi giúp cô ấy rước thẳng bé về, liền gặp cô.”

Cố Thất Hải nói: “Lúc vừa thấy cô, nói thật tôi có chút hoảng sợ.”

“Tôi đã thấy những bức tranh của cô trên hành lang, cô vẽ đẹp thật.”

“Bình thường thôi mà.”

“Chắc cha mẹ cô bồi dưỡng tài năng cho cô tốt lắm.”

Cố Thất Hải chỉ cười cười.

“Hôm nay cô ăn cơm với tôi, gia đình cùng bạn trai cô không hỏi gì sao?”

“Tôi không có bạn trai.” Cố Thất Hải dừng một chút, “... Cũng không có người thân.”

Hạ Quỳnh sững sốt, phát hiện bản thân mình đã vô tình chạm đến nỗi đau của Cố Thất Hải, đang nghĩ tới cách cứu vớt thì Cố Thất Hải đã xem như không có gì, bình tĩnh chuyển đổi đề tài: “Phó tiên sinh đâu? Cô không cần gọi anh ta đến ăn cơm sao?”

“Anh ấy, coi như hết, thời gian này, trong thành phố liên tục xảy ra mấy vụ kiện tụng, khiến anh ấy gần đây bận rộn tới nỗi không thể về ngủ được một giấc.” Ánh mắt Hạ Quỳnh lấp lánh nhìn Cố Thất Hải, “Lại nói, Tu Hòa gần đây dường như cũng rất bận rộn.”

“Cái này... Tôi không rõ lắm, đã lâu rồi tôi không gặp anh ấy.”

“Vì sao? Cô ghét anh ta lắm sao?”

Cố Thất Hải căng thẳng uống một ngụm nước chanh, “Tôi làm sao có thể ghét anh ấy được.”

“Vậy cô thích anh ta sao?”

Cố Thất Hải mím môi, không trả lời.

Đã lâu rồi, đây là lần đầu tiên có người đem tình cảm Mã Tu Hòa đặt cạnh chữ ‘thích’.

Cố Thất Hải nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ ngoại trừ ghét và thích ra, không thể có tình cảm khác sao?”

Ví dụ như, không cách nào để ghét, nhưng lại không dám thích.

Hạ Quỳnh nhìn phiến não trong mắt Cố Thất Hải, cô thân thiết nói: “Đương nhiên là có. Trước kia, lúc tôi và Phó Cảnh Diệu quen biết nhau, anh ấy không chọn lựa ngành cảnh sát nguy hiểm này, sau đó khi hai chúng tôi ở cùng nhau, dường như, mỗi ngày tôi đều lo lắng cho sự an nguy của anh, tới bây giờ cũng vậy. Trước kia tôi từng nghĩ, nếu như tôi không lựa chọn sẽ đi tiếp cùng anh, cuộc sống của tôi có phải sẽ yên ổn hơn bây giờ, nhưng, rất nhanh tôi liền phát hiện, tôi sợ không được ở bên cạnh anh ấy hơn, vì vậy tôi đã quyết định, chỉ cần anh ấy còn ở lại, tôi sẽ tiếp tục ở lại cùng anh ấy, sẽ tiếp tục thương yêu anh ấy. Thất Hải, chuyện tình cảm, tuy rằng mỗi người khác nhau, thậm chí còn không thể nói rõ ràng được, nhưng, tự cô có thể sẽ biết được.”

Cố Thất Hải nghiêm túc suy nghĩ, “Tôi... có khả năng chưa đến nỗi như lời cô nói.”

“Vậy tiếp xúc với anh ta nhiều một chút, ghét hay thích một người, không thể dựa vào trí óc được, nếu vậy sẽ chẳng bao giờ biết được câu trả lời.” Hạ Quỳnh hất cằm, ý bảo Cố Thất Hải nhìn về cánh cửa.

Cố Thất Hải quay đầu lại, nhìn thấy Mã Tu Hòa đang sải bước đi tới, cho dù ở trong một đám người như vậy, nhưng hai mắt anh vẫn chính xác nhìn vào đôi mắt cô.

Hạ Quỳnh nắm chặt tay Cố Thất Hải, “Thất Hải, anh ta vì cô mà đến.”

Tạm biệt Hạ Quỳnh, Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải về nhà.

Đã lâu rồi mới được ở cùng một chỗ với Mã Tu Hòa, hiển nhiên Cố Thất Hải có chút hồi hộp, nhưng cũng rất an lòng. Nhìn nhau mà không nói gì mặc dù vô

cùng xấu hổ, nhưng cô chỉ muốn ở cùng với anh, cô cảm thấy, nếu lúc này đây, thời gian có chậm lại một chút cũng không sao.

Trong khi Cố Thất Hải đang cực khổ suy nghĩ không biết nên mở miệng thế nào, Mã Tu Hòa đã dừng bước, “Chờ chút, tôi đi mua vài món đồ.” Anh chỉ vào cửa hàng tiện lợi đối diện, “Đi cùng không?”

Cố Thất Hải gật đầu một cái, đi theo anh vào cửa hàng.

Lúc đầu, Cố Thất Hải cho rằng Mã Tu Hòa muốn mua một ít đồ dùng hằng ngày, nhưng đến khi anh cầm hai miếng cơm nắm và một chai nước khoáng đi tới quầy thu ngân. Cố Thất Hải lúc này mới sực tỉnh, “Anh vẫn chưa ăn tối sao?”

“Ừm, hôm nay có việc, nên hơi bận.” Thực ra, Viên Từ Lâm đã nhiều lần mời anh cùng dùng bữa tối, nhưng đều bị anh từ chối.

Anh bước đến quầy thu ngân, lấy vài tờ tiền lẻ trong

ví ra, người thu ngân lễ phép nói : “Tiên sinh, tiểu thư, tiệm chúng tôi đang tổ chức kỷ niệm một năm khai ngày khai trương, mọi khách hàng khi mua đều có thể tham dự giải thưởng, tỷ lệ trúng thưởng là trăm phần trăm.”

Mã Tu Hòa không cảm thấy hứng thú đối với những hoạt động như thế này, anh quay đầu nhìn Cố Thất Hải, giọng nói nhẹ nhàng: “Nữ thần may mắn, em thử đi.”

Cố Thất Hải giật mình, trước mặt bao nhiêu người, cô đưa tay vào thùng phiếu, lục lọi vài cái, cô lấy ra một tấm thẻ, trên mặt in “Giải an ủi”.

Phần thưởng an ủi là một câu đối xuân, giấy đỏ rực rỡ, in bốn chữ vàng thật to —— “Cát tường như ý.”

Nhưng, hiện tại, còn khoảng ba tháng nữa mới đến tết âm lịch.

Mã Tu Hòa nở một nụ cười, Cố Thất Hải nhìn thấy anh cười, cô cũng cười cười theo.

Cuối cùng, như một phép màu, bầu không khí lúng túng với Mã Tu Hòa lúc này cũng tan biến đi.

Nhận phần thưởng xong, Mã Tu Hòa nói: “Đi thôi.”

Cổ Thất Hải không động đậy, “Chờ anh ăn xong rồi đi tiếp.”

“Em nhìn tôi ăn sẽ không được thoải mái.”

“Thấy anh đói bụng tôi càng cảm thấy khó chịu hơn!” Lời vừa nói ra, Cổ Thất Hải không khỏi có chút đỏ mặt, cô lập tức quay lưng lại, tìm một chỗ ngồi trong cửa hàng.

Mã Tu Hòa khó khăn nhin cười, đi tới quầy hâm nóng cơm nắm lại, sau đó ngồi bên cạnh cô, trước mặt có rất nhiều loại quảng cáo, lơ mơ nhìn được đường phố vắng vẻ bên ngoài cửa sổ, đã có rất nhiều buổi tối, anh tùy tiện giải quyết bữa tối như vậy, dần dần trở thành một thói quen, anh không cảm thấy cô đơn, từ trước đến nay, anh chưa bao giờ nhận được sự chăm sóc từ ai.

Mã Tu Hòa mở màng bao cơm nắm ra, Cổ Thất Hải bên cạnh không thèm nhìn anh một cái, anh cười, đưa nắm cơm tới trước mặt cô, “Muốn ăn sao?”

“... Tôi đã ăn mỳ Ý rồi.”

“Ánh mắt em nói cho tôi biết, em ăn chưa no.”

Cố Thất Hải nuốt một chút nước miếng, “Vây anh đủ ăn sao?”

“Tôi còn cái khác.” Mã Tu Hòa lật cái bịch xộp trên bàn, “Nhưng, tôi chỉ còn một cái vị cá chình.”

“Tôi thích cá chình.”

“Tôi cũng vậy.” Mã Tu Hòa nở nụ cười, “Chia cho em một nửa.”

Cố Thất Hải nhận lấy một nửa com nắm cá chình, chậm rãi ăn từng miếng, đột nhiên, cô nhớ lại một đoạn quảng cáo còn nhỏ cô đã từng xem, đặc biệt đọc thuộc lòng thoại: “Anh một nửa, em một nửa, em là nửa kia của anh.” Cô suy nghĩ một chút, rồi bật cười.

“Cố Thất Hải.” Mã Tu Hòa đột nhiên nói, “Cuối cùng chúng ta cũng làm hòa được rồi.”

Cố Thất Hải xoay đầu lại nhìn anh, “Chúng ta có cãi nhau sao?”

“Không được nói có, mà cũng không thể nói không.” Mã Tu Hòa âm thầm cười nhạo thái độ nghiêm túc kỳ lạ của bản thân mình, nhưng, anh không hối hận, “Chúng ta đã mấy ngày không gặp nhau rồi, tôi sẽ không nghĩ nữa. Quan hệ tình nghi – thám tử giữ tôi và em thực ra đã sớm kết thúc rồi, tiếp theo, tôi chỉ muốn làm một ‘Mã Tu Hòa’ có thể cùng em đi tiếp.”

Cố Thất Hải nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, nhẹ giọng trả lời: “Tôi vẫn luôn là ‘Cố Thất Hải’ .”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Editor: Tử ĐằngBeta: An Dung NiMã Tu Hòa vốn không thích giấc ngủ của mình bị người khác quấy rầy, ngay cả bây giờ, nếu người đánh thức anh có là ông chủ của anh, vẻ mặt của anh cũng không tốt nổi.

Viên Từ Lâm nhìn sắc mặt mệt mỏi của Mã Tu Hòa, “Chào buổi sáng.”

Tuy Mã Tu Hòa vẫn mặc áo ngủ, đầu tóc có chút hỗn loạn, nhưng tư thế dựa cửa vẫn mạnh mẽ trầm tĩnh như thường, “Viên tiểu thư, tôi nghĩ là cần phải bổ sung thêm điều kiện, nếu không có chuyện quan trọng liên quan đến vụ án, thì xin đừng tới nhà tôi làm phiền nữa.”

“Điều kiện này tôi đồng ý, nhưng mà, anh hẳn là nên mời tôi vào nhà ngồi chứ, tôi đến tìm anh đúng là vì

chuyện vụ án thôi.”

Mã Tu Hòa nhìn Viên Từ Lâm một lát, rồi nghiêng người nhường đường.

“Mời vào.”

Mã Tu Hòa tiếp Viên Từ Lâm tại phòng tiếp khách, sau đó, anh xoay người đi vào phòng ngủ, lúc đi ra, quần áo đã được mặc chỉnh tề.

Mã Tu Hòa lịch sự hỏi một câu: “Cô thích uống loại trà nào?”

“Không có rượu đỏ sao?”

“Tôi không có thói quen uống rượu đỏ vào buổi sáng.”

Viên Từ Lâm thân nhiên cười: “Vậy hồng trà đi.”

Mã Tu Hòa bỏ túi hồng trà ngâm vào nước, đặt trước mặt Viên Từ Lâm, anh không hề hỏi những câu thăm hỏi sức khỏe vô nghĩa, ngay lập tức đi thẳng vào

vấn đề: “Chuyện liên quan đến vụ án là chuyện gì?”

Viên Từ Lâm cầm ly trà lên, không uống vội, mà chỉ chậm rãi đưa qua đưa lại, “Ừm... Tôi nghĩ ra người hâm mộ đó có thể là ai rồi.”

Mã Tu Hòa kiên nhẫn đợi Viên Từ Lâm nói tiếp.

“Người đó tên là Cổ Vĩ Dân, 30 tuổi, đã hợp tác với ba tôi trên phương diện công việc, anh ta là phó tổng của một công ty.”

“Tại sao cô lại nghi ngờ anh ta chính là người hâm mộ?”

“Bởi vì hắn ta theo đuổi tôi, vừa khéo, người hâm mộ cũng bắt đầu gửi thư cho tôi từ những ngày ấy , nhưng tôi vẫn không đáp lại hắn, chẳng phải, lúc này hắn không khác nào một tên công tử nhà giàu bị từ chối sao, nói không chừng, hắn ta sẽ điên cuồng tìm mọi cách có thể chiếm được tình cảm của tôi.”

“Cô có tài liệu chi tiết về hắn ta không?”

“Tuy tôi với hấn ta có quen biết nhau một thời gian, nhưng từ trước tới nay tôi chưa bao giờ đặt hấn ta ở mối quan hệ thân mật hơn, cho nên, tôi cũng không hiểu biết quá nhiều về hấn ta.” Viên Từ Lâm lắc lơ nhìn Mã Tu Hòa, “Nhưng tôi có cách để anh có thể trực tiếp đến gặp hấn ta, chỉ cần anh đồng ý đi với tôi.”

Mã Tu Hòa không chút hoang mang đáp: “Lúc điều tra vụ án, tôi đương nhiên có thể đi cùng cô rồi.”

“Vì sao anh lại không đồng ý ở lại bảo vệ tôi? Chỉ cần anh ra giá, bao nhiêu tôi cũng có thể trả cho anh.”

Mã Tu Hòa nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói trước đây tôi chưa từng làm vệ sĩ, hơn nữa nhìn vào tình huống trước mắt, tôi cho rằng cô tạm thời trong vòng an toàn, ngược lại những người nguy hiểm lại đều là những người đã đắc tội qua với cô, dù ít hay nhiều.”

“Vì vậy, anh cảm thấy những người đó đáng được bảo vệ hơn tôi sao?”

“Không có bất kỳ sinh mạng con người nào không

đáng giá được bảo vệ.”

Viên Từ Lâm không hiểu những lời anh nói, đang muốn tiếp tục truy hỏi anh đến cùng, lại nghe được tiếng chuông cửa vang lên.

Không biết là tên nào không biết điều.

Viên Từ Lâm có chút khó chịu suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào Mã Tu Hòa đi ra, anh thoáng nhìn qua mắt mèo, chỉnh lại cổ áo một chút, rồi mở cửa.

“Chào buổi sáng.”

Một giọng nói dịu dàng tinh tế vang lên.

Viên Từ Lâm nâng mày lên, vô cùng tò mò, chờ đợi Mã Tu Hòa xuất hiện phản ứng khó chịu.

Nhưng, ngoài dự liệu của cô, Mã Tu Hòa không hề biểu hiện bất kỳ phản ứng thù địch nào như gặp cô sau khi rời giường, ngược lại, anh còn nở một nụ cười vô cùng ấm áp: “Chào buổi sáng.”

Giọng nói kia lại vang lên: “Tôi đã tính toán thời gian, anh chắc là mới rời giường sao?”

“Đúng vậy.”

“Đây là cháo cho anh, sáng sớm hôm nay tôi vừa nấu, hi vọng hợp khẩu vị với anh.”

“Tài nấu nướng của em lúc nào mà chẳng hợp khẩu vị của tôi.”

Viên Từ Lâm càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ, cô thò đầu ra ngoài nhìn, Mã Tu Hòa đưa lưng về phía cô, nói chuyện cùng một nữ sinh tóc dài. Viên Từ Lâm vô cùng tức giận, Mã Tu Hòa lúc này hoàn toàn khác với thái độ ‘nghenh đón’ cô khi nãy, anh không chỉ mở cửa ra một khe nhỏ, cũng không cố ý chặn đường, tất nhiên, anh cũng không phòng bị đứng bên ngoài.

Cô nữ sinh kia lập tức phát hiện Viên Từ Lâm đang ngồi trong phòng khách, cô ngẩn ra, “Anh có khách sao?”

Mã Tu Hòa trả lời qua loa: “Ừm, chuyện công việc

thôi.”

“Vậy tôi không quấy rầy anh nữa.”

“Ừm.”

Mã Tu Hòa đóng cửa lại, đem chiếc bình giữ nhiệt đặt vào phòng bếp, sau đó mới quay lại phòng khách. Nhìn thái độ thản nhiên của anh, dường như, anh không hề có ý định giải thích với cô.

Viên Từ Lâm muốn làm rõ, liền hỏi: “Vừa rồi là bạn gái anh sao?”

Mã Tu Hòa lấy tay nâng gò má, trong lòng thầm coi như là không sai.

“Còn chưa phải.”

Lần đầu tiên, anh trả lời một câu hỏi riêng tư với cô ta.

Manh mỗi Viên Từ Lâm mang đến cũng không

nhiều, Mã Tu Hòa thảo luận cùng cô một lát, rồi nhanh chóng mượn cớ bắt cô rời đi, anh tiễn cô đến thang máy, dặn dò một câu “Chú ý an toàn”, rồi lười biếng trở về.

Không thể nghi ngờ, khi đối mặt với các án kiện, Mã Tu Hòa lúc nào cũng vô cùng tự tin và nóng nảy, nhưng đối với Viên Từ Lâm, anh vẫn một mực khách sáo, duy trì khoảng cách giữa người dân và thám tử, Viên Từ Lâm lại bị chính thái độ khi nóng khi lạnh này hấp dẫn đến nỗi hết thuốc chữa.

Cô nghĩ mọi cách để có thể giành lấy sự coi trọng của anh.

Viên Từ Lâm ra khỏi thang máy, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô nữ sinh khi này, thấy cô đứng trước thùng thư ghi số 1102

Viên Từ Lâm nhớ lại số nhà của Mã Tu Hòa là ‘1101’.

Viên Từ Lâm lập tức đi tới, cô nữ sinh thấy cô ta tới gần, nhanh chóng quay đầu lại, thì bất ngờ nhìn thấy

Viên Từ Lâm, nhưng cô vẫn lịch sự chào hỏi: “Xin chào.”

Viên Từ Lâm hỏi: “Cô là hàng xóm của Mã Tu Hòa?”

“Đúng vậy.”

“Mỗi ngày cô đều làm bữa sáng cho anh ấy sao?”

“Cũng không là hằng ngày...” Chỉ là từ ngày cô biết được một ngày anh không ăn đủ ba bữa, nếu đúng lúc anh đang ở nhà, cô nhất định sẽ làm một phần bữa sáng nữa mang sang cho anh.

“Cô tên gì?”

Cô không trả lời, hỏi lại: “Cô là người vừa ủy thác Mã Tu Hòa?”

Viên Từ Lâm lạnh lùng cười: “Nói vậy, cô cũng biết anh ấy là một thám tử?”

Phản ứng cô hiển nhiên là đồng ý với đáp án này.

“Tôi tên Viên Từ Lâm, nếu như theo lời cô nói, tôi là người ủy thác Mã Tu Hòa, nhưng quan hệ thuê – mướn giữa chúng tôi... Có thể sẽ kéo dài cực kỳ lâu.”

Ánh mắt của cô có chút né tránh, nhưng vẫn nhìn thẳng vào Viên Từ Lâm, gằn từng chữ: “Tôi tên Cố Thất Hải.”

Cố Thất Hải cảm thấy mình xong đời rồi.

Cô đã sống hai mươi năm như vậy, nhưng chưa từng có biểu hiện vênh váo hung hăng như vậy.

Cô không thể nói rõ cô có ghét với sự thay đổi như vậy không, nhưng một khi thay đổi thành linh như vậy, cũng khiến cô có chút lo sợ bất an.

Cô Thất Hải trở lại tầng 11, cửa thang máy vừa mở ra, lập tức nhìn thấy Mã Tu Hòa ôm bình giữ nhiệt đi từ trong nhà ra. Mã Tu Hòa giơ chiếc bình lên, “Đang định trả cái này lại cho em. Em nấu cháo ngon thật.”

“Đừng khách sáo.”

“Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai có lẽ tôi sẽ hơi bận rộn, cho nên, em không cần phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi đâu.”

Cố Thất Hải nhận lấy chiếc bình, có chút mát mát ôm vào lòng.

“Tôi sẽ đợi đến khi anh rảnh.”

Mã Tu Hòa cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn nở một nụ cười sung sướng: “Được rồi.”

Cố Thất Hải suy nghĩ một chút, cuối cùng liền lĩnh nói: “Vị Viên tiểu thư vừa rồi... Đáng đáp thật xinh đẹp.”

Trầm mặc vài giây, Mã Tu Hòa mới phun ra hai chữ: “Chua quá.”

Cố Thất Hải bối rối, “Cái gì chua?”

Mã Tu Hòa đến gần cô, giả vờ ngửi vài cái, “Trên người em toàn là mùi chua.”

Cố Thất Hải kịp phản ứng lại, “Tôi không có ghen.” Dứt lời, cô lại ngẩn người, rồi nhanh chóng sửa lại lời nói, “Tôi không có ghen tuông như vậy.”

Mã Tu Hòa vẫn cười: “Làm sao em biết được cô ta tên gì?”

“Lúc tôi ở dưới lầu xem thùng thư, vừa khéo gặp cô ấy đi ra, sau đó chúng tôi trò chuyện vài câu.”

“Hắn sẽ không phát sinh va chạm gì chứ?”

Cố Thất Hải hoang mang nhìn anh.

Mã Tu Hòa cười cười, không giải thích, sau đó, Mã Tu Hòa dường như nhớ ra được cái gì đó, “Đúng rồi, tôi nhớ trước kia em từng nói, em rất ghét cảnh sát đúng không?”

Cố Thất Hải không hiểu vì sao anh lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Đúng là tôi có nói như vậy... Nhưng hiện tại tôi biết Phó Cảnh Diệu, tôi cũng dần hiểu ra không phải tất cả cảnh sát đều là người xấu, cho nên tôi cũng có một vài thay đổi về cái

nhìn đối với ngành nghề cảnh sát này.

“Vậy em có thể nói cho tôi, khi đó, vì sao em lại ghét cảnh sát đến như vậy?”

Cố Thất Hải dừng một chút, hỏi lại: “Tôi cũng có thể nhiều chuyện một chút hỏi anh một câu, anh để ý điều này, có phải vì Viên tiểu thư cũng rất ghét cảnh sát không?”

Câu hỏi của Cố Thất Hải hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Mã Tu Hòa, nhưng anh vẫn không thể tùy ý để lộ sự riêng tư của người ủy thác, kể cả người đó có là Cố Thất Hải cũng không được.

Thấy anh không trả lời, Cố Thất Hải cũng hiểu được mình đã khiến anh khó xử, cô vốn không muốn quan tâm đến tình hình của Viên Từ Lâm, nên nếu anh đã không muốn cho cô biết, vậy thì cô cũng sẽ không hỏi nữa. Cô nói: “Tôi không biết những người khác từng trải qua quá khứ như thế nào, tôi từng ghét cảnh sát là vì một chuyện không muốn nhớ lại, nhưng tôi nghĩ, trên thế giới này, không ai sẽ tự nhiên đi ghét một người

khác.”

Mã Tu Hòa gật đầu, anh cảm thấy lời nói của Cố Thất Hải rất có lý.

Về phần quá khứ không muốn nhớ lại của cô, xem ra, bây giờ cô tạm thời sẽ không nói cho anh biết.

Trong lúc đó, hai bên, dường như đều giữ một bí mật riêng cho mình.

Có vẻ vì chuyện của Viên Từ Lâm khiến cho không khí trở nên nặng nề, Mã Tu Hòa đột nhiên nói: “Tôi và cô ấy, trừ bỏ quan hệ hợp tác ra thì không hề phát triển thêm một bước nào.”

Cố Thất Hải bị vẻ nghiêm túc giải thích của anh chọc cười: “Phát triển thêm một bước là thế nào?”

“Ví dụ như, tôi sẽ không ăn bữa sáng do cô ấy làm.” Mã Tu Hòa dừng lại trên khuôn mặt cô một chút, “Cũng có thể ví dụ như, tôi sẽ không hao tâm tốn trí đi giải thích với cô ấy tôi và người con gái khác có quan hệ như thế nào.”

Cố Thất Hải mặt đỏ tai hồng, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nếu cứ tiếp tục nhìn anh, cô sợ bản thân mình sẽ bị ánh mắt nóng bỏng của anh đả thương mất.

Ánh mắt cô nhìn xuống dưới, đúng lúc thấy đôi môi mỏng của anh khẽ mở.

“Cố Thất Hải, em phải nhớ cho kỹ, giờ này khắc này, có lẽ cả tương lai, em, lúc nào cũng là người duy nhất.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: Tử ĐằngBeta: An Dung NíTỪ miệng Tiêm Tiêm, Cố Thất Hải biết được, cô sắp phải chuẩn bị chào đón một người hàng xóm mới.

Cho tới nay, Cố Thất Hải vẫn luôn giữ liên lạc với Tiêm Tiêm, thực ra, cách đây không lâu, Tiêm Tiêm đã bỏ học giữa chừng, chuyên tâm làm việc, giúp đỡ gia đình vượt qua khó khăn. Cách một vài ngày, cô lại nhìn thấy Tiêm Tiêm, mái tóc vốn đen dài đã bị cô bé nhuộm thành màu rậm nắng, quần áo, thậm chí cả trang điểm cũng đậm hơn, trưởng thành hơn cả Cố Thất Hải.

Tiêm Tiêm cầm một chuỗi chìa khóa, đứng trước cửa phòng ‘1103’ sửa chữa, còn nở một nụ cười thân thiện, cô hí hóp mắt kêu một tiếng: “Chị Thất Hải.”

Tiêm Tiêm nói cho Cố Thất Hải biết, bởi vì gian phòng này trước đây đã có rất nhiều chuyện không may xảy ra, hơn nữa tin đồn về việc ba cô ấy sử dụng ma túy trong đây cũng lan ra, thế nên trong một khoảng thời gian dài đều chẳng có một người nào đồng ý mua lại căn phòng này. Nhưng mấy ngày trước, người quản lý đột nhiên thông báo cho Tiêm Tiêm, có một vị khách cảm thấy hứng thú với căn phòng này, cũng ra tay vô cùng rộng rãi, vì thế hôm nay, Tiêm Tiêm sẽ dọn dẹp lại phòng ốc, chuẩn bị sẵn sàng để đón người mới vào nhà.

“Hi vọng người chủ kế tiếp của căn phòng này sẽ thật lòng thích nó.” Tiêm Tiêm cảm xúc lẫn lộn nói.

“Nhất định sẽ như vậy.”

“Nếu được bán thuận lợi, số tiền kia cũng đủ cho em trai em học hết trung học.” Tiêm Tiêm lộ ra nụ cười hoạt bát, “Đúng rồi, chị Thất Hải, em chưa nói cho chị biết, thực ra, em đã đổi nghề rồi.”

Tiêm Tiêm rút từ trong túi ra một món đồ đầy màu sắc, Cố Thất Hải nhận lấy, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa

cô đã làm rơi chiếc áo lót gợi cảm mỏng manh.

“Em... Đổi nghề thành bán áo lót?”

“Chị đừng xem thường công việc này, bây giờ, phụ nữ có thể trả bất kỳ giá nào, đặc biệt là những cô gái thích chưng diện, các cô ấy tình nguyện không ăn không uống để có thể mua cho mình một bộ nội y tốt nhất. Hiện tại, em đang bán mấy loại áo lót hàng hiệu, tiền hoa hồng gần như đủ cho em ăn cả một tuần.” Tiêm Tiêm nói ra giá tiền của một chiếc áo lót hàng hiệu, khiến Cố Thất Hải không khỏi kinh ngạc.

“Chị Thất Hải, chị cần một bộ sao? Em có thấy không lấy phần trăm, bán cho chị giá thấp nhất.”

Cố Thất Hải yên lặng tính toán lại tiền sinh hoạt tháng này của mình, so với Tiêm Tiêm, có vẻ cô túng quẫn hơn nhiều...

Cố Thất Hải khéo léo nói: “Chị nghĩ tạm thời chị không cần mặc nội y đắt tiền như vậy đâu.”

“Ý nghĩ này của chị chính là sai lầm, một món đồ

nội y đẹp vô cùng quan trọng, vì sao các cô gái lại thích cái đẹp? Chẳng phải vì muốn lấy lòng đàn ông sao?”

Cố Thất Hải chưa bao giờ biết, kỹ năng bán hàng của Tiêm Tiêm lại cao đến thế.

Cố Thất Hải đành kiên trì nói: “Hiện tại, chị không cần lấy lòng đàn ông, thế nên khi nào cần chị sẽ tới tìm em sau...”

Mã Tu Hòa gần đây đều bận rộn tiếp xúc với người nhà nạn nhân do người hâm mộ giết chết.

Nhưng, mọi tin tức anh thu hoạch được đều không khác mấy so với lúc trước cảnh sát đã cung cấp.

Anh cảm thấy mình cần phải đi phỏng vấn một người tình nghi từ miệng Viên Từ Lâm — Cổ Vĩ Dân.

Cổ Vĩ Dân không giống với những người bình thường, Cổ Vĩ Dân đã tung hoành nhiều năm trên thương trường, tính cách vô cùng nhạy cảm, Mã Tu Hòa không

thể dùng biện pháp để moi thông tin từ miệng hắn ta, chuyện này, có thể ngay cả một cảnh sát như Phó Cảnh Diệu cũng không cách nào giải quyết được.

“Theo tình huống trước mắt, Cổ Vĩ Dân ngoài việc theo đuổi Viên Từ Lâm ra, thì anh ta lại không làm ra bất cứ việc gì khiến chúng ta có thể nghi ngờ anh ta chính là người hâm mộ, nên rất khó để ép hắn ta tiếp nhận điều tra.” Phó Cảnh Diệu bắt đầu dĩ nói, “Tu Hòa, làm phiền cậu mau nghĩ cách đi.”

Ngay lúc Mã Tu Hòa đang suy nghĩ làm thế nào để tiếp cận Cổ Vĩ Dân, thì Viên Từ Lâm chủ động gọi đến báo cho anh biết, tháng sau, một hoạt động thương mại có quy mô lớn sẽ được tổ chức tại khách sạn năm sao trong thành phố, tất cả các công ty đều sẽ cử ra người đại diện đến tham dự buổi lễ này, trong đó, Cổ Vĩ Dân được nằm trong danh sách. Viên Từ Lâm đưa ra ý kiến, cô có thể để Mã Tu Hòa tiến vào bên trong bằng cách làm bạn trai cô ta, Mã Tu Hòa phải cùng cô ta khiêu vũ một bài.

Nghe vậy, Phó Cảnh Diệu lập tức cười ha ha: “Tu

Hòa, cuối cùng đáng đáp đẹp trai của cậu cũng có ích, thật có thể khiến tôi mở rộng tầm mắt, có thể sử dụng mỹ nam kế đi điều tra.”

Mã Tu Hòa liếc Phó Cảnh Diệu một cái, trong lòng muốn từ chối, nhưng anh không thể không thừa nhận đây chính là cơ hội tốt để anh có thể tiếp cận Cổ Vĩ Dân. Cổ Vĩ Dân là người theo đuổi Viên Từ Lâm, nên sẽ không có khả năng bỏ qua việc làm bạn trai của Viên Từ Lâm, ý vào điều này, Mã Tu Hòa chắc chắn mình có thể thu hoạch được manh mối có giá trị.

Trước khi tham dự buổi tiệc, Mã Tu Hòa mặc lên người bộ tây trang đen, chuẩn bị ra khỏi cửa liền nhận được điện thoại từ Viên Từ Lâm.

Cô ta ra vẻ thân mật nói: “Tu Hòa, em đến đón anh.”

Mã Tu Hòa nhú mày, đi đến ban công, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe thể thao đẹp đẽ dừng ở dưới lầu, khiến mọi người qua lại đều ngoảnh đầu bình luận.

Mã Tu Hòa chỉ nói một câu “Lập tức rời đi cho tôi” xong thì không nói thêm cái gì nữa, liền nhìn thấy một bóng người từ ban công cách vách đi ra.

Cố Thất Hải tò mò nhìn chiếc xe thể thao dưới lầu, rồi bình luận một câu “Quá khoa trương rồi.”. Kế tiếp, cô quay đầu lại, nhìn thấy Mã Tu Hòa một thân tây trang, chột ngẩn người.

“Sao em lại chạy ra đây?” Âm thanh Mã Tu Hòa không được tốt lắm.

“Lúc chiều em quên đem đồ vào, bây giờ đi ra lấy.” Cố Thất Hải dừng lại một chút, “... Anh ăn mặc lịch sự như vậy làm gì?”

Mã Tu Hòa sửa lại chiếc cà vạt, nói qua loa: “Có chút việc.”

Viên Từ Lâm bị coi thường đương nhiên sẽ mất hứng, cô dứt khoát đi ra khỏi chiếc xe, một thân mỹ nữ khôu gợi, phách lối nhìn lên ban công tầng 11.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Cố Thất Hải

vẫn mơ hồ nhận ra Viên Từ Lâm.

“Thì ra, anh hẹn với cô ấy.” Cố Thất Hải không có tâm trạng nói.

Mã Tu Hòa giải thích: “Chỉ vì công việc thôi.”

Cố Thất Hải nhìn anh một cái, lúc này vừa mới nói muốn thu quần áo vào nhưng cũng không thềm chạm vào một tí, liền im lặng trở lại phòng, âm thanh kéo cửa kính vang lên.

Trong lòng Mã Tu Hòa có chút tức giận, nhưng dù sao công việc cũng quan trọng hơn, đối mặt với đồng phiền toái của Viên Từ Lâm, Mã Tu Hòa cũng chỉ có thể kiềm chế không giận chó đánh mèo.

Hoạt động giữa giới thương nghiệp được bảo vệ vô cùng nghiêm khắc, đừng nói là Mã Tu Hòa, ngay cả những cảnh sát không có thiệp mời cũng không thể tùy tiện vào được, nhưng đêm nay, Mã Tu Hòa là bạn trai Viên Từ Lâm, nên đương nhiên có thể thuận lợi tiến vào trong.

Diện mạo Mã Tu Hòa vốn xuất chúng, hơn nữa còn một thân tây trang chỉnh tề kèm theo khí chất lạnh lùng vô cùng mê người. Dù thương nhân ở hội trường vô cùng đông đúc, nhưng trong đó cũng không thiếu những tên thiếu gia vụng về, đáng vẻ đường hoàng của Mã Tu Hòa lại rất nổi bật giữa đám đông.

Đi bên người anh, Viên Từ Lâm cảm thấy đêm nay mình vô cùng nở mày nở mặt.

Nhưng Mã Tu Hòa lại không cho rằng như vậy, nếu đêm nay bị chú ý như vậy, sẽ trở thành chướng ngại cho công việc của anh. Nhưng cũng nhờ chuyện này mà mục tiêu của anh – Cổ Vĩ Dân đã chủ động chú ý tới anh.

Diện mạo của Cổ Vĩ Dân cũng không kém, chỉ trong một năm đã lên được vị trí cao như vậy cũng đủ chứng minh hần ta sử dụng thủ đoạn rất tốt, đàn ông như vậy, không thể nghi ngờ sẽ có rất nhiều phụ nữ tới gần. Mã Tu Hòa chậm chậm đợi thời cơ, vất vả mới thấy được Cổ Vĩ Dân cùng một người mập mạp đứng dậy đi vào toilet, Mã Tu Hòa không chậm trễ liền đi theo.

Bên ngoài hội trường vô cùng yên tĩnh, Mã Tu Hòa đi dọc theo hành lang, sắp tới cửa phòng, muốn mở cửa ra, đột nhiên một âm thanh mập mờ của đàn ông và phụ nữ truyền đến, dục vọng không hề đè nén, ngược lại còn vô cùng kích thích.

Mã Tu Hòa thu tay lại, đi ngược về đại sảnh, không nóng vội đốt một điếu thuốc.

Sau một thời gian ngắn, Mã Tu Hòa nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, nhìn cô gái trắng trẻo quần áo xộc xệch đi ra, dường như chân cũng đã mềm nhũn, khoe miệng còn mang theo ý cười say mê. Đương nhiên, ả không ngờ rằng có người trong này, gặp phải ánh mắt Mã Tu Hòa, ả dừng bước lại.

Cổ Vĩ Dân ra sau, so với cô gái trắng trẻo kia, thì anh lại chú trọng hơn nhiều, từ kiểu tóc tới quần áo, giày da, toàn thân đều được sửa sang đầu vào đấy, khuôn mặt đầy ý thích, cũng hơi ngẩn ra, nhưng lập tức trấn định lại.

Cổ Vĩ Dân đưa cô gái trở về hội trường, sau đó hẳn

ta bước đến gần Mã Tu Hòa.

“Anh chính là bạn trai đêm nay của Từ Lâm?”

Mã Tu Hòa cười nhạt, dập tắt điếu thuốc.

“Theo như tôi biết, những hoạt động giống đêm nay, hầu như Từ Lâm sẽ không mang bạn trai đến tham dự cùng, xin hỏi nên gọi anh thế nào đây?”

“Mã Tu.” Là một thám tử chuyện nghiệp, sẽ không bao giờ nói ra tên thật của mình.

“VẬY, xin hỏi Mã tiên sinh, anh là bạn trai của Từ Lâm sao?”

Mã Tu Hòa cố ý không trả lời, thoải mái hỏi lại: “Nghe nói anh là một trong những người theo đuổi cô ấy?”

Cổ Vĩ Dân cười ra tiếng, “Anh cũng có thể coi là vậy, cũng có thể coi là không phải.”

Mã Tu Hòa không hiểu nhìn anh.

“Cho tới bây giờ, mặc kệ anh cùng Từ Lâm quan hệ thế nào, tôi cũng không sợ nói thật với anh, lúc trước tôi nhìn trúng gia sản và thế lực sau lưng cô ta mà thôi, hơn nữa đáng đáp cô ta cũng không tệ, có điều nếu tính cách của cô ta không tệ như vậy thì đại khái tất cả đàn ông đều sẽ muốn theo đuổi cô ta đến cùng.” Cổ Vĩ Dân từ trong túi lấy ra một miếng thuốc, châm lửa, hít một hơi thật sâu, “Gần đây tôi cũng nghe được tin đồn, có người đầu óc không được bình thường đem lòng yêu Từ Lâm, thậm chí còn không ngại gây ra hai cuộc án mạng, cho đến bây giờ, cảnh sát vẫn chưa bắt được hắn ta. Tôi nghĩ, Từ Lâm là cô gái không đáng để đánh mất cả mạng sống của mình như vậy.”

Mã Tu Hoà không nói gì, thực ra, nhìn thấy biểu hiện đêm nay của Cổ Vĩ Dân, Mã Tu Hoà dường như đã không còn xem hắn ta là tình nghi nữa. Người cuồng nhiệt đối với Viên Từ Lâm toàn tâm toàn ý, mà Cổ Vĩ Dân chỉ muốn có được gia sản, quyền lực, của Viên Từ Lâm, cơ bản mà nói, người hâm mộ và Cổ Vĩ Dân không thể là cùng một người được.

Cổ Vĩ Dân vẫn rất tò mò về Mã Tu Hoà, hắn ta

đường như muốn tiếp tục trò chuyện, liền thấy nhân vật trung tâm – Viên Từ Lâm đi ra.

“Hi, Từ Lâm.” Cổ Vĩ Dân nở nụ cười vui vẻ nhìn cô ta.

Viên Từ Lâm không thèm liếc mắt nhìn hấn ta một cái, đứng bên cạnh Mã Tu Hòa nói: “Vũ hội sắp bắt đầu rồi.”

Cổ Vĩ Dân nghe vậy, thú vị nhìn thoáng qua Mã Tu Hòa, Mã Tu Hòa vẫn giữ thái độ bình thản, Cổ Vĩ Dân cười cười, đi đến bên Viên Từ Lâm.

“Đêm nay em rất đẹp.” Cổ Vĩ Dân nắm tay Viên Từ Lâm, nhẹ nhàng đặt nụ hôn vào mu bàn tay cô ta, “Tôi thật hy vọng có thể được vinh hạnh khiêu vũ cùng em, chúc em tối nay sẽ vô cùng vui vẻ.”

Sau khi Cổ Vĩ Dân rời đi, Viên Từ Lâm ‘xẹt’ một tiếng, lấy chiếc khăn tay trong túi xách ra, hung hăng lau vài cái, chán ghét ném chiếc khăn xuống đất.

Mã Tu Hòa liếc nhìn Viên Từ Lâm một cái, “Xem ra

cô thật sự ghét anh ta.”

“Không có người đàn ông nào có thể vừa ý tôi.”

Viên Từ Lâm vênh váo tự đắc nói, “Anh đã đi bên cạnh tôi lâu rồi, anh cũng đừng quên, đã đồng ý nhảy một điệu với tôi.”

Mã Tu Hòa bỏ hai tay vào túi quần, lười biếng nhắc chân.

“Vậy nhanh chút cho tôi thực hiện lời hứa.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Tử ĐằngBeta: An Dung NĩTrong bữa tiệc, Viên Từ Lâm uống say, dù Mã Tu Hòa không muốn dây dưa gì với cô ta nhưng Viên Từ Lâm là người ủy thác anh, anh vẫn làm tròn trách nhiệm lái xe đưa cô trở về biệt thự Viên gia, sau đó anh mặc kệ Viên Từ Lâm say rượu đòi anh ở lại, một lòng một dạ lên xe trở về nhà trọ.

Mã Tu Hòa chưa đến nhà trọ, liền ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng 11, trong nhà anh là một mảnh đen tối, còn phía ban công cạnh nhà anh thì hình như có một bóng người, vừa nhìn thấy anh ngẩng đầu lên liền chạy vào trong nhà.

Anh không nhìn được nở một nụ cười, tâm trạng vô cùng tốt đi vào thang máy, đến tầng 11, anh không vội lấy chìa khóa mở cửa, mà lại đi đến phòng 1102 nhấn

chuông.

Anh chờ đợi, nhưng một lúc lâu sau cũng chẳng ai ra mở cửa.

Anh không giận, thản nhiên nói với cánh cửa: “Em cho là cánh cửa nhà em có thể ngăn được anh sao? Trong tay anh chìa khóa dự phòng, anh cho em hai lựa chọn, một, lập tức mở cửa đi ra gặp anh, hai là anh sẽ trực tiếp mở cửa đi vào tìm em.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Cố Thất Hải tức giận mở cửa, “Anh bây giờ thật đúng là không phân biệt rõ phải trái.”

Mã Tu Hòa cười cười nhìn cô, “Chẳng lẽ em không muốn gặp anh sao?”

Khuôn mặt Cố Thất Hải đỏ bừng, “Vào đi.”

Mã Tu Hòa đã tới đây vài lần, cũng coi như đã quen thuộc, Cố Thất Hải không thích bóng tối như anh, đến buổi tối, nhà cô luôn sáng đèn, TV ở phòng khách còn chiếu lại những bộ phim bộ cũ, Mã Tu Hòa nhìn thấy đồng giấy trên đất.

Mã Tu Hòa nhìn đồng giấy bị vo lại trên đất, anh nhặt lên, mở ra, là một tờ giấy Tuyên Thành, viết hai chữ: Bình tĩnh.

Mã Tu Hòa hỏi: “Em biết viết thư pháp sao?” Tuy chữ cô không được tốt lắm.

“Trước kia... Mẹ em là giáo viên thư pháp.”

Mã Tu Hòa từng nghe Hạ Quỳnh nói, cha mẹ Cố Thất Hải đã không còn sống, anh nhìn nửa mặt của cô, bộ dạng dụi dằm không lúc nào để lộ ra vẻ đơn độc.

Anh đột nhiên hỏi cô: “Thất Hải, em biết khiêu vũ không?”

Cố Thất Hải không rõ, “Không. Sao vậy?”

Mã Tu Hòa vươn tay ra trước mặt cô, Cố Thất Hải giật mình, cho dù cô không đoán ra được anh muốn gì, nhưng cô vẫn không có cách nào từ chối đặt tay lên tay anh.

Mã Tu Hòa mỉm cười, nhẹ dùng lực kéo cô đến

trước mặt, tay kia thì ôm hông cô, đây chắc chắn là tư thế trước khi khiêu vũ.

“Để anh dạy cho em.” Anh nhẹ giọng nói, sau đó chậm rãi kéo cô nhảy lên.

Cố Thất Hải không có một chút kinh nghiệm khiêu vũ nào, hơn nữa, lúc này cô đang căng thẳng đến mức không có cách nào để suy nghĩ, cho dù Mã Tu Hòa kiên nhẫn dẫn dắt cô theo nhịp, nhưng cô vẫn như cũ gặp trở ngại, thậm chí còn giẫm phải chân anh.

Cô càng ngày càng nản lòng, vắt óc suy nghĩ lý do, “Em... Đi dép không thể khiêu vũ tốt được.”

“Vậy cởi ra đi.”

Cố Thất Hải chưa kịp phản ứng, đã bị Mã Tu Hòa bế lên, đôi dép cô mang vốn rất rộng, vừa nhấc chân lên đôi dép liền rơi thẳng xuống đất, Mã Tu Hòa cũng không để cô chân trần mà giẫm lên đất, lập tức cho cô giẫm lên giày mình. Khoảng cách này gần hơn khi nãy rất nhiều, dường như cả khuôn mặt Cố Thất Hải dán lên trên người

anh.

“Thả, thả em xuống.”

“Em không cần sợ giẫm phải anh, cứ đi theo anh thật tốt là được rồi, anh sẽ không buông ra đâu.”

“Nhưng em nặng lắm.”

“Không đâu.” Trái lại, anh còn hi vọng cô có thể nặng một chút, để khi ôm cô anh sẽ không còn cảm thấy thiếu chân thật nữa, “Nhìn xem, hiện tại em đã nhảy tốt hơn vừa nãy rồi.”

Cố Thất Hải cắn môi nói, “Anh... Đêm nay anh cũng khiêu vũ cùng Viên tiểu thư sao?”

Ý cười trên mặt Mã Tu Hòa nhạt đi một ít, “Ừm.”

“Nhất định cô ấy khiêu vũ rất tốt?”

“Không có ấn tượng gì.” Thái độ lúc đó của anh chỉ có lẽ, trong lòng mong vô cùng mong muốn sớm kết thúc, không giống như lúc này, trân trọng từng giây

từng phút.

“Em thấy, cô ấy mặc rất đẹp.”

“Em cũng không kém mà.” Mã Tu Hòa nở nụ cười, “Ít nhất, áo ngủ đêm nay em mặc tốt hơn mấy tháng trước.”

Cố Thất Hải vừa giận vừa buồn cười, không biết trả lời anh thế nào.

Mã Tu Hòa ôm cô, lặng lẽ xoay tròn, ánh mắt lướt qua cảnh đêm ngoài cửa sổ, lấp lánh rực rỡ, dường như có dòng nước ấm chảy qua người anh.

Thậm chí anh còn vui vẻ ngâm nga một bài hát nào đó.

Cố Thất Hải ngẩng đầu nhìn anh, ý cười trên khóe miệng anh càng sâu, là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

“Anh uống rượu sao?” Nếu không, tại sao đêm nay anh lại chăm sóc cô đến như vậy?

Mã Tu Hòa cũng nhìn cô, “Không. Nhưng mà, anh lại cảm thấy anh giống như đang say.”

Anh cúi đầu, cái ôm ban đầu giờ đã trở nên chặt chẽ ấm áp, hô hấp của anh toàn bộ đều là hơi thở của cô. Mái tóc cùng cơ thể vừa tắm gội, thơm ngát mùi dầu thông, áo ngủ có chút ngây thơ, thậm chí là bảo thủ... Cổ Thất Hải hoàn toàn khác với một Viên Từ Lâm trang điểm lẳng lơ tới nay, cô không giống với bất kỳ cô gái nào trên thế giới này.

Đầu óc Cổ Thất Hải vô cùng hỗn loạn, nhưng vẫn nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng từ lồng ngực. Dưới lòng bàn chân, mặt giày Mã Tu Hòa có chút lạnh lẽo, nhưng thân thể anh cực nóng, rắn chắc, để cô dựa vào.

Cổ Thất Hải nghĩ, cô rõ ràng cũng không hề uống rượu, nhưng lại giống như đang say cùng anh.

Nhân thời cơ hiếm có này, cô tạm thời gác sự nhút nhát qua một bên, nhẹ nhàng dựa vào ngực anh.

Ba ngày sau Mã Tu Hòa mới biết được, người hàng xóm mới ở phòng 1103 chính là Viên Từ Lâm.

Khi ấy, cô ta đã cho người chuyển đồ gia dụng đất tiền tới, gây ra một tiếng động lớn, do đó Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa đang ở nhà nghỉ ngơi cũng phải đi ra xem.

Viên Từ Lâm vẫy tay với Mã Tu Hòa, nở nụ cười: “Anh đã không muốn bảo vệ em, vì vậy em liền tự tới đây nằm trong phạm vi tầm mắt của anh. Từ nay về sau, xin chỉ giáo thêm.”

Mã Tu Hòa không tiếp lời, sắc mặt không thay đổi dựa vào vách tường.

Tiêm Tiêm vốn đang nói chuyện với người quản lý trong phòng, nghe được tiếng nói liền đi ra ngoài, “Mã tiên sinh, anh quen biết Viên tiểu thư sao?”

Mã Tu Hòa nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt quá.” Tiêm Tiêm nói với Viên Từ Lâm, “Viên tiểu thư, người kia là Cố Thất Hải, sẽ ở đối diện nhà cô, trước kia, chị ấy là người chăm sóc tôi, chị ấy là

người con gái rất tốt.”

Tiêm Tiêm không biết Cố Thất Hải và Viên Từ Lâm đã sớm giao chiến với nhau, nhưng Cố Thất Hải không có ác ý gì với Viên Từ Lâm, nhưng tâm tình bây giờ của cô vô cùng phức tạp, Cố Thất Hải lịch sự nhìn cô ta cười.

Viên Từ Lâm liếc mắt nhìn Cố Thất Hải một cái, ánh mắt có chút khinh thường.

“Nếu mọi người đã là hàng xóm của nhau, về sau không thể không hỗ trợ lẫn nhau, không bằng, đêm nay chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, bồi dưỡng tình cảm?” Viên Từ Lâm thoải mái nói.

“Được, được.” Tiêm Tiêm ở một bên phụ họa.

Mã Tu Hòa không hứng thú, xoay người đi vào phòng.

“Cô đi chứ?” Viên Từ Lâm gằn từng chữ, “Cố Thất Hải?”

Cố Thất Hải sững sốt, đương nhiên, cô không ngờ Viên Từ Lâm sẽ trực tiếp hỏi mình như vậy, hơn nữa Tiêm Tiêm cũng vô cùng mong chờ, Cố Thất Hải biết Tiêm Tiêm chỉ muốn cô cùng người hàng xóm mới này thân thiết với nhau, cô không đành lòng phụ ý tốt của Tiêm Tiêm, chẳng phải trong lòng cô cũng không quá để ý tới quan hệ của Mã Tu Hòa cùng Viên Từ Lâm sao?

“Tôi sẽ đi.”

Câu trả lời của cô nằm ngoài dự đoán của Mã Tu Hòa, anh thở dài một hơi, nhưng cũng quay đầu lại nói: “Tôi đi thay đồ.”

—

Lần đầu tiên, Cố Thất Hải cảm nhận thì ra một bữa ăn cũng có thể gượng gạo như thế này.

Viên Từ Lâm xuất thân từ gia đình danh giá, đương nhiên sẽ mang hai người đi vào nhà hàng đắt tiền không nằm trong phạm vi ‘bữa cơm bình thường’, Cố Thất Hải cảm thực đơn, âm thầm đem giá cả so sánh với tiền

lượng ít ỏi của mình.

Viên Từ Lâm nâng cằm hỏi: “Thất Hải, vẫn chưa chọn được sao?”

Cố Thất Hải ngẩng đầu, nhìn về mặt trêu đùa Viên Từ Lâm, cô không chút sợ hãi đáp: “Tôi ăn giống Mã Tu Hòa là được rồi.”

Sợ bị người khác chế giễu, cô tình nguyện phóng khoáng một lần.

Viên Từ Lâm không muốn nhìn Cố Thất Hải diễn như thế nào, chỉ vô cùng tức giận uống ly rượu đỏ đặt tiền trên bàn.

Mã Tu Hòa cười cười, quan tâm đưa cho Cố Thất Hải một ly nước.

Trên bàn cơm, Viên Từ Lâm luôn là người chủ đạo, cô ta ngồi rất gần Mã Tu Hòa, cười nói vui vẻ, đôi khi còn tự nhiên dựa vào Mã Tu Hòa cười, Mã Tu Hòa vẫn thủy chung ngồi thẳng, không thay đổi sắc mặt.

Mã Tu Hòa bỗng nhận được một cuộc điện thoại, anh rời chỗ ngồi, để lại Cố Thất Hải và Viên Từ Lâm bốn mắt nhìn nhau.

“Dù sao chỉ có cô và tôi, tôi cũng không sợ phải nói thật.” Viên Từ Lâm kiêu ngạo nói, “Cho nên tôi dọn đến căn nhà kia, mục đích chính là Mã Tu Hòa, tôi muốn theo đuổi anh ấy.”

Cố Thất Hải nhẹ giọng hỏi: “Cô không phải là người ủy thác anh ấy sao?”

“Đúng vậy, bởi vì án kiện vô cùng quan trọng, nên hiện tại, anh là thám tử riêng của tôi.”

Cố Thất Hải nhiệt tình nói: “Nếu quả thật như vậy sớm tra ra manh mối là tốt rồi.”

“Vậy sao? Tôi lại không muốn vậy.” Viên Từ Lâm lườm Cố Thất Hải một cái, “Chỉ cần vụ án này không thành công, thì anh ấy có thể ở bên cạnh tôi mãi mãi.”

Cố Thất Hải bị suy nghĩ cực đoan của Viên Từ Lâm khiến cô kinh ngạc vô cùng.

“Không bằng, tôi và cô đánh cược đi.” Viên Từ Lâm liếc Cố Thất Hải một cái, “Con người khi ở trong thời điểm quan trọng nhất sẽ làm theo ý nghĩ trong lòng, cô cảm thấy đến lúc đó, người Mã Tu Hòa chọn là tôi, hay là cô?”

Cố Thất Hải nghe được giọng nói Viên Từ Lâm vô cùng tự tin.

Là do chính bản thân tự tin? Hay vì lúc không có mặt Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa và Viên Từ Lâm đã trải qua những giờ phút khắc cốt ghi tâm?

Cố Thất Hải phát hiện, thực ra cô không hiểu được Mã Tu Hòa bao nhiêu.

Thế giới của cô eo hẹp như vậy, mà anh lại có một bầu trời mênh mông rộng lớn.

Cố Thất Hải nói: “Tôi sẽ không lấy tình cảm của anh ấy để đánh cược, anh ấy muốn ở cùng với ai là quyền của anh ấy, mà tình cảm của tôi đối với anh ấy như thế nào, cũng là tự do của tôi.”

“Nếu sau này anh ta yêu một người con gái khác, chẳng lẽ cô vẫn tiếp tục bình tĩnh nhã nhặn đứng cạnh anh ta sao?” Viên Từ Lâm không đợi Cố Thất Hải trả lời đã nói, “Cô không làm được, Cố Thất Hải, mọi người ai cũng vì lợi ích cá nhân cả thôi.”

Cố Thất Hải không nói gì, vừa ngẩng đầu, đã thấy Mã Tu Hòa vội vàng trở về.

Anh đi đến bên cạnh Viên Từ Lâm, giọng nói có chút gấp rút: “Có chuyện rồi, cô đi với tôi một chuyến.”

Viên Từ Lâm vẫn thản nhiên đắc ý, chậm rãi uống hết ly rượu mới chịu đứng dậy.

“Anh đưa cô ấy đi trước, em về nhà cẩn thận.” Mã Tu Hòa nói với Cố Thất Hải một câu, sau đó cảm hóa đơn đi tính tiền.

Cố Thất Hải nhìn bóng lưng Mã Tu Hòa dần đi xa, cô nhìn thấy rất rõ, Mã Tu Hòa cầm cổ tay Viên Từ Lâm bước nhanh ra khỏi nhà hàng.

Tay hai người chạm vào nhau, hình ảnh đó đậm

thẳng vào mắt cô, khiến cô đau đến nỗi suýt nữa đã rơi lệ.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: Tử Đằng Beta: An Dung Ni Cảnh sát phát hiện thi thể của Cổ Vĩ Dân.

Giống như hai nạn nhân trước đó, địa điểm phát hiện thi thể Cổ Vĩ Dân không nằm trong phạm vi sinh hoạt của mình, mà là tại một căn hộ trên đỉnh núi hoang vắng, vì thế, ba ngày sau mới có người phát hiện ra thi thể Cổ Vĩ Dân. Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Cổ Vĩ Dân được xác định do bị hành hạ tàn bạo dẫn đến tử vong, nhưng, trên thi thể lại không hề có dấu vết bị giết điện nào.

Do đó, cảnh sát hoài nghi, cái chết của Cổ Vĩ Dân là do kẻ nào đó mô phỏng cách giết người của người hâm mộ trước đó, nhưng trải qua cuộc khám nghiệm tử thi, vết thương do bị bạo ngược gây ra trên cơ thể Cổ Vĩ

Dân hoàn toàn giống với hai người nạn nhân trước đó, thậm chí cả công cụ sử dụng cũng giống nhau. Cảnh sát đã cân nhắc, vụ án của người hâm mộ được tiến hành điều tra bí mật, cho nên, chắc chắn người gây ra vụ án này là người hâm mộ kia

Lần này, người hâm mộ lại để lại cho Cổ Vĩ Dân một dòng tin nhắn: “Anh không có tư cách vậy bản Từ Lâm —— người hâm mộ.”

“Nạn nhân thứ ba xuất hiện, hơn nữa còn là một người có thân phận trên thương trường, cảnh sát không có cách nào để đè ép vụ án này xuống.” Phó Cảnh Diệu nghiêm túc nói, “Nếu không nhanh chóng truy bắt người hâm mộ, tôi nghĩ sớm muộn cũng sẽ tạo nên nỗi sợ hãi cho xã hội mà thôi.”

Mã Tu Hòa bình tĩnh xem tài liệu vụ án Cổ Vĩ Dân, không nói gì.

Phó Cảnh Diệu tiếp tục nói: “Cái chết lần này của Cổ Vĩ Dân khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ, chúng ta cho rằng mục tiêu sắp tới của người hâm

mộ chính là những ai đã từng đắc tội với Viên Từ Lâm, nhưng Cổ Vĩ Dân chỉ là người theo đuổi Viên Từ Lâm, đoán chừng, người hâm mộ đã phát triển mục tiêu đến những người khác?”

“Không, mục tiêu của người hâm mộ này vẫn không thay đổi.” Đầu ngón tay Mã Tu Hòa nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, “Mặc dù trên danh nghĩa, Cổ Vĩ Dân đang theo đuổi Viên Từ Lâm, nhưng sở dĩ anh ta theo đuổi Viên Từ Lâm, hoàn toàn chỉ vì ham tiền tài quyền lực, Viên Từ Lâm rất ghét anh ta.”

“Chuyện này Viên Từ Lâm nói cho cậu biết sao?”

“‘Ừ.’”

“Xem ra đem cô ta cho cậu là việc chính xác, cậu mới tiếp nhận không bao lâu, cô ta liền đồng ý nói cho cậu biết vài chuyện, lúc cảnh sát điều tra cô ta, cô ta còn không thèm liếc nhìn một cái.” Phó Cảnh Diệu cười cười, “Hiện tại cô ta đâu? Không phải cậu nói sẽ mang cô ta đến đây sao?”

“Ồ quán cà phê gần đây, cô ta không đồng ý bước chân vào đồn cảnh sát.”

“Vậy cậu yên tâm để cô ta bên ngoài sao? Mặc dù, gần đây mục tiêu của người hâm mộ không phải là cô ấy, nhưng dù sao cô ấy cũng là người có liên quan.”

“Yên tâm, lúc này tôi đã cho bảo vệ sang với cô ta, tôi sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với nhân chứng đâu.”

Giọng nói Phó Cảnh Diệu có chút tò mò, “Trong lòng cậu, cô ấy chỉ là một nhân chứng thôi sao?”

“Chẳng lẽ lại không?”

Mã Tu Hòa nhanh chóng thờ ơ cũng không khiến Phó Cảnh Diệu dừng lại ý nghĩ trong đầu, “Tôi thấy, Viên Từ Lâm rất hứng thú với cậu.”

Mã Tu Hòa trầm mặc vài giây, mới nói: “Thậm chí, bây giờ cô ta còn chuyển đến ở đối diện tôi.”

Phó Cảnh Diệu kinh ngạc nói: “Hóa ra vị tiểu thư

này, không chỉ tiêu tiền trong nháy mắt, mà còn vô cùng quyết đoán.”

Mã Tu Hòa nhàn nhạt liếc Phó Cảnh Diệu một cái, “Cậu biết tôi đang lo lắng cái gì.”

Phó Cảnh Diệu hỏi: “Cố Thất Hải?”

“Ừ. Trước mắt, tất cả hành động của người hâm mộ đều vây quanh Viên Từ Lâm, nói cách khác, nếu cô ta càng tiếp xúc với nhiều người thì những người khác càng gặp nhiều nguy hiểm. Cho tới nay, tôi đều cố gắng không gặp mặt cô ta, chính là vì không muốn ảnh hưởng đến người bên cạnh, nhưng bây giờ Viên Từ Lâm chủ động dời đến đối diện tôi và Cố Thất Hải, khó tránh khỏi tiếp xúc nhiều, ai cũng không thể chắc chắn người hâm mộ có để mắt đến Cố Thất Hải hay không.”

“Theo lý mà nói, tính cách Cố Thất Hải như thế sẽ không phát sinh va chạm nào đâu.”

“Nhưng Viên Từ Lâm thì sao? Tối hôm nay, tôi cảm thấy cô ta căm thù Cố Thất Hải.”

“Nếu đổi tôi thành Viên Từ Lâm, thì cũng sẽ không có cách nào không để ý Cố Thất Hải.” Phó Cảnh Diệu ý tứ sâu xa nói: “Nếu muốn cùng cậu phát triển thêm một bước, Cố Thất Hải chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù số một của cô ta.”

“Trong lòng tôi, cô ta không phải đối thủ của Cố Thất Hải.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy khẽ huýt sáo, “Một khi đã nghĩ như vậy, cậu mau ổn định lại đi.”

“Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính truy bắt người hâm mộ.” Mã Tu Hòa khép tài liệu lại, gọn gàng kết luận, “Có phát hiện thêm chuyện gì cứ báo cho tôi, tôi đi về trước. Ngày mai tôi cùng cậu đi tuần tra bằng video ở các ngã tư đường, nói không chừng, có thể sẽ phát hiện được dấu vết người hâm mộ để lại.”

Chạng vạng hôm sau, Cố Thất Hải nhận được một cuộc điện thoại của Hà Diễn.

Lúc trước, Cố Thất Hải nghe Hà Diễm nói cậu sẽ đi du lịch vài hôm, hôm nay là ngày cậu trở về, trên đường về nhà, cậu chạy qua khu nhà Cố Thất Hải, đưa ít đặc sản cho cô.

Cố Thất Hải sợ Hà Diễm chờ lâu, liền đi dép xuống lầu. Hà Diễm đứng trước cửa trọ, da thịt vốn trắng nõn nay đã thành màu lúa mạch, vừa nhìn thấy Cố Thất Hải, liền nhếch môi cười, nụ cười vẫn tươi sáng như trước, thậm chí còn mang theo sự chín chắn của người đàn ông.

Cố Thất Hải nói chuyện với Hà Diễm một chút về chuyện du lịch, dù mệt mỏi nhưng Hà Diễm vẫn vui vẻ nở nụ cười. Cố Thất Hải thấy cậu không cảm theo hành lý gì, liền mặt dày hỏi: “Anh đang vội về nhà sao? Em có chuyện muốn nhờ anh giúp một chút.”

Hà Diễm có chút bất ngờ, nhưng một giây sau liền vui vẻ đồng ý.

Cố Thất Hải đưa Hà Diễm về nhà, thực ra, việc cô nhờ Hà Diễm vô cùng đơn giản, nhưng đối với một đứa

ngu điện tử như cô lại trở nên khó khăn. Tối qua, máy tính cô bỗng nhiên tối đen, làm thế nào cũng không chịu phản ứng, nghe nói gần đây, giá sữa chữa điện tử trên thị trường có chút đắt cắt cổ, đặc biệt là một cô gái nhẹ dạ như cô lại càng dễ bị lừa, vì vậy, cô không dám tùy tiện cầm máy ra ngoài sửa. Trước kia khi còn làm việc với Hà Diễn, Cố Thất Hải biết đây chính là sở trường của cậu, thật may anh lại xuất hiện vào đúng lúc này.

Hà Diễn thử điều chỉnh một chút, chẳng bao lâu đã tìm được nguyên nhân trục trặc, tuy cậu đã sửa xong, nhưng cậu vẫn chủ động nhận lời giúp Cố Thất Hải mang máy tính đến nơi sữa chữa quen, tất nhiên là giá ở đó cũng rất hợp lý. Cố Thất Hải vừa nghe xong, liền cảm thấy yên tâm.

Hà Diễn bỏ máy tính của cô vào balô, nói: “Thực ra, anh rất vui khi được giúp đỡ em.”

“Vì sao?”

“Anh còn tưởng rằng, khi có chuyện cần giải quyết, em sẽ tìm Mã Tu Hòa trước.”

Nếu không phải Hà Diễm nhắc, thực ra, Cố Thất Hải cũng không nghĩ đến chuyện này.

Mã Tu Hòa tuy chỉ cách cô một vách tường, nhưng gần đây cô phát hiện, cô với anh lại cách nhau rất xa, có lẽ khi cô thật sự cần giúp đỡ, người cô nghĩ trước tiên sẽ là Mã Tu Hòa, nhưng, cô sẽ không đi tìm anh.

Bởi vì cô không biết anh có đồng ý giúp đỡ không.

“Trên đường trở về, anh mới thấy một chút tin tức.” Hà Diễm cầm điện thoại đưa ra, tìm tin tức hôm nay, “Gần đây, trong thành phố liên tục xảy ra các vụ án mạng, có vẻ như các vụ án mạng này đều vây quanh một vị tiểu thư nào đó. Theo tin tức, vị thiên kim này không chịu hợp tác cùng cảnh sát, ngược lại còn mời một vị thám tử tư, trên ảnh chụp, nếu anh không nhầm, có lẽ đó là Mã Tu Hòa.”

Cố Thất Hải cầm lấy điện thoại của Hà Diễm, trên tin tức, có một ảnh chụp rất nhỏ, cho dù có phóng to lên xem, cũng chỉ là cảnh tượng mơ hồ. Nhưng Hà Diễm vẫn có thể nhận ra người đàn ông trên ảnh chụp là ai, Cố

Thất Hải liếc mắt một cái cũng biết được bóng người đó chính là của Mã Tu Hòa.

Anh cùng một Viên Từ Lâm xinh đẹp tự tin đứng cùng nhau, dường như thật sự... Có vẻ xứng đôi.

Mối quan tâm giữa phụ nữ và đàn ông không giống nhau, Hà Diễm nhìn thấy Cố Thất Hải có chút mất mát, nhưng không thể đoán ra được suy nghĩ của cô, “Nghề thám tử này, đối với thường dân như chúng ta mà nói, chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hay phim truyền hình nào đó, anh vẫn cho rằng chúng ta sẽ có một khoảng cách rất xa, nhưng khi bây giờ nó xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày thì anh lại phát hiện ... Chúng ta thật sự không hiểu anh ta.”

Rõ ràng Hà Diễm chỉ nói đơn thuần vậy, nhưng Cố Thất Hải lại cảm thấy lời anh nói đã giết chết trái tim cô.

“Giống như một thế giới khác rất gần trong gang tấc.” Anh nói.

Cố Thất Hải im lặng trả di động lại cho Hà Diễm.

Lúc này đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao, âm ỉ, dường như Cố Thất Hải còn nghe ra được giọng nói của Tiêm Tiêm.

Cố Thất Hải chạy ra mở cửa, Tiêm Tiêm đứng trước cửa phòng 1103, không ngừng gõ cửa, “Viên tiểu thư, tôi van xin cô, cô mau mở cửa đi.”

Cố Thất Hải chạy lại kéo Tiêm Tiêm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Một Tiêm Tiêm luôn mạnh mẽ kiên cường như giờ đây khuôn mặt đắm chìm trong nước mắt, Tiêm Tiêm nghẹn ngào nói: “Ba em không biết em bán căn phòng này, tối qua em nói cho ông việc này, ông ấy điên cuồng trách móc em... Ông ấy nói, ông ấy giấu di vật của mẹ em trong khe giữa tủ quần áo và vách tường, nhưng em lại không biết, lúc chuyển nhà cũng không mang đi...”

“Vậy em thương lượng cùng Viên tiểu thư một chút, cho em cầm di vật về.”

“Em đã nói với cô ấy! Nhưng... Cô ấy không chịu

mở cửa. Cô ấy nói căn phòng này đã là của cô ấy, tất cả đồ vật bên trong đều thuộc sở hữu của cô ấy, nếu em dám bước vào, cô ấy liền gọi người đến bắt em đi...” Tiêm Tiêm nói xong càng khóc lớn hơn, xoay người tiếp tục đập cửa, “Viên tiểu thư, xem như tôi cầu xin cô, nếu tôi không thể vào, cô có thể giúp tôi tìm di vật của mẹ tôi không?”

Cố Thất Hải nhìn bộ dạng Tiêm Tiêm, cũng không đành lòng, đang nghĩ cách giải quyết, thì cánh cửa khép chặt cuối cùng cũng chịu mở. Viên Từ Lâm mặc một chiếc đầm tinh xảo, kiều ngạo đứng ở cửa, thái độ như một bà hoàng.

Tiêm Tiêm lập tức cầm tay Viên Từ Lâm, “Viên tiểu thư, tôi van xin cô.”

Viên Từ Lâm không thềm liếc mắt nhìn Tiêm Tiêm, hất tay cô ra.

“Cô âm ỉ ở nhà tôi đủ chưa?”

Cố Thất Hải nói giúp: “Viên tiểu thư, mẹ Tiêm Tiêm

ngã bệnh mà qua đời, em ấy vẫn luôn nhớ đến người mẹ quá cô của mình, mong cô có thể giúp em ấy tìm di vật một chút.”

Viên Từ Lâm nhìn Cố Thất Hải, vẻ mặt không mấy thân thiện, “Tại sao tôi phải nghe lời cô? Lúc trước, cô ta bán phòng cho tôi, ký hợp đồng giấy trắng mực đen rõ ràng, nên dù có bất kỳ lý do gì đi chăng nữa, cô ta cũng không có quyền quấy rối căn phòng của tôi, tôi cho cô biết, bây giờ, ngay cả một hạt bụi trong căn phòng này cũng đều là của Viên Từ Lâm tôi, thế nên, tại sao tôi lại phải dâng đồ của tôi lên cho con gái của một tên nghiện thuốc phiện?”

‘Ba’ một tiếng, Tiêm Tiêm nghe thấy, cảm xúc của cô lúc này, giống như một sợi dây đàn bị kéo căng quá rồi đứt

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiến Thoái Lương Nan

Edit: Tử Đằng

Beta: An Dung Ni

Mã Tu Hòa ở đồn cảnh sát xem video theo dõi ở ngã tư cả ngày, xem đến

nổi mắt muốn dính vào cả màn hình, cuối cùng, vất vả lắm mới phát hiện được

hai tình nghi xuất hiện gần phạm vi hoạt động của Viên Từ Lâm, Phó Cảnh

Điều lập tức mang hai người tình nghi ấy về đồn cảnh sát điều tra.

Nghi can thứ nhất chính là người tài xế vừa bị Viên

Văn Thao đuổi việc

cách đây không lâu, nguyên nhân là do tới muộn,
người tài xế này ghi hận

trong lòng, muốn tranh luận về nó một phen, không
ngờ lại bị bảo vệ bên cạnh

Viên Văn Thao cảnh cáo vài lần, dù thế nào cũng
không thể đến gần Viên Văn

Thao được, vì thế hắn ta đem mục tiêu chuyển đến
con gái Viên Từ Lâm của

Viên Văn Thao. Người tài xế này mới bắt đầu theo
dõi Viên Từ Lâm trong vài

ngày, nhưng không nghĩ lại bị cảnh sát phát hiện
nhanh như vậy. Nhưng trải

qua một cuộc điều tra, chứng cứ không đủ đành
phải thả hắn ta ra.

Nghi can còn lại chính là cháu gái của nạn nhân

Đặng Hải Long trong vụ

án mạng của người hâm mộ, là một sinh viên đại học, vì cô ta cảm thấy cái

chết của ông nội mình chắc chắn có liên quan đến Viên Từ Lâm, liền quyết

định tự mình theo dõi Viên Từ Lâm, hy vọng có thể tìm được manh mối về sự

thật sau cái chết của ông nội. Nhưng, cô sinh viên này hoàn toàn khác với

người hâm mộ mà Viên Từ Lâm đã miêu tả trước đó, nên cảnh sát lại trở về

với hai bàn tay trắng.

Như vậy, những manh mối khó lắm mới phát hiện được đều bị chặt đứt, Mã

Tu Hòa mang cả thể xác và tinh thần mệt mỏi của mình rời khỏi đồn cảnh sát,

trở về nhà, nhưng chuyện mà anh không muốn nhất lại xảy ra trước mặt anh.

Trên tầng chật kín người vây xem, có vài người là hàng xóm, còn lại không

biết từ đâu đến. Hàng xóm cũ của anh, Tiêm Tiêm dường như đã xảy ra cãi vã

với Viên Từ Lâm, lúc này mọi chuyện đã trở nên căng thẳng, mà Cố Thất Hải

thì đang đứng ở một bên cùng Hà Diễm, vẻ mặt rất lo lắng, muốn ra tay ngăn

cản, nhưng lại không tìm thấy cơ hội nào.

Mã Tu Hòa vội đi vượt qua đám người. Nhưng ngay sau đó, Tiêm Tiêm

dường như phát điên lên, dùng hết sức cho Viên Từ Lâm một bạt tai, mạnh

đến mức ngay cả mình cũng té sang một bên, Viên Từ Lâm bị đánh mạnh như

vậy liền ngã xuống đất, không cẩn thận đụng vào bồn hoa, nháy mắt chậu hoa

vỡ thành nhiều mảnh, bùn đất và máu dây đầy ra sàn nhà.

Cả tầng đang cãi nhau ầm ĩ, bỗng nhiên im lặng.

Cố Thất Hải hoảng sợ, đỡ Viên Từ Lâm dậy, Viên Từ Lâm bị một cái tát

của Tiêm Tiêm làm cả một bên má bị sưng lên, đầu tóc bù xù, khuôn mặt được

trang điểm kĩ càng cũng trở nên lem luốc. Cố Thất Hải nhìn thấy bàn tay dẫm

máu của Viên Từ Lâm, liền khăn giấy trong túi ra lau cho cô ta, nhưng

trong đám người chật chội đột nhiên có một bóng

người lao ra, kéo Viên Từ

Lâm khỏi lòng cô.

Mã Tu Hòa nhanh nhẹn dùng khăn băng bó vết thương cho Viên Từ Lâm,

thuận tiện bế cô ta lên, vẻ mặt nghiêm túc xoay người đi, lúc xoay người anh

phức tạp nhìn Cố Thất Hải một cái, nhưng không nói gì, đi thẳng vào thang

máy.

Sau khi Mã Tu Hòa mang Viên Từ Lâm bị thương đi, người vây xem ở

tầng 11 cũng bắt đầu giải tán, Hà Diễm đỡ lấy Tiêm Tiêm cũng bị thương, ánh

mắt vẫn nhìn theo Cố Thất Hải, cô có vẻ vẫn còn hốt hoảng, nhưng vẫn nhanh

chóng lấy lại tinh thần, đỡ Tiêm Tiêm về nhà mình.

Mặc dù vết thương Tiêm Tiêm không nghiêm trọng như Viên Tử Lâm,

nhưng Cố Thất Hải vẫn cẩn thận xử lý vết thương cho cô. Nhìn thấy trời dần

tối, Tiêm Tiêm lau khô nước mắt, tạm biệt Cố Thất Hải và Hà Diễm: “Em về

nhà chăm sóc em trai trước, thật xin lỗi, để cho anh chị chê cười rồi.”

“Em đừng tự trách mình quá.” Cố Thất Hải mở miệng, mới phát hiện giọng

nói mình có chút khàn khàn, “Nhất định sẽ có cách cầm di vật của dì ấy về

thôi mà.”

Tiêm Tiêm gật đầu, kiên quyết nói: “Em nhất định sẽ không bỏ cuộc.”

Tiêm Tiêm Tiêm, trong nhà lại trở nên yên tĩnh,

đánh nhau với Viên Từ

Lâm, tạo nên trận âm ỉ này là Tiêm Tiêm, nhưng Cố Thất Hải cảm thấy lương

tâm của mình bị người nào đào đi mất rồi.

Hà Diễm nói: “Thì ra vị thiên kim trên báo kia lại là hàng xóm của em.”

“Cô ấy vừa chuyển tới hôm qua.”

Hà Diễm không muốn nhắc tới Mã Tu Hòa, vì anh không muốn khiến Cố

Thất Hải càng trở nên đau lòng. Trong lúc hỗn loạn ấy, anh đứng ngay cạnh

Cố Thất Hải, nên đại khái anh có thể hiểu được suy nghĩ của cô. Tuy Mã Tu

Hòa đưa Viên Từ Lâm đi là không sai, nhưng chuyện tình cảm lại không thể

nói rõ ra như vậy được, biết rõ đây là chuyện đúng,
mọi người lại cố tình

không tin, hiểu rõ người này sai nhưng mọi người lại
một lòng một dạ đi theo.

Rõ ràng người Cố Thất Hải gặp trước là anh, nhưng
trái tim cô lại hướng

về Mã Tu Hòa.

Có lẽ nếu chấp nhận buông tay thì sẽ tốt hơn,
nhưng đáng tiếc mọi người

lại đều ích kỉ như nhau.

“Thất Hải, nếu không, em chuyển đi nơi khác đi.”

Cố Thất Hải quay đầu, kinh ngạc nhìn Hà Diễn.

Hà Diễn nói: “Anh không muốn nhìn thấy em
khóc.”

“Em không khóc.” Cố Thất Hải biện minh, nói đến

chữ cuối cùng, giọng cô

có chút nghẹn ngào.

“Anh biết buông tha người trong lòng là chuyện vô cùng khó, vì ngay cả

anh cũng không thể làm được. Nhưng người trong lòng em không ở đây, vậy

thì anh sẽ cùng em, chậm rãi quên đi anh ta, chậm rãi vui vẻ, dù là bao nhiêu

năm đi chẳng nữa, cả đời này anh đều thuộc về em.”

Lời tỏ tình đột ngột này khiến Cố Thất Hải đỏ mặt, cô nhìn ra được Hà

Diễn có tình cảm với mình, nhưng không nghĩ tới anh lại thâm tình như vậy.

Tim Cố Thất Hải đập liên hồi, cô nhìn vào mắt Hà Diễn, anh không giống Mã

Tu Hòa, cho dù vào lúc nào đi nữa, anh vẫn không bước đến gần, sự thâm tình

của anh cũng từng chút thấm vào trong không khí.

Hà Diễm đến gần Cố Thất Hải, vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, để cô

yên tâm dựa vào lòng ngực của mình.

“Thực ra, anh cũng không định tỏ tình với em sớm thế này, nhưng nhân dịp

em còn quay đầu lại nhìn anh, anh quyết định sẽ không đợi thêm nữa.” Anh nở

nụ cười dịu dàng, “Thất Hải, anh thích em, anh cũng có thể làm chỗ dựa cho

em.”

Gần mười hai giờ khuya, Cố Thất Hải nghe được tiếng động ở ngoài hành

lang, nghe tiếng bước chân, cô cũng biết là Mã Tu Hòa đã trở về.

Tuy Mã Tu Hòa không nhìn thấy được cô, nhưng cô vẫn buông cọ vẽ

xuống, nín thở.

Nghe được tiếng anh đóng cửa lại.

Cho đến khi không còn thấy bất kỳ tiếng động gì của anh, cô thở một hơi,

nhưng một giây sau, di động cô vang lên.

Người gọi chính là Mã Tu Hòa.

Cố Thất Hải lo lắng cầm điện thoại lên, chần chừ một lát mới nghe máy,

giọng của Mã Tu Hòa có chút mệt mỏi, “Vẫn chưa ngủ sao?”

“Sao anh biết?”

“Con cú mèo này, ngày nào cũng kiên trì vẽ từ tối đến rạng sáng, mưa gió

cũng không chịu thay đổi.” Mã Tu Hòa tựa hồ như đang rót nước, chậm rãi

uống vài hớp, di động vẫn luôn đặt bên tai, Cố Thất Hải thậm chí có thể nghe

thấy tiếng anh uống nước.

Cố Thất Hải nhớ lại kết cấu nhà của Mã Tu Hòa, dò lần một hồi cũng chỉ

cách anh một bức tường, Cô dựa vào tường, nói: “Viên tiểu thư thế nào rồi?”

“Anh đã mang cô ta đến bệnh viện, vết thương không có gì đáng ngại, chỉ

có khuôn mặt sưng lên, vài ngày sau sẽ khỏi, anh đã chở cô ta về lại biệt thự

ngủ ngơi rồi.”

“Cô ấy sẽ truy cứu Tiêm Tiêm sao?”

“Anh nghĩ sẽ không đâu.” Mã Tu Hòa muốn nhắc đến lúc ở bệnh viện, anh

phải mất bao nhiêu công sức, mới thuyết phục được Viên Từ Lâm bỏ qua

chuyện của Tiêm Tiêm.

“Tiêm Tiêm cũng không cố ý, mặc dù chuyện này là do cô bé sai.”

“Sự cố phát sinh lần này tương đối nghiêm trọng, em nói với Tiêm Tiêm, di

vật của mẹ cô ấy, anh sẽ cố gắng nghĩ cách lấy về.”

“Lại làm phiền anh rồi.”

“Tại sao em muốn giải thích?”

Cố Thất Hải trầm mặc.

Mã Tu Hòa nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Có

chuyện, anh muốn nói với em một chút.”

“Chuyện gì?”

“Tuy em với Viên Từ Lâm mới quen biết nhau vài ngày, nhưng trải qua hai

ngày ở chúng, anh nghĩ em không hợp với tính cách Viên Từ Lâm, cô ta là

người rất dễ phát sinh va chạm, nếu có thể, anh hy vọng em có thể cố gắng

đừng tiếp xúc với cô ta.”

Cố Thất Hải giật mình, “Nhưng, bây giờ cô ấy tới đây, rất khó có thể tránh

mặt nhau...” Nói tới đây, Cố Thất Hải bưng tỉnh, nơi
lồng ngực, một trận đau

âm ỉ nổi lên.

Anh cũng muốn cô đi sao?

Thực ra, Mã Tu Hòa cũng không muốn như vậy, so
với việc Cố Thất Hải

rời đi, anh đang suy nghĩ làm thế nào để có thể
khiến Viên Từ Lâm rời khỏi

đây. Hôm nay, Viên Từ Lâm cùng Tiêm Tiêm phát
sinh tranh chấp lớn như

vậy, mà người vây xem ngoại trừ người trong tiểu
khu còn có người bên ngoài,

thậm chí còn có người chưa từng thấy bao giờ, dựa
theo những vụ án từ trước

đến nay của người hâm mộ, dường như hẳn ta luôn

quan sát Viên Từ Lâm ở

mọi nơi. Mã Tu Hòa không thể bảo đảm, việc Việc Từ Lâm hôm nay có truyền

đi hay không, hay người hâm mộ có vây vào xem không, nên sau khi mang

Viên Từ Lâm đến bệnh viện, anh lập tức cho Phó Cảnh Diệu sai người bảo vệ

Tiêm Tiêm, hy vọng có thể phòng ngừa vụ án nảy sinh trên người cô bé.

Vừa nghĩ tới nhất thời anh do dự sẽ sơ ý để những người vô tội khác lâm

vào nguy hiểm, lồng ngực anh có chút tự trách.

Nhưng Mã Tu Hòa không nói, Cố Thất Hải cũng có thể cảm nhận được tâm

trạng của anh. Cô bặm mặt, cố gắng che dấu tâm tình của mình.

Một lát sau, Mã Tu Hòa nghe thấy cô trả lời.

“Em sẽ suy nghĩ.”

Giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang tự nhủ với mình.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Editor: An Dung NiBeta: Mạc Y PhiChuyện Cổ Thất Hải không giỏi có rất nhiều, còn về phần những chuyện cô giỏi thì ... cô giỏi nhất là trốn tránh.

Buổi tối hôm ấy Cổ Thất Hải có nói qua với Mã Tu Hòa dự định của cô về một hội thi toàn quốc, không biết có phải vì câu nói đó, hay vì Mã Tu Hòa thật sự quan tâm, một thời gian rất lâu sau cô vẫn không gặp lại Mã Tu Hòa.

Trong khoảng thời gian không gặp anh, trừ thời gian ngủ, dường như lúc nào Cổ Thất Hải cũng nhốt mình trong nhà, chìm đắm trong việc vẽ tranh, có tiết dạy học thì lên lớp, không có tiết dạy học thì liền ngồi vẽ tranh, vẽ tranh mệt rồi thì sẽ ngồi sửa sang lại. So với chuyện ở nhà nghĩ ngợi, Cổ Thất Hải thấy khi chìm đắm trong thế

giới riêng để vẽ tranh, ít nhất cô còn có thể bình tĩnh, thoải mái là chính mình.

Cố Thất Hải ngậy người trong phòng học trống một lúc lâu, cuối cùng cũng hoàn thành xong bức tranh mà cô cảm thấy ưng ý nhất. Cô thở phào một hơi, đang ngồi duỗi thắt lưng, lại nhìn thấy ông lão chủ phòng tranh đi vào.

Ông lão vuốt vuốt cằm, có chút đăm chiêu nhìn tỉ mỉ bức tranh. Cố Thất Hải có chút xấu hổ, liền cúi đầu xuống thu dọn các lọ thuốc màu và cọ vẽ, cô nghe thấy ông lên tiếng. “Đẹp, quả thật rất đẹp. May là lúc trước ông không nhìn nhầm, Cố tiểu thư, cháu quả nhiên là một người có thiên phú.”

“Ông quá khen.”

“Nhưng mà.... Gần đây cháu đang có chuyện phiền lòng phải không?”

Cố Thất Hải kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ông lão mỉm cười, chỉ vào bức tranh của cô, “Là

tranh của cháu nói cho ông biết. Bức tranh này của cháu, chủ đề là phía sau của một cô gái đi trong mưa tuyết, cô gái này mặc một bộ áo liền váy, đi giày cao gót, bước đi ở ngã tư đường buồn bán rất náo nhiệt, cạnh đó là dòng xe cộ tấp nập, ánh sáng lấp lánh, cách dùng màu sắc trong bức tranh cũng rất phong phú, táo bạo. Nhưng chỉ duy nhất chiếc dù đang được cô gái mở ra lại chỉ mang một màu đen đơn điệu, bóng lưng của cô ấy cũng vô tình tạo ra sự cô đơn, lạnh lẽo. Cố tiểu thư, ông già này xin mạo muội đoán thử, chiếc ô đen đang được cầm kia, chính là tiếng nói của lòng cháu phải không?”

Cố Thất Hải do dự không đáp, ông lão cũng đề ý đến nên không truy hỏi thêm, ông chậm rãi nói: “Bức tranh của cháu hấp dẫn ông, thực ra là vì cháu đã hoàn toàn tập trung vào nó, dù cho có bị tình cảm mất mát chi phối, nhưng bức tranh của cháu, mỗi một nét vẽ vẫn mang theo sự hi vọng. Ở phần khung cảnh, dù rằng có rất nhiều màu sắc khác nhau, nhưng màu xuất hiện nhiều nhất, lại ở vị trí dễ nhìn nhất, lại là màu vàng. Màu vàng biểu thị cho hi vọng, Cố tiểu thư, trong cuộc sống của

cháu, nhất định là có một người nào đó, hoặc một điều gì đó cho cháu dừng khí, và hi vọng.”

Nghe ông lão giảng giải một lúc, Cố Thất Hải mới bắt đầu nghĩ kĩ lại. Khi kinh nghiệm đã phong phú, cô không còn quá tập trung như trước kia nữa, mỗi một nét vẽ dường như tự nhiên mà có.

Chính bản thân cô đã từng nói, bức tranh là nơi có thể phản ánh rõ ràng nhất cảm xúc của mỗi người. Hóa ra đáp án mà cô vẫn luôn tìm kiếm lại đã sớm nằm trong mỗi nét vẽ của cô.

Cố Thất Hải hỏi: “Tiên sinh, vì sao ông lại hiểu về nội tâm của người khác như vậy?”

Ông lão chống gậy, một tay vuốt bộ râu hoa râm của mình, nở nụ cười hiền từ: “Nói ra không sợ cháu chê cười, mặc dù ông mở ra phòng tranh này, nhưng thật ra, ông lại vẽ tranh rất dở, hiện tại đã lớn tuổi, cầm cây bút vẽ cũng không nổi. Trước kia ông đã từng vì vẽ một bức tranh mà chịu rất nhiều cực khổ. Nhưng ông vẫn thích loại hình nghệ thuật này, qua mỗi bức tranh,

đường như ông có thể đến được một thế giới mới mà mình chưa từng được biết đến. Cổ tiểu thư, cháu có nhận ra không? Thế giới này tuy rất lớn, nhưng lại chỉ có một, những gì mà mắt chúng ta có thể nhìn thấy, chính là cả thế giới. Cho nên ông nghĩ, trước hết nên trân trọng thật tốt những gì đang có, ông hi vọng cháu cũng sẽ vậy.”

Theo yêu cầu của ông lão, Cổ Thất Hải treo bức tranh mới này lên hành lang. Cổ đang bận rộn, thì một đồng nghiệp ở phòng tranh gọi cô: “Thất Hải, có người đến tìm em này.”

Cổ Thất Hải treo xong tranh, đang muốn nhảy xuống khỏi thang, thì lại thấy một bàn tay vươn ra từ phía sau đỡ cô.

Cổ Thất Hải có chút ngạc nhiên, “Hà Diễm? Sao anh lại tới đây?”

“Anh vừa có chút việc đi qua đây, nên muốn ghé

qua gặp em.” Hà Diễm duỗi bàn tay ra, “Nắm tay anh, anh đỡ em xuống.”

Cố Thất Hải đặt tay lên, anh đột nhiên nắm chặt lấy, nhìn qua, bàn tay Hà Diễm so với những nam sinh bình thường khác có vẻ gầy yếu hơn một chút, có điều vẫn rất dễ dàng nắm trọn lấy bàn tay cô.

Trong kí ức thanh xuân vô vị của Cố Thất Hải, cô đã từng nắm tay ba người đàn ông: cha, Mã Tu Hòa, Hà Diễm. Tên của ba người này, không ngừng quanh quẩn trong lòng cô. Một người vĩnh viễn không thể quên, một người khiến cho cô buồn vui lẫn lộn. Một người... lúc này đang nắm tay cô.

Cô xuống khỏi thang xong, Hà Diễm cũng không buông tay cô ra ngay, cô nhìn chăm chăm anh một lúc lâu thì anh mới cười cười buông ra.

“Anh còn nghĩ chỉ cần da mặt dày một chút thì vẫn có thể nắm tay em tiếp.”

Cố Thất Hải dẫn Hà Diễm tới phòng trà, Hà Diễm đi

theo cô, không chút do dự mở miệng: “Thất Hải, thật ra anh đến đây để nghe câu trả lời của em.”

Cố Thất Hải im lặng, hít vào một hơi thật sâu.

Cô nói: “Em đã suy nghĩ rất kĩ rồi, Hà Diễm, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em không muốn chuyển nhà.”

Hà Diễm rút cuộc không thể thoái mái được nữa, anh cố chấp, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi tiếp: “Mã Tu Hòa tốt đến vậy sao?”

Cố Thất Hải cũng không biết nên gật đầu hay lắc đầu, cô nghĩ một chút, rồi trả lời thật lòng. “Anh ấy không phải là quá tốt, nhưng đó là người mà em thích.”

“Cho dù... Anh ta không thích em? Nếu về sau anh ta có người yêu, em vẫn tiếp tục đứng bên cạnh anh ta, tự rước lấy bực mình?”

Cố Thất Hải sao lại không rõ với tướng mạo, tuổi tác, sự lịch lãm của Mã Tu Hòa, cuối cùng cũng sẽ có một người lý tưởng để bầu bạn, cùng xây dựng gia đình, sinh con đẻ cái. Mà cô và Mã Tu Hòa mới làm bạn với

nhau vài tháng nay, sông chỉ cách nhau một bức tường, nhưng bọn họ lại tạo ra một khoảng cách thích hợp giữa hai người. Bọn họ đã từng cứu nhau, đang có thiện cảm với nhau, trước mắt bọn họ mới chỉ có thể thấy mặt tốt của đối phương. Cả đời, Cố Thất Hải còn chưa từng nghĩ xa đến vậy, mà giờ khắc này cô lại hiểu được đáp án.

Cố Thất Hải nhẹ giọng nói: “Tới lúc nào đó, em sẽ rời đi. Nhưng lúc này, mỗi giây, mỗi phút, em chỉ muốn dùng ánh mắt của mình để nhìn theo anh ấy.”

Thế giới tuy rằng rất lớn, nhưng lại chỉ có một, những gì mà mắt chúng ta nhìn thấy chính là cả thế giới.

Rõ ràng vẫn còn chưa đi đến điểm cuối cùng, sao cô có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Cô kiên quyết như vậy, cho dù từng bị dao động bởi sự thâm tình của Hà Diễm, nhưng lòng của cô vẫn luôn hướng về Mã Tu Hòa.

Hà Diễm hiểu được điểm này, có chút đau lòng, nhưng vẫn đến cạnh cô, lúc này ánh mắt cô không hề né

tránh anh.

“Chỉ cần em muốn, em vẫn luôn có thể quay đầu nhìn anh.” Anh nói.

Cố Thất Hải lắc đầu, “Cảm ơn anh đã nói thích em, khoảnh khắc ấy em thật sự rất vui.”

Hà Diễm rời đi.

Cố Thất Hải một mình đứng ở phòng trà, cổ họng có chút khát, cô rót cho mình một chén nước, uống một hơi cạn sạch, nhưng nỗi đau trong lòng kia vẫn không hề giảm đi chút nào.

Đồng nghiệp ở phòng vẽ tranh cũng bước vào phòng trà, thấy Cố Thất Hải đang đứng ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi: “Sao vẫn còn ở đây? Không phải là đã nói có người tìm em sao?”

Cố Thất Hải không hiểu, “Cậu nam sinh vừa rồi chẳng phải đã rời đi rồi sao?”

“Nói gì thế, đến tìm em là một cô gái, ăn mặc rất đẹp. Tôi định đưa cô ấy đến phòng trà đợi em, nhưng vừa rồi phòng trà có người, nên tôi đưa cô ấy sang phòng bên cạnh.” Người đồng nghiệp kia nói xong, liền ngó qua phòng bên cạnh, “Nhìn xem, người ta vẫn còn ở đây chờ em đây.”

Cố Thất Hải cũng đi qua bên đó, một bóng người xinh đẹp đang ngồi trên ghế, đôi chân thon dài vắt chéo nhau, dường như chứng minh rằng cô ấy đã đợi rất lâu rồi.

Trước ánh mắt mang theo nét cười của Viên Từ Lâm, lòng Cố Thất Hải khẽ lộ bộ một tiếng.

Vì phòng vẽ tranh vẫn còn đang trong giai đoạn sửa lại bố cục, hơn nữa ở nơi này vẫn khá yên tĩnh, nên cũng không cần để ý đến chuyện tiếng động ở phòng này làm ảnh hưởng đến phòng bên cạnh, nên trước khi xác định được bố cục rõ ràng, giữa hai phòng học cũng chỉ có một tấm bình phong để ngăn cách.

Từ nụ cười thích thú của Viên Từ Lâm, Cố Thất

Hải liền hiểu ra, đoạn đối thoại với Hà Diễm khi nãy đã không còn là bí mật riêng của hai người nữa rồi.

Viên Từ Lâm nói: “Tôi nghe nói cô làm việc ở đây, nhân tiện muốn ghé qua nhìn một chút, không ngờ.... Lại nghe được một đoạn hội thoại rất thú vị.”

Cố Thất Hải bình tĩnh nhìn cô ta: “Vết thương của cô sao rồi?”

Viên Từ Lâm vươn tay ra, tuy rằng đã tháo băng, nhưng miệng vết thương trong lòng bàn tay vẫn có thể nhìn rõ. Để cho Cố Thất Hải nhìn rõ xong, cô ta thu tay lại, hôn vào lòng bàn tay mình một cái.

“Cố Thất Hải, tôi là một người thù rất dai.” Viên Từ Lâm chỉ vào bên má phải của mình, Cố Thất Hải lúc này mới để ý, lớp phấn trang điểm của cô ta hôm nay dường như dày hơn lúc trước rất nhiều, “Cái tát kia, vết thương trên tay tôi, còn cả chỗ tóc bị đứt của tôi nữa, tôi đều có thể nghe lời Mã Tu Hòa mà không truy cứu đến. Nhưng mà, tôi nghĩ, sẽ luôn luôn có người thay tôi đòi lại công bằng.”

“Cô có ý gì?”

Viên Từ Lâm không đáp lại, ngược lại lại nhắc đến một đề tài khác, “Vừa rồi tôi ngồi ở đây, nghe được cô nói với nam sinh kia rằng cô sẽ không buông tha Mã Tu Hòa.”

Cố Thất Hải坦然 nhiên đáp: “Đó là chuyện của tôi.”

“Xem ra lúc trước là tôi nghĩ sai rồi, tôi còn nghĩ cô là một cô bé thông minh, biết khó mà lui chứ.” Viên Từ Lâm ra vẻ thất vọng nói. “Ngày đó cô cũng thấy đấy. Ở thời điểm mấu chốt, người Mã Tu Hòa để ý đến nhất chính là tôi.”

“Tất nhiên là anh ấy sẽ để ý đến cô.” Cố Thất Hải không đồng tình. “Bây giờ người ủy thác anh ấy là cô, mà người bị thương cũng là cô.”

Viên Từ Lâm mất hứng nheo mắt lại, “Chuyện gì có thể khiến cô tự tin như vậy? Cô dùng não của cô mà nghĩ xem, bản về vẻ ngoài, thân phận, địa vị, tôi thừa sức để xứng với Mã Tu Hòa, anh ấy là người thông

minh, đương nhiên sẽ chọn thứ có lợi cho mình. Mà cô, cô có gì để đấu với tôi nào?”

Viên Từ Lâm bước đến trước mặt Cố Thất Hải, khoảng cách giữa hai người rất gần, mà Viên Từ Lâm lại đi giày cao gót, hồng hách nói với Cố Thất Hải: “Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, trên thế giới này, chỉ có tôi mới là người xứng với Mã Tu Hòa nhất.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit + Beta: An Dung NiCổ Thất Hải không có cách nào bỏ qua những lời nói của Viên Từ Lâm.

Không phải là mấy lời khiêu khích của cô ta, mà là câu “Sẽ luôn luôn có người thay tôi đòi lại công bằng.”

Viên Từ Lâm nói rất chắc chắn, giống như sắp có chuyện mà cô không bao giờ ngờ tới sắp diễn ra vậy.

Cổ Thất Hải nhớ lại tin tức trên báo về Viên Từ Lâm ngày đó Hà Diễn đưa cho cô xem, lúc ấy, lực chú ý của cô khi ấy toàn bộ đều đặt lên ảnh chụp của Mã Tu Hòa và Viên Từ Lâm, về phần nội dung bản tin thậm chí cô còn không nhìn qua. Hơn nữa mấy hôm trước máy tính của cô đã được đem đi sửa, cô lại càng không lên mạng xem tin tức.

Cố Thất Hải vội vàng lấy di động ra, lên mạng tìm tên Viên Từ Lâm, mà trời lại giống như muốn đối nghịch với cô, hôm nay tốc độ mạng di động lại cực kì chậm, cô nhìn chằm chằm không chớp mắt vào màn hình, tốc độ mạng vẫn chạy rì rì như cũ.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Tiêm Tiêm.

Tiêm Tiêm vừa thấy cô nghe máy liền nói: “Chị Thất Hải, em đã hạ quyết tâm rồi, em muốn đến biệt thự của Viên gia, bây giờ em sẽ tự mình đến tìm Viên Từ Lâm, nói lý với cô ta.”

Cố Thất Hải cố gắng khuyên nhủ Tiêm Tiêm: “Mã Tu Hòa đã nói với chị, anh ấy sẽ giúp em lấy lại di vật của mẹ em về, em đừng làm chuyện bốc đồng.”

“Không, chị Thất Hải, em không chỉ muốn cầm di vật của mẹ em về.” Dường như nhớ lại chuyện không vui, giọng Tiêm Tiêm có chút mất bình tĩnh, “Hôm ấy, Viên Từ Lâm nói cha em là “tên nghiện thuốc phiện”, mấy chữ này giống như một con dao cắm vào tim em

vậy, đến tận bây giờ cũng không có cách nào để rút nó ra. Đúng vậy, cha em đã hút thuốc phiện, vì chuyện này mà em đã nhà tan cửa nát, cả em và em trai cũng đều bị mọi người khinh bỉ. Nhưng những người đó đã bao giờ nhìn thấy cha em ở trại cai nghiện bao giờ chưa? Lần trước em đến thăm ông ấy, đúng lúc ông lên cơn nghiện. Dáng vẻ liều mạng chịu đựng đến căn nát cả hai môi của ông ấy cực kì khỗ sở. Những nhân viên ở đó có nói cho em biết, cha em đã thực sự hối cải, để có thể trở lại làm người lương thiện, ông ấy đã thực sự cố gắng, giờ đã trở thành tấm gương cho cả nơi đó ngưỡng mộ. Nhưng vì sao tất cả mọi người lại chỉ nhớ đến lỗi lầm của cha em? Chị Thất Hải, cứ coi như em là một đứa tùy hứng đi sờ sừng trâu đi. Chuyện này em không thể nhịn nổi được. Viên Từ Lâm là thiên kim tiểu thư thì sao? Vì gia đình của em, em nhất định phải đi.”

“Tiêm Tiêm, trước mắt em đừng qua đó, chúng ta nói chuyện lại một chút được không?”

“Chị đừng khuyên ngăn em, em gọi cho chị, vì chị là người em tin tưởng nhất sau người nhà của em. Em không cần chị phải ủng hộ, nhưng em không muốn lừa

gạt chị điều gì.” Tiêm Tiêm hít hít mũi, nhẹ giọng nói:
“Xin lỗi chị Thất Hải.”

Điện thoại bị cúp.

Cô cố gắng gọi lại cho Tiêm Tiêm, nhưng số điện thoại của cô bé vẫn luôn ở trạng thái máy bận.

Cố Thất Hải đang vội muốn chết, đúng lúc này màn hình di động lại hiện lên tin tức mà cô đang đợi. Kết quả đầu tiên tìm thấy được là dòng chữ vô cùng nổi bật “Vụ án người hâm mộ liên tục ra tay giết người.”

Cố Thất Hải nhận vào xem, đọc được ba vụ án về việc người hâm mộ tiếp cận và sát hại các nạn nhân, cô càng xem càng thấy sợ hãi. Còn chưa đọc hết bài báo, cô không chịu được lại gọi điện cho Tiêm Tiêm, nhưng điện thoại Tiêm Tiêm đã tắt.

Cố Thất Hải nghĩ đến việc Tiêm Tiêm có thể vì chuyện này mà gặp nguy hiểm, hốc mắt liền đỏ lên. Cô cố gắng hết sức để làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, lúc này nếu nhớ kỹ lại, vẫn có thể phát hiện ra một ít

manh mối hữu dụng. Tiêm Tiêm ngay từ đầu đã nói, cô ấy sẽ đến tìm Viên Từ Lâm để nói lý lẽ, cô ấy đã đang đến biệt thự của Viên gia rồi, hay nói cách khác thì cô ấy đang trên đường đến biệt thự Viên gia.

Vậy thì Tiêm Tiêm đến đó bằng cách nào? Đầu tiên, Tiêm Tiêm không có phương tiện giao thông, mà khi nói chuyện điện thoại, xung quanh Tiêm Tiêm rất yên lặng, như vậy chắc chắn không phải là ở xe buýt luôn ồn ào rồi.... Đúng rồi, khi Tiêm Tiêm nức nở, Cố Thất Hải còn loáng thoáng nghe được giọng nữ rất máy móc.

Hệ thống dẫn đường!

Vừa sử dụng hệ thống dẫn đường, lại là phương tiện rất yên tĩnh, rất có thể đó chính là xe taxi!

Đáp án Cố Thất Hải càng lúc càng rõ ràng, cô nhả mặt, cố gắng nhớ lại địa điểm hệ thống kia nói....

“Phố Liên Ngọc”

Ba chữ này đột nhiên hiện ra trong đầu Cố Thất Hải, khi có được đáp án, Cố Thất Hải còn có chút bất ngờ.

Phố Liên Ngọc là khu phố biệt thự giàu nhất thành phố, rất nhiều danh nhân nổi tiếng đều có biệt thự ở đó.

Lấy thân phận và địa vị của Viên gia, ở nơi đó là hoàn toàn phù hợp.

Cố Thất Hải không chậm trễ, đứng dậy đi tìm tung tích của Tiêm Tiêm.

Phố Liên Ngọc ở hướng Bắc của thành phố Hương, đường đến tương đối xa, vì những người ra vào nơi này toàn là những kẻ có tiền, có địa vị nên dọc đường đi có rất ít xe cộ, khung cảnh hoang vắng. Khi Cố Thất Hải đến được phố Liên Ngọc thì đã là một giờ sau.

Trong lúc đi, Cố Thất Hải đã từng nghĩ đến chuyện báo cảnh sát, nhưng trước mắt lại không có bằng chứng nào chứng minh Tiêm Tiêm đang gặp nguy hiểm, nên chuyện này cuối cùng cô vẫn gạt sang một bên.

Vì thời gian giao ca của tài xế taxi sắp đến, hơn nữa lại không thể đi tiếp được nữa, nên tài xế liền đưa Cố

Thất Hải đến cổng vào phố Liên Ngọc liền rời đi. Nhìn thấy sườn núi cao, dài dường như đến vô tận, lại nhìn sắc trời đang tối dần, Cố Thất Hải nghĩ đến Tiêm Tiêm, rồi khẽ cắn môi tiếp tục tiến về phía trước.

Cố Thất Hải vừa đi, vừa gọi tên Tiêm Tiêm, nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng xào xạc của lá cây, tiếng quạ kêu.

Trước khi đến phố Ngọc Liên này, Cố Thất Hải không hề chuẩn bị thứ gì để mang theo, một buổi leo lên sườn núi lớn như vậy, rất nhanh chóng đã tiêu hao hết thể lực của cô. Mặc dù giờ đang là mùa đông, nhưng người cô vẫn ướt đầm mồ hôi, cô cảm thấy miệng khô rát, bụng lại đói, thậm chí ý thức còn có chút mơ hồ. Nhưng cô lại không hề lùi bước, trước khi xác định được Tiêm Tiêm có gặp nguy hiểm hay không, cô không dám chậm trễ dù chỉ là một giây.

“Tiêm Tiêm....”

Cố Thất Hải gọi lớn, cổ họng cô khô rất dường như sắp bốc cháy. Cô đi về phía trước vài bước, đột nhiên nhìn thấy trong bụi cỏ dường như có gì đó bất thường.

Cô bước nhanh về phá đó. Trong bụi cỏ có một chiếc giày lộ ra ngoài. Cô nhận ra đó là giày mà Tiêm Tiêm hay đi. Cô gạt cỏ ra, quả nhiên là Tiêm Tiêm đang nằm trong đó, hai mắt nhắm lại không nhúc nhích.

Cố Thất Hải ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào mặt Tiêm Tiêm, gọi cô bé vài tiếng. Tiêm Tiêm tuy còn thờ, nhưng vẫn còn bất tỉnh.

Cố Thất Hải run rẩy lấy điện thoại di động ra, nhưng tay cô lại cứng lại, mất một lúc mới có thể gọi điện thoại cho cảnh sát, đang định nói chuyện, một dòng điện mạnh đột nhiên đánh vào lưng cô, chỉ trong nháy mắt, cô liền mất đi ý thức.

Sau chuyện ồn ào của Viên Từ Lâm và Tiêm Tiêm, Mã Tu Hòa vẫn luôn tranh thủ làm việc từng giây từng phút một để có thể thu hẹp được phạm vi nghi phạm.

Theo bản phân tích các chứng cứ, người hâm mộ là một người đàn ông cao mét tám, dáng người vạm vỡ,

tính cách khá mạnh dạn, tâm tư kín đáo, nghề tự do (vì có rất nhiều thời gian để bám theo Viên Từ Lâm).

Những người trong thành phố phù hợp với các điều kiện trên, nói nhiều cũng không nhiều, ít cũng không ít, Mã Tu Hòa lọc ra từng người, từng người một, nhưng vẫn không thể giải quyết được vấn đề gì.

Qua mấy ngày liên tục điều tra với cường độ cao, ngay cả Phó Cảnh Diệu cũng không chịu được, dùng thân phận đồng nghiệp kiêm bạn tốt của mình, khuyên Mã Tu Hòa trở về nghỉ ngơi một tối. Mã Tu Hòa cũng rất rõ ràng về tình trạng của cơ thể mình, anh làm việc nhanh như vậy, ngoài chuyện phá án, còn là vì một người khác nữa.

Khi Mã Tu Hòa trở lại nhà trọ, trời cũng đã gần sáng, trước khi mở cửa, dù biết bản thân chuyện gì cũng sẽ không thấy, nhưng anh vẫn theo bản năng nhìn về cửa nhà hàng xóm.

Muốn gặp mặt một người luôn né tránh mình, thì ra khó đến như vậy.

Mã Tu Hòa thở dài một hơi, vừa muốn bước vào nhà, đột nhiên nhận ra có điều gì đó khác thường.

Anh lại đi ngược đến trước cửa nhà Cổ Thất Hải, ngồi xỏm xuống, dưới khe cửa nhà Cổ Thất Hải không có bất kì tia sáng nào.

Cổ Thất Hải chuyển đến đây đã được nửa năm, hơn nữa trước kia anh cũng đã vào nhà cô mấy lần, anh biết đại khái cô có chút sợ bóng tối, dù là mới chạng vạng cô cũng sẽ bật hết đèn trong nhà, dù là đi ngủ cũng không tắt. Tối hôm nay đột nhiên lại không bật đèn? Nói cách khác, cô ấy hiện tại đang không ở nhà? Đã trễ thế này, cô không ở nhà mà lại đi đâu?

Lấy hiểu biết của Mã Tu Hòa đối với Cổ Thất Hải mà nói, quy luật sinh hoạt và nghỉ ngơi của cô rất đơn giản, bình thường sẽ không bao giờ ngủ qua đêm bên ngoài, bạn bè ở thành phố Hương của cô dường như cũng không nhiều, rốt cuộc là có chuyện gì khiến cô không trở về nhà được?

Mã Tu Hòa không ngừng gọi điện cho Cổ Thất Hải,

nhưng điện thoại của cô vẫn luôn không có tín hiệu.

Mã Tu Hòa lấy chìa khóa nhà của Cố Thất Hải ra, mở cửa. Đại não của anh rất nhanh nghĩ ra vài tình huống khác nhau, nếu Cố Thất Hải đang ở nhà, dù bị cô đánh, mắng, hay ghét bỏ cũng không sao chỉ cần cô bình yên là đủ rồi. Mà điều anh không mong muốn nhất chính là... Cô thật sự không có nhà...

Giờ phút này, Mã Tu Hòa mới thật sự cảm nhận được, điều đáng sợ hơn cả việc đối mặt với những tên tội phạm hung ác nhất, chính là người quan trọng nhất của anh gặp nguy hiểm, mà anh lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí còn không thể ở gần để giúp đỡ cô.

“Cố Thất Hải.”

Mã Tu Hòa gọi to một tiếng, đồng thời bật đèn lên, căn nhà trong chốc lát liền sáng bừng lên, nhưng đáp lại anh cũng chỉ là âm thanh tĩnh lặng tuyệt vọng.

Vừa lúc đó, chuông di động của anh vang lên. Người gọi đến không phải là Cố Thất Hải mà anh vẫn

mong chờ, mà là Phó Cảnh Diệu.

Mã Tu Hòa hiểu rõ, vào lúc này mà Phó Cảnh Diệu còn gọi cho anh, một là vì án kiện có tiến triển, hai là....

Anh chưa từng khẩn trương nhận điện thoại như lúc này.

“Tu Hòa, đồng nghiệp trước kia tôi phải đi bảo vệ Tiêm Tiêm mới báo cáo lại, Tiêm Tiêm.... Mất tích rồi.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bằng Mọi Giá

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Chưa đến sáu giờ sáng, Hà Diễm vẫn còn đang trong mộng đẹp thì đã bị cha

Hà đang chuẩn bị ra ngoài tập dưỡng sinh gọi dậy.

“A Diễm, ngoài cửa có một người đàn ông tìm con, họ Mã, con có quen

không?”

Hà Diễm nhú mắt, trở mình. “Ai?”

“Hình như tên là... Mã Tu Hòa.”

Hà Diễn ngăn người nhìn cha Hà, sau đó bật mạnh dậy. “Cha, cha nói thật

sao?”

“Lừa con làm gì? Cha còn đang bận đi tập dưỡng sinh nữa. Người đàn ông

họ Mã kia hình như đến tìm con có việc gấp lắm, cha thấy giờ mới là sáng

mùa đông mà khi anh ta chạy đến, đầu còn đầy mồ hôi...”

Hai phút sau, Hà Diễn nhanh chóng thay lại bộ quần áo tử tế đi ra, thấy Mã

Tu Hòa đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có vẻ tệ.

Mã Tu Hòa vừa mở miệng liền hỏi: “Cậu có biết Cố Thất Hải đang ở đâu

không?”

Hà Diễn nghe xong, liền có cảm giác không đúng:

“Cô ấy đã xảy ra chuyện

gì sao?”

“Cả đêm qua cô ấy không về nhà, điện thoại cũng không liên lạc được.”

“Sao có thể?” Hà Diễm dường như nghe thấy trong lòng mình có tiếng lộp

bộp.

“Cô ấy không giống loại người tùy hứng, hay là cô ấy đến thăm họ hàng

hay bạn bè thân thiết nào đấy?”

“Cô ấy ở thành phố Hương không có bạn bè nào thân thiết, người ở khu trọ

nói lúc chạng vạng hôm qua có thấy cô ấy vội vã rời nhà đi. Tôi cũng đã thử

đến phòng tranh hỏi qua, đồng nghiệp ở phòng vẽ của cô ấy nói hôm qua cô ấy

ngủ làm, nên cũng không rõ tình hình của cô ấy ra sao, người quen của cô ấy,

người có thể tìm được tôi cũng đều tìm rồi, sớm như vậy mà đã đến tìm cậu,

cũng là muốn xem cậu có manh mối gì về chỗ ở của cô ấy hay không?”

“Xin lỗi, tôi cũng không biết gì.”

Mã Tu Hòa nghe vậy có chút chán nản, lúc này điện thoại của anh vang

lên, là Phó Cảnh Diệu gọi đến, sau khi phỏng đoán Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm

cùng nhau mất tích, anh đã gọi ngay cho Phó Cảnh Diệu, bảo Phó Cảnh Diệu

điều tra việc Cố Thất Hải mất tích từ các phương

điện khác.

“Tu Hòa, tôi đã điều tra thông tin ghi chép các cuộc gọi điện thoại của Cố

Thất Hải, chàng vạng hôm qua, Cố Thất Hải đã gọi cho Tiêm Tiêm nhiều lần

nhưng không có ai nghe máy, mà cuộc gọi có người nghe cuối cùng của cô ấy

là vào đêm, gọi đến đồn cảnh sát.” Phó Cảnh Diệu nói nhanh. “Tôi hỏi qua

đồng nghiệp trực điện thoại, đại khái tầm lúc bảy giờ tối qua, bọn họ đứng là

đã nghe điện thoại báo nguy của Cố Thất Hải, nhưng sau khi nghe máy, thì

đầu bên kia lại không nói gì, cho nên lúc ấy bọn họ chỉ coi đó là cuộc gọi quấy

rầy mà thôi. Tu Hòa, chuyện đến nước này, tôi cũng

không có cách nào khác

mà đưa ra phỏng đoán xấu nhất, Cố Thất Hải đêm qua có lẽ đã gặp chuyện gì

đó, đang muốn báo công án để được giúp đỡ thì ngoài ý muốn bị ngăn lại...”

Hà Diễm đứng trước mặt Mã Tu Hòa, tuy anh không nghe được nội dung

cuộc gọi của Phó Cảnh Diệu, nhưng anh vẫn luôn để ý đến sắc mặt càng lúc

càng xấu đi của Mã Tu Hòa.

Hà Diễm hỏi: “Sao rồi? Là tin về nơi Cố Thất Hải đã ở lại sao?”

Mã Tu Hòa lắc đầu nói: “Bạn ở cục cảnh sát nói cho tôi biết, đêm qua Cố

Thất Hải từng gọi đến cục cảnh sát, nhưng sau khi bắt máy, đầu bên kia lại im

lặng.”

“Báo nguy? Chẳng đó lúc ấy cô ấy gặp nguy hiểm?”

Kinh nghiệm cho Mã Tu Hòa biết, Hà Diễm đã đoán đúng, nhưng câu trả

lời ấy, lúc này lại trở nên cực kì khó khăn.

Hà Diễm mất bình tĩnh đi qua đi lại vài bước, đột nhiên nhớ đến tiêu đề của

một trang tin tức liên quan đến Viên Từ Lâm....

“Không phải là tên sát nhân ‘người hâm mộ’ kia ra tay với cô ấy chứ?”

“Tạm thời lúc này vẫn chưa thể xác định được.” Mã Tu Hòa thấp giọng nói

thêm

“Nhưng tôi hi vọng là không phải.”

Hà Diễn dùng sức túm lấy cổ áo Mã Tu Hòa, mà anh cũng không hề né

tránh.

“Nếu không phải do anh, có lẽ cả đời cô ấy cũng sẽ không phải đối mặt với

một tên sát nhân biến thái như vậy, là chính tay anh mang phiền toái này đến

phiền phức khác đến cho cô ấy! Dù cho anh ở cùng một chỗ với người phụ nữ

khác, chúng tôi cũng chỉ cần đứng cạnh anh, nhìn anh, nhưng vì sao mà anh

không thể bảo vệ tốt cô ấy?” Tính cách Hà Diễn luôn ôn hòa, có lẽ cả đời này,

anh chưa từng tức giận lớn như vậy, anh hận Mã Tu Hòa, hận không thể đánh

đổi tất cả mọi thứ của mình để đổi lại cho Cố Thất

Hải có thể bình yên trở về,

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ tình nguyện đi tìm cái chết,
chứ không muốn cô ấy vì

tôi mà gặp nguy hiểm.”

Mã Tu Hòa nhìn Hà Diễm, nói từng từ một, “So với
cậu, tôi càng không

muốn.”

Anh gạt đôi tay Hà Diễm trên cổ mình xuống, “Dù
bằng giá nào đi chăng

nữa, tôi cũng nhất định sẽ đưa cô ấy trở về.”

—

Dù Phó Cảnh Diệu đã cho người đi điều tra manh
mối về chuyện của Tiêm

Tiêm, nhưng Mã Tu Hòa vẫn quyết định tự mình

đến nhà Tiêm Tiêm một

chuyến.

Nhà của Tiêm Tiêm nằm ở vị trí rất hẻo lánh, Mã Tu Hòa phải mất một thời

gian khá khá mới có thể tìm được vị trí cụ thể.

Anh vỗ vỗ cánh cửa sắt cũ rỉ, gọi vào trong mấy tiếng, thì thấy cánh cửa

mở ra một khe nhỏ, một cái đầu nhỏ rụt rè nhìn ra.

“Mã tiên sinh?”

Dù Mã Tu Hòa và gia đình Tiêm Tiêm gặp mặt rất ít, nhưng Mã Tu Hòa

vẫn nhận ra, đây là em trai đang học tiểu học của Tiêm Tiêm.

May mà em trai Tiêm Tiêm rất tin tưởng Mã Tu Hòa, sau khi biết được Mã

Tu Hòa sẽ giúp tìm chị gái về, dù Mã Tu Hòa hỏi chuyện gì, cậu bé cũng thành

thật trả lời hết.

“Chị nói, chị ấy nhất định sẽ đi tìm cái người không chịu trả di vật của mẹ

đề tính sổ.”

Mã Tu Hòa biết người trong lời nói của em trai Tiêm Tiêm chính là Viên

Từ Lâm.

Thì ra Tiêm Tiêm sớm đã biết cảnh sát phái người âm thầm bảo vệ cô,

nhưng vì để tránh việc cảnh sát ngăn không cho cô tìm Viên Từ Lâm tính sổ,

chạng vạng hôm qua, Tiêm Tiêm đi làm về xong, vẫn giả bộ như đang ở nhà,

nhưng thực ra, nhân lúc cảnh sát không để ý, cô đã

giả làm nhân viên vệ sinh

lén đi ra ngoài. Sau đó liền mất tích.

Cho dù có tức đến mức nào đi chăng nữa, Mã Tu Hòa cũng cho rằng Tiêm

Tiêm sẽ không tự nhiên mà bỏ lại em trai của mình mà mất tích một buổi tối,

chỉ sợ tình trạng hiện tại đúng như Mã Tu Hòa lo lắng, người hâm mộ đã

chứng kiến quá trình tranh chấp, cũng như làm bị thương Viên Từ Lâm của

Tiêm Tiêm, cô bé mất tích chắc chắn người hâm mộ kia không tránh khỏi có

liên quan.

Mà xét theo quan hệ của Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm, có lẽ khi Tiêm Tiêm

bắt đầu đi tìm Viên Từ Lâm để tính sổ, cô bé đã gọi cho Cố Thất Hải, thẳng

thần nói hết những chuyện mình đang muốn làm ra.

Mà Cố Thất Hải tính tình lương thiện, sẽ vì ngăn cản Tiêm Tiêm mà chạy

đến chỗ cô bé, nhưng đúng lúc ấy lại bắt gặp người hâm mộ đang ra tay với

Tiêm Tiêm, vì thế bàn tay ma quỷ của người hâm mộ lại duỗi về phía Cố Thất

Hải....

Mã Tu Hòa mới đầu chỉ là phỏng đoán như vậy, bên Phó Cảnh Diệu lại có

tin mới, Phó Cảnh Diệu đích thân đến công ty taxi kiểm tra, vì đường đến phố

Liên Ngọc rất xa, lại vắng vẻ nên có hai tài xế đến phố Liên Ngọc lúc chạng

vạng tối qua lần lượt có ấn tượng với Tiêm Tiêm và Cổ Thất Hải, từ đó giả

thiết Cổ Thất Hải và Tiêm Tiêm cùng gặp nạn ở phố Liên Ngọc lại càng chắc

chắn hơn.

Mã Tu Hòa đã tiếp xúc với nhiều vụ án tàn nhẫn như vậy, nhưng giờ phút

này mới thực sự cảm nhận được, cái gì gọi là cảm giác càng tới gần sự thật, lại

càng cảm thấy đau khổ.

Mã Tu Hòa nhanh chóng đến biệt thự Viên gia ở phố Liên Ngọc, khác với

khi bị thương, sắc mặt Viên Từ Lâm đã tốt hơn nhiều, còn cách ăn mặc của cô

ta vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

“Đúng như anh nói, cái cô nữ sinh tên Tiêm Tiêm kia lúc chạng vạng hôm

qua đúng là có tìm đến em, em để cho cô ta điều dưỡng oai ở cửa một lúc,

ừm, chắc tầm khoảng mười phút đi, sau đó thấy phiền quá nên gọi người đến

đuổi cô ta về.” Viên Từ Lâm bình tĩnh nói, “Nhưng mà em không gặp Cố Thất

Hải.”

Theo cách nói của Viên Từ Lâm, sau khi rời khỏi biệt thự Tiêm Tiêm mới

bị người hâm một bắt đi, mà Cố Thất Hải nghe tin rồi chạy đến cũng đúng lúc

lại chứng kiến một màn như vậy...

Viên Từ Lâm để ý thấy khuôn mặt đẹp trai của Mã Tu Hòa có chút tái đi,

đoán già đoán non hỏi, “Không phải là..... Cố Thất Hải gặp chuyện chứ?”

Mã Tu Hòa yên lặng coi như đã cho cô ta đáp án:
“Là người hâm mộ làm
sao?”

“Có thể.” Mã Tu Hòa nhìn bốn phía, quả nhiên như lời Phó Cảnh Diệu nói

lúc trước, phố Liên Ngọc rộng lớn như vậy, nhưng dọc đường lại không hề có
chiếc camera nào.

Viên Từ Lâm đã tinh ý nhận ra Mã Tu Hòa đang muốn tìm gì, “Không cần

tìm, dù phố Liên Ngọc có lắp camera đi chăng nữa, thì cũng chỉ là để trang trí,

không có chức năng quay phim, chụp ảnh gì đâu.”

“Vì sao? Nếu có thể ở phố Liên Ngọc, chút tiền để trang bị thiết bị an ninh

như vậy chẳng phải không hề đáng bận tâm đối với những người như cô sao?

Vũ sao lại để ý đến nó như vậy?”

“Đương nhiên vấn đề không phải ở tiền. Mà là ở thân phận.” Viên Từ Lâm

nói, “Càng là người ở đỉnh kim tự tháp, cuộc sống của họ lại càng không cần

đến ánh sáng, bí mật là điều quan trọng hơn tất cả.”

Mã Tu Hòa lạnh lùng hỏi: “Cho dù phải trả giá bằng cả tính mạng?”

Viên Từ Lâm nở nụ cười sâu xa, đáp án đã rõ ràng.

Mã Tu Hòa không thể đồng tính với chuyện này.

Có những lúc, vì có loại người ôm quan điểm vô vị

này tồn tại, nên khiến

cho một vụ án mãi mãi không thể sáng tỏ được, mà
một mạng sống cũng cứ

như vậy mà mất đi.

Những người ‘vô tội’ đó, còn khiến người khác cảm
thấy tức giận hơn cả

những tên tội phạm.

Viên Từ Lâm nhìn Mã Tu Hòa đang yên lặng không
nói gì, hơi thở của anh

có vẻ còn gấp hơn trước, cô vốn luôn không kiên
nê gì, đột nhiên không dám

lại gần anh nữa.

Cố Thất Hải, vì sao cô được Mã Tu Hòa chú ý đến
hết lần này đến lần

khác?

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit + Beta: An Dung NiĐau!

Cố Thất Hải cảm thấy toàn thân lúc này chỉ có duy nhất loại cảm giác này.

Hoàn cảnh xung quanh cô chỉ toàn là bóng đêm, không có một ánh đèn, không có bất kì âm thanh nào, không khí cũng khá nóng, cô còn cảm giác được quần áo của mình nhơm nhóp, dính chặt vào người, cô cũng không biết rốt cuộc là do mồ hôi hay là máu nữa.

Cố Thất Hải thử bò về phía trước một chút, lập tức cơn đau lại ập đến khiến cô không còn chút sức lực nào.

Cô khàn khàn lên tiếng: “Tiêm Tiêm...”

Nghe thấy phía trước loáng thoáng có tiếng động,

Cố Thất Hải lại hỏi một câu: “Tiêm Tiêm... Là em sao?”

Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói nức nở của Tiêm Tiêm: “Chị Thất Hải, là tại em làm liên lụy đến chị ...”

Cố Thất Hải nghe xong liền cảm thấy rất khó chịu, nhưng vào lúc này, dù khó chịu thì cũng vô ích.

Sau khi tìm thấy Tiêm Tiêm đang ngất xỉu trong bụi cỏ ở phố Liên Ngọc, Cố Thất Hải ngay lập tức cảm điện thoại lên gọi cho cảnh sát, nhưng bất ngờ bị tập kích, khi cô tỉnh lại thì đã thấy mình và Tiêm Tiêm đang ở trong căn phòng tối này rồi.

Người hâm mộ.

Cố Thất Hải nghĩ đến cái tên này, vừa cảm thấy sợ hãi, lại vừa cảm thấy phẫn nộ.

Người này chính là hung thủ mà Mã Tu Hòa đang ráo riết lùng bắt, Cố Thất Hải đã nhìn qua tin tức về những vụ án mạng cực kì bi thảm lúc trước, những người bị người hâm mộ sát hại, khi còn sống đều bị hành hạ rất tàn khốc, cuối cùng vì không chịu đựng nổi mà

chết đi. Khi tỉnh lại, rồi bộ mặt thật sự của người hâm mộ, giây phút đó, Cố Thất Hải liền hiểu ra, rằng cô và Tiêm Tiêm có lẽ thật sự không thoát nổi khỏi số phận xui xẻo lần này rồi.

Không biết có thể xem là trong cái rủi còn có cái may hay không, dù Tiêm Tiêm bị đem đến nơi này cùng một lúc với Cố Thất Hải, nhưng mục tiêu của người hâm mộ lần này hình như lại là Cố Thất Hải, ở trong căn phòng bí mật này đã lâu, nhưng người hâm mộ vẫn như trước không hề ra tay với Tiêm Tiêm, hẳn chỉ trói chặt Tiêm Tiêm ở một bên, sau đó liền tập trung vào việc hành hạ Cố Thất Hải.

Những gì đã phải trải qua ở nơi này, Cố Thất Hải không hề muốn nghĩ lại. Lúc này nỗi đau đớn trên người cô đại khái đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cô, khi người hâm mộ ngược đãi cô, cô đã vài lần cảm nhận thấy bản thân mình đã cận kề bên cái chết rồi, nhưng người hâm mộ lại không hề bỏ qua cho cô như vậy.

Mỗi khi ý thức của cô bắt đầu trở nên mơ hồ, người hâm mộ sẽ lại dùng biện pháp tàn nhẫn, đau đớn hơn để

bắt cô phải tỉnh táo lại.

Cuối cùng, nước mắt của cô không kiềm chế được mà chảy xuống. Trên mặt Cố Thất Hải, tất cả đều là miệng vết thương, mỗi một giọt nước mắt trộn lẫn với máu dường như đều chảy ngược vào tim cô vậy.

Cửa đột nhiên mở ra, đèn cũng được bật lên, trong phòng thoáng chỗ sáng bừng lên.

Cố Thất Hải rất lâu không nhìn thấy ánh sáng, đành phải nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân dần đến gần.

Cố Thất Hải biết, người đang tới là người hâm mộ.

Người hâm mộ thân thiện mở miệng: “Đã chết chưa?”

Cố Thất Hải không đáp lại, một giây sau, thân thể của cô liền bị dùng sức đá mạnh. cô âm thầm kêu đau một tiếng. Thấy đáng vẻ cô chật vật như vậy, người hâm mộ nở nụ cười đắc ý.

“Mày đừng giả chết, nếu không, tao sẽ cho mày sống không bằng chết.” Người hâm mộ đe dọa cô.

Cố Thất Hải cuộn mình trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy. Người hâm mộ thô bạo kéo ngược cô lên, khiến cho vô số miệng vết thương trên người cô lại rách ra, không đợi cô thở dốc, người hâm mộ lấy trong người ra một con dao. Mũi dao lạnh lẽo kề sát cổ của Cố Thất Hải.

“Lúc trước tao cũng làm như vậy, cắt từng chút, từng chút thịt trên đám cặn bã đó ra. Nhìn bọn họ vừa đổ máu, vừa cầu xin tao tha thứ, nhưng sự cầu xin hèn mọn của bọn họ ngược lại lại đòi lấy được cái chết càng thảm hại hơn. Cố Thất Hải, vì mày có thể cứng đầu chịu đựng được lâu như vậy, tao sẽ cho mày một cái ân huệ.”

Người hâm mộ chậm rãi di chuyển dao, nhưng vẫn như cũ không rời khỏi da của Cố Thất Hải, đôi chỗ còn không kiểm soát lực mà khiến cho miệng vết thương đã đóng vảy của cô lại mở ra. “Nghe nói mày rất thích vẽ? Vừa khéo chỗ này của tao có giấy bút.”

Người hâm mộ cầm giấy và bút chì vẽ không khách khí ném thẳng vào mặt Cố Thất Hải. “Tao cho mày vẽ một bức tranh cuối cùng của cuộc đời mày, tao sẽ thay mày đưa nó cho Mã Tu Hòa mà mày yêu quý nhất. Ha ha, không biết Mã thám tử thông minh tuyệt đỉnh sau khi nhìn thấy bức ‘di thư’ của mày thì sẽ có phản ứng như thế nào? Tao rất mong chờ đấy.”

Cố Thất Hải hơi ngắc đầu, mặc dù tầm mắt mờ hồ, nhưng cô vẫn khinh thường nhìn loại người lấy tính mạng và tình cảm của người khác làm trò đùa cho bản thân như tên ‘người hâm mộ’ này.

Người hâm mộ cười đủ xong, lại nhìn về phía Cố Thất Hải, tỏ vẻ kinh ngạc. “Chết rồi, tao lại quên mất không chuẩn bị màu vẽ cho mày rồi, nhưng mà mày lợi hại như vậy, dù dùng loại chất lỏng khác để thay thế màu vẽ chắc cũng có thể hoàn thành bức tranh này chứ?”

Ánh mắt người hâm mộ liền trở nên sắc bén, con dao trên tay hạ xuống, cổ tay Cố Thất Hải ngay lập tức hiện lên một vết thương mới, máu không ngừng chảy ra.

“A!” Tiêm Tiêm ở phía xa nhìn thấy cảnh này, sợ hãi kêu lên.

Cố Thất Hải chỉ liều mạng cắn môi, người hâm mộ dường như không hài lòng với phản ứng này của cô, lại dùng lực để lại một dao nữa trên tay cô.

“Tốt lắm, ‘thuốc màu’ tao đã chuẩn bị xong cho mày rồi đấy, tiếp theo, mày hãy từ từ mà hoàn thành bức ‘di thư’ của mình đi. Nhưng cũng đừng chậm quá, nếu không, tao sợ máu của mày chảy hết, mà bức tranh của mày vẫn chưa hoàn thành được đâu.” Người hâm mộ cười điên cuồng, “Còn nữa, tao cũng tốt bụng nhắc mày một câu, đừng phí công động tay động chân gì lên bức tranh, tao sẽ đích thân kiểm tra, nếu mày còn muốn để cho Mã Tu Hòa nhìn thấy được bức tranh của mày, cứ tự giác mà làm cho tốt.”

Người hâm mộ ném câu này lại xong, liền quay người ra khỏi phòng, bước đi cực kì cao ngạo.

Cánh cửa phòng bí mật đóng chặt lại xong, Tiêm Tiêm ở phía xa mới khóc nức lên “Chị Thất Hải...”

Cố Thất Hải há miệng thở hổn hển, xem trạng thái lúc này của bản thân, hô hấp đã bắt đầu trở nên khó khăn, cô cũng không biết bản thân mình còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa, có lẽ là một giờ sau, hoặc là ngày mai cô sẽ chết. Nhưng cô lại còn quá nhiều điều nuối tiếc, cha mẹ đã ôm hận mà chết của cô, những bức tranh còn dang dở, còn có, phần tình cảm còn chưa kịp nói ra kia nữa.

Mã Tu Hòa.

Chỉ cần nghĩ đến tên của anh, lồng ngực lạnh lẽo dường như ấm áp lên một chút.

Cô từng đồng ý với anh rằng sẽ tặng anh một bức tranh, lời hứa hẹn này, không ngờ sẽ phải lấy cách này để thực hiện.

Cố Thất Hải lau máu và nước mắt trên mặt lên tường, sau đó chậm rãi vươn tay, một lúc sau mới chạm được đến chiếc bút chì mà người hâm mộ ném lại, cô lê người đến bên trang giấy trắng phía trước, hít một hơi, nắm chiếc bút vẽ dính máu trong tay, sau đó run rẩy hạ

nét vẽ đầu tiên xuống.

Khi bức tranh của Cố Thất Hải đến tay của Mã Tu Hòa, máu đã hoàn toàn khô lại trên giấy, trang giấy vẽ màu trắng dường như bị nhuộm hoàn toàn thành màu đen.

Bức tranh này của Cố Thất Hải khi được chuyển phát nhanh đến phòng cảnh sát hình sự, vì phần thông tin người gửi hoàn toàn bị để trống, đội cảnh sát không thể lần ra được manh mối nào. Khi bao giấy vừa mở ra, trong văn phòng, dù là cảnh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm cũng chưa từng thấy qua một ‘bức tranh’ ghê người như thế này.

Vì phần chính của bức tranh đều là dùng máu để tô lên, nên chi tiết và bề ngoài của bức tranh cực kì đơn giản, thậm chí còn có chút cầu thả, ai cũng có thể nhìn ra người vẽ đang trong tình trạng cực kì yếu ớt. Chủ đề bức tranh có thể nhìn ra là ở chạng vạng hoặc trong bối cảnh màu đen, có hai người nắm chặt tay nhau, cùng

bước về phía trước.

Nhưng chỉ có Mã Tu Hòa mới biết được, bức tranh này của Cố Thất Hải chính là vẽ lại cảnh anh và cô dựa vào nhau để vượt qua vụ cháy.

Phía góc phải bức tranh, còn có một lời nhắn nhỏ: “Tu Hòa, em chúc anh may mắn, mãi mãi như ý.”

Thì ra, cùng anh trải qua một màn như vậy, dù là sống chết có nhau, hay là những chi tiết nhỏ trong cuộc sống hằng ngày, tất cả những điều ấy cô đều không quên, đều trân trọng trong lòng.

Sau khi nhận được bức tranh, Phó Cảnh Diệu liền đưa nó cho bộ phận xét nghiệm, rất nhanh đã có kết quả.

Sắc mặt Phó Cảnh Diệu nghiêm trọng báo cho Mã Tu Hòa biết: “Theo kết quả kiểm nghiệm, máu trên đây hoàn toàn khớp với mẫu DNA của Cố Thất Hải, nếu như người bình thường bị chảy nhiều máu như vậy, sau một thời gian, cơ thể sẽ không thể chịu đựng được, hơn nữa

hiện tại chúng ta đã xác định chắc chắn cô ấy đã rơi vào tay người hâm mộ, theo tác phong của người hâm mộ, chỉ sợ....”

Mã Tu Hòa từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào bức tranh máu kia.

Quen biết Mã Tu Hòa lâu như vậy, Phó Cảnh Diệu chưa từng nhìn thấy bộ dạng như thế này của Mã Tu Hòa bao giờ, sau khi Cố Thất Hải mất tích, anh không ngừng tìm kiếm manh mối, dường như không biết mệt là gì. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, khuôn mặt của anh càng lúc càng tiêu tụy. Mà khi bức tranh của Cố Thất Hải đến tay anh, anh giống như bị rút hết sức lực, hai mắt trống rỗng, dù ai nói gì anh cũng không phản ứng.

Phó Cảnh Diệu rất lo, Mã Tu Hòa cứ bình tĩnh quá thể như thế này, anh ta dường như kiêu ngạo cả đời, một khi đã sụp đổ, chỉ sợ sẽ tự hủy mình một cách rất đáng sợ, “Tu Hòa, cậu phải tỉnh táo lại, Cố Thất Hải còn đang chờ cậu đến cứu cô ấy.”

Mã Tu Hòa nghe vậy, cuối cùng cũng nhẹ nhàng

đưa ánh mắt lên, đầu tiên là nhìn Phó Cảnh Diệu, sau đó đưa mắt nhìn các cảnh sát xung quanh mình một vòng, có người quen biết, cũng có người xa lạ, để có thể nhanh chóng cứu Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm, đồng thời bắt được người âm mưu, cảnh sát đã phá lệ cho anh tham gia vào cuộc điều tra của đội hình sự.

Mã Tu Hòa đột nhiên đi vào nhà vệ sinh, khi đi ra trên mặt anh còn vương lại bọt nước, anh cầm một chiếc khăn mặt khô, lau qua xong. nói với những người đứng trong phòng. “Tôi muốn lật ngược lại hết các suy luận từ trước đến nay của chúng ta.”

Các cảnh sát nhất thời có chút ngạc nhiên.

Có người hỏi: “Vì sao phải làm như vậy?”

“Lần theo các loại manh mối từ trước đến nay, tôi đã tự nhốt mình vào một vòng luẩn quẩn, muốn bước ra khỏi chiếc vòng ấy, cách đơn giản mà nhanh nhất đó chính là trở lại vị trí xuất phát.” Mã Tu Hòa cầm lấy miếng lau bảng, không chút do dự lau sạch những suy luận mà anh đã viết ra. “Từ giờ phút này trở đi, đối thủ

của chúng ta trừ người hâm mộ ra, còn có thời gian nữa.”

Phó Cảnh Diệu im lặng nhìn Mã Tu Hòa, không khỏi thở phào một hơi.

Anh không cần phải lo lắng, hoài nghi chuyện gì nữa. Mã Tu Hòa mà anh quen biết đã trở lại, để phối hợp với hành động của Mã Tu Hòa, anh lập tức đứng lên chỉ đạo các cảnh sát viên tiến hành điều tra lại.

Trên bảng trắng, chỉ còn duy nhất ba chữ lớn “người hâm mộ”. Mã Tu Hòa lạnh lùng nhìn chúng, dùng đầu bút, đánh một dấu X cực lớn lên chúng.

“Người hâm mộ. Tao sẽ cho mày biết, thế nào gọi là chết thảm.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhìn Thấu

Editor: Mii Mii

Beta: An Dung Ni

Văn phòng cảnh sát hình sự, mọi người đều làm việc một cách rất cẩn thận,

ai cũng không dám làm chậm trễ chứng cứ trên tay, chỉ sợ vì một phút lơ là

của bản thân mà sẽ ảnh hưởng đến cả vụ án.

Đột nhiên, có một đợt tiếng bước chân lạnh lạnh đến gần, người tới ăn mặc

tinh xảo, mang giày cao gót, mỗi bước đi đều thu hút ánh mắt của những

người xung quanh.

“Tu Hòa”

Mã Tu Hòa quay đầu, nhìn Viên Từ Lâm đang nở nụ cười quyến rũ với

anh.

“Sao cô lại tới đây? Không phải cô rất ghét cảnh sát sao?” Lúc này ở văn

phòng, ngoại trừ Mã Tu Hòa, tất cả các cảnh sát đều bao quanh cô.

Viên Từ Lâm cười tươi như hoa: “Em biết rõ anh bây giờ đang trong thời

khắc rất quan trọng, dù sao thì em cũng là người duy nhất tận mắt nhìn thấy

người hâm mộ, nói không chừng em có thể giúp anh. Hơn nữa, em cũng muốn

động viên anh”.

Mã Tu Hòa nhìn dáng vẻ tươi cười của Viên Từ Lâm, một lát sau cũng

mỉm cười đáp lại: “Cô muốn ở đây, cũng tốt thôi”.

Mã Tu Hòa đột nhiên dịu dàng khiến cho Viên Từ Lâm bất ngờ, anh thu

xếp cho Viên Từ Lâm ở lại văn phòng ổn thỏa xong, quay lại nói với Phó

Cảnh Diệu đang theo dõi màn hình giám sát: “Có một số chuyện tôi muốn nói

với cậu”.

Lúc đó Phó Cảnh Diệu thực ra đã nghe được Mã Tu Hòa cùng Viên Từ

Lâm nói chuyện, Mã Tu Hòa mở miệng gọi một mình anh, anh cũng biết điều,

nhANH chóng rời khỏi chỗ ngồi. Trước khi vào văn phòng, Mã Tu Hòa còn cố ý

quay đầu lại dặn dò Viên Từ Lâm: “Cô có thể đợi cho đến khi tôi trở lại được

không?”

Viên Từ Lâm mỉm cười gật đầu.

Đến nay Cố Thất Hải vẫn còn đang gặp nguy hiểm, Phó Cảnh Diệu không

tài nào hiểu nổi vì sao Mã Tu Hòa đột nhiên thay đổi thái độ với Viên Từ Lâm,

nhưng anh ta rất nhanh đã hiểu rằng bây giờ không phải là thời điểm để truy

hỏi vấn đề này. Anh ta cùng Mã Tu Hòa vào phòng họp ở bên cạnh, sau khi

đóng cửa lại, anh ta liền hỏi: “Cậu mới có manh mối nào mới sao?”

“Không phải là ít”. Mã Tu Hòa nói “Khi tôi lật ngược mọi thứ lên để kiểm

tra lại thật kĩ, thì phát hiện ra một loạt vụ án này, thật sự có rất nhiều điểm

đáng ngờ”

“Nói thử xem?”

“Hai vụ án mạng đầu tiên kia, người chết lần lượt là một cô gái trẻ và một

ông già đang ở tuổi về hưu, hai người này đều thuộc nhóm người có khả năng

chống cự kém, hơn nữa trước khi bị hại thì đều bị tập kích bằng cách giật điện,

muốn giết hai người này là chuyện rất dễ dàng, hung thủ không nhất định phải

giới hạn ở phạm vi là đàn ông. Mà nạn nhân thứ ba, Cổ Vĩ Dân, Cổ Vĩ Dân là

một người đàn ông chín chắn, khỏe mạnh, nhưng chỉ có duy nhất bản báo cáo

khám nghiệm tử thi của hắn ta là không có dấu vết của điện giật, như vậy, Cổ

Vĩ Dân được đưa đến khu đất hoang trong trạng thái tỉnh táo rồi mới bị sát hại.

Tôi từng tiếp xúc qua với Cổ Vĩ Dân, Cổ Vĩ Dân có lòng đề phòng rất cao,

nhược điểm duy nhất của hắn là háo sắc, có thể làm cho anh ta tự nguyện

không đề phòng mà một mình đến nơi hẹn, hung thủ nhất định là người anh ta

rất tin tưởng, hoặc là người khiến cho anh ta cảm thấy không thể làm hại anh

ta. Suy luận đến đây, tôi cho rằng, hung thủ là một cô gái độc thân tầm khoảng

18 – 30 tuổi, có việc làm, thu nhập ổn định, thậm chí là giàu có, nếu không,

theo tính cách của Cổ Vĩ Dân, hẳn ta nhất định sẽ không qua lại với người có

địa vị chênh lệch lớn với anh ta.”

“Chờ một chút” Phó Cảnh Diệu khó hiểu nói:

“Người hâm mộ không phải

là đàn ông sao? Sao lại khác hoàn toàn với suy luận của cậu lúc trước thể....

Chẳng lẽ tên hâm mộ kia còn có đồng phạm.”

“Không, dựa vào tác phong gây án của người hâm mộ, có thể thấy ở đây

không hề tồn tại đồng phạm. Cậu nghĩ lại xem, vì sao từ trước đến nay chúng

ta vẫn luôn cho rằng người hâm mộ là đàn ông?”

“Bởi vì Viên Từ Lâm bị người hâm mộ tập kích, đứng ra làm chứng chính

cô ta ...” Phó Cảnh Diệu nhanh chóng hiểu ý, sửa lại: “Viên Từ Lâm đang nói dối?”

Mã Tu Hòa chỉ cười mà không nói.

“Tại sao cô ta lại bao che cho tên hâm mộ đó?”

“Chúng ta nhau thảo luận nghiên cứu thêm chút nữa, rất nhanh sẽ có đáp

án.” Mã Tu Hòa đang lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra, nghĩ một lát rồi lại

cất vào “Trước hết, cho tới bây giờ, điểm chung của ban nạn nhân là đã ‘đắc

tội’ với Viên Từ Lâm. Triệu Kỳ khi học chung đại học đã từng trở mặt với

Viên Từ Lâm, nhiều lần xảy ra tranh chấp, còn hãm hại Viên Từ Lâm trên

mạng ; Đặng Hải Long lúc dọn về sinh làm bản váy mới mua của Viên Từ

Lâm; Giả Vĩ Dân Ngoài mặt là theo đuổi Viên Từ Lâm, nhưng thực tế lại lợi

dụng Từ Lâm để leo lên tầng lớp thượng lưu. Người hãm mộ đã nắm được từ

những tin tức lớn cho tới rất nhỏ của các nạn nhân, rồi mới tiến hành bạo hành

và sát hại bọn họ, thể hiện rằng hãn hiều rất rõ Viên Từ Lâm, dường như đến

trạng thái lợi dụng mọi lúc, mọi nơi để theo dõi cô ta. Vấn đề là trên thế giới

này, có tồn tại người như vậy sao?”

Phó Cảnh Diệu ngắt ra.

“Cuối cùng, tôi đã kiểm tra lại thời điểm diễn ra của ba vụ án, tôi phát hiện

ra có một người, rõ ràng ở ngay trước mắt chúng ta, và không có bằng chứng

ngoại phạm chính xác, nhưng lần nào cũng có thể thành công tránh được nghi

ngờ.”

Phó Cảnh Diệu tỉnh táo lại, dưới sự dẫn dắt của Mã Tu Hòa, mạch suy nghĩ

của anh đã dần dần rõ ràng hơn.

Sự thật, cuối cùng cũng hiện ra.

Phó Cảnh Diệu vẫn còn chút kinh ngạc, hỏi: “Cậu bắt đầu nghi ngờ người

kia là người hâm mộ từ khi nào?”

Mã Tu Hòa lấy ra bức tranh mà Cố Thất Hải vẽ:
“Bức tranh này đã được

gửi đến văn phòng hình sự, nhưng người nhận là
tôi, người hâm mộ biết rằng

tôi bây giờ ở đồn cảnh sát, không nhiều người biết
về nó, phạm vi nghi phạm

lập tức được thu hẹp lại. Hơn nữa, trong bức tranh
này, Cố Thất Hải có để lại

cho tôi manh mối về thân phận thực sự của người
hâm mộ.”

Phó Cảnh Diệu cúi đầu xem kỹ bức tranh, mặc dù
bức tranh này dùng màu

làm màu để vẽ lên, nhưng ngoài ra, anh không nhìn
thấy manh mối có giá trị

nào khác.

“Nhìn qua, điểm gây chú ý của bức tranh chính là

hình ảnh đôi nam nữ

nắm tay nhau, nhưng phần nền được cố gắng
nhuộm đậm màu này chỉ là nền

mà thôi, điểm chú ý nhất là ở đây.” Mã Tu Hòa chỉ
góc bên phải bức tranh.

Đó là Cố Thất Hải nhìn tới Mã Tu Hòa cùng với lời
chúc phúc: “Em chúc

anh may mắn (祥), mãi mãi như ý.”

Mã Tu Hòa nói qua với Phó Cảnh Diệu chuyện anh
và Cố Thất Hải nói

chuyện với nhau ở cửa hàng tiện lợi, rồi tiếp tục nói:
“Cậu để ý kĩ một chút, so

với các từ khác, chữ ‘cát tường’ có phải là được tô
đậm hơn bình thường hay

không?”

Ánh mắt Phó Cảnh Diệu sáng lên: “Đúng vậy! Là

chữ ‘Cát’ (吉) và ba dấu

gạch ngang trong chữ ‘Tường’(祥) đúng là được tô đậm hơn.”

“Đây chính là thông tin mà Cố Thất Hải đã tỉ mỉ lồng vào.”

“Nhưng ‘Cát ba’ (吉三) đại diện cho điều gì?

“Không phải ‘Cát ba’, mà là ...” Mã Tu Hòa dựng thẳng bút, viết riêng tin

nhấn trong bức tranh ra ngoài.

Mực đen trên giấy trắng, Phó Cảnh Diệu lần lượt thấy được:

“Mười” (十)

“Một” (一)

“Không” (口)

(1)

(1) Thật ra chữ này là chữ “khẩu” – miệng trong tiếng Trung, nhưng để

phù hợp với ngữ cảnh, nên editor ghi là “không”

“Ba” (三)

Phó Cảnh Diệu nhanh chóng ghép lại: “1103”

“Bingo” Mã Tu Hòa nhàn nhạt nói: “1103, số nhà của người mà tên hâm

mộ kia yêu thương – Viên Từ Lâm” .

——

Sau một lúc im lặng, Phó Cảnh Diệu không thể tin nói: “Thì ra vụ tập kích

và ba vụ án mạng lúc trước đều là do Viên Từ Lâm tự diễn trò?”

Mã Tu Hòa nói: “Phải” một tiếng, đột nhiên hỏi:

“Cậu có tin tôi không?”

Phó Cảnh Diệu không hề nghĩ ngợi nói: “Chúng ta quen biết lâu năm như

vậy, cậu nói những lời này chẳng phải là nói nhảm sao?”

“Được, vậy từ bây giờ, hành động của chúng đều phải chia ra làm hai.”

Giọng Mã Tu Hòa luôn bình tĩnh nhưng bây giờ lại có chút nhanh hơn. “Về

suy luận Viên Từ Lâm chính là người hãm mộ, đến bây giờ chúng ta không hề

có bằng chứng chính xác. Đương nhiên là nếu mang cô ta đi thẩm vấn tôi chắc

chắn có thể chỉ ra khe hở trong khẩu cung của cô ta, nhưng làm như vậy quá

mất thời gian, trong thời gian ngắn nhất có thể tôi

muốn bắt cô ta về quy án,

đồng thời cứu Cố Thất Hải ra ngoài. Nghe theo tôi, cậu mang người đến nhà

mới của Viên Từ Lâm ở khu trọ của tôi, ở đó chắc hẳn sẽ có bằng chứng

chứng minh cô ta là người hâm mộ. Về phần cụ thể nó là gì, khi nào thấy chắc

hẳn cậu sẽ nhận ra ”

Phó Cảnh Diệu gật đầu, ngay lập tức gọi cho các nhân viên liên quan chuẩn

bị sẵn sàng để đi. Mã Tu Hòa còn dặn dò thêm: “Để lại một số người ở đây coi

chừng Viên Từ Lâm, bây giờ cô ta còn không biết thân phận của mình đã bị

bại lộ, hiện tại khi chưa xác định sự an toàn của Cố

Thất Hải, tạm thời dừng

kinh động đến cô ta.”

“Được rồi.”. Phó Cảnh Diệu nhìn Mã Tu Hòa: “Vậy còn cậu? Cậu đã biết

Cố Thất Hải ở đâu sao?”

“Đương nhiên, việc của tôi bây giờ là đến cứu cô ấy.”

Mã Tu Hòa không chút do dự bước nhanh ra ngoài.

Điểm đến là phố Liên Ngọc, biệt thự Viên gia.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Mii MiiBeta: An Dung NiThời gian cứ từng giây trôi qua.

Mỗi người ngồi trên xe cảnh sát tới phố Liên Ngọc đều cảm thấy khẩn trương, nhịp tim tăng dần lên.

Mà người lãnh đạo cuộc giải cứu con tin này là Mã Tu Hòa, lại bình thản ngồi yên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cuối cùng một vị cảnh sát không kìm nổi sự hiếu kỳ hỏi: “Mã tiên sinh, vì sao anh lại biết Viên Từ Lâm lại nhốt người bị hại trong biệt thự của mình?”

Mã Tu Hòa nghe thấy tiếng bèn quay đầu, phát hiện trong xe thấy nhiều ánh mắt tràn đầy tò mò, anh kiên nhẫn giải thích: “Lần thứ nhất khi tôi đến biệt thự Viên

gia, tôi đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, Viên gia là nhà giàu có lại có địa vị trong xã hội như vậy, nhưng trong biệt thự lại chỉ có ba người giúp việc, nghĩ thế nào cũng đều thấy không hợp lý. Về sau khi tôi âm thầm điều tra, phát hiện tòa biệt thự ở phố Liên Ngọc này, tuy trên danh nghĩa là tài sản của Viên gia, nhưng Viên Văn Thao cùng một số người khác trong Viên gia lại rất ít đến nơi này, còn những người giúp việc, đều đến đây một đến hai tiếng mỗi ngày để dọn dẹp, nói cách khác, ngày thường, ngôi biệt thự này dường như không có ai trông nom. Căn cứ vào lời khai của người tài xế taxi, Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm bị bắt đi đại khái là ở trong phố Liên Ngọc, địa hình của phố Liên Ngọc là nơi rất vắng vẻ. Viên Từ Lâm dùng mọi cách mạo hiểm mang họ đến chỗ khác, chẳng bằng thả đưa hai người đó đến nơi mà ai cũng biết, nhưng chẳng ai nghĩ đến, cũng chính là ở biệt thự Viên gia. Bình thường, mọi người sẽ không thể nào nghĩ đến việc người hâm mộ đến tập kích cô ta lại chính là bản thân cô ta, mà người bị hại thật sự thì bị cô ta giấu chính trong nhà mình.”

Mã Tu Hòa lưu loát nói ra suy luận của mình, đến

lúc những người trên xe nghe hiểu, chưa kịp tán thưởng anh có tư duy vô cùng chính xác, đã thấy Mã Tu Hòa lấy điện thoại, “ Thế nào, đã có phát hiện chưa?”

Mã Tu Hòa giao việc tìm chứng cứ cho Phó Cảnh Diệu, mười phút trước Phó Cảnh Diệu cùng mọi người đã đứng trước cửa phòng 1103 mà Viên Từ Lâm mới mua, khi nhận được lệnh của Phó Cảnh Diệu, có vài người trong đội đã nửa tin nửa ngờ về suy luận của Mã Tu Hòa. Nhưng sau khi xông vào căn phòng này, mọi người đều bị khung cảnh bên trong dọa sợ.

Đó không phải là căn phòng ở bình thường, mà bức tường trắng tinh được dán kín bởi các bức ảnh chụp ba nạn nhân trong các vụ án gần đây khi bị hành hạ gần chết. Khiến cho mọi người kinh sợ hơn, đó là những chai rượu đỏ nhìn có vẻ bình thường trên quầy rượu, lại chính là ba bình máu đỏ tươi được ướp lạnh.

“Qua đối chiếu ban đầu, ba bình máu kia theo thứ tự là Triệu Kỳ, Đặng Hải Long, và Cổ Vĩ Dân, đúng như cậu suy luận, với phong cách phạm tội điên cuồng như Viên Từ Lâm, sau khi gây ra một vụ án mới, nhất định sẽ

lấy lại một thứ gì đó trên người nạn nhân, mà trong lòng cô ta, máu chính là “vật kỷ niệm” lý tưởng nhất.

Đúng như Mã Tu Hòa suy luận, bên trong biệt thự không có bất kì người bảo vệ hay người giúp việc nào.

Bên kia Phó Cảnh Diệu đã thuận lợi nhận được chữ ký để dẫn Viên Từ Lâm về sở cảnh sát, các đồng chí cảnh sát bắt đầu nôn nóng, chỉ cần nhanh chóng cứu Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm ra, thì án mạng liên hoàn này cuối cùng cũng có thể phá án thành công rồi.

Nhưng sau khi điều tra cẩn thận một lượt, nhóm cảnh sát hình sự lại không phát hiện ra chỗ giấu người bị hại.

Chẳng lẽ, Mã Tu Hòa đã suy luận sai?

Khi những sự nghi ngờ của mọi người lớn dần lên, Mã Tu Hòa lại nhận được một cuộc điện thoại, anh cúi đầu nhìn thông báo hiện trên màn hình, đột nhiên ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Trong điện thoại, Viên Từ Lâm cười hết sức vui vẻ: “Tu Hòa, chúc mừng anh phá án thành công.”

Mã Tu Hòa cười lãnh đạm: “ Hay là nên cảm ơn cô chủ động đến tận cửa.”

“Tôi vốn biết anh không phải là người đơn giản, cuộc đọ tài lần này với anh, tôi thừa nhận mình đã thua, nhưng anh đừng quên. Cố Thất Hải đến bây giờ vẫn không biết rõ tình hình như thế nào, biết rõ cô ấy ở nơi nào, chỉ có tôi mà thôi.”

“Cô cố tình gọi cuộc điện thoại này đến, chính là muốn khoe khoang ‘tiền vốn’ sao? Thật quá đáng tiếc, tôi thấy thật chướng mắt, tôi sẽ tự cứu Cố Thất Hải.”

“Thật sao? Cứ cho là anh thật sự tìm ra được cô ta ở nơi nào, chỉ sợ khi anh tìm thấy cô ta cũng chỉ là một cái xác chết mà thôi.” Viên Từ Lâm hung dữ nói: “Trong kế hoạch, thật ra tôi cũng không tính ra tay với cô ta nhanh như vậy, cô ta đáng lẽ còn có thể sống lâu hơn một chút đấy. Nhưng cô ta lại cứ thích xen vào chuyện của người khác, khi tôi đang xử lý con bé Tiêm Tiêm kia,

cô ta đột nhiên tự mình chạy đến, đương nhiên là tôi không thể để cô ta rời đi dễ dàng quá rồi. Ai bảo cô ta muốn tranh giành anh với tôi chứ? Tu Hòa, tôi nói rồi, anh xem, là thám tử có thành tích phá án dẫn đầu trong giới, lại có bạn gái là một hung thủ giết người liên hoàn, thật đúng là ông trời muốn tác hợp cho chúng ta. Nhưng Cố Thất Hải lại dám chê trách? Cô ta sắp chết đến nơi mà vẫn còn muốn nói rằng tôi không xứng với anh! Cho nên trước khi đi lên, tôi đã tra tấn cô ta một trận nên thân rồi, hiện tại, có lẽ cô ta đã sớm chết vì mất máu rồi.”

Mã Tu Hòa trầm mặc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cô ấy nói đúng, loại người tâm lý biến thái cực độ như cô làm sao có thể xứng với tôi được? Cuộc sống phạm tội nhàm chán của cô đã kết thúc, nhưng cuộc sống của Cố Thất Hải thì không, tuyệt đối không thể chấm dứt được. ” Nói xong anh không chút do dự mà cúp máy.

Một cảnh sát hình sự tiến lên: “Mã tiên sinh, là hung thủ gọi sao?”

“Đúng vậy.” Giọng Mã Tu Hòa lãnh đạm. “Sự cuồng ngạo, tự đại thừa thãi của cô ta lại giúp tôi có thêm manh mối mới.”

“Là gì?”

“Hai người Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm không ở trong đây, mà đang ở tầng hầm, thông báo tất cả mọi người trở lại lầu một, tập trung tìm tòi các tầng hầm ở gần cửa ra vào.”

Vừa rồi cuộc gọi kia, Mã Tu Hòa cũng chỉ là có ý định chọc giận Viên Từ Lâm, cuối cùng cũng thu được trong lời nói của cô ta từ khóa: “Đi lên.”

Nguyên bản câu nói của Viên Từ Lâm là: “Trước khi đi lên, tôi đã tra tấn cô ta một trận nên thân rồi.” Cho đến nay, Mã Tu Hòa chưa từng nghi ngờ suy luận của mình là sai, sợ dĩ không tìm thấy Cố Thất Hải, là vì Viên Từ Lâm đã dùng hết sức giấu cô đi rồi. Nếu bên ngoài biệt thự không có chỗ nào khả nghi thì đi vào trong tìm vậy.

Cô ta không ngừng khiêu chiến lối tư duy của anh, lại càng không ngừng để lại lỗ hổng trong các lần gây án.

Mã Tu Hòa đi tới chiếc ghế sofa, xoay người lục lọi vài cái, ánh mắt dừng lại chỗ nệm đã bị xóc lên, quả nhiên lại có một cái nút. Anh ấn xuống, phần nền nhà sát tường chậm rãi chuyển động, ở phía dưới kia là một không gian tối tăm.

Mã Tu Hòa và hai người cảnh sát cùng xuống tầng hầm, anh đi rất nhanh, càng lúc càng gần đến cuối tầng hầm, dần dần tay anh còn có chút run rẩy.

Phía trước xuất hiện bóng người, là Tiêm Tiêm, tay chân của cô đều bị buộc chặt bằng khóa sắt, thấy ánh đèn cô có chút sợ hãi, nhưng sau khi nhìn kỹ người cầm đèn là Mã Tu Hòa, nỗi sợ của cô bé bỗng chốc liền tan biến.

“Mã tiên sinh, anh mau cứu chị Thất Hải đi.” Giọng cô bé khàn khàn vang vọng khắp căn hầm.

Mã Tu Hòa và mấy người cảnh sát nhanh chóng cứu Tiêm Tiêm ra, sau đó anh chiếu đèn pin hướng về phía bên tường, quả nhiên có một người khác trên đất, trên người toàn là màu đỏ sẫm của máu.

“Cố Thất Hải.” Mã Tu Hòa chạy tới. Lúc này cảnh sát bật đèn ở tầng hầm lên, ánh đèn chói mắt chiếu về Cố Thất Hải, tình trạng của cô hiện tại hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Quần áo rách rưới, cơ hồ toàn thân đều là miệng vết thương, vết dao, vết bỏng, vết roi,... Mà trên cổ tay của cô, cũng có vết dao cắt qua, máu thịt lẫn lộn. Mã Tu Hòa ôm lấy cô, thậm chí cô còn duy trì trạng thái dùng tay ấn vào cổ tay mình.

Nhưng mà cô đã không còn ý thức rồi.

Mã Tu Hòa cũng không ngừng gọi to tên Cố Thất Hải, chỉ có ôm cô anh mới biết được, người cô, đã không còn độ ấm.

Rõ ràng đã đem cô ôm vào trong lòng rồi, nhưng

trái tim Mã Tu Hòa dường như bị khoét ra gần hết.

Anh chưa từng sợ hãi như thế này.

Anh là một người hay soi mói, trước khi Cố Thất Hải xuất hiện, anh cũng đã từng qua lại với khá nhiều phụ nữ, anh không lạm tình, nên cũng không dễ động tình. Mới đầu, anh tiếp xúc với Cố Thất Hải, là vì anh cảm thấy cô cũng không có nguy hiểm gì, về sau cô lại cứu anh trong vụ cháy, anh dần dần cũng có tình cảm tốt với cô. Dù biết cô có liên quan đến vụ án giết người, mặc dù nhiều chứng cứ nhắm vào cô, anh cũng một mực tin rằng cô trong sạch.

Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh cũng thường xuyên tới ồn ào bảo anh theo đuổi cô, anh lại cảm thấy có sự chênh lệch quá lớn giữa hai người, một mực chờ thời gian thăm dò tình cảm của cô. Cô thật sự ưa thích anh, như vậy anh sẽ tận lực theo đuổi, nhưng cô chỉ nhất thời say mê, vậy anh cũng yên lặng bảo vệ cô.

Nhưng nếu như mất đi cô, vậy anh định ra cho mình nhiều quy tắc như vậy thì có ý nghĩa gì?

“Em tuyệt đối không thể chết.” Mã Tu Hòa thấp giọng nói bên tai cô. “Em đừng quên, em còn thiếu nợ anh một phần ân huệ, anh lập tức muốn em thực hiện cho anh, anh muốn em vĩnh viễn mãi mãi ở bên cạnh anh. Thất Hải, trừ em ra, anh cũng không muốn ai cả.”

Không gian yên lặng trở lại.

Mã Tu Hòa tựa như nói với mình, đây không phải là ảo giác, anh thật sự nghe thấy được âm thanh từ Cố Thất Hải, dù là rất yếu ớt.

“Yêu cầu của anh thật cao, sớm biết như vậy đã không nợ ân tình rồi...”

Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải, hốc mắt cũng có chút đỏ lên.

Cố Thất Hải chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Em biết ngay, anh lợi hại như vậy, nhất định sẽ cứu được em.”

Mã Tu Hòa lại ôm cô một lần nữa, trong lòng cảm thấy như trút được gánh nặng.

“Đề em đợi lâu rồi.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit + Beta: An Dung NiCố Thất Hải biết rõ bản thân mình đang hôn mê.

Trong khoảng thời gian dài đó, cô giống như được sống lại ở quá khứ của mình một lần nữa.

Từ khi còn nhỏ, dường như ai cũng khen cô là một cô tiểu thư khuê các dịu dàng, hiền lành. Nhưng đối với cô mà nói, cuộc sống của cô chỉ là những chuỗi ngày tập vẽ miệt mài, trong lòng cô khi ấy có vài ý định phản nghịch, mỗi buổi tối, khi mọi người đã đi ngủ, cô sẽ trộm màu vẽ, bút vẽ để ném vào thùng rác, hi vọng sẽ có một ngày cô có thể thay đổi cuộc sống buồn tẻ ấy.

Về sau khi lên trung học, người chưa bao giờ phải trải qua thời gian khó khăn suy sụp như cô, đột nhiên lại

bị Dịch Triệu Huy quấy rầy, lại thường xuyên bị các bạn học nữ bắt nạt, khi đó cô mới phát hiện, thế giới lớn như vậy, thì ra ngoại trừ việc vẽ tranh, còn có nhiều chuyện không vừa lòng người đến như vậy, thế giới này sao lại nhỏ như vậy, cuộc sống khổ sở khiến cho cô không thể nào trốn tránh.

Năm đó cô mười tám tuổi, đáng lẽ phải trải qua một tuổi thanh xuân tươi đẹp, nhưng cha cô – một người họa sĩ lại vướng vào quầng thời gian bí đề tài vẽ, sau đó là mắc chứng bệnh âu lo, mẹ cô, vốn luôn không hòa thuận với cha cũng suốt ngày thờ dài. Một thời gian lâu sau, cô trở về nhà thì chỉ thấy thi thể của cha mẹ đầm đìa máu tươi. Vốn là một gia đình ấm êm, chỉ qua một đêm phải chịu thảm cảnh diệt môn, đó chính là cơn ác mộng vĩnh viễn đè nặng trong lòng cô.

Thảm án của gia đình dần dần ‘bình thường’ lại xong, thì cô lại bị bạn bè gọi là ‘sao chổi’, không có gia đình hậu thuẫn, dù thanh tích cô có tốt đến mấy thì cô cũng không thể tiếp tục đi học, cô lẻ loi một mình ở thành phố Hương, thuê phòng, đi làm, vì cuộc sống mưu sinh, cô đã từng làm rất nhiều việc nặng, từng vì không

trả nổi tiền điện nước mà nguyên một tuần phải sống trong cảnh không điện, không nước, mùa đông phải dùng nước lạnh để tắm, một cái bánh mì phải chia ra ăn ba, bốn bữa.

Bị dồn đến cảnh đường cùng, cô lại một lần nữa phải cầm bút vẽ lên, nhưng cô không ngờ được rằng sau này vẽ tranh chính là việc duy nhất có thể giúp cho cô bình tĩnh lại giữa cuộc sống âu lo và bất lực khi ấy. Sau mỗi ngày mệt mỏi, những đêm khuya cô thức để vẽ tranh, hết bức này rồi đến bức khác, cuối cùng cô cũng hiểu ra được rằng, quãng thời gian tẻ nhạt bị cha mẹ giám sát vẽ tranh, cô đã đi qua thật rồi, và sẽ không thể trở lại được nữa.

Cô nghĩ, cuộc sống của cô vẫn sẽ như vậy cho đến khi cô chết.

Cho đến tận khi Mã Tu Hòa xông vào cuộc sống trầm tĩnh yên lặng như nước của cô, anh nhìn có vẻ lạnh lùng, thần bí mà cổ quái, nhưng đến khi nhìn thấy cô, anh lại dịu dàng, săn sóc lại quyền rũ. Trong hỏa hoạn anh dắt tay cô, độ ấm trong bàn tay anh còn nóng hơn

cả lửa, cô không hề đề phòng, cứ như vậy mà để anh tiến vào lòng cô.

Khi bị Viên Từ Lâm giam cầm, ngược đãi suốt một ngày một đêm, không ngừng đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, cô đã vô số lần nghĩ đến chuyện buông tay để chết đi, nhưng cũng vô số lần ấy cô lại nghĩ đến Mã Tu Hòa. Anh giúp cô biết được nhiều điều, càng hiểu hơn về thế giới hiểm ác này, đồng thời anh cũng là niềm hi vọng duy nhất của cô.

Là anh đã kéo cô ra khỏi đám lầy.

Trong khoảng thời gian hôn mê, cô có thể cảm nhận được bác sĩ trị liệu cho cô, có người đến hỏi thăm cô, mà anh... Cũng từng nắm tay cô, hôn mặt cô, nói rất nhiều điều.

Anh bảo cô nhanh tỉnh lại.

Mơ hồ nhớ lại những ngày thống khổ đã qua rồi, cô cuối cùng cũng mở mắt.

Nhưng, cô lại nhìn thấy một thế giới tối đen.

Cô ngồi mạnh dậy, không cần suy nghĩ liền muốn trốn đi, nhưng chân cô vừa đặt xuống nền nhà lạnh lẽo, cô liền bị cái gì đó quăn lầy.

Cô ngã mạnh xuống đất.

Cô nghe thấy được tiếng vỡ của thủy tinh, máu của cô lại chảy ra.

Tuy vụ án người hâm mộ liên tục giết người đã được phá thành công, nhưng Mã Tu Hòa vẫn còn rất nhiều việc cần xử lý, nhưng dù mỗi ngày thời gian làm việc có bận rộn đến mấy, anh vẫn không ngại mưa gió đến bệnh viện để thăm Cố Thất Hải.

Khi Cố Thất Hải được đưa đến bệnh viện, tính mạng của cô liên tục rơi vào tình trạng nguy hiểm, tình huống chịu ngược đãi của cô đã vượt xa khỏi tưởng tượng của bác sĩ, nếu không phải là cô có ý chí kiên cường, thì thân thể của cô đã lạnh ngắt từ lúc anh còn đang nghĩ cách cứu cô.

Lúc này Cố Thất Hải đang hôn mê, trừ nguyên nhân bên ngoài, nguyên nhân lớn hơn đó chính là tâm lý của cô sau khi trải qua quãng thời gian nguy hiểm đã sinh ra cơ chế tự bảo vệ, ngay cả bác sĩ cũng không nói chính xác được khi nào cô tỉnh lại.

Tối nay, Phó Cảnh Diệu cũng gọi cả Hạ Quỳnh đi cùng Mã Tu Hòa đến bệnh viện, nhưng còn chưa đến phòng bệnh của Cố Thất Hải, đã thấy y tá đang vội vã chạy về hướng đó. Mã Tu Hòa cũng nhanh chóng chạy theo.

Anh liếc mắt mọi cái liền thấy Cố Thất Hải nhồi xồm trên mặt đất, hai tay đang ôm lấy thân thể run run. Cánh tay Cố Thất Hải còn đang chảy máu, tay của cô vẫn còn vướng lấy dây truyền dịch, mà đầu khác của dây truyền nằm trên mặt đất giữa một đồng mảnh thủy tinh vỡ vụn. Có lẽ sau khi tỉnh lại cô đã bị cái gì đó dọa sợ, không để ý đến mình còn đang truyền dịch, khi xuống giường liền bị vấp vào dây truyền dịch, kim truyền dịch cứ thế đâm sâu vào tay cô.

Trong phòng bệnh có không ít y tá và bác sĩ, bác sĩ

điều trị cho Cố Thất Hải muốn lại gần cô thì bị cô hoảng sợ đẩy ra. Ánh mắt Cố Thất Hải phấp phất, không ngừng lấp lại: “Không được đụng vào tôi, cầu xin ông, đừng động vào tôi....”

Bác sĩ bảo y tá lấy cho ông một ống thuốc tê, đang muốn đến gần Cố Thất Hải một lần nữa thì bị Mã Tu Hòa cản lại. Mã Tu Hòa chân thành nói: “Để cho tôi thử đi.”

“Cẩn thận.” Bác sĩ chưa kịp ngăn Mã Tu Hòa lại, anh đã đi về phía Cố Thất Hải. Cố Thất Hải vốn đang kích động, nhưng cô lại không hề ngăn cản Mã Tu Hòa đến gần, anh cái gì cũng không làm, chỉ ngồi xồm xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Thất Hải.”

Cố Thất Hải sợ sệt ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy mặt Mã Tu Hòa, ánh mắt vô thần của cô cuối cùng cũng sáng lên một chút.

“.... Tu Hòa?”

“Là anh, anh ngay ở đây.”

Cố Thất Hải khóc, yên tâm nhào vào lòng ngực

rộng mở của anh.

Mã Tu Hòa an ủi Cố Thất Hải xong, liền để cho Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh ở lại trong phòng bệnh cùng cô, còn mình thì đi về phía văn phòng của bác sĩ điều trị cho cô.

Bác sĩ không quanh co lòng vòng, mà trực tiếp nói với anh tình huống của Thất Hải. “Đối với việc Cố tiểu thư không khống chế được cảm xúc sau khi tỉnh lại, tôi đoán là vì trước khi hôn mê, cô ấy đã có một bóng ma rất lớn trong tiềm thức, vì đêm nay y tá trực ban không cẩn thận, đã tắt đèn phòng Cố tiểu thư, khiến cho cô ấy sau khi tỉnh lại liền thấy khung cảnh tối đen. liền nghĩ đến thời gian bị ngược đãi, Mã tiên sinh, tôi cam đoan với anh, chuyện này tuyệt đối sẽ không phát sinh lại lần nữa.”

“Bác sĩ, với tình huống hiện tại của cô ấy, có phải là sẽ rất khó để hồi phục hoàn toàn.”

“Chuyện này tôi cũng không có cách nào để nói chắc chắn. Có một số người đã từ từ chữa khỏi được những căn bệnh về tâm lý, cũng có người cả đời không thoát được sự ám ảnh ấy, thậm chí cũng có một số người nghiêm trọng hơn thì sinh ra ý định tự hủy hoại mình.”

Mã Tu Hòa nghĩ đến nước mắt của Cố Thất Hải liền cảm thấy đau lòng. Cố Thất Hải vốn là người sợ bóng tối, đừng nói là một cô gái trẻ như cô, ngay cả anh, trong hoàn cảnh vừa trải qua sự tra tấn đáng sợ như vậy, còn khó có thể trở lại cuộc sống bình thường.

Chẳng lẽ là để cho cô cả đời ám ảnh như vậy?

Mã Tu Hòa nói chuyện xong với bác sĩ, trở lại phòng bệnh, nhưng vốn ở lại làm bạn với Thất Hải là Hạ Quỳnh và Phó Cảnh Diệu lại đều đứng trước cửa, thấy anh đi đến, cả hai đều bất đắc dĩ cười.

Hạ Quỳnh nói: “Ai cô ấy cũng không muốn gặp.”

Mã Tu Hòa không nói gì, nhìn qua cửa sổ, trong

phòng bệnh Cố Thất Hải đang quay lưng về phía cửa, bả vai run lên, rõ ràng là đang khóc.

“Có chuyện này, có thể cậu không muốn nghe, nhưng vì cậu, cũng vì Cố Thất Hải, tôi hi vọng cậu có thể suy xét về ý kiến của tôi một chút.”

Mã Tu Hòa phục hồi lại tinh thần, lại nghe thấy lời nói thành khẩn của Phó Cảnh Diệu.

“Dù người ngược đãi Cố Thất Hải là Viên Từ Lâm, nhưng Cố Thất Hải biến thành tình trạng hiện tại, tôi nghĩ chúng ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Tu Hòa, tôi hiểu cậu có cảm tình với cô ấy, nhưng cậu đã từng nghĩ qua, những vụ án mà cậu làm có thể có ảnh hưởng đến cô ấy không. Nếu chúng ta không thể làm cho thân thể và tâm lý của cô ấy bình phục hoàn toàn thì.... Tôi thấy ít nhất cũng nên để cho cô ấy có một cuộc sống bình thường vốn có.”

Mã Tu Hòa thật sự chú ý nghe lời nói của Phó Cảnh Diệu, anh tất nhiên hiểu rõ lời Phó Cảnh Diệu nói chính là giải pháp tốt nhất cho Cố Thất Hải. Nhưng đôi khi,

‘tốt nhất’ lại không phải là điều mà người ta ‘muốn’.

Anh cũng từng vì chuyện lớn mà từng bỏ qua một số chuyện nhỏ, nhưng giờ phút này, đối với Cố Thất Hải, anh lại không nghĩ đến việc buông tay.

“Máy ngày cô ấy gặp chuyện, còn cả máy ngày cô ấy hôn mê, tôi cũng từng nghĩ, nếu lúc trước tôi không tiếp cận cô ấy, có phải cuộc sống của hai bên sẽ tốt hơn không? Ít nhất thì cô ấy sẽ không vì tôi mà chịu nhiều tổn thương như vậy.” Ánh mắt Mã Tu Hòa dừng lại ở bóng dáng Cố Thất Hải trong phòng bệnh một lúc lâu. “Nhưng, bây giờ cô ấy đã tỉnh lại, cô ấy thật sự vẫn còn tồn tại trước mắt tôi, nếu cô ấy đã vì tôi mà suýt chết, thì tôi sẽ để cô ấy một lần nữa sống lại trước mắt tôi, để tôi có thể chăm sóc cô ấy thật tốt, mặc kệ nỗi ám ảnh của cô ấy có bám theo cô ấy bao lâu, nhất định nó sẽ không ở bên cạnh cô ấy lâu hơn tôi được.”

Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh trao đổi ánh mắt, Mã Tu Hòa kiên trì chịu trách nhiệm như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Phó Cảnh Diệu đề thấp giọng, nói: “Cậu không cần vì áy náy mà gánh vác trách nhiệm lớn như vậy.”

“Không phải là vì áy náy, cũng không phải vì trách nhiệm” Mã Tu Hòa nói. “Tôi thật sự yêu cô ấy, cho nên mới không thể buông tay cô ấy.”

Tạm biệt vợ chồng Phó Cảnh Diệu, Mã Tu Hòa gõ cửa phòng Cố Thất Hải.

“Thất Hải, là anh.”

Trong phòng không có tiếng đáp lại, vì thế anh mới thử mở cửa, cửa không khóa.

Mã Tu Hòa mở cửa ra, liền thấy bóng dáng gầy yếu của Cố Thất Hải, lại càng thêm đau lòng.

Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh đều là lo lắng anh nhất thời xúc động nên mới quyết định như vậy, nhưng chỉ có Mã Tu Hòa mới biết được anh tỉnh táo bao nhiêu, khoảnh khắc anh phát hiện mình có thể mất đi Cố Thất Hải, anh

đã đau đến khắc cốt ghi tâm, trong khoảnh khắc sắp mất đi rồi mới biết điều gì mới là quan trọng nhất.

Trong lòng anh cô chính là cảm xúc sáng nắng chiều mưa, anh sao có thể để cho cô rời đi một lần nữa được?

Mã Tu Hòa đến bên cạnh giường cô, đột nhiên nghe thấy cô nói.

Cô đang giải thích.

Người gặp nạn rõ ràng là cô, nhưng cô lại vì chuyện âm ỉ đêm nay mà cảm thấy áy náy.

Anh ôm cô, thấp giọng nói: “Thất Hải, em không sai.”

Cô lại khóc, nhớ đến khung cảnh tối đen ở tầng hầm, anh xuất hiện mang theo niềm hi vọng sống sót duy nhất cho cô. Bây giờ khó khăn lắm mới sống lại, dù cho con đường phía trước còn dài, nhưng ở trong ngực anh, cô nói cho mình biết, cô không thể bị nỗi ám ảnh ấy đánh bại được.

“Cố Thất Hải.” Lúc này, cô lại nghe thấy tiếng anh nói, “Em còn thiếu anh một cái nhân tình, anh muốn em dùng cả đời để trả nó, em tuyệt đối không thể thất hứa.”

Được, em đồng ý với anh.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit + Beta: An Dung NiQuá trình vật lý trị liệu ở bệnh viện rất lâu mà còn không hề thú vị chút nào. May mà tâm trạng Cố Thất Hải rất tốt, ngoan ngoãn phối hợp mà không hề nóng nảy vội vàng, tình hình thân thể và tâm lý của cô cuối cùng cũng ổn định, dần dần bắt đầu hồi phục.

Hà Diễn vẫn còn lo lắng cho Cố Thất Hải, nhưng phải đến khi các số liệu cơ thể của cô ổn định lại, bệnh viện mới để người ngoài vào thăm hỏi. Hà Diễn mua một giỏ xếp đủ các loại hoa quả, nhìn rất đẹp mắt đặt ở đầu giường Cố Thất Hải.

Hà Diễn nói chuyện vài câu với Cố Thất Hải, sau đó liền lấy từ trong giỏ một quả táo Phú Sĩ đỏ mọng, nhưng nhìn khắp phòng bệnh, anh vẫn không thấy con dao gọt

hoa quả nào, anh thuận miệng hỏi y tá vào kiểm tra phòng, y tá đang bận rộn, vừa nghe Hà Diễn hỏi, sắc mặt liền xấu đi, “Tìm dao làm gì? Anh muốn kích thích cô ấy sao? Đến lúc cô ấy không kiềm chế nổi cảm xúc, anh có chịu trách nhiệm được không?”

Lúc ấy khi Cố Thất Hải hôn mê tỉnh lại đã gây ra một trận ầm ĩ lớn ở bệnh viện, hơn nữa vụ án người hâm mộ đã gây nên một trận phong ba khắp cả nước, những người chăm sóc và chữa trị cho Cố Thất Hải, không ai là không hiểu rõ bệnh trạng của Cố Thất Hải. Tuy Cố Thất Hải phục hồi rất tốt, nhưng để cẩn thận triệt để.., đối với những thứ có thể khiến cô liên tưởng đến thời gian bị tra tấn, chẳng hạn như hoàn cảnh tối tăm, đồ cắt tia, lửa, roi, tất cả đều hạn chế tối đa khả năng xuất hiện trước mặt cô.

Hà Diễn đương nhiên là không biết chuyện này, hôm nay trước khi vào viện, anh thậm chí còn nhờ mẹ mình dạy anh làm thế nào để có thể gọt táo vừa nhanh lại vừa đẹp, mẹ anh còn cười hỏi anh là có phải đã muốn lấy lòng bạn gái rồi sao. Giờ không những ý tốt của mình không được biểu hiện ra, thậm chí còn bị y tá nghĩ xấu,

trong chốc lát anh không biết nên nói cái gì mới phải, đứng yên một chỗ, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi y tá rời đi, Cố Thất Hải nhìn các loại hoa quả khác trong rổ, nói: “Quả quýt kia nhìn có vẻ ngon đây, anh bóc giúp em đi.”

Hà Diễm biết Cố Thất Hải không muốn anh khó chịu nên mới nói vậy, hai má cô tuy đã gầy đi không ít, nhưng khuôn mặt tươi cười kia vẫn đầm đĩnh như trước. Anh bỏ quả táo xuống, cầm một quả quýt lên, nhanh chóng bóc sạch, đưa đến trước mặt Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải cười tươi nhận lấy quả quýt.

Trong nháy mắt cô nâng tay lên, Hà Diễm nhìn thấy vết sẹo dữ tợn trên tay cô.

Anh cũng không biết bản thân nghĩ gì, mà lại mất tự chủ nắm lấy cổ tay cô, cô thấy vậy liền ngăn người, chỉ thấy anh kéo tay cô đến trước mặt, ánh mắt chăm chú, lại phức tạp.

Anh lo lắng đến sự an toàn của cô, khi nghe đến

chuyện cô gặp nạn, dân chúng bình thường như anh chỉ có thể lo lắng đợi người khác nghĩ cách cứu cô. Theo báo chí mới biết được tình hình gần đây của cô. Anh có thể cố hết sức để đối tốt với cô, nhưng cô lại vĩnh viễn chỉ biết đến cái ôm của một người đàn ông khác.

Cố Thất Hải, trên thế giới này có lẽ không có người con gái nào đáng giận giống như em, khiến cho anh dù thế nào cũng không thể buông tay được.

Hạ Quỳnh đứng ở cửa, nhìn đôi nam nữ thân mật trong phòng bệnh, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Hạ Quỳnh không biết Hà Diễm, nhưng nhìn theo hành động của anh đối với Cố Thất Hải, có lẽ cảm tình của anh ta đã sớm bộc lộ hết qua lời nói rồi.

Hà Diễm rất nhanh liền bỏ tay Cố Thất Hải ra, hai người đều nhìn nhau không nói gì, Hà Diễm chỉ nói qua loa vài câu rồi đỏ mặt rời đi.

Có lẽ anh ta sợ nếu cứ tiếp tục như vậy một lúc nữa thì sẽ không nhận được mà ra tay?

Hạ Quỳnh nghĩ như vậy, rồi vờ như không có việc gì, đi vào phòng bệnh của Cố Thất Hải.

Nhìn qua Cố Thất Hải vẫn có vẻ ngây ngô, mặc dù cô đã sớm nhìn rõ tình cảm của Hà Diễm, nhưng mà phản ứng vừa rồi của Hà Diễm vẫn khiến cho cô bất ngờ không ít. Miệng của cô thậm chí còn cắn một miếng quýt, có vẻ còn chua hơn cả miếng trước.

Hạ Quỳnh mang bó hoa mới mua cắm vào bình hoa, vừa cắm vừa nói chậm rãi: “Cậu bạn vừa rồi nhìn rất đẹp trai, theo góc độ của thanh niên bây giờ.... Cũng không thua kém gì Tu Hòa đâu.”

Cố Thất Hải giật mình, suýt nữa nuốt cả miếng quýt xuống họng, “Chị, chị, chị...Đột nhiên lại nói đến chuyện này làm gì?”

“Sao? Phụ nữ đã có chồng thì không được quang minh chính đại thưởng thức cái đẹp sao? Cậu nam sinh

kia còn trẻ, vẻ ngoài cũng tốt, nhưng mà vừa nhìn qua đã có thể thấy là loại người thâm tình.”

Cố Thất Hải không lên tiếng, chỉ nghe Hạ Quỳnh nói: “Tu Hòa là bạn tốt của chồng chị, chị tất nhiên là coi trọng cậu ta hơn, loại người như cậu ta, tuy bề ngoài có vẻ cứng nhắc, nhưng trên thực tế lại là người rất dịu dàng. Cậu ta hiểu được công việc của mình rất nguy hiểm, nên trước giờ chưa bao giờ dễ dàng có quan hệ thân thiết với người con gái nào, mà lập trường của chị tuy rằng ở phía Tu Hòa, nhưng... Nếu Tu Hòa không phải là sự lựa chọn duy nhất của em, chị cảm thấy, em không cần thiết phải hòa theo ý kiến của mọi người.”

Cố Thất Hải nghĩ nghĩ, cuối cùng là bỏ nửa quả quýt trên tay xuống.

“Chị Hạ Quỳnh, điều em phải làm không phải là lựa chọn. Thời điểm em bị nhốt dưới tầng hầm kia, xung quanh chỉ là một mảng tối đen, thậm chí trên người em còn không có bất kì cảm giác gì, khi em cảm thấy bản thân sắp chết đi rồi, trong đầu em vẫn chỉ luôn nghĩ đến một người. Nếu thời điểm ấy em còn không buông tay,

thì tại sao giờ em còn sống ở đây mà lại muốn buông xuôi tình cảm của mình? Mã Tu Hòa chính là người trong lòng em, em còn sống, là vì muốn nhìn thấy anh ấy một lần nữa. Cho đến tận bây giờ, anh ấy vẫn luôn là người duy nhất trong lòng em.”

Trong ấn tượng của Hạ Quỳnh, thái độ của Cố Thất Hải vẫn luôn bình thản, nhất gan, nhưng đây là lần đầu tiên cô nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Người trong cuộc cũng đã tỉnh ngộ, như vậy Hạ Quỳnh cũng không còn gì để băn khoăn nữa.

Cô gái vừa rộng lượng, kiên cường, mà còn yêu một cách trong sáng như vậy.

Thật sự là thừa sức đề xứng đôi với Mã Tu Hòa rồi.

Đến tận gần giao thừa, trên đường dần dần đã có không khí mừng năm mới, Cố Thất Hải cuối cùng cũng được bác sĩ phê chuẩn cho xuất viện.

Người Cố Thất Hải quen biết ở thành phố Hương không nhiều lắm, mấy ngày qua nằm viện, cô đã được vợ chồng Phó Cảnh Diệu, Hạ Quỳnh chiếu cố rất nhiều, nhân dịp hôm nay cô xuất viện, bọn họ còn đề nghị cô đến nhà hai người để mừng cô xuất viện.

Mã Tu Hòa hẹn buổi chiều 5 giờ sẽ qua đón cô xuất viện, cô nhìn thời gian vẫn còn sớm, liền đứng dậy thay quần áo. Cởi bộ đồng phục bệnh nhân ra, Cố Thất Hải nhìn thấy từng vết sẹo khắc sâu vào da kia, không tránh khỏi có chút khó chịu. Cô đưa tay sờ sờ, chúng không chỉ xấu, mà còn có cảm giác gồ ghề, có chút buồn nôn.

Đúng lúc này cửa phòng lại mở ra, Cố Thất Hải giật mình quay đầu lại, Mã Tu Hòa lại đến sớm hơn giờ hẹn, anh nhìn thấy cô đang cởi trần, ngó người ra hai giây, sau đó không nói câu nào liền đóng cửa phòng lại.

Cố Thất Hải nhanh chóng thay quần áo, chậm chạp đi ra khỏi phòng bệnh, cũng không hỏi vì sao Mã Tu Hòa lại đến sớm, đỏ mặt đi làm thủ tục xuất viện cùng anh.

Hành lý của Cố Thất Hải không có nhiều lắm, ra viện, hai người lập tức đến nhà Phó Cảnh Diệu. Một căn nhà đơn giản như bao căn nhà bình thường khác, còn có không khí tình cảm giữa đôi vợ chồng họ, tất cả đều tỏa ra không khí ấm áp, khiến cho Cố Thất Hải – người sống một mình ba năm qua cảm thấy cực kì hâm mộ.

Cố Thất Hải tuy rằng quen biết hai người họ không lâu, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau, cô lại nhận ra, bất tri bất giác mình đã hòa nhập được với vòng tròn quan hệ tương như không thể này rồi.

Buổi tối hôm nay, cô thấy được vẻ mặt khác của Mã Tu Hòa, không giống vẻ lãnh đạm khi đối mặt với mọi người thường ngày, anh hoàn toàn không có sự đề phòng bình thường, thái độ ôn hòa, tùy ý, nụ cười tươi rói, lâu lâu lại trêu chọc vài câu khiến cho mọi người cười không ngừng.

Bữa ăn tối nay rất vui, ăn một mạch đến tận hơn mười giờ, Mã Tu Hòa và Phó Cảnh Diệu cũng uống hết vài chai rượu. Phó Cảnh Diệu dứt khoát bảo Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đêm nay ở lại đây, nhưng lại bị Hạ Quỳnh

ngăn lại, sau khi ám chỉ đủ kiểu, cô cười xảo trá rồi để cho Cố Thất Hải đưa Mã Tu Hòa về nhà.

Trên đường ngồi xe về nhà, Mã Tu Hòa vẫn nhắm mắt lại, Cố Thất Hải cũng không rõ là anh say hay là tỉnh, Tới cửa khu trọ, cô gọi anh vài tiếng, không thấy anh có phản ứng gì, đành lôi kéo anh xuống xe, mặc dù người anh dường như dán hết lên người cô, nhưng anh vẫn giống như còn lo lắng cho những vết thương trên người cô, toàn bộ trọng lượng cũng vẫn còn tự không chế được.

Sau một lúc lâu mới về đến nhà trọ, Cố Thất Hải cũng không để ý nhiều, một đường chỉ lo đưa Mã Tu Hòa đi đến dựa vào cửa nhà, cô sờ qua túi áo của anh, không thấy chìa khóa nhà đâu, cô cân nhắc vài giây rồi do dự đưa tay đến túi quần anh. Cô không dám sờ lung tung, may mà chỉ một chốc đã thấy chìa khóa nhà, cô vội vàng đỏ mặt lấy ra. Khi đó dường như cô nghe thấy tiếng cười rất nhỏ, cô ngẩng đầu thì thấy Mã Tu Hòa vẫn nhắm mắt, người dựa vào cửa, vẻ mặt hoàn toàn vô tội.

Cố Thất Hải mở cửa ra xong, việc đầu tiên là đi bật

đèn, chờ đến khi tất cả các đèn sáng lên, cô mới đỡ Mã Tu Hòa vào phòng khách, đặt anh lên ghế sofa. Còn mình thì vào phòng tắm, lấy một chiếc khăn mặt, nhúng nước rồi ngồi xỏm lau mặt cho anh.

Ngày thường khi anh tỉnh táo, ánh mắt của anh rất thâm trầm, sắc bén, hơn nữa trong lòng còn có phần tình cảm kia, cô vẫn luôn không dám nhìn anh quá nhiều. Lúc này anh đang say, cô có thể không kiêng nể gì mà ngắm anh thật kĩ, vừa ngắm, vừa cảm thấy trong lòng rung động, những người đàn ông cô tiếp xúc qua không có nhiều lắm, cô cũng không biết chuyện yêu đương là thế nào, cô chỉ hi vọng, đây sẽ không chỉ là mối tình đầu, mà còn là mối tình sâu đậm nhất của cô.

“Tu Hòa.” Cô gọi anh một tiếng, hơi thở của anh vẫn đều đều như trước, vì thế cô cúi đầu, hôn nhẹ lên mặt anh, “Em rất thích anh.”

“Em nói lại xem.”

Cố Thất Hải cứng đờ người ra, “.... Anh lại dám giả say.”

Mã Tu Hòa trước mặt cô mở mắt, ý cười như gió xuân: “Em vừa nói với anh cái gì?”

Cố Thất Hải còn chưa kịp trả lời, đã bị anh xoay người, đè lên ghế sofa, trong tầm mắt chỉ còn lại khuôn mặt điển trai của anh, trong hơi thở toàn bộ đều là mùi hương của anh.

Cô im lặng trong chốc lát, cầm lấy góc áo của anh, nói từng chữ một: “Em thật sự rất thích anh.”

Anh sờ mặt cô: “Sao lại nhiều hơn lúc này hai chữ rồi?”

“Anh nghe thấy rồi mà còn giả ngu.”

“Phải, nghe thấy được, nhưng giờ phút này quá giống như đang mơ, có chút khó tin.” Anh nói. “Cố Thất Hải, ngẩng đầu lên nhìn anh.”

Cố Thất Hải chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy anh cúi xuống, hôn môi cô. Cô nhất thời ngây người, mới đầu anh hôn rất dịu dàng, quyến luyến, mang theo mùi rượu nhàn nhạt. Nhưng dần dần bắt đầu cuồng nhiệt lên, từng

chút từng chút thăm dò, xâm nhập miệng cô, cô lại trức trặc không biết phải làm sao, anh cúi đầu, bật cười: “Đừng cắn răng, vươn lưỡi ra.”

Mặt cô lại càng trở nên đỏ hơn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo lời anh.

Cố Thất Hải không biết bọn họ rốt cuộc đã hôn bao lâu, đến khi cô phục hồi lại tinh thần, quần áo của cô không biết từ lúc nào đã bắt đầu trễ xuống. Anh mặc dù rất muốn cô, nhưng dù sao cũng vẫn có chừng mực, dù sao hai người cũng vừa mới bắt đầu yêu nhau, phát triển quá nhanh sẽ chỉ làm cho cô chạy mất thôi.

Anh chỉnh lại quần áo giúp cô, lại ôm cô vào lòng, ngay cả hơi thở của anh cũng mang theo sự vui sướng.

“Đêm nay ở lại đây đi.”

Anh đề nghị.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit + Beta: An Dung NiĐại não Cổ Thất Hải vẫn còn đang bị nộ hôn nồng nhiệt vừa rồi làm cho đơ đơ, đề nghị bất ngờ của Mã Tu Hòa trong nháy mắt liền khiến cô hoàn hồn.

Cô còn chưa hiểu cụ thể là chuyện gì đang xảy ra, Mã Tu Hòa đã đẩy mạnh cô vào phòng tắm.

Quá.... Nhanh.... Rồi...

Cổ Thất Hải đứng ngơ ngác một lúc trong nhà tắm, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, bây giờ Mã Tu Hòa đã đi rồi, nếu lúc này đổi ý thì có phải cô sẽ trở thành một cô gái rất xấu tính không?

Thật ra, cô cũng không phải là không muốn, cả hai

dù sao cũng đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa Mã Tu Hòa lớn hơn cô chín tuổi, tính ra kinh nghiệm chắc hẳn sẽ phong phú hơn cô, nếu anh là một người đàn ông bình thường, khỏe mạnh, lại còn độc thân trong thời gian khá dài, nhất định về mặt nào đấy sẽ có ham muốn, mà cô cũng đã chọn anh. Cho nên.... Cô chậm rãi cời bỏ quần áo, đột nhiên lại nhìn thấy những vết sẹo trên người, trong nháy mắt cô lại không còn chút tự tin nào.

Cô ngần ngợ tắm rửa, xong xuôi cô mới nhớ ra, mình không hề mang quần áo sạch vào. Cô khẽ mở cửa để hở ra một khe nhỏ. Áo ngủ của cô lại được đặt chính tề trước cửa.

Cô mặc quần áo xong, đi ra khỏi phòng tắm, Mã Tu Hòa đang đứng ở phòng bếp, thấy cô đi ra, nét mặt có chút ý cười.

Cố Thất Hải hỏi: “Quần áo của em anh lấy đâu ra thế?”

“Vừa rồi khi em đi tắm anh đã sang nhà bên cạnh để lấy.” Anh gơ chìa khóa của nhà cô trong tay mình lên.

Cô bừng tỉnh ra, đột nhiên lại nhận ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng khác: “Vậy chẳng phải anh đã thấy.....”

Đồ ! Lót ! Cửa ! Cô!!!

Hơn nữa anh không chỉ nhìn thấy, còn giúp cô mang sang đây!

Mặc dù đồ lót của cô cũng không có gì đặc biệt mà không thể đưa ra ánh sáng, nhưng mà trước kia khi phơi quần áo, vì ban công của hai nhà ở cạnh nhau, nên cô vẫn luôn cố phơi đồ lót ở chỗ mà anh không nhìn được, dù sao thì đó cũng là vật dụng cá nhân, không ngờ bây giờ ngay cả đồ riêng tư của cô cũng bày hết ra trước mặt anh rồi.

So với vẻ mặt khiếp sợ của Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa lại rất bình tĩnh: “Sợ gì chứ? Chẳng phải hôm nay em không còn chỗ nào là không bị anh nhìn qua sao?”

Được anh nhắc, cô mới nhớ lại, hôm nay khi xuất viện đúng là đã bị anh nhìn thấy cảnh mình thay đồ...

Đúng là cái gì cũng bị anh nhìn qua rồi...

Chẳng lẽ vì đã nhìn qua, cảm thấy không có gì đáng nhìn nên mới không để ý sao?

Cố Thất Hải càng nghĩ càng thấy thất bại, sau đó liền nghe thấy anh nói: “Muộn rồi, đi ngủ thôi, hôm nay em ngủ phòng anh, anh ra phòng khách.”

Cố Thất Hải buột miệng: “Vì sao? Em trở về phòng mình ngủ là được rồi.”

Anh không để cho cô có cơ hội phản đối tiếp, lại gần ôm cô vào phòng ngủ. Anh cẩn thận đặt cô lên giường, đắp chăn thật kín, mới thấp giọng nói một câu. “Em ở đây thì anh mới thật sự yên tâm.”

Cô giật mình.

“Sau khi em gặp chuyện, đêm nào anh cũng mất ngủ, anh vẫn luôn nhớ em.” Anh nắm lấy tay cô. Tay cô vì thường xuyên vẽ tranh, nên so với các cô gái khác có phần thô ráp hơn một chút. Nhưng anh lại cảm thấy đây lại chính là bảo vật quý giá nhất trên đời này. “Anh vẫn

luôn sợ em bị thương, sợ em phải chịu khổ, nhưng sợ nhất vẫn là mất em. Thế nên sau khi em trở về anh đã tự nhủ, nhất định phải đối xử với em thật tốt, mỗi phút mỗi giây em đều ở trong tim anh.”

Cô cảm động nhìn anh, ánh mắt anh giống như đang tràn đầy ánh sáng, còn sáng hơn cả bầu trời đêm đầy sao.

Anh lưu luyến hôn cô một lúc, đến khi nghe thấy hơi thở gấp gáp của cô, anh liền đưa tay tắt đèn, trong nháy mắt phòng ngủ liền chìm trong bóng tối.

Anh ôm cô vào ngực, cảm nhận cơ thể cô đang không ngừng run lên.

Anh muốn bật đèn lại, nhưng cô lại đè tay anh lại, giọng nói có chút sợ hãi: “Nếu có anh, dù là bóng tối thì em cũng sẽ cảm thấy yên tâm.... Em nhất định sẽ vượt qua được.”

Anh im lặng một lúc, giúp cô vuốt mấy sợi tóc mai ra sau tai.

“Thất Hải, em rất kiên cường.”

Kiên cường đến mức khiến anh thương yêu, cũng khiến anh tự hào.

Cố Thất Hải ngủ đến tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, đã lâu lắm cô không ngủ ngon như vậy.

Rời giường, mở cửa phòng, Cố Thất Hải liền ngửi thấy hương thơm của đồ ăn. Không cần nghĩ cũng biết là Mã Tu Hòa đang nấu cơm, cô rón rén đi vào phòng bếp, dù có chút ngại ngùng nhưng cô vẫn tiến lên ôm lấy thất lưng Mã Tu Hòa.

Mã Tu Hòa cũng không bị cô dọa, hiển nhiên là đã sớm biết cô đến gần.

“Dậy rồi? Anh còn nghĩ bữa cơm này sẽ bị đổi thành bữa tối.” Anh trêu cô.

Cố Thất Hải cọ cọ vào lưng anh, ngửi mùi hương trên người anh, những điều này, tất cả đều là sự thật.

“Thì ra anh cũng biết nấu cơm?” Cố Thất Hải thò đầu ra nhìn, đồ ăn Mã Tu Hòa nấy, không chỉ có mùi mà màu sắc cũng rất dễ nhìn, chắc hẳn vị cũng sẽ không tồi. “Lúc trước vì sao còn muốn em làm bữa sáng cho anh?”

“Đó là một loại thử đoạn để theo đuổi, nếu không thì sao anh có thể gặp em vào mỗi sáng được?” Anh lại cười nói, “Nhưng bây giờ em là người của anh, anh sẽ không dùng loại thử đoạn lưu manh này nữa đâu, sẽ chỉ luôn đối xử tốt với em thôi.”

Cố Thất Hải nghe xong liền cảm thấy thật vui vẻ, Mã Tu Hòa sợ thức ăn đang nấu sẽ bắn lên người cô, nên bảo cô ra ngoài chờ. Đang đi ra khỏi bếp, khi đi qua thùng rác, cô vô tình thấy có mấy gói thuốc và một chiếc bật lửa, Cố Thất Hải nhận ra đó là chiếc bật lửa hằng ngày Tu Hòa vẫn dùng.

“Sao anh lại vứt hết thuốc đi thế?”

“Cai thuốc.” Mã Tu Hòa không quay đầu lại đáp.

Cha của Cố Thất Hải cũng là một người nghiện thuốc, trước kia cô từng khuyên cha bỏ thuốc rất nhiều, nhưng ông không nghe cô, về sau vì sức khỏe kém mà ông bắt buộc phải cai thuốc, nhưng ông vẫn như cũ, không cai dứt điểm được.

Cố Thất Hải khó hiểu:” Sao tự nhiên lại cai thuốc?”

“Không phải là em không thích người hút thuốc sao?”

“Phải, không thích.... vấn đề là anh thật sự sẽ cai dứt điểm được à?”

“Anh vốn không hút thuốc nhiều, chẳng qua là khi gặp phải vụ án khó giải quyết thì sẽ không nhịn được mà hút mấy điếu. Mà cai thuốc thì có gì khó đâu, quan trọng nhất là em đã trở về rồi.” Mã Tu Hòa quay lại cười với cô. “Dù anh không tin tưởng vào thần linh lắm, nhưng vào thời điểm em gặp nạn anh đã từng bị mất phương hướng, suýt chút nữa là không thể tìm ra cách để cứu em về, vì thế lúc ấy anh đã thề cầu nguyện, nếu em có thể trở về, thì anh nguyện ý dùng tất cả để

đánh đôi, chẳng hạn như cai thuốc, giúp cảnh sát phá án...”

Mã Tu Hòa nói từng điều mà khi ấy anh thề ra, Cố Thất Hải càng nghe càng thấy nhiều, hơi căng thẳng nắm lấy tay anh, “Không phải là anh đã bán cả bản thân rồi đấy chứ?”

“Yên tâm, anh không.” Mã Tu Hòa vỗ vỗ vào tay cô. “May là trước khi anh bán cả bản thân thì bức tranh của em đã đem đến cho anh manh mối quan trọng nhất, không chỉ giúp cứu được em, mà còn cả anh nữa.”

Cố Thất Hải biết Mã Tu Hòa thực ra là đang an ủi cô, khoảng thời gian kia, cô tin tưởng, lấy năng lực của Mã Tu Hòa, nhất định có thể phá được án. Người kiêu ngạo như anh, sao có thể làm ra chuyện thiếu thực tế như vậy chứ.

Cố Thất Hải có chút cảm động, những vẫn bật cười: “Nói như anh thì công lao của em cũng rất lớn, có lẽ anh cũng nên bán thân cho em đi chứ nhỉ?”

Anh nhìn cô một cái, xoay người tắt bếp đi, sau đó ôm cô trước mặt, cúi đầu hôn xuống.

“Được rồi, cho em, tất cả đều cho em.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit + Beta: An Dung NiNgày tiếp theo, Mã Tu Hòa tạm thời vẫn chưa có vụ án mới nào, mà Cố Thất Hải cũng được nghỉ tết âm lịch ở phòng tranh, cả ngày hai người chỉ đơn giản là ở cùng nhau, ở nhà Mã Tu Hòa nấu cơm, xem TV, thỉnh thoảng đi dạo phố mua mấy thứ linh tinh liên quan đến ngày tết âm lịch, ngay cả Phó Cảnh Diệu và Hạ Quý cũng trêu chọc họ, rõ ràng là một đôi mới bắt đầu yêu nhau, mà lại sống như một đôi vợ chồng già bên nhau đã nhiều năm rồi vậy.

Tết âm lịch nhanh chóng trôi qua, có người nào đó ở khu trọ dán lên cửa nhà mình một câu đối xuân đỏ rực, Cố Thất Hải nhìn cái liền thấy thích, kéo Mã Tu Hòa đến cửa hàng tạp hóa, chọn một câu đối cực kì có ý nghĩa “Cát tường như ý”, không nói hai lời liền dán lên trước cửa nhà Mã Tu Hòa. Trước giờ nhà của Mã Tu

Hòa vẫn luôn nghiêng về phong cách gọn gàng, đơn giản, chưa bao giờ treo câu đối lên tường như thế bao giờ, nhưng gặp dáng vẻ hào hứng của Cố Thất Hải, anh nhìn những thứ sặc sỡ kia, dần dần lại cảm thấy chúng có chút vừa mắt.

Cha mẹ và chị họ của Cố Thất Hải năm đó qua đời cũng đúng vào khoảng thời gian tết âm lịch, cho nên hai năm qua, cô sống một mình bất giác đã gần 3 năm. Đối với cô mà nói, tết âm lịch chẳng phải là ngày đặc biệt đáng giá để chúc mừng làm gì, nhưng bây giờ có Mã Tu Hòa, cô đã tìm lại được niềm vui ngày trước.

Đối với Mã Tu Hòa mà nói, tết âm lịch năm nay cũng là năm rất lâu rồi anh mới lại đón tết âm lịch cùng người khác.

Cố Thất Hải quen biết anh hơn nửa năm, đây cũng là lần đầu tiên cô được nghe anh kể về chuyện gia đình mình.

Cha của Mã Tu Hòa mất ngay từ khi anh mới đi học Trung học, không lâu sau, mẹ anh ở chỗ làm việc quen

một người đàn ông đến từ Đức, khoảng năm mấy tuổi, vài năm trước mới ly hôn với vợ xong, đang một mình nuôi hai đứa con, một trai một gái. Mẹ Mã và người đàn ông Đức kia ở chung với nhau hai năm, cảm thấy rất hợp ý nhau. Nhưng đúng lúc Mã Tu Hòa bước vào ngành cảnh sát, người đàn ông kia lại muốn hồi hương, không bỏ mối tình này được, mẹ Mã cũng nhất định đi theo ông ta tới Đức, không còn phải làm việc bận rộn, mỗi ngày cùng chồng trồng cây anh đào, lái chiếc xe lữ thời đi chơi, so với những người trẻ tuổi còn sống cuộc sống thoải mái hơn.

Mã Tu Hòa nói rõ những chuyện này với Cố Thất Hải được mấy hôm, anh đột nhiên lại nhận được cuộc điện thoại của mẹ từ nước ngoài. Mẹ Mã qua điện thoại oán trách anh mấy năm qua vẫn chỉ luôn bận làm việc, ngày lễ ngày tết cũng không có chút tin tức nào, hơn nữa mấy ngày nay cậu em trai ở Đức của anh đang dẫn cả bạn gái về nhà, mẹ anh nhắc anh nhân dịp vẫn còn rảnh rỗi thì qua Đức đoàn tụ với gia đình vài hôm.

Mã Tu Hòa cũng tự biết mình sai, đúng là vài năm qua anh không gặp qua mẹ mình. Cố Thất Hải vừa nghe

Mã Tu Hòa nói đến chuyện này, liền cực kì thông cảm với nỗi khó xử của Mã Tu Hòa, dù lúc này cảm thấy không nỡ, cô vẫn rất tình cảm tiễn anh lên máy bay sang Đức.

Cố Thất Hải vốn nghĩ mình đã quen sống một mình, Mã Tu Hòa chỉ là rời đi vài ngày, cô chắc cũng sẽ chẳng làm sao, nhưng nỗi nhớ đến với cô nhanh hơn cô nghĩ rất nhiều.

Mã Tu Hòa đi rồi, cô ở nhà một mình nhìn mấy tiết mục hài ngày tết ở TV lại không thấy vui nữa, vì thế cô đến siêu thị, mua một ít trà nóng và hoa quả, tính đến thăm hỏi ông lão chủ phòng tranh. Trong khoảng thời gian cô gặp chuyện không may kia, ông lão đã rất thông cảm cho tình huống của cô, thậm chí còn giữ lại chức vụ của cô, Cố Thất Hải thật sự rất cảm kích ông ấy.

Nhà của ông lão ngay trên đường đến phòng tranh, Cố Thất Hải đi quá một chút liền thấy phòng tranh đang mở cửa, đi qua xem một chút thì thấy ông lão đang ngồi bên trong uống trà.

Cố Thất Hải đưa cho ông ít đồ biếu, nói chuyện cùng ông một lúc. Ông lão cười nói: “Cố tiểu thư, mấy ngày nay tuy rằng cháu không ở phòng tranh, nhưng các tác phẩm của cháu lại rất được hoan nghênh đấy.

Ông lão nói vậy, Cố Thất Hải mới để ý đến việc mấy bức tranh trên hành lang của cô gần như đã được thay đổi lại toàn bộ rồi.

“Toàn bộ đã bán đi rồi ạ?”

Ông lão gật đầu, “Đều là do một người đàn ông mua, ra giá cũng không hề thấp.”

Ông lão nói một con số, Cố Thất Hải nghe xong cũng có chút ngạc nhiên, đây chính là giá tranh cao nhất từ trước đến nay cô bán được, dường như có thể sánh ngang với những họa sĩ nổi tiếng.

Ông lão cảm thán: “Cố tiểu thư, cháu vốn là một viên ngọc thô, có lẽ sẽ sớm được tỏa sáng thôi.”

Cố Thất Hải khiêm tốn lắc lắc đầu, hỏi: “Người mua mấy bức tranh kia là người như thế nào vậy ạ?”

“Hơn ba mươi tuổi, đeo kính, tự giới thiệu mình là họ Tống... Từ từ, hôm ấy ông có cầm danh thiếp của anh ta, anh ta nói chờ cháu trở lại thì nhất định phải đưa cho cháu, bảo cháu gọi cho anh ta.” Ông lão lục lọi ở quây thu ngân một lúc mới lấy ra được một tấm danh thiếp. “Ồ, hóa ra là một bác sĩ tư nhân, bảo sao lại nói năng khéo léo nhã nhặn đến thế.”

Cổ Thấy Hải ngây ngốc đi từ phòng vẽ tranh trở về nhà, sắc trời đã dần tối lại, cô lấy chìa khóa trong túi ra, đang muốn mở cửa lại ngăn người, thay đổi chiếc chìa khóa khác, đi về hướng phòng bên cạnh.

Mã Tu Hòa trước khi rời đi có để lại cho cô một chiếc chìa khóa nhà, cũng không nói vì sao.

Mở cửa, cô không hề nghĩ ngợi liền nhanh chóng bật điện lên, lúc đang thay giày, một chiếc danh thiếp rơi ra từ trong túi sách của cô. Ba chữ “Tống Thiên Sinh” đen trắng rõ ràng khiến cho cô cực kì ngứa mắt.

Cô cầm danh thiếp vo viên lại, cảm thấy chưa hả giận lại mở nó ra, xé tan thành từng mảnh nhỏ rồi mới ném vào thùng rác.

Chỉ mỗi việc xé chiếc danh thiếp thôi, nhưng điều đó lại giống như đã tiêu hao hết sức lực của cô. Cô ngồi trên sàn nhà, đối mặt với căn nhà trống vắng, đáy lòng giống như bãi sa mạc hoang vắng.

Cô lấy di động ra, theo bản năng tìm số điện thoại của Mã Tu Hòa, nhưng điện thoại anh vẫn còn tắt máy. Cô nghĩ lại, giờ có lẽ anh còn đang trên máy bay, sau mười mấy giờ mệt nhọc, cô cũng không muốn cho anh nghe thấy giọng nói tiêu cực của mình.

Cô ném di động ra xa, đúng lúc này liền nghe thấy ngoài hành lang có tiếng người ấn chuông cửa, nhưng không phải là căn nhà này, mà là căn nhà bên cạnh.

Cô đến bên cửa, nghe thử giọng của người bên ngoài.

Cố Thất Hải mở cửa ra, nói: “Tiêm Tiêm, chị ở

đây,”

Tiêm Tiêm vốn đang ấn chuông cửa liền quay đầu lại, thấy Cố Thất Hải bước ra từ phòng bên cạnh, liền nhìn lại biển số nhà. Đúng là số nhà này rồi.... Nhưng mà... Vì sao...

“Chị Thất Hải, chị và Mã tiên sinh....”

Cố Thất Hải cười cười: “Em nghĩ thế nào thì là thế ấy đó.”

“Hai người ở chung?”

Cố Thất Hải ghen hòng: “Còn chưa đến mức ấy, mấy ngày nay anh ấy đi vắng, chị tiện thể sang xem xét lại nhà cửa cho anh ấy thôi.”

Tiêm Tiêm mỉm cười tiến lên: “Chúc mừng, chị Thất Hải, em chúc chị năm mới may mắn, hạnh phúc, vui vẻ, chúc chị và Mã tiên sinh sẽ bên nhau thật lâu.” Cô bé ngẩng đầu lên, thấy trên cửa có câu đối xuân lại nói thêm “Cát tường như ý”

Nếu không phải nhờ bốn chữ này thì có lẽ giờ cô đã phải ở quỹ môn quan mà ăn tết âm lịch. (1)

(1) Bốn chữ “Cát tường như ý” là 4 chữ xuất hiện trong bức tranh mà Thất Hải vẽ bằng máu ở chương 31 ấy. Khi ấy để hợp với ngữ cảnh nên Tiểu Ni đã edit thành câu “may mắn, mãi mãi như ý”

Cả đời Tiêm Tiêm chắc chắn sẽ không bao giờ quên ân tình của Cố Thất Hải đối với cô bé. Những ngày bị nhốt dưới tầng hầm kia, nếu không có Cố Thất Hải kiên cường phản kháng Viên Từ Lâm, khiến cho sự chú ý của Viên Từ Lâm chỉ đặt lên người cô, thì cô bé sao có thể được bình yên vô sự mà đợi cứu viện?

Tiêm Tiêm mang đến cho Cố Thất Hải không ít đồ thăm hỏi, có cả ít thuốc mỡ chuyên dùng bên nước ngoài, còn có cả không ít đồ này nọ, Cố Thất Hải cũng không để tâm lắm, nói chuyện một lúc xong, Tiêm Tiêm liền vội vã về nhà trông em trai.

Tiêm Tiêm đi rồi, căn phòng rộng lớn lại chìm trong im lặng, cảm giác trống vắng trong lòng cô, dù thế nào

cũng không xua đi được.

Nghe tiếng cười nói vui vẻ ở những gia đình khác, Cố Thất Hải lại đóng tất cả các cửa đã mở ra lại. Cuối cùng là đến phòng ngủ của Mã Tu Hòa, lấy một bộ quần áo của anh trong tủ, trên đó dường như vẫn còn mùi hương của anh. Cô khoác lên người, quần chặt lấy chính mình rồi cuộn mình ở một góc, gọi tên anh, từng tiếng, từng tiếng một.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mối Thù Của Cô

Edit + Beta: An Dung Ni

Mã Tu Hòa, ba mươi tuổi lần đầu tiên biết cảm giác của nỗi nhớ tương tư là

thế nào.

Đối với Mã Tu Hòa, cuộc sống bên Đức khá là nhẹ nhàng, tâm sự mấy

chuyện hằng ngày với mẹ, giúp cha dựng chặt mấy cây đào, dạy em trai, em

gái tiếng Hán, anh ở Đức được một tuần, dường như dài hơn cả một năm trời ở

thành phố Hương.

Mẹ anh luôn khuyên anh hãy bỏ cuộc sống ở đó mà sang Đức lập nghiệp, ở

cùng một chỗ với mọi người trong nhà, dù sao lấy năng lực của anh, chuyện

này cũng chỉ là thay đổi môi trường mới mà thôi.

Trước kia, không phải là anh chưa từng nghĩ đến chuyện này, nhưng bây

giờ, dù có nghĩ cả ngày anh cũng không muốn. Vì tim anh, đã thuộc về thành

phố Hương rồi.

Cố Thất Hải tuy còn trẻ, nhưng cô lại rất độc lập, không có anh bên cạnh

cô vẫn sẽ biết cách chăm sóc bản thân thật tốt, quan hệ của hai người mới bắt

đầu không bao lâu, ở phương diện tình cảm cô hơi bị động, nhưng có vẻ không

hề thấp thỏm không yên như anh. Mỗi ngày anh đều tính giờ để gọi điện về, cô

vẫn luôn bình thản nói chuyện cùng anh mỗi ngày, nhưng anh lại cảm thấy

được có vẻ cô phản ứng quá bình thản thì phải.

Không ai hiểu con bằng mẹ, mẹ Mã quan sát con trai vài ngày, nhân lúc khi

hai người đang ở hồ câu cá, bà liền hỏi: “Nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của

con mấy ngày này, có phải là ở thành phố Hương có bạn gái rồi không?”

Mã Tu Hòa cũng đang nhắn tin cho Cố Thất Hải, thấy mẹ mình hỏi vậy thì

cất điện thoại vào túi, miệng cười cười: “Phải ạ.”

“Hai đứa bắt đầu từ bao giờ?”

“Mới có mấy ngày thôi đã bị mẹ bắt đến Đức rồi.”

“Con thật là, giờ thì quay sang trách mẹ.” Mẹ Mã vừa cười vừa mắng con

trai một câu. “Là cô gái thế nào thế con?”

Trong điện thoại Mã Tu Hòa cũng không có ảnh chụp của Cố Thất Hải, anh

chỉ có thể tả lại theo ấn tượng của mình. “Cô ấy kém con chín tuổi, vẽ tranh rất

đẹp, tóc dài, da trắng, bị cận nặng, dáng vẻ lúc đeo kính có chút ngốc nghếch,

nhưng có lúc lại rất bướng bỉnh.” Mã Tu Hòa nói xong không nhịn được lại

cười một cái: “Mẹ, thật ra con không thể nói được cô ấy hơn những người con

gái khác ở điểm nào, nhưng trong lòng con, cô ấy chính là người tốt nhất.”

Mẹ Mã cũng cười, bà cảm thấy yên tâm hơn rồi.
Tuy bà ở mãi bên Đức,

cách Mã Tu Hòa rất xa, nhưng đôi khi cũng có lúc
nghĩ thâm, nếu không có

chuyện của sáu năm trước, có phải Mã Tu Hòa sẽ
sống dễ dàng hơn không.

Sau khi rời khỏi đội cảnh sát, tính cách của Mã Tu
Hòa trở nên lạnh lùng hơn

rất nhiều, cũng không hề có ý với bất kì cô gái nào,
càng không nói đến dự

định yêu đương hay kết hôn với ai. Lần này gặp lại
sau mấy năm xa cách,

dáng vẻ Mã Tu Hòa vẫn giống hệt như trước, nhưng
đáy mắt vẫn luôn có ý

cười nhàn nhạt, đặc biệt mỗi lần gọi điện về bên kia,
giọng nói luôn dịu dàng,

thật sự rất giống như hận không thể đưa cô gái bên kia điện thoại mang sang

Đức.

Mẹ Mã đặt cần câu xuống, cười dịu dàng: “Đi, người con đặt trong lòng,

chắc chắn là một cô gái tốt rồi. Giờ về mà bắt cô gái trong lòng con đi, cả ngày

mất hồn mất vía khiến cho cá cũng không cắn câu đây này. Lần sau sang đây,

nhớ mang cô dâu nhỏ của mẹ sang đây cho mẹ gặp mặt.”

Cố Thất Hải nhìn chăm chăm vào quyển lịch, ngày mười lăm tháng giêng -

tết nguyên tiêu, qua hôm nay, kì nghỉ tết sẽ thật sự kết thúc.

Mã Tu Hòa.... Có lẽ cũng sắp về rồi nhỉ?

Nhưng mà hôm qua cô vừa nói chuyện điện thoại với Mã Tu Hòa, anh cũng

không nhắc đến chuyện trở về, có lẽ cuộc sống tự do tự tại bên Đức đã giữ

chân anh lại rồi...

Cố Thất Hải thở dài, tiếp tục cúi đầu sắp xếp lại tài liệu về các học sinh tại

phòng tranh.

Phòng tranh bây giờ vẫn chưa chính thức mở cửa, nhưng mà Cố Thất Hải

vẫn như trước đây, mỗi ngày đều chạy đến phòng tranh, uống trà, nói chuyện

phiếm với ông lão, sắp xếp hồ sơ, mỗi ngày trôi qua rất thanh thản.... Nhưng

trong lòng cô, nỗi lo lắng cũng ngày một nhiều....

Sắp xếp lại các tập hồ sơ lộn xộn, Cố Thất Hải bước ra khỏi phòng kho,

vừa nghĩ xem có nên chủ động gọi cho Mã Tu Hòa, khéo léo hỏi xem khi nào

anh về không. Nhưng còn chưa kịp lấy điện thoại ra, đã nghe thấy tiếng ông

lão gọi cô.

“Cố tiểu thư, Tổng tiên sinh đến đây tìm cô này.”

Cố Thất Hải dừng chân, nhấc mắt lên, một người đàn ông đang đứng trước

cửa, lưng thẳng, mặc comlê, đi giày da, tướng mạo dễ nhìn.

Tổng Thiên Sinh nói: “Thất Hải, đã lâu không gặp.”

Cố Thất Hải đột nhiên cảm thấy rất ghét bốn chữ

này, “đã lâu không gặp”

qua những chuyện đã xảy ra với cô, từng người nói qua những từ này với cô,

một là Dịch Triệu Huy, một người là Tống Thiên Sinh trước mặt cô, ai cũng là

đồ mặt người dạ thú cả.

Ông lão tự giác đi vào phòng trà, để không gian nói chuyện lại cho Cố Thất

Hải và Tống Thiên Sinh.

Tống Thiên Sinh hỏi cô: “Cô còn nhớ rõ tôi chứ?”

“Tất nhiên, sao có thể quên được.” Cố Thất Hải lạnh lùng nói: “Nếu không

phải do ông thì sao tôi có thể trở thành như bây giờ?”

“Cô lại thế rồi, cô luôn thích đổ tất cả mọi chuyện năm đó lên người tôi.”

Tổng Thiên Sinh bắt đắc dĩ lắc đầu. “Cảnh sát cũng đã điều tra rõ, thẩm án

diệt môn năm đó của nhà cô, là vì chúng lo âu của cha cô vô ý phát tác. Tôi

cũng rất lấy làm tiếc, Cố tiên sinh là một họa sĩ xuất sắc như vậy, không nghĩ

rằng sẽ lấy một cái kết thê thảm như vậy cho cuộc đời mình.”

Cố Thất Hải tức giận: “Ông đến tìm tôi rồi cuộc là để làm gì?”

“Ba năm trước, cô không nói một tiếng đã rời khỏi thành phố Hải, cắt đứt

quan hệ với mọi người xung quanh, gần như không ai biết tung tích của cô,

nếu không phải một tháng trước tôi không đến

thành phố Hương làm việc, vô

tình phát hiện ra tranh của cô ở phòng tranh này, tôi thật sự là không ngờ trái

qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn còn vẽ tranh. Tranh vẽ của cô rất đẹp, tôi

rất thích, sau này nhất định cô sẽ trở nên nổi tiếng.”
Tống Thiên Sinh đến gần

Cố Thất Hải, “Cho nên, chúng ta làm một cuộc mua bán đi, tôi trả tiền cho cô,

cô giúp tôi vẽ tranh.”

Cố Thất Hải cười một tiếng, vẻ mặt châm chọc.

“Cô yên tâm, năm đó tôi đã được gia đình cô chiêu cố rất nhiều, nể tình cha

cô, về phần tiền công, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô.” Tống Thiên Sinh lấy

ra một tấm danh thiếp, nhét vào tay Cố Thất Hải,

tiện thể cúi đầu nói bên tai

cô: “Ba năm không gặp, cô càng ngày nhìn càng giống cha cô, không biết, liệu

kết cục của cô có giống với cha cô không nhỉ?”

Cố Thất Hải đẩy mạnh hấn ra.

Tống Thiên Sinh ổn định lại bước chân, bình tĩnh nở nụ cười: “Tôi chờ

ngày cô chủ động đến cửa tìm tôi.”

Hắn để lại những lời này, rồi tự nhiên xoay người rời đi.

Cố Thất Hải tức giận đứng tại chỗ, nắm chặt danh thiếp của hắn ta, định

ngẩng đầu lườm bóng dáng đáng ghét của hắn ta một cái, nhưng lại ngoài ý

muốn thấy một bóng dáng mình vẫn mong nhớ đi tới.

Sau khi trở về với mẹ từ hồ cá, Mã Tu Hòa lập tức đặt vé máy bay, dọn dẹp

hành lý, cố gắng có thể trở về bên Cố Thất Hải trong ngày cuối cùng của kì

nghỉ.

Cha dưỡng, em trai và em gái anh ở Đức biết được đột nhiên anh phải rời

đi, đã phản đối rất nhiều, nhưng khi nghe mẹ anh nói là anh vội vàng trở về

gặp bạn gái, liền cười tươi, dúi không ít loại quà cáp này nọ cho anh, hy vọng

anh có thể chuyển tình cảm của bọn họ cho Cố Thất Hải chưa từng gặp mặt.

Trước khi xuất phát, Mã Tu Hòa đã cố ý không báo cho Cố Thất Hải ngày

anh về, sau khi lên phi cơ anh lại thăm chê mình đã ba mươi tuổi rồi mà còn vì

một cô gái mà còn phải cẩn thận từng tí một như vậy.

Nghĩ sắp có thể gặp cô, cảm thấy khản trương rồi lại ngọt ngào.

Mười mấy giờ sau, Mã Tu Hòa rút cuộc cũng tới thành phố Hương, anh

nhANH chóng chạy về nhà trọ thì mới biết được Cố Thất Hải không ở nhà. Anh

đành mở điện thoại gọi cho Cố Thất Hải, nhưng vẫn không thấy cô nghe máy,

anh nhớ rõ mỗi lần cô đến phòng tranh, điện thoại đều để ở chế độ im lặng,

không đợi bản thân quen với mùi giờ liền quay
ngược người đi về hướng

phòng tranh.

Nhưng khi đến phòng tranh, Mã Tu Hòa còn chưa
đi đến cửa phòng tranh,

xa xa đã thấy một người đàn ông mặc âu phục nói
chuyện với cô, người đàn

ông ấy còn đang có hành động thân mật với Cố
Thất Hải.

Mã Tu Hòa chưa bao giờ thấy đáng vẻ Cố Thất Hải
tức giận như vậy, anh

không nói lời nào tiến đến trước mặt Cố Thất Hải,
lấy danh thiếp của người

đàn ông kia trong tay Cố Thất Hải.

Tống Thiên Sinh.

Cố Thất Hải sợ anh hiểu lầm, liền mở miệng giải

thích: “Ông ta là bác sĩ

riêng của cha em trước kia.”

Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải: “Em sợ ông ta?”

Cố Thất Hải để cho Mã Tu Hòa vào nhà cô, từ trong phòng ngủ lấy ra một

quyển sách, đưa cho Mã Tu Hòa.

Cô hỏi: “Anh có biết Cố Đình không?”

Mã Tu Hòa mở quyển sách ra, trên khắp trang giấy dán kín những bài viết

về một vụ án ba năm trước.

Án diệt môn của họ nhà Cố.

Cố Đình là cha của Cố Thất Hải, là một họa sĩ, trong giới họa sĩ cũng có

chút danh tiếng, là họa sĩ chuyên vẽ tĩnh vật, có danh tiếng chủ yếu về năng

suất. Trước lúc Cố Đình đến chỗ Tổng Thiên Sinh khám bệnh, ông đã gặp

chứng mất hứng sáng tác nghiêm trọng, lại còn mắc chứng lo âu, điều trị thời

gian dài mà vẫn không có kết quả, cho đến tận ngày xảy ra vụ án, chứng lo âu

của ông hoàn toàn bùng nổ, tự tay giết vợ là Đàm Lệ và cháu gái Cố Chi của

mình giết, sau đó rồi tự sát. Bên cạnh thi thể của Cố Đình, người ta phát hiện

ra một bức di chúc, Cố Đình nói rõ trong di thư, tất cả tài sản của ông khi còn

sống toàn bộ chuyển về dưới tay Tổng Thiên Sinh.

Mã Tu Hòa xem từng tờ từng tờ một, đối với vụ án

này khi ấy, anh cũng có

một số ấn tượng nhất định, nhưng chưa bao giờ anh thử liên hệ vụ án này với

Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải nói: “Vụ án này, năm đó chỉ điều tra một tuần đã kết án, cảnh

sát vẫn luôn nghi ngờ hung thủ là cha em, nhưng chỉ có em mới biết, hung thủ

thực sự là một người khác.”

Mã Tu Hòa lẳng lặng nhìn thấy Cố Thất Hải.

Khó trách cô luôn lẻ loi một mình, khó trách ở phương diện vẽ tranh cô lại

có thiên phú kinh người như vậy, khó trách vì sao cô lại ghét cảnh sát, tất cả

những nghi vấn xung quanh cô, giờ phút này đã được giải đáp.

Cố Thất Hải nhìn chăm chăm vào tấm ảnh chụp
Tổng Thiên Sinh, lạnh

lòng nói: “Tổng Thiên Sinh, em từng thề, cả đời này
cũng sẽ không tha thứ

cho ông ta

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit + Beta: An Dung NiRời khỏi quê nhà ba năm, Cố Thất Hải rút cuộc cũng trở về thành phố Hải, so với tình trạng chạy trốn chết của ba năm trước, rút cuộc bây giờ cô cũng không phải lẻ loi một mình nữa rồi.

Nhà của Cố Thất Hải là một tòa biệt thự nằm ở lưng chừng núi, tuy đường lên núi không dốc lắm, nhưng cũng khá xa, lái xe taxi lại kiên quyết không chở hai người lên núi, vì thế hai người đành phải tự mình đi bộ lên núi.

Đối với cơ thể cường tráng của Mã Tu Hòa, đi lên núi là chuyện rất đơn giản, nhưng Cố Thất Hải luôn lười vận động thì lại khác, nhưng trong quá trình lên núi cô lại không có một câu oán hận, ánh mắt của cô giống như bị che đi, cô cố gắng từng chút một, không ngừng leo

lên.

Mã Tu Hòa vẫn luôn ở cạnh Cố Thất Hải, anh cảm nhận rất rõ, từ khi bước vào thành phố Hải, cô gái trước kia vẫn luôn ngoan ngoãn, dịu hiền, gặp sao yên vậy đã hoàn toàn ở lại thành phố Hương.

Trên lưng chừng núi có xây hai tòa biệt thự liền nhau, nhìn vào kiến trúc có thể thấy rõ một tòa thì nghiêng về kiến trúc kiểu Trung, một bên thì theo kiểu Châu Âu. Tuy rằng đường xá xa xôi, nhưng nơi này lại rất giống chốn bồng lai tiên cảnh, rất thanh tịnh, tao nhã. Năm đó Cố Đình cũng là vì nhìn trúng điểm này nên mới rời khỏi nội thành mà đến nơi hẻo lánh này.

Trước đây nhìn vào tài năng vẽ thiên phú của Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa chỉ nghĩ cô được giáo dục rất tốt từ nhỏ, không nghĩ rằng thì ra cô vốn là một tiểu thư nhà giàu.

Cố Thất Hải đến ngôi biệt thự kiểu Trung Quốc tiến đến trước, “Tòa biệt thự này là trước đây khi cha mẹ em còn sống đã mua và đứng tên em, cho nên khi đó mới

không bị Tổng Thiên Sinh lấy đi, nhưng sau khi ba mẹ chết, trong nhà không còn nguồn thu nhập kinh tế, tòa biệt thự này suýt thì bị ngân hàng lấy đi, nhưng để có thể làm sáng tỏ chân tướng năm đó, mấy năm nay em vẫn liều mạng để giữ lại nó.”

Mã Tu Hòa nói: “Mấy năm qua của em thật sự rất vất vả.”

Cố Thất Hải không lên tiếng, ba năm qua dường như đã trôi qua rất nhanh, nhưng cảm giác dày vò mỗi ngày, mỗi đêm khi ấy, cô sẽ vĩnh viễn không quên nổi. Cô lấy trong túi một chiếc chìa khóa cũ kỹ, cửa lớn kéo kẹt mở ra, bên trong biệt thự, bụi bặm đã phủ kín từ lâu, mùi thời gian xộc vào mũi hai người.

“Mặc dù sau khi điều tra xong vụ án, biệt thự đã bị dọn đi không ít đồ, nhưng những thứ của em bên trong đó vẫn y như ngày ấy. Một tháng trước khi xảy ra chuyện kia trên mấy tờ báo em đưa anh xem, em vẫn luôn đi ra bên ngoài vẽ vời, đến tết âm lịch mới trở về nhà, tối hôm ấy em đẩy cửa ra, trong nhà rất yên tĩnh, em thử gọi vài tiếng, nhưng không có ai đáp lại. Sau đó

em nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước, vì thế liền đi qua đó...”

Cố Thất Hải nhắc chân, đi về phía phòng tắm, Mã Tu Hòa cũng theo sau cô.

Cố Thất Hải mở mạnh cửa phòng tắm, cảnh tượng xảy ra tại nơi này ba năm trước lập tức xuất hiện trước mặt cô.

“Lúc ấy bồn tắm được xả đầy nước, mà mẹ của em, nằm yên trong đó không nhúc nhích. Về sau, cảnh sát nói cho em biết, mẹ em sau khi uống thuốc ngủ đã bị đặt vào đó dẫn đến chết đuối.”

Cố Thất Hải cúi đầu, hít sâu một hơi, quay lại bước lên cầu thang, vào một căn phòng trên tầng hai.

“Tiếp theo, em lại phát hiện thi thể của chị họ em trong phòng khách. Chị ấy bị treo cổ, lúc em đi vào thì trên cổ chị ấy còn quần dây thừng, hai mắt trợn trừng, biểu cảm rất đáng sợ.”

Mã Tu Hòa nhìn sườn mặt Cố Thất Hải, cô vẫn rất

bình tĩnh như trước, nhưng trong đáy lòng cô rất cuộc là cất giấu bao nhiêu sợ hãi?

“Lúc ấy, em đã chạy nhanh xuống nhà, định gọi điện cho cha để cầu cứu, nhưng trong thư phòng lại có tiếng chuông điện thoại của ông ấy phát ra.” Cố Thất Hải dẫn Mã Tu Hòa đến thư phòng, diện tích của thư phòng so với các căn phòng khác trong biệt thự có vẻ lớn hơn, trên tường có rất nhiều khung ảnh, nhưng tất cả chỉ là khung ảnh trống.

Cố Thất Hải chỉ vào chiếc bàn trống trong phòng, “Khi ấy cha em ngồi gục ở chỗ này, trên ngực có cắm một con dao, máu chảy nhuộm đỏ cả bộ quần áo ông ấy mặc, mà bộ quần áo ấy lại chính là món quà sinh nhật mà em tặng ông ấy.”

Giọng Cố Thất Hải có chút nghẹn lại khi nói đến cuối câu, Mã Tu Hòa đặt tay lên bả vai cô, cảm thấy cô đang run.

“Bên cạnh cha em có một bức di chúc, trong đó ông viết rõ là ông tự tay giết mẹ em, giết chết chị họ em,

ông cảm thấy quá hối hận, không thể tha thứ chính mình nên đã quyết định tự sát, mà tài sản và các tác phẩm của ông khi còn sống, toàn bộ tặng hết cho Tống Thiên Sinh. Cả bức di thư dài như vậy mà không có một chữ nào là nhắc đến em, anh nghĩ sao em có thể tin được đây chính là bức di thư thật sự?”

“Cho nên em mới cho rằng hung thủ thật sự chính là Tống Thiên Sinh?”

“Tống Thiên Sinh vẫn luôn ao ước có tranh của cha em, khi ông ta công bố quá trình trị liệu bắt đầu, bệnh tình của cha em không những không tốt lên, mà thậm chí còn xấu đi. Ngày vụ án xảy ra, lại trùng với ngày mà cha em đến phòng khám của Tống Thiên Sinh tái khám, nhất định lúc ấy Tống Thiên Sinh đã làm gì cha em.”

Theo những chứng cứ và những bản ghi chép liên quan đến vụ án năm đó, chỉ bằng một lời nói của Cố Thất Hải, thật sự không thể chứng minh rằng Tống Thiên Sinh chính là hung thủ thật sự đằng sau vụ án này. Vụ án này xảy ra đã ba năm, bọn họ rốt cuộc phải làm thế nào để tẩy oan cho Cố Đình quá cố?

Mã Tu Hòa tập trung suy nghĩ, cho đến tận khi tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang sự yên tĩnh này.

Mã Tu Hòa trao đổi ánh mắt với Cố Thất Hải, đứng ra mà nói, một căn biệt thự đã bỏ trống ba năm, những người quen biết Cố Thất Hải cũng đã cắt đứt quan hệ với cô, mà căn biệt thự lại nằm ở vị trí vắng vẻ, lại càng không thể là nhân viên tiếp thị đến.

Lúc này, đến tận cùng là ai bấm chuông cửa?

Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải cùng nhau đi về phía cửa lớn, khi nhìn qua mắt mèo, thấy người bên ngoài cả hai người đều sửng sốt.

Cố Thất Hải không hề nghĩ ngợi, đẩy cửa ra ngoài, lớn tiếng nói: “Ông tới đây làm gì?”

Tổng Thiên Sinh mỉm cười nói: “Làm gì? Đương nhiên là về nhà.”

“Về nhà?”

Tổng Thiên Sinh giờ chìa khóa trong tay ra, quay

đầu nhìn về căn biệt thự kiểu dáng Châu Âu bên cạnh, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Ông dọn đến nhà bên cạnh từ bao giờ thế?”

“Chuyện này rất quan trọng sao? Ngược lại là cô, đã ba năm rồi đột nhiên quay lại thành phố Hải, trong lòng chẳng lẽ không có dự định gì sao?”

Cố Thất Hải cũng cười với hắn: “Không phải là ông bảo tôi tới sao?”

Tống Thiên Sinh run run một chút, nụ cười trên môi lại càng đậm hơn. Lúc này ông mới để ý đến Mã Tu Hòa đang đứng sau cửa, nhíu mày: “Người này là ai?”

Mã Tu Hòa vẫn trước sau như một, mặt không đổi sắc nói tên giả: “Xin chào, tên tôi là Mã Tu.”

Tống Thiên Sinh rất phong độ vươn tay ra, “Bạn trai của Thất Hải?”

Mã Tu Hòa cũng cười, cầm tay Tống Thiên Sinh, độ mạnh yếu vừa phải.

“Phải.”

Tổng Thiên Sinh nhìn chăm chú Mã Tu Hòa một lát mới rời mắt, nhìn Cố Thất Hải nói, “Thất Hải, gia đình cô đang dưới âm phủ nhất định là rất vui.”

Tổng Thiên Sinh xoay người rời đi, một bên thì thần nhiên nói: “Người tự chui đầu vào lưới rớt cuộc là ai. thật sự không thể nói chính xác đâu.”

Chờ Tổng Thiên Sinh bước vào trong biệt thự bên cạnh xong, Mã Tu Hòa cũng kéo Cố Thất Hải vào nhà, vẻ mặt nghiêm túc. “Rớt cuộc em muốn làm gì?”

Cố Thất Hải hạ mí mắt: “Lần trước lúc anh gặp ông ta ở phòng tranh, có phải là ông ta đang bảo em vẽ cho ông ta một bức tranh?”

“Em đồng ý với ông ta?”

Cố Thất Hải gật gật đầu.

“Vi sao em không thương lượng với anh một chút rồi mới quyết định? Nếu mọi chuyện đúng như em dự

đoán, Tổng Thiên Sinh đúng là hung thủ vụ án diệt môn của nhà em năm đó, em tự tiện tiếp cận hắn như vậy, rất nguy hiểm.”

“Em biết, nhưng Tổng Thiên Sinh là người rất cẩn thận, lại đa nghi, nếu thật sự có chứng cứ chứng minh ông ta là hung thủ đứng sau vụ án ấy, theo tác phong của ông ta, nhất định đã giấu cẩn thận bên người rồi, bây giờ ông ta chuyển đến ngôi nhà bên cạnh chính là dấu hiệu tốt nhất, nếu em vẫn tránh ông ta, thì vĩnh viễn sẽ không có cách nào làm sáng tỏ chân tướng mọi chuyện.” Cố Thất Hải xót xa nói, “Tu Hòa, nỗi thống khổ này đã đeo bám em suốt ba năm, em đã chịu đựng đủ rồi, em không muốn phải sống tiếp cuộc sống như vậy.”

Ánh mắt Mã Tu Hòa run rẩy, anh kéo Cố Thất Hải vào lòng. Nếu có thể, anh tình nguyện chịu đựng mọi thống khổ thay cho cô, thấy đáng về khóc không ra nước mắt của cô, anh còn cảm thấy khổ sở hơn cả cô.

Cuối cùng anh cũng chịu thua, anh dịu dàng dỗ dành cô: “Vậy trước hết em đồng ý với anh , đừng hành

động thiếu suy nghĩ thể này thêm lần nào nữa, có dự định gì thì trước hết phải nói cho anh, thương lượng với anh, sau đó mới quyết định.”

“Được.” Cổ Thất Hải vùi đầu vào ngực anh, ôm chặt anh nói: “Thật ra trước kia em không dám một mình trở về thành phố Hải, cũng không dám trực tiếp đối mặt với Tống Thiên Sinh, nhưng bây giờ cái gì em cũng không sợ, vì em có anh bên cạnh, đối với em mà nói, anh chính là tấm bài cuối cùng. Tu Hòa, rất xin lỗi, là em tùy hứng kéo anh vào vụ án này.”

“Em không cần giải thích, anh tất nhiên sẽ giúp em, không tiếc gì cả.” Mã Tu Hòa xoa xoa đầu Cổ Thất Hải, “Em nhất định phải nhớ kỹ, dù sau này xảy ra chuyện gì, trong lòng anh, tất cả những thứ này nọ đều không quan trọng bằng em, kể cả anh. Em hiểu chưa?”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thăm Dò

Editor: An Dung Ni

Beta: Mạc Y Phi

Buổi chiều hôm sau, Cố Thất Hải đứng vào giờ đã hẹn đi sang biệt thự của

Tổng Thiên Sinh. Trước khi vào cửa, một người giúp việc cẩn thận kiểm tra tất

cả các vật tùy thân của Cố Thất Hải, thậm chí còn lục lọi trên người cô một

lúc, sau khi kiểm tra cô không có gì bất ổn mới dẫn cô vào thư phòng.

Dù là đang ở nhà, Tổng Thiên Sinh vẫn mặc âu

phục, giày da, hấn ngồi

trong chiếc ghế sofa to lớn, một tay cầm ly cà phê, nghênh đón Cổ Thất Hải.

Sau đó hấn bảo tất cả người giúp việc lui hết xuống, ngồi biệt thự to lớn chỉ

còn lại hai người là hấn và Cổ Thất Hải.

Tổng Thiên Sinh hỏi: “Sao hôm nay không dẫn bạn trai của cô theo?”

Cổ Thất Hải hỏi ngược lại, “Đề ý anh ấy như thế để làm gì? Đừng nói là

ngoại trừ thú vui giết người ra, ông còn có sở thích biến thái nào khác nữa đấy

chứ?”

Tổng Thiên Sinh vẫn ôn hòa như trước: “Thất Hải, lời nói đùa của cô

không buồn cười chút nào.”

Cố Thất Hải không nói gì nữa.

Tổng Thiên Sinh chỉ chỉ vào chiếc bàn gỗ lim bên cạnh tường, trên đó có

đầy đủ các loại kiểu dáng màu vẽ, dụng cụ vẽ tranh đắt nhất trên thị trường,

“Mấy thứ này cô tùy ý dùng, hi vọng cô có thể vẽ ra cho tôi một bức tranh đẹp

nhất.”

“Ông muốn tôi vẽ gì?”

“Cô giỏi vẽ gì nhất?”

“Vẽ theo ý tôi được không?”

“Được.”

Cố Thất Hải quả quyết nói: “Vậy tôi vẽ cho ông một

bức tranh chân dung

đi, nói không chừng vào một ngày nào đó nó lại có thể làm di ảnh của ông.”

Tổng Thiên Sinh không giận, ngược lại còn cười lớn, ba năm không thấy,

cô không chỉ trưởng thành, khả năng đọc miệng cũng tăng lên không ít.

Hắn nâng tay, ý bảo Cố Thất Hải có thể bắt đầu.

Cố Thất Hải chọn một ít cọ vẽ và màu, xếp giá vẽ, ngồi xuống trước mặt

Tổng Thiên Sinh.

Cố Thất Hải vừa đặt bút, Tổng Thiên Sinh liền mỉm cười nói: “Cô cũng

đừng có cố ý làm xấu bức tranh của tôi nhé.”

“Sẽ không, trong mắt tôi ông vẫn luôn là một tên mặt người dạ thú, nếu

không trên thế giới này làm sao có thể có nhiều người tin tưởng vào mấy

chuyện ma quỷ của ông như vậy?”

“Đó là vì lời nói của tôi là sự thật.” Tống Thiên Sinh không để ý chuyện

Cố Thất Hải đang vẽ hấn, ngược lại còn tùy ý cởi cúc áo. “Nhưng mà, có đôi

khi dù cô không thừa nhận, nhưng chẳng phải mỗi một nhân tố trên người

chúng ta đều có thể thay đổi được cách phán đoán của người khác sao. Cô đặt

mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ một chút, một bác sĩ có học thức,

quyền vị, lại còn làm việc trong sạch, và một cô nữ sinh tầm thường từ tướng

mạo cho đến học thức, đã thế còn chưa học xong

trung học, lời nói của hai

người như vậy lại hoàn toàn tương phản nhau, vậy đại đa số người bình

thường sẽ tin tưởng ai hơn?”

Cố Thất Hải không đáp lại, lại chuyển sang một đề tài mới: “Hôm nhà tôi

gặp chuyện không may, lúc cha tôi đến tái khám, ông đã nói gì với ông ấy?”

“Còn có thể nói gì? Lúc cảnh sát lấy khẩu cung, tôi cũng đã nói qua, lúc ấy

bệnh của cha cô đã quá nghiêm trọng rồi, ông ấy luôn nghi thần nghi quỷ, còn

cảm thấy mẹ cô vì chán ghét chuyện ông ta không thể sáng tác được nữa nên

đã ngoại tình với một giáo viên độc thân dạy thư

pháp. Khi ông ta rời khỏi

phòng khám của tôi, ông ấy vẫn rất bình thường,
các y tá ở phòng khám của

tôi đều có thể làm chứng cho việc này.”

Lời bào biện này Cố Thất Hải đã nghe qua mấy trăm
lần, sắc mặt cô không

đổi, tiếp tục ngồi vẽ tranh, tay trái vừa đưa qua túi
áo khoác, đột nhiên Tống

Thiên Sinh đang ngồi đối diện lên tiếng. “Tôi đã trả
lời cô nhiều như vậy, giờ

thì đến lượt cô trả lời tôi. Trước kia cha cô từng nói
qua với tôi, ở nhà ông có

tổng cộng là 47 tác phẩm, nhưng năm đó tài sản mà
tôi nhận được chỉ có 46

bức tranh, còn lại một bức, chính tay tôi đã tìm
khấp biệt thự nhưng vẫn không

thấy, bức tranh ấy có phải đang trong tay cô không?”

Cố Thất Hải khẽ giật mình, vẽ thêm vài nét bút nữa rồi mới để lộ ra khuôn

mặt tươi cười: “Sao có thể.”

Khi Cố Thất Hải đang còn ở biệt thự của Tổng Thiên Sinh, Mã Tu Hòa lại

đi bộ xuống khách sạn ở chân núi, gọi điện thoại nhờ Phó Cảnh Diệu điều tra

lại tư liệu bên cảnh sát về vụ án diệt môn của Cố gia năm đó.

Mấy ngày nay hai người cũng không ở lại biệt thự ở sườn núi, một phần là

để giữ nguyên hiện trường vụ án xảy ra năm đó, một phần là vì anh lo lắng

cho trạng thái tâm lý của Thất Hải. Càng cố ở lại biệt thự, sẽ càng khiến cho

Cố Thất Hải mất bình tĩnh, để tránh cho Cố Thất Hải vì quá xúc động mà hành

động theo cảm tính nên anh mới quyết định đưa cô đến khách sạn ở dưới chân

núi để ở.

Thời gian Cố Thất Hải trở về còn sớm hơn cả thời gian dự tính của Mã Tu

Hòa, nhìn cô vẫn bình yên vô sự, có điều sắc mặt thì rất tệ.

Cố Thất Hải nói: “Chỉ là ở cùng chỗ với Tống Thiên Sinh có mấy tiếng,

nhưng phải vẽ tranh chân dung cho ông ta, cảm giác thật khó chịu.”

“Ông ta không làm gì em chứ?”

“Không, nhưng ông ta rất đa nghi, trước khi vào nhà còn để cho người lục

soát em.” Cổ Thất Hải lấy điện thoại từ trong túi áo, “May mà không thu điện

thoại, khi này em đã ghi lại toàn bộ cuộc trò chuyện của em với ông ta, anh

nghe thử xem... xem có giúp được gì không?”

Mã Tu Hòa bật đoạn ghi âm trong máy Cổ Thất Hải lên, lắng lắng nghe,

vừa nghe vừa đối chiếu với các tài liệu bên phía cảnh sát, đến lúc anh nghe

xong thì Cổ Thất Hải cũng tắm rửa xong, đi ra.

Cổ Thất Hải tự nhiên ngồi cạnh Mã Tu Hòa, “Có phát hiện được gì

không?”

“Cái này cũng không thể coi là phát hiện, vừa rồi anh vừa dò lại bản ghi âm

và đoạn khẩu cung năm đó, nội dung nói chuyện mặc dù là như nhau, nhưng

cách dùng câu chữ, trình tự kể các sự việc thì có chút thay đổi, điều này chứng

minh rằng những lời ông ta nói không có sự chuẩn bị trước, mà chính là thuật

lại theo trí nhớ của mình, phán đoán theo kinh nghiệm của anh, lời khai của

ông ta có độ tin cậy rất cao.”

Ánh mắt chờ mong của Cố Thất Hải trong nháy mắt liền ảm đạm.

“Nhưng mà, điều đáng lưu ý nhất là, hồi học đại học, Tống Thiên Sinh đã

học thêm chuyên ngành tâm lý học, chút kỹ xảo

ngụy trang này, anh nghĩ đối

với ông ta không có gì là khó khăn cả. Vấn đề lúc này là tìm ra chứng cứ chỉ

ra hung thủ thật sự sau vụ án này, và đầu tiên thì phải tìm ra lỗ hổng trong lời

khai của ông ta.”

Theo tư liệu của cảnh sát, thời gian tử vong của Cố Đình, Đàm Lệ, Cố Chi

Nhân là trong khoảng năm giờ chiều đến bảy giờ, trong khoảng thời gian này

Tổng Thiên Sinh đang đọc tư liệu của bệnh nhân ở phòng khám, cũng có một

số y tá ở đây làm chứng. Đến khoảng năm giờ bốn mươi, Tổng Thiên Sinh

nhận được một cuộc điện thoại từ Cố Đình, vì Cố Đình đã có một thời gian dài

ở tình trạng không ổn định, nên Tổng Thiên Sinh đang bận rộn công việc cũng

không để ý đến chuyện Cố Đình nói năng lộn xộn, mãi cho đến ngày hôm sau

mới bị cảnh sát báo về thảm án diệt môn.

Mã Tu Hòa vừa dùng bút khoanh lại tên y tá đứng ra làm nhân chứng cho

chứng cứ ngoại phạm của Tổng Thiên Sinh, vừa nói: “Thất Hải, lần sau em và

Tổng Thiên Sinh hẹn nhau mấy giờ bắt đầu vẽ tranh?”

“Ngày kia, ba giờ chiều.”

“Hôm ấy em có thể cố gắng hết sức kéo dài thời gian vẽ tranh ra một chút

có được không?”

“Đương nhiên là có.” Cố Thất Hải nhanh chóng hiểu ý của Mã Tu Hòa,

“Anh tính đến phòng khám của ông ta để tìm manh mối.”

“Nếu muốn phá bỏ chứng cứ ngoại phạm của ông ta, chỉ có thể bắt đầu từ

vị y tá đứng ra làm chứng kia. Nhưng mà ngày kia em phải rất cẩn thận, tạm

thời không được để cho ông ta phát hiện ra chúng ta đang điều tra lại vụ án

này.”

“Được.” Cố Thất Hải chú ý đến ánh mắt của anh đã đỏ lên. “Em xin lỗi,

anh vừa mới từ Đức trở về, chưa nghỉ ngơi gì mà đã bắt anh phải điều tra lại

vụ án này.”

Mã Tu Hòa cười cười, chỉ cần cúi đầu xuống là có thể ngủ được mùi

hương sữa tắm của cô, “Ở một chỗ với em, không có lúc nào là đau khổ cả.”

Cô cũng cười, vươn tay, lưu luyến sờ mặt anh.

Mã Tu Hòa nghiên cứu án kiện cả ngày, tinh thần cũng có chút mệt mỏi.

Anh nằm trên giường, dường như là chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ. Khi

anh ngủ, anh mơ mơ màng màng cảm thấy bên cạnh có động tĩnh, mở mắt ra,

chỉ nhìn thấy Cố Thất Hải đang cuộn mình lại. Anh với tay bật đèn, ngọn đèn

rọi sáng lên Cố Thất Hải đang chập vạt, cùng với ít quần áo hỗn độn.

Cố Thất Hải hoảng sợ, vội vàng chỉnh lại áo ngủ, nhưng thuốc mỡ trên tay

không kịp giấu, Mã Tu Hòa liền cầm lấy. Cô tránh không được, đành phải trốn

vào trong chăn, trùm kín cả đầu.

Mã Tu Hòa nói với phần chăn tròn tròn kia: “Chỉ là thuốc trị sẹo thôi, cũng

không phải là chuyện gì không thể đưa ra ánh sáng được. Ngoan, đi ra.”

Giọng nói rầu rĩ của Cố Thất Hải truyền ra: “Không thể đưa ra ánh sáng

chính là vết sẹo trên người em...”

Mã Tu Hòa đưa tay đặt lên vị trí đầu của Cố Thất Hải, cách chăn bông xoa

xoa vài cái: “Để anh xem xem nào.”

Cổ Thất Hải kéo chặt chần, nhưng vẫn bị Mã Tu Hòa dễ dàng xóc lên, vừa

rồi cô trốn gấp quá, áo ngủ của cô còn chưa đóng cúc hết, bị lôi kéo như vậy,

cả bả vai của cô đều lộ ra ngoài, so với việc để cảnh xuân lộ ra bên ngoài, cô

còn đề ý đến mấy vết sẹo trên người hơn.

Mã Tu Hòa chống hai tay hai bên sườn Cổ Thất Hải, từ trên cao nhìn

xuống cô, ánh mắt thâm thúy.

Một lúc lâu sau, anh cúi đầu nói một câu: “Thật là già y vò mả.”

Cổ Thất Hải vừa hoang mang, vừa ngại ngùng nhìn anh, anh còn nói: “Cời

quần áo ra, anh giúp em bôi thuốc.”

Cố Thất Hải trợn tròn mắt, còn chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của anh, Mã

Tu Hòa liền lật người cô lại, để cô dựa người vào tường, đưa lưng về phía anh,

không nhìn được vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy anh nói: “Quần áo của em là

tự em cởi, hay là anh giúp em cởi?”

“Em... Em... Em... Em.. em tự cởi.”

Mã Tu Hòa đợi vài giây, cuối cùng Cố Thất Hải cũng bắt đầu đưa tay lên

kéo quần áo xuống. Cô dựa người vào tường, mỗi một động tác đều cực kì cẩn

thận. Sau khi cởi xong quần áo, cô cảm thấy trên lưng mình có vài giọt thuốc

lạnh lẽo, ngay sau đó là lòng bàn tay ấm áp của Mã Tu Hòa xoa lên da thịt cô.

Trong nháy mắt cô liền đỏ mặt, thân thể cũng nóng lên.

Về phần Mã Tu Hòa, người mình yêu cứ ăn mặc như vậy ở trước mắt, anh

tất nhiên là rất xúc động, nhưng phần lưng trắng nõn của cô giờ chỉ chít toàn

sẹo là sẹo lại khiến cho tâm trạng anh rối bời.

Những vết sẹo ấy giống như là chướng ngại giữa hai người họ, anh là vì áy

náy, còn cô là vì tự ti.

Giọng Thất Hải rất nhỏ: “Anh có cảm thấy chúng thật kinh khủng không?”

“Không hề.” Anh nói thật lòng: “Thất Hải, mặc dù để cho em chịu khổ

hiều như vậy, nhưng mỗi ngày tỉnh lại, anh đều nghĩ, em lúc này vẫn còn ở

bên cạnh anh, thật tốt quá.”

Cố Thất Hải thoải mái nở nụ cười, đúng lúc này tay của Tu Hòa cũng xoa

thuộc lên đầu vai cô, vì thế cô cũng vươn tay, nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay của

anh.

Sau đó cô cảm thấy được, anh nhẹ nhàng đặt lên lưng cô một nụ hôn.

Tình cảm của bọn họ đang đến lúc cảm động nhất, thì bên phòng bên cạnh

truyền đến tiếng động, hệ thống cách âm của khách sạn khá kém, tiếng ngâm

nga của đàn ông, cùng với tiếng rên rỉ thoải mái của phụ nữ ngay lập tức khiến

ý chí của hai người quay về. Cố Thất Hải nghe thấy vậy liền mặt đỏ tai hồng,

luồng cuống lấy chăn kéo đến tận mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn Mã Tu Hòa.

Gặp phải tình cảnh này, Mã Tu Hòa vừa thấy buồn cười, vừa bất đắc dĩ.

Anh gõ gõ vào vách tường, tiếng động bên kia rất cuộc cũng không còn nữa,

anh mặc quần áo, bình ổn lại cảm xúc, rồi lại cúi đầu xuống hôn Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải nói nhỏ: “Thật cay...”

“Còn không phải là do thuốc mỡ của em sao?”

Cố Thất Hải vừa nhớ lại tình cảnh của hai người lúc này, cả người liền

nóng như lửa đốt, may mà Mã Tu Hòa cũng buông tha cô, anh ngồi ngay ngắn

lại, kéo dài khoảng cách giữa hai người: “Tốt lắm, mau ngủ đi thôi.”

Cô nhìn anh trở về phần giường của mình, tắt đèn, nằm đưa lưng về phía

cô. Mà cô lại đang trần như nhộng cuộn mình trong chăn, trên người dường

như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của anh.

Mà cơn buồn ngủ của Mã Tu Hòa cũng đã sớm biến mất, ban đầu anh

quyết định thuê phòng đôi, vốn định là để hai người tiện trao đổi với nhau về

các chi tiết của vụ án, về phần chuyện khi này, xét theo trạng thái tinh thần và

sức khỏe của Cố Thất Hải, anh đều cảm thấy đây không phải là thời điểm tốt

nhất. May là vừa rồi anh đã phanh lại đúng lúc, nếu còn dây dưa tiếp, dù anh

có là người bình tĩnh đến cỡ nào thì cũng không nắm chắc là bản thân có thể

giữ vững lý trí hay không.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit + Beta: An Dung NiKhi Mã Tu Hòa đi vào phòng khám tư nhân của Tống Thiên Sinh, vừa khéo lại nhận được tin nhắn của Cố Thất Hải: “Em đến biệt thự của Tống Thiên Sinh rồi, sau khi gặp Tống Thiên Sinh em sẽ không thể tùy tiện dùng di động nữa, nếu không ông ta sẽ nghi ngờ. Em sẽ cố gắng hết sức để đến tối ông ta mới có thể trở lại phòng khám, nếu tình huống có gì thay đổi, em sẽ liên lạc lại với anh sau.”

Mã Tu Hòa trả lời lại một câu “Cẩn thận.” sau đó cũng không vội vã đi vào, mà nép ở một bên cửa, để ý đến mọi chuyện bên trong phòng khám.

Bên trong rất yên tĩnh, bệnh nhân đến khám cũng chỉ có vài người, lúc này có một y tá đọc lên một cái tên, một cô gái đang đọc tạp chí trên ghế đứng dậy vào

phòng khám kiểm tra. Mã Tu Hòa đợi một lúc, đeo mũ và kính ngực trang vào, vẽ mặt bình thản đi vào phòng khám, nói với y tá vừa đọc danh sách người vào khám mình là người quen của cô gái vừa vào khám, vì thế liền thuận lợi đi vào phòng khám.

Mã Tu Hòa giả bộ ngồi vào cùng mọi người, cẩn thận nhìn thoáng qua kết cấu của phòng khám, sau đó đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, thừa dịp y tá không chú ý, anh nhanh chóng đi qua hành lang. Trên hành lang, các phòng khác dường như đều là văn phòng, đến khi Mã Tu Hòa đi qua phòng uống nước, bên trong có hai y tá trẻ tuổi vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, anh giảm nhẹ bước chân, y tá không nhìn thấy anh, vẫn say sưa trò chuyện.

“Haiz, hôm nay thật sự là mệt chết mình rồi, cơm trưa cũng không được ăn.”

“Sao vậy?”

“Còn không phải do ả Liêu Tĩnh kia, buổi sáng cô ta nhớ sai lịch khám của bệnh nhân, thiếu chút nữa là làm

lớn chuyện lên rồi, bác sĩ Tổng lại giao cho mình giải quyết mớ phiền phức ấy.”

Mã Tu Hòa nghe vậy, khoe miệng liền hơi nhếch lên.

Liêu Tĩnh, đúng là y tá năm đó làm chứng cho Tống Thiên Sinh. Xem ra chuyện này anh tới thật sự rất đúng lúc rồi.

Một y tá khác lại khản trương “Suyt” một tiếng: “Cậu gọi thẳng tên chị Liêu như vậy, cẩn thận lại bị người khác nghe được đấy.”

Y tá vừa oán giận lúc nãy tuy vẫn còn khó chịu, nhưng vẫn có chút biết điều: “Mình biết, cô ta có bác sĩ Tống chống lưng, cho nên hôm nay mình cũng chỉ có thể im lặng nín giận mà giúp cô ta.”

“Mà nói lại, sao bác sĩ Tống lại coi trọng cô ta thế nhỉ?”

“Ai biết được, từ khi con trai của cô ta ba năm trước gặp tai nạn, phải sống đời sống thực vật, cô ta vì chăm con mà suốt ngày xin về sớm, làm việc lại cẩn thận,

mà bác sĩ Tổng lại không những không trách mắng cô ta mà luôn chiều cổ cho cô ta nữa. Đừng nói với ai nhé, trước kia mình từng xem trộm tiền lương của cô ta ở phòng tài vụ, so với đám y tá chúng ta thì tiền lương của cô ấy cao nhất đấy.”

“Không phải chứ? Bác sĩ Tổng thật tốt quá rồi, cô ta so với chúng ta cũng chỉ có số năm đi làm là lâu hơn một chút, còn lại thì chúng ta có gì kém cô ta? Sớm biết như vậy trước kia mình đã chăm chỉ đi vượt mông ngựa hơn.”

“Hừ, chăm vượt mông ngựa cũng vô dụng, ít nhất cậu cũng phải có một thân thể thật bi thảm nhá, ví dụ như sáng nay, cô ta gặp rắc rối, sau đó liền đến bệnh viện chăm sóc con, bác sĩ Tổng nhìn cũng không nhìn liền phê chuẩn đơn nghỉ phép của cô ta. Đồi lại là cậu, lầy đâu ra loại đãi ngộ ấy chứ?”

“Theo lời của cậu, nếu không phải chị Liễu tuổi đã lớn, dáng vẻ cũng không tốt lắm, người ta còn tưởng rằng hai người con có quan hệ ấy ấy đi.”

“Ha ha, nói không chừng bác sĩ Tổng lại có khẩu vị ấy...”

Thấy hai người y tá đang chuẩn bị đi ra khỏi phòng trà, Mã Tu Hòa lập tức xoay người, bước vào phòng trống bên cạnh.

Đối với Liêu Tĩnh mà nói, sau khi tai nạn xe cộ ba năm trước xảy ra, thời gian của cô dường như liền ngừng lại.

Ông trời vẫn luôn bất công, tại hiện trường vụ tai nạn, cô thì lại không bị sao, nhưng chồng là người lái xe thì chết tại chỗ, mà con trai cô thì bị đập mạnh đầu vào xe, não bộ bị tổn thương, từ đó liền trở thành người thực vật, ba năm qua vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Dù bác sĩ đã nhiều lần nhắc nhở cô, con trai cô có thể khỏi hẳn là một ý nghĩ rất xa vời, nhưng dù tiền điều trị có khiến cô đi vào đường cùng đi chẳng nữa, nhưng cô vẫn rất tin tưởng vào kì tích.

Vì nghe nói con trai mình đã cử động ngón tay, Liêu Tĩnh liền bỏ hết mọi công việc chạy đến bệnh viện, nhưng đứa con trai kia lại vẫn như cũ nằm yên trên giường không nhúc nhích, khiến cho hy vọng của cô lại một lần nữa tan vỡ.

Liêu Tĩnh dịu dàng nói chuyện với con một lúc, rồi đi vào nhà vệ sinh lấy nước lau người cho con mình. Khi cô trở lại, trong phòng bệnh là có thêm một người đàn ông cao lớn, trên tay còn cầm một bó hoa nhẹ nhàng đặt lên đầu giường con mình.

“Xin hỏi, cậu là....”

Mã Tu Hòa xoay người lại, nhẹ nhàng mỉm cười: “Xin chào bà Liêu.”

Liêu Tĩnh nhìn thấy Mã Tu Hòa đẹp trai, lịch sự, thái độ hiền lành liền nói lỏng cảnh giác, lại nghe thấy Mã Tu Hòa hỏi: “Ba năm trước, có một vụ án diệt môn, không biết cô còn có ấn tượng không?”

Tay cầm chậu nước của Liêu Tĩnh run lên, có vài

giọt nước còn dính lên mu bàn tay cô, lúc này cô mới bừng tỉnh, cuống quýt đặt chậu nước xuống. Mã Tu Hòa ở phía sau cũng tiến lên, đứng trước cô một bước, lau sạch mấy giọt nước.

Liêu Tĩnh nhìn Mã Tu Hòa, thái độ vẫn xa lạ như trước: “Cậu đến đây rốt cuộc là muốn biết cái gì?”

“Năm đó, sau khi vụ án diệt môn xảy ra, Tống Thiên Sinh là người được thừa kế tài sản của Cố Đình đã từng bị cảnh sát điều tra qua, nhưng vì trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, có người đã đứng ra làm chứng cho chứng cứ ngoại phạm của ông ta, nên Tống Thiên Sinh đã nhanh chóng rời khỏi phạm vi nghi phạm. Nghe nói lúc ấy, cô đang còn phải góp tiền viện phí cho con trai bị tai nạn giao thông, mà con cô cũng đã từng vì thiếu tiền viện phí mà đã phải bỏ dở việc trị liệu, nhưng sau khi vụ án diệt môn được kết án, cô lại đột nhiên mượn được một số tiền không nhỏ, thuận lợi thanh toán được tiền viện phí đã nợ, mà con trai cô cũng có thể tiếp tục trị liệu.” Mã Tu Hòa nở nụ cười đầy ẩn ý. “Trên thế giới này thật không ít những chuyện trùng hợp.”

Liêu Tĩnh chết lặng nói: “Chẳng qua vừa đúng lúc ấy có người đồng ý cho tôi vay tiền thôi.”

“Có người ra tay hào phóng như vậy? Nếu cô không muốn trả lời cũng không sao, việc này chỉ cần điều tra lại một chút, tôi tin không lâu nữa là sẽ ra kết quả thôi.”

Liêu Tĩnh trầm mặc.

“Người cho tiền cô là Tống Thiên Sinh đúng không?”

Liêu Tĩnh không chối được nữa, đành phải nói: “Phải, là bác sĩ Tống đưa tiền cho tôi, nhưng là bởi vì anh ta đồng cảm với hoàn cảnh của tôi, nên mới ra tay giúp đỡ.”

“Một khi đã vậy, thì sao vừa rồi cô lại nói dối?”

“Vi... bác sĩ Tống sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của các đồng nghiệp ở phòng khám, cho nên chúng tôi mới luôn giữ bí mật.”

Mã Tu Hòa không để ý đến chuyện này lắm, cười nói: “Ông ta sớm không giúp, muộn không giúp, lại vừa đúng lúc cảnh sát đang ra tay điều tra thì mới giúp, mà càng trùng hợp hơn, chính là ông ta tay hào phóng ra tay giúp đỡ cho nhân chứng xác nhận lại bằng chứng ngoại phạm của ông ta. Cô cảm thấy một loạt nhưng chuyện trùng hợp như vậy, ai nghe qua cũng sẽ không nổi lên lòng nghi ngờ sao?”

Liêu Tĩnh rút cuộc cũng mất bình tĩnh, tức giận hỏi: “Vụ án này chẳng phải đã sớm kết án rồi sao? Bây giờ cậu đột nhiên xuất hiện ở đây là vì chuyện gì?”

“Không vì cái gì, chỉ là muốn đưa sự thật đã bị chôn sâu lâu ngày ra ánh sáng thôi.” Mã Tu Hòa nghiêm mặt nói “Cô là một người mẹ rất yêu con, tôi cho rằng cô cũng không phải là một người xấu, nên muốn nhắc nhở cô một chút, hậu quả của việc cung cấp chứng cứ giả không hề nhỏ đâu, tùy theo tính chất của vụ án mà sẽ quyết định xem cô có phải ngồi tù hay không, nếu cô ngồi tù, thì ai sẽ chăm sóc con trai cô? ”

Vẻ mặt Liêu Tĩnh bối rối, bước chân của cô không

vững, suýt nữa thì ngã xuống giường bệnh của con mình.

Mã Tu Hòa nhìn người mẹ bất hạnh này, thấp giọng nói thêm: “Kì tích mà cô vẫn cầu nguyện có thể xảy ra, nhưng nếu vào một ngày nào đó, con trai cô tỉnh lại, phát hiện ra kì tích của mình là nhờ vào một người khác đã phạm pháp để đổi lại, cậu ta còn có thể thoải mái yên tâm mà sống tiếp sao?”

Mã Tu Hòa gọi điện cho Phó Cảnh Diệu báo lại tiến triển lúc này của thẩm án diệt môn năm đó, nhưng mà vì vụ án này không nhưng đã kết án, mà còn là vụ án của tỉnh khác, nên Phó Cảnh Diệu khó có thể ra tay xử lý, chỉ có thể chờ Mã Tu Hòa tập hợp đủ chứng cứ xong, mới có thể đề xuất lên cấp trên yêu cầu lật lại bản án.

Đối với việc Liêu Tĩnh có thể ra tay giúp đỡ bọn họ hay không, Mã Tu Hòa cũng không có mười phần nắm chắc, nhưng có thể khẳng định rằng, suy nghĩ của Liêu Tĩnh đang dao động. Sau khi nói chuyện một lúc, Mã Tu

Hòa cũng nhận ra, tính tình Liêu Tĩnh căn bản không xấu, những đứng trước tình thân ruột thịt, cô không thể không bán đứng đi lương tâm của mình.

Dù là để giải quyết mọi việc cho thật tốt, hay là vì lương tâm không đành lòng, sau đó Mã Tu Hòa cũng đã đến bệnh viện kia thăm đứa bé ấy một lần nữa, nhưng không có gặp lại Liêu Tĩnh, mà anh cũng không dẫn cô ta vào đường cùng.

Về phần Cố Thất Hải, để không rút dây động rừng, cô vẫn đều đặn hẹn giờ với Tống Thiên Sinh, cách một ngày lại đến biệt thự của hắn vẽ tranh chân dung cho hắn, vừa vẽ tranh, cô vẫn vừa nói về vụ án năm đó, Tống Thiên Sinh vẫn như trước, lười biếng đáp lại.

Bức tranh chân dung của Tống Thiên Sinh cuối cùng cũng đã đến giai đoạn kết thúc, dù Cố Thất Hải rất chán ghét hắn ta, nhưng vẫn rất tận tâm vẽ đúng khuôn mặt của hắn. Thấy trời đã dần tối lại, Cố Thất Hải thu dọn đồ vẽ, chuẩn bị rời đi, như mọi khi, vào thời điểm này, Tống Thiên Sinh không bao giờ để ý đến cô, nhưng hôm nay hắn lại đến cạnh cô, hai tay rút túi quần, thân

thiết hỏi cô: “Thất Hải, làm gián điệp mấy ngày nay có vui không?”

Động tác của Cố Thất Hải dừng lại, “Có ý gì?”

“Không cần giả bộ, mấy ngày nay nhìn cô diễn trò tôi cũng chán rồi.” Tống Thiên Sinh lạnh lùng, “Bạn trai mà cô dẫn theo, tên thật là Mã Tu Hòa, cũng rất khéo léo, cũng tốn không ít công phu để ngấm quấy rầy y tá ở phòng khám của tôi, đáng tiếc tất cả đều phí công.”

Trong lòng Cố Thất Hải hoảng hốt, nhưng bên ngoài vẫn bình thản như trước.

“Tôi khuyên cô, lần sau đừng có xem thường tôi như vậy nữa, nhưng mà, tôi nghĩ sẽ không có lần sau đâu.” Tống Thiên Sinh vỗ vỗ bả vai Cố Thất Hải, xoay người rời khỏi thư phòng, ngay cả tiếng bước chân cũng cực kì tự phụ.

Cố Thất Hải ném đồ vẽ tranh vào tường, vội vàng rời khỏi biệt thự của Tống Thiên Sinh, xuống núi được nửa đường, cô liền nhận được điện thoại của Mã Tu Hòa.

“Thất Hải, anh vừa nghe được tin từ bệnh viện, con của Liêu Tĩnh đã chuyển viện từ đêm qua, mà Liêu Tĩnh.... tự sát rồi.”

Thi thể của Liêu Tĩnh được phát hiện lúc sáng nay.

Hôm nay là ngày nộp tiền thuê nhà của Liêu Tĩnh, chủ nhà trọ của cô đến trước cửa nhà đợi cô. Nhưng hôm nay Liêu Tĩnh vẫn luôn đứng hên lại chậm chạp không ra mở cửa, chủ nhà gọi vào điện thoại của cô thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong nhà, vì thế chủ nhà lập tức dùng chìa khóa mở cửa, cuối cùng lại kinh ngạc phát hiện thi thể Liêu Tĩnh trong phòng tắm.

Liêu Tĩnh cắt cổ tay tự sát, bên cạnh thi thể cô, có một bức di thư.

Trên di thư, cô nói rõ về cuộc sống bi thảm của mình, những ngày làm việc cật lực khiến cho cô mệt mỏi, cho nên hôm nay cô quyết định tự kết thúc tính mạng của mình.

Về phần đứa con đã đi đâu và cả về thẩm án năm đó, dù chỉ một chữ cô cũng không nhắc đến.

Thời điểm Cố Thất Hải nghe đến tin ấy, sắc mặt cô lập tức trắng bệch.

Giống như rất vất vả mới thấy một tia hi vọng, trong nháy mắt nó đã biến mất.

Sau khi Mã Tu Hòa gặp Cố Thất Hải, biết được lời nói của Tống Thiên Sinh, anh cười lạnh: “Nhất định là ông ta đã động tay động chân vào.”

Cố Thất Hải kinh ngạc nhìn anh.

Mã Tu Hòa biết cô nghĩ gì, ôm cô vào ngực, nặng nề nói: “Chúng ta không chỉ vừa đánh mất một manh mối duy nhất, mà còn là một mạng người rất đáng quý.”

Cố Thất Hải vùi đầu vào lồng ngực anh, nước mắt tràn đầy khóe mắt, cô cố gắng không để cho chúng chảy xuống.

Trong lòng Mã Tu Hòa giống như có một tảng đá đè

năng, anh đã từng nhìn thấy dáng vẻ chăm sóc con của Liêu Tĩnh, dù đã làm sai, nhưng cô vẫn là một người mẹ tốt. Mạng người này ở gần anh như vậy, mà anh không có cách nào giữ chặt.

Mã Tu Hòa lại ôm chặt Cổ Thất Hải, vỗ về bả vai run rẩy của cô, ánh mắt đột nhiên có một tia biến hóa.

Tối đêm khuya, Mã Tu Hòa đã dỗ Cổ Thất Hải tâm trạng vẫn không ổn đi ngủ xong, mình lại ngồi dựa vào giường, không hề thấy buồn ngủ.

Anh nhìn thấy trong màn đêm ngoài cửa sổ đột nhiên có xuất hiện tia sáng, trong đầu bắt đầu phân tích nhanh cách loại tình huống có thể xảy ra, cho đến khi tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, anh chuyển sang chế độ im lặng, nhìn thoáng qua Cổ Thất Hải vẫn còn đang ngủ say, sau đó lén đi ra khỏi phòng.

Mã Tu Hòa vừa nghe điện thoại, đầu kia là một giọng nói khá ấm áp, tự tin vang lên.

“Mã Tu Hòa tiên sinh, có lẽ anh rất có hứng thú gặp

mặt riêng với tôi nhỉ.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Edit + Beta: An Dung NiBên này manh mối về Liêu Tĩnh bỗng nhiên bị đứt đoạn, thì bên kia Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải lại đang khóa mình trong phòng khách sạn không ra, tỉ mỉ xem lại hồ sơ vụ án, hy vọng có thể tìm ra đột phá mới từ từng câu từng chữ trong ấy.

Mà Tổng Thiên Sinh cũng không bảo Cố Thất Hải đến biệt thự để hoàn thành nốt bức chân dung còn dang dở kia.

“Thất Hải.”

“Dạ?”

Cố Thất Hải quay đầu lại, thấy Mã Tu Hòa đang đeo tai nghe, đầu dây cắm vào điện thoại của cô.

Trong khi lật giờ hồ sơ ghi chép, anh lại còn có thể chú ý đến những đoạn ghi âm đối thoại giữa cô và Tổng Thiên Sinh.

Mã Tu Hòa đặt tập tài liệu xuống, nói: “Vào ngày đầu tiên em đến căn biệt thự của Tổng Thiên Sinh, hẳn ta đã từng hỏi em một vấn đề, ông ta nói mình đang sở hữu tổng cộng 46 tác phẩm mà cha em vẽ lúc còn sống, chỉ duy nhất bức tranh thứ 47 đến nay vẫn chưa tìm được. Về bức tranh ấy, emcó ấn tượng gì không?”

Cố Thất Hải lắc đầu: “Nếu không phải do Tổng Thiên Sinh chủ động nói ra, thì em cũng không biết chuyện này. Trước kia, khi ba em còn sống, em cũng không quá để tâm đến mấy việc sáng tác hội họa của ông, nên về phương diện này hai chúng em chưa từng trao đổi qua. Anh có nghĩ rằng, bức tranh thứ 47 thực sự tồn tại hay không?”

“Anh nghĩ là có. Với lại, chẳng phải đây chính là lý do mà Tổng Thiên Sinh tìm kiếm em suốt mấy năm nay sao?”

“Vậy thì thật kỳ lạ! Lúc đó toàn bộ tài sản và cả căn biệt thự hầu như đều bị ông ta lấy mất, vậy bức tranh thứ 47 rốt cuộc đang ở đâu?”

“Thông thường, mọi người sẽ không để những vật quan trọng rời khỏi mình quá xa, luôn luôn đặt trong tầm mắt thì mới thấy an tâm.”

“Nói như vậy, chẳng lẽ...”

“Bức tranh ấy có lẽ vẫn luôn ở trong căn biệt thự của em.”

Cố Thất Hải kinh ngạc nhìn Mã Tu Hòa.

“Xin lỗi, có lẽ điều này làm em nhớ đến những ký ức không vui. Có điều, em có nhớ vụ án người hâm mộ điên cuồng không?”

Mã Tu Hòa đột nhiên nhắc đến vụ án này khiến Cố Thất Hải có hơi bất ngờ, nhưng cô làm sao có thể dễ dàng quên vụ án mà mình từng trải qua cơ chứ.

“Khi ấy Viên Từ Lâm bắt cóc em rồi đem giấu ở nơi

nào?”

“Tàng hầm trong biệt thự của cô ta.” Cố Thất Hải bỗng nhiên hiểu ra, “Ý của anh là, trong biệt thự nhà em cũng có khả năng có một tàng hầm như thế?”

“Không nhất định phải là tàng hầm. Cũng có thể chỉ là một phần của tủ âm tường, đủ để cha em đặt một thứ quan trọng nào đó vào là được.” Mã Tu Hòa đứng dậy, mặc áo khoác vào, “Chúng ta không nên chậm trễ, ngay bây giờ phải tới căn biệt thự đó.”

Trong khi đang đi lên núi, Cố Thất Hải nhận không được mà hỏi Mã Tu Hòa: “Anh cho rằng cái phần âm tường ấy được giấu ở đâu?”

“So với anh thì em phải hiểu rõ cha mình hơn chứ, nên trước tiên anh muốn nghe suy nghĩ của em.”

Cố Thất Hải ngay lập tức chìm vào suy nghĩ. Căn biệt thự được mua trước khi cô tốt nghiệp trung học, sau này lên học trường cao trung một năm cũng chỉ về

nhà vào kì nghỉ đông và nghỉ hè, thế rồi vào ngày tết năm thứ ba, cả nhà toàn bộ bị giết hại, cho nên thời gian cô sống ở đây cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tuy nhiên cũng không thể nói là quá xa lạ hay ngỡ ngàng với từng nơi, từng chỗ ở đó được.

“Có thể là thư phòng?” Cố Thất Hải suy đoán, nói: “Ba của em thường ở lì trong thư phòng rất lâu, cho dù có lo nghĩ về việc vẽ tranh đi chăng nữa thì ông đều thường xuyên ở trong đó. Nếu ông muốn giấu đồ vật gì đó, thì em nghĩ thư phòng chính là lựa chọn lớn nhất.”

“Em nói rất hợp lí, chỉ có điều, nhưng anh lại cho rằng đáp án chúng ta cần lại không phải là thư phòng.” Mã Tu Hòa nói ra lí do của mình, “Khi thi thể của cha em được tìm thấy ở thư phòng, chắc chắn cảnh sát sẽ kiểm tra cẩn thận. Nếu thư phòng thật sự có tử âm như lời em nói, thì anh không nghĩ nó không thể được giấu kín cho tới tận hôm nay. Tương tự như thế, thi thể của mẹ và chị họ của em được tìm thấy trong nhà tắm và phòng khách thì cũng có thể loại trừ hai nơi đó.”

Vậy những nơi còn lại thì sao?

Cố Thất Hải trong chốc lát vẫn không thể tìm ra lời giải, Mã Tu Hòa lại nhắc nhở cô: “Đừng vội truy tìm vị trí của tử âm, nếu có chỗ nào vẫn chưa được được, vậy em hãy xem xét lại từng vấn đề một lần nữa. Đầu tiên, tại sao cha em lại phải xây hẳn một cái tử âm tường, lẽ nào chỉ là để giấu bức tranh thứ 47 sao?”

Cố Thất Hải suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ bức tranh ấy có ý nghĩa gì đặc biệt?”

“Anh cho rằng nó không giống những bức tranh khác ở chỗ, là nó không phải để bán.”

“Vậy mục đích ban đầu cha em vẽ bức tranh ấy là để...”

“Có thể bức tranh thứ 47 này là dành cho em. Ông có lẽ hy vọng một ngày nào đó, cô con gái mà mình vốn không mấy để tâm sẽ vô tình phát hiện ra tình cảm của người cha này.” Mã Tu Hòa không khỏi thấp giọng, “Đôi khi, tâm tình của nghệ thuật gia thực sự khó đoán.”

Cố Thất Hải nghe Mã Tu Hòa nói, bất chợt nhớ tới

khoảng thời gian khi cha cô còn sống, những điều mà cha cô nói không bao giờ rời khỏi chủ đề vẽ tranh hay những bức vẽ của ông, vì thế những lúc hai người ở chung luôn kết thúc không mấy vui vẻ.

Ông không nói ra, mà cô cũng không hề mở lời hỏi, cứ như vậy, đã bỏ lỡ cả đời.

“Cho nên, địa điểm bức tranh được cất giấu hẳn phải là...”

Mã Tu Hòa trả lời “ừ” một tiếng, nâng tay ôm lấy vai cô, nói tiếp: “Trong phòng (phòng ngủ) của em.”

Đi đến phía sau căn biệt thự, căn cứ vào suy luận của Mã Tu Hòa, hai người trực tiếp đi tới nơi vốn là phòng ngủ của Cố Thất Hải, rất nhanh đã tìm được một ngăn tủ âm dưới mặt đất.

Khi Cố Thất Hải nhìn thấy nó, tâm tình cô bỗng nhiên nặng trĩu, cô không thể nào làm tiếp được. Mã Tu Hòa cũng không thúc giục cô, anh vẫn giữ im lặng, chờ

đội.

Cuối cùng, Cố Thất Hải hít một hơi thật sâu, rồi thở mạnh ra, đưa tay vào ngăn tủ.

Ngăn tủ âm quả nhiên giống y hệt như những gì Mã Tu Hòa đã nói, không quá lớn, độ rộng chắc cũng chỉ khoảng 1 thước, cũng rất đơn giản, bên trong chỉ đặt duy nhất một bức tranh. Cố Thất Hải nhìn thấy bức tranh đó, ngay tức khắc vành mắt liền đỏ lên.

Bức tranh thứ 47 của cha cô, hóa ra lại là tranh chân dung của con gái ông, cũng chính là Cố Thất Hải cô.

Đó là cô của ba năm trước, ngây ngô, không hiểu chuyện đời, nụ cười trong trẻo, ánh mắt chưa từng có bi thương, chỉ có niềm vui và hạnh phúc.

Màu sắc trong bức tranh rất tươi sáng, dịu dàng, dường như chứa đựng tâm tư của người vẽ – tràn đầy tình yêu thương.

Cố Thất Hải lật mặt sau của bức tranh ra, thấy phần

cuối có ghi:

“Con gái yêu quý của ta.”

Cố Thất Hải thấy mũi mình cay cay, lại nhin không khóc, cố ép dòng nước mắt đang trực trào ra. Cô đem bức tranh ôm vào trong ngực, thật chặt, đây là bằng chứng quý giá cho tình cảm của cha cô, cùng với những kí ức về tháng ngày tươi đẹp đã trôi qua ấy.

Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải, ánh mắt trở nên sâu xa. Một lúc sau, anh buông lỏng hai tay vẫn luôn nắm chặt đặt trong túi quần, nhẹ nhàng nói: “Thất Hải em hãy nghe anh nói này...”

Cố Thất Hải cho rằng mình đang nằm mơ.

Cô không thể tin mà cười nói: “Anh vừa nói gì cơ? Nói lại lần nữa xem.”

Mã Tu Hòa bình tĩnh lặp lại: “Chúng ta từ bỏ việc lật án được không? Không cần tiếp tục cố chấp tìm hiểu

xem Tổng Thiên Sinh có thật sự là hung thủ năm đó hay không, có được không?”

“Tại sao? Chúng ta thật vất vả lắm mới đi được đến bước này, Liêu Tĩnh dù không còn, nhưng chúng ta rốt cuộc cũng tìm được bức tranh của cha em, sẽ có được lợi thế khi cùng Tổng Thiên Sinh đàm phán. Anh cũng đã không quản ngại gì mà giúp em, anh còn không nhớ rõ sao?”

“Thất Hải, cha em trước khi chết đã viết một bức di thư, đã được chuyên gia giám định xác nhận là đồ thật, trong đó nói toàn bộ tài sản của ông cùng các tác phẩm đều giao cho Tổng Thiên Sinh, nói cách khác, bức tranh này vốn dĩ đã thuộc về Tổng Thiên Sinh rồi. Ông ta không cần tốn sức cũng có thể lấy lại bức tranh này, đó vốn không được tính là lợi thế cho em, ngay từ đầu đã vậy rồi, em có hiểu không?”

Cố Thất Hải không thể nào phản bác lại Mã Tu Hòa, cô siết chặt bức tranh trong ngực, bất thành linh chạy ra khỏi phòng ngủ. Cho dù biết việc này chẳng hề có tác dụng, nhưng cô thật sự không muốn bất cứ ai lấy bức

tranh này đi, bức tranh đáng lẽ phải thuộc về cô. Cô phải giấu nó đi, để không ai có thể tìm được.

Mã Tu Hòa vội vàng đuổi theo, rốt cuộc khi cô sắp chạy ra khỏi biệt thự liền đưa tay giữ cô lại.

“Em hãy bình tĩnh một chút.” Mã Tu Hòa cố sức giữ chặt vai của Cố Thất Hải, “Em nghĩ lại xem, Tổng Thiên Sinh cũng không phải một kẻ đơn giản, ngay cả Liêu Tĩnh cũng bị ông ta hại chết, thế nhưng cảnh sát lại không hề nghi ngờ ông ta. Em cứ ba bốn lần chọc giận ông ta, cho đến khi hắn biết được bức tranh đã bị em tìm được, thì cũng coi như em đã vô dụng với ông ta rồi, ông ta không cần kiêng dè gì nữa. Ngoan nào, nghe anh nói, phải suy nghĩ cho sự an toàn của bản thân, đem bức tranh này giao cho Tổng Thiên Sinh, sau đó đi theo anh, từ này về sau quên chuyện báo thù đi.”

“Không thể! Em không thể làm như vậy được!” Cố Thất Hải ngang bướng mà nói, “Tổng Thiên Sinh đã hại chết cả nhà em, em sẽ không bao giờ bỏ qua cho ông ta...”

“Đủ rồi! Em luôn nói Tổng Thiên Sinh là hung thủ giết chết gia đình em, nhưng chứng cứ đâu? Ngay cả một chút căn cứ bảo ông ta là hung thủ em cũng không có!” Sắc mặt Mã Tu Hòa trầm xuống, toàn bộ kiên nhẫn đều đã đem ra dùng sạch, “Chỉ vì suy đoán vô căn cứ của em mà đã hại chết một người vô tội rồi! Em còn muốn khẳng khẳng cái suy nghĩ ấy đến khi nào...”

Âm thanh của Mã Tu Hòa đột nhiên ngừng lại.

Đến khi bàn tay đã bắt đầu run lên, Cố Thất Hải mới phản ứng được: cô vừa tát Mã Tu Hòa một cái.

Trong cái nhìn ngây ngốc của Cố Thất Hải, một bên mặt của Mã Tu Hòa dần đỏ lên. Anh cứ nhìn chằm chằm mặt đất, rồi quay đầu nhìn, nở nụ cười xa lạ mà Cố Thất Hải chưa bao giờ nhìn thấy trên khuôn mặt anh.

“Tốt lắm, Cố Thất Hải.” Anh cười lạnh, nói, “Em rốt cuộc cũng không cần anh nữa.”

Nước mắt rơi xuống làm nhòa tầm mắt của Cố Thất Hải, sự việc cứ như thế diễn ra, nụ cười hung ác của Mã

Tu Hòa như ngàn mũi kim đâm xuyên qua, khiến trái tim cô đau đớn vô cùng.

Mã Tu Hòa hơi cúi người, rõ ràng hai người đang đứng rất gần nhau, nhưng Cố Thất Hải lại cảm thấy đây là khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới.

Anh nói khẽ vào tai cô: “Bây giờ anh đã hiểu được vì sao em lại chỉ luôn có một mình, phải mất hết tất cả mọi thứ, có lẽ, đây là sự trừng phạt dành cho em.”

Đôi mắt đầm lệ của Cố Thất Hải cố trừng lớn lên mà nhìn anh, dù tức giận đến phát run lên, cô vẫn chỉ siết chặt nắm đấm.

Cô giận dữ nghiêng răng, nói: “Mã Tu Hòa, tôi đã nhìn lầm anh rồi!”

Mã Tu Hòa thờ ơ mà cười cười, nhìn thoáng qua cô rồi rời khỏi biệt thự mà không một lần quay đầu lại.

Cố Thất Hải hít một hơi, đưa tay lau nước mắt trên mặt. Khi còn đang rối rắm, cô vẫn không nhìn được mà nhìn về hướng Mã Tu Hòa rời đi, thế nhưng anh đã đi

mất rồi.

Là cô đã đuổi anh đi.

Nước mắt lại rơi xuống, đến tận khi nghe thấy tiếng động ở gần đó, vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy Tống Thiên Sinh đứng ở ban công của biệt thự bên cạnh, thích thú nhìn cô, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Cố Thất Hải đáy lòng kinh ngạc, luống cuống chân tay vội giấu bức tranh ra phía sau, tạm thời không để tâm đến chuyện cãi nhau với Mã Tu Hòa, bước nhanh vào trong biệt thự.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thay Đổi

Edit + Beta: An Dung Ni

Dù đã biết bức tranh cuối cùng đang trong tay Cố Thất Hải, Tống Thiên

Sinh lại không hề nóng lòng, trái lại, tâm trạng của hắn đang rất hưng phấn.

Hắn âm thầm cho người đến khách sạn mà Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải

đang dừng chân, phát hiện đêm qua hai người đã tách phòng ngủ rồi, không

còn một thám tử khó xơi như Mã Tu Hòa, giờ Cố Thất Hải hoàn toàn không

đáng ngại với hấn nữa.

Hấn đã nói qua, hấn chờ cô tự mình đến cửa.

Cố Thất Hải còn nóng vội hơn dự đoán của hấn, mới qua một ngày liền tự

mình đến biệt thự của hấn.

Tổng Thiên Sinh dặn người giúp việc: “Nhất định phải thật cẩn thận kiểm

tra người cô ta, những thứ cô ấy mang đến, từng cái một đều phải kiểm tra thật

kĩ.”

Người giúp việc đáp lại: “Cố tiểu thư hôm nay chỉ mang theo hai thứ, một

là một bức tranh chân dung của cô ấy, hai là một hộp trà. Ngoài ra... ngay cả

điện thoại di động cũng không mang.”

Tổng Thiên Sinh và Cố Thất Hải quen nhau bốn năm trước, khi đó Cố Thất

Hải còn là một nữ sinh trung học bình thường, dù qua bốn năm, cô vẫn không

quá chú ý đến cách ăn mặc của bản thân. Nhưng hôm nay khi cô đến, mái tóc

luôn để xõa được búi gọn gàng, nhưng không mất vẻ xinh đẹp, tôn lên làn da

trắng trẻo thanh tú của cô. Mà cô còn thay cả áo khoác quần bò mà mấy hôm

nay cô vẫn hay mặc thành một bộ đồ sạch sẽ, đẹp mắt khác, vừa tinh tế lại

đoan trang, ngay cả Tổng Thiên Sinh nhìn cô, trong ánh mắt cũng có chút độ

ác.

Tổng Thiên Sinh âm thầm cảm thán, đáng tiếc, rất

đáng tiếc.

Tổng Thiên sinh nói: “Tôi còn nghĩ cô sẽ không đến đây.”

Cố Thất Hải chủ động ngồi trước giá vẽ, đặt những thứ mình mang theo

dưới chân: “Tranh chân dung của ông còn một chút nữa là xong rồi, dù thế

nào, chuyện đã đồng ý với ông thì cũng phải làm đến nơi đến chốn mới được.”

Tổng Thiên Sinh khá tò mò xem Cố Thất Hải định làm gì, nhưng vẫn ngồi

xuống ghế sô pha đối diện giá vẽ. Gần giống như lời Cố Thất Hải nói, dù thế

nào thì tranh do cô vẽ đối với hắn cũng có một sức hấp dẫn rất lớn, nếu tự

nhiên bỏ dỡ, hẳn cũng sẽ cảm thấy rất thất vọng.

Ngoại trừ cách ăn mặc, hôm nay Cổ Thất Hải vẽ tranh cũng rất chuyên

tâm, không còn dáng vẻ không yên lòng của mấy hôm trước, cô chỉ chăm chú

vẽ tranh, thậm chí còn không hỏi Tống Thiên Sinh một câu hỏi nào.

Cổ Thất Hải đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, Tống Thiên Sinh lại không

thấy quen. Hắn hỏi cô : “Nghe nói bạn trai cô đã rời đi rồi?”

“Ông đã biết mọi chuyện, còn hỏi lại tôi làm gì?”
Bàn tay cầm bút màu của

Cổ Thất Hải không hề dừng lại: “Đáp án của tôi với những gì ông biết có gì

khác nhau sao?”

Tổng Thiên Sinh lúc này mới vỡ lẽ ra nguyên nhân vì sao hôm nay Cổ Thất

Hải lại chú ý đến chuyện ăn mặc. Quần áo của cô hôm nay tuy rất đẹp, nhưng

sắc mặt cô vẫn có chút tiều tụy. Xem ra cãi nhau với Mã Tu Hòa đối với cô là

đả kích khá mạnh.

Tổng Thiên Sinh nhàn nhạt nói: “Thật tiếc, tôi còn nghĩ cậu ta có thể theo

giúp cô cả đời.”

“Không cần cả đời.” Cổ Thất Hải坦然 nhiên đáp.
“Mọi chuyện sẽ chấm

dứt sau hôm nay thôi.”

“Cô lại có ý gì?”

Cổ Thất Hải không đáp lại, một lúc sau cô đặt bút vẽ xuống, “Đã xong.”

Tổng Thiên Sinh nhanh chóng đến bên người Cố Thất Hải, bức tranh chân

dung mà mấy ngày nay Cố Thất Hải vẽ cho hắn, hắn vẫn đặt ở thư phòng, mỗi

một chút tiến độ hắn đều chăm chú để ý, nhưng hôm nay, sau khi đã được

hoàn thiện lại, bức tranh khiến cho hắn thấy ngạc nhiên không nói nổi thành

lời.

Tổng Thiên Sinh cực kì say mê với bức tranh của cô, Cố Thất Hải vẫn như

trước, không mặn không nhạt cúi đầu thu dọn đồ vẽ, lại nghe được Tổng Thiên

Sinh hỏi thật lòng: “Thất Hải, cô có thể vẽ tranh cho tôi tiếp được không?”

Động tác của Cố Thất Hải dừng lại một chút, cô quay đầu lại, cười một cái

rất đẹp: “Cả đời này cũng không.”

“Đừng từ chối lời đề nghị của tôi nhanh như vậy, sao cô không thử nghĩ

cho tương lai của mình một chút, lựa chọn nào đối với cô mới thực sự là có

lợi? Có tôi bồi dưỡng, dù muốn tôi chi ra bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể khiến

cho cô trở nên nổi tiếng, mà bối cảnh gia đình nhà cô có một bi kịch lớn như

vậy, đối với cô mà nói đó cũng là một ưu điểm cực kì lớn.”

“Ông để tôi ở bên cạnh, không sợ có một ngày tôi sẽ ra tay giết ông sao?”

Tổng Thiên Sinh cười lớn: “Sợ là cô làm không

nôi.”

Cố Thất Hải không phủ nhận, trái lại lại nói sang chuyện khác: “Bức tranh

thứ 47 của cha tôi, tôi đã tìm thấy rồi.”

“Tôi nghĩ cô sẽ mang nó theo rồi bỏ trốn chứ.”

Cố Thất Hải không nói gì, chỉ cầm bức tranh dưới chân đưa cho hắn. Tổng

Thiên Sinh đánh giá cô vài giây rồi mới cẩn thận nhận lấy, tranh của Cố Đình

người bình thường rất khó sao chép, sau khi nhìn kỹ một lúc, hắn mới xác định

Cố Thất Hải vừa đưa cho hắn bức tranh thật. Hắn thoáng yên lòng, nhưng lúc

sau lại tiếp tục cảnh giác. Theo hiểu biết của hắn về Cố Thất Hải, cô chắc chắn

sẽ không dễ dàng chấp tay đưa di vật quý giá của

cha mình cho người khác.

Nhưng hành động tiếp theo của cô lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cô đang cầm một hộp trà giống như đang cầm vật báu. “Năm đó sau khi

nhà tôi xảy ra án diệt môn, tất cả tài sản tuy thuộc về ông, nhưng thực ra tôi đã

lén cầm đi một số thứ, đó chính là hộp trà này, không biết ông còn nhớ nó

không?”

Cố Đình yêu trà, là bác sĩ tư nhân, Tống Thiên Sinh tất nhiên là biết, sau

khi Cố Đình qua đời, Tống Thiên Sinh đúng là đã lấy được rất nhiều loại trà

cực phẩm trong biệt thự. Vì khi Cố Đình còn sống

đã sưu tập rất nhiều loại trà

khác nhau, nếu thực sự Cố Thất Hải đã lén cầm đi một hộp mà hắn không phát

hiện ra thì cũng không có gì lạ.

“Hộp trà này là hộp mà cha tôi mua năm sinh ra tôi, rất có ý nghĩa kỉ niệm,

mấy năm nay tôi vẫn tiếc nên không dám uống. Để cho mọi chuyện chấm dứt

tại đây, chúng ta cùng chia nhau đi.”

Tổng Thiên Sinh nhìn chăm chăm hộp trà trong tay Cố Thất Hải, chậm

chạp không đáp lại, Cố Thất Hải không thấy hắn lên tiếng phản đối liền xoay

người định đi pha trà, đúng lúc này Tổng Thiên Sinh gọi cô lại: “Để tôi đi pha

trà.”

Cố Thất Hải quay đầu lại, thản nhiên nhìn Tống Thiên Sinh một cái, sau đó

nhẹ nhàng ném hộp trà vào tay hắn.

Tống Thiên Sinh là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tuy hắn không

ngiên cứu sâu về trà, nhưng nếu đây cũng là di vật của Cố Đình giống như

bức tranh thứ 47 kia, người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như hắn không thể tha thứ

cho sự bỏ sót này của bản thân. Đưa hộp trà này đến, nếu Cố Thất Hải thật sự

muốn ra tay với hắn, chắc chắn sẽ nhằm vào lúc pha trà để ra tay, nhưng để

cho kẻ địch đi pha trà cho mình, sao hắn có thể đồng ý?

Tống Thiên Sinh trong phòng bếp, cố ý dùng nước

nóng trắng qua vài lần,

nhưng nước trà vẫn chỉ có mùi thơm đặc trưng của trà như trước. Sau khi hắt

xác nhận chắc chắn trà này không có vấn đề xong hắt mới quay người lại

mang trà đến thư phòng, đột nhiên lưng hắt bị đánh mạnh vào lưng một cái,

trước khi ngất đi mấy giây, hắt theo bản năng quay đầu lại nhìn, sau lưng hắt,

Cổ Thất Hải đang mỉm cười lạnh lùng, một nụ cười mà hắt chưa nhìn thấy

bao giờ.

Khi Tống Thiên Sinh tỉnh lại, ý thức của hắt vẫn còn chút mơ hồ. Chân tay

hắn cứng ngắc, muốn thử cử động một chút, thì phát hiện ra mình bị trói chặt

lại bằng dây thừng trên ghế, không động đậy được.

Sắc trời đã về đêm, thư phòng quen thuộc trở nên u ám vô cùng, Tống

Thiên Sinh thử gọi một tiếng, đột nhiên trước mặt có một ngọn lửa, ánh sáng

bất ngờ chiếu thẳng vào hai mắt, hắn vội vàng nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó hắn nghe được tiếng cười nhạt.

“Tống Thiên Sinh, nhìn ông bây giờ cũng thật chật vật quá nhỉ.”

Tống Thiên Sinh nhận ra giọng của Cố Thất Hải, hắn nhớ đến nụ cười của

Cố Thất Hải trước khi hắn hôn mê, hắn lại chậm rãi mở mắt, Cố Thất Hải đang

đứng trước hấn, nhìn hấn từ trên cao.

Tổng Thiên Sinh rất ghét bị người khác đối xử như vậy.

“Cô rốt cuộc là muốn làm gì?” Trước khi Cố Thất Hải vào nhà, hấn đã đề

cho người hầu kiểm tra thật kỹ người cô, vì sao....

Cố Thất Hải mỉm cười, tay đưa về phía búi, rất tự nhiên lấy một chiếc dù

cui mini ra. Vì mỗi lần vào biệt thự của Tổng Thiên Sinh, cô đều bị lục soát

người rất kỹ, cho nên hôm nay cô ăn mặc rất tỉ mỉ mà vật mang bên người

cũng rất ít, thực tế chỉ là một thủ thuật che mắt thôi, mục đích chính là để

Tổng Thiên Sinh buông lỏng cảnh giác với cô.

Tiếp theo, cô cố ý mang trà của cha mình đến, khiến cho Tống Thiên Sinh

nghĩ sai là cô sẽ làm gì đó với lá trà, khi sự chú ý của Tống Thiên Sinh đặt hết

lên lá trà, cô có thể nhân cơ hội này dùng dùi cui điện đánh ngất hắn. Nhưng

mà, nếu không phải Tống Thiên Sinh luôn đa nghi, mỗi lần hai người gặp mặt

ở phòng khách, hắn đều cho giúp việc ở biệt thự nghỉ, nên cô mới không lo

hành động của mình bị ai phát hiện.

Tống Thiên Sinh thăm hỏi hận về quyết định của mình lúc trước, nhưng

trước mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh hỏi Cố Thất Hải: “Cô phí tâm tư như vậy, rất

cuộc là để làm gì?”

“Tôi nói rồi, hôm tất cả mọi chuyện đều sẽ chấm dứt.” Cố Thất Hải ngồi

xôm xuống trước mặt Tống Thiên sinh, “Ba năm là thời gian đủ dài để sự thật

của vụ án năm đó được đưa ra ánh sáng.”

Tống Thiên Sinh không quan tâm lắm cười lớn, “Cô còn muốn nói linh tinh

đến khi nào? Đừng quên là bạn trai cô vì không chịu đựng nổi chuyện này của

cô nên mới bỏ đi.”

Nhắc đến Mã Tu Hòa, sắc mặt Cố Thất Hải có chút thay đổi, tiếc nuối, ân

hận, dịu dàng, không nở... Tất cả đều là tình cảm mà Tống Thiên Sinh đã dự

đoán trước.

Tổng Thiên Sinh tiếp tục nói: “Sau ngày tìm thấy Liêu Tĩnh, tôi hôm ấy

Mã Tu Hòa đã một mình đến đây gặp tôi, cậu ta nói không chịu đựng được

một người điên như cô nữa, nên tôi cho cậu ta một số tiền khá lớn, cậu ấy

đồng ý sẽ giúp cô tìm ra bức tranh cuối cùng của cha cô rồi vứt bỏ cô. Thất

Hải, thức tỉnh đi, ngay từ đầu, tất cả những người quan trọng nhất với cô đều

rời bỏ cô, đó chính là số mệnh của cô, phải cô đơn cả đời này.”

Cố Thất Hải bật hai lỗ tai lại, nhưng giọng nói trào phúng của Tổng Thiên

Sinh vẫn không ngừng vang vọng trong đầu cô, cô dù cố thế nào cũng không

xua đi được.

Tổng Thiên Sinh ung dung nhìn Cố Thất Hải, hắn đang từng bước một

khiến cho cô phải thua cuộc mà bỏ chạy.

Dù hắn nhất thời sơ ý khiến cho cô thừa dịp chui chỗ trống thì sao, kẻ thua

cuộc mãi mãi là cô, mà hắn vẫn vĩnh viễn là người thắng.

Tổng Thiên Sinh bình tĩnh nói: “Cố Thất Hải, cô tự cho mình là ai? Cô làm

sao có thể trừng phạt nổi tôi?”

Cố Thất Hải nghe vậy liền chậm rãi ngẩng đầu lên, ngoài dự đoán của

Tổng Thiên Sinh, vẻ mặt cô lại tràn ngập ý cười, kinh nghiệm và trực giác của

Tổng Thiên Sinh nói cho hắn biết, cô bị điên rồi.

Cô nắm lấy cổ áo Tổng Thiên Sinh, “Mày nói tao không thể trừng phạt

được mày? Vậy.... Tao sẽ giết mày.”

Vừa dứt lời, Tổng Thiên Sinh liền bị cô dùng sức đẩy mạnh, cả người và

ghế dựa đập mạnh xuống đất, đầu đón liền ập đến cùng với lưỡi dao sắc bén

đột nhiên lóe lên trước mắt.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chuyển Biến Xấu

Edit + Beta: An Dung Ni

Cố Thất Hải không ra tay giết Tống Thiên Sinh, nhưng con dao lại dừng lại

cách cổ của hắn chỉ một chút xíu, chỉ cần hắn động đậy một chút, tính mạng

liền có thể bị đe dọa.

“Nê tình chúng ta quen biết cũng đã lâu, tao sẽ cho mày quyền lựa chọn.”

Cố Thất Hải cười cười, tạm thời thu dao lại, “Bị giết bằng dao, chết chìm, hay

bị treo cổ, mày có thể tùy ý chọn một cách chết mà

mày thích nhất. Năm đó

người nhà của tao..... Ngay cả quyền lựa chọn cách chết cũng không có.”

Tổng Thiên Sinh yên lặng nhìn cô, Cố Thất Hải thấy hấn không nói gì, lại

xoay người đi lấy giấy thừng thật.

Tổng Thiên Sinh hướng về phía Cố Thất Hải nói:
“Giết tôi xong, cô cũng

không chạy thoát được đâu.”

Cố Thất Hải không để ý đến hấn, tiếp tục tìm hung khí có thể giết chết hấn.

“Cô tha cho tôi, tôi có thể đồng ý với mọi yêu cầu của cô.”

“...”

“Tranh của cha cô, tôi không cần, tài sản của ông ấy cũng trả lại hết cho

cô.”

“ ... ”

“Cổ Thất Hải !” Tống Thiên Sinh tuyệt vọng nói. ”
Tôi có thể nói cho cô

chuyện cô vẫn luôn muốn biết.”

Cổ Thất Hải rút cuộc cũng mở miệng: “Chuyện gì?”

“Sự thật của án diệt môn năm đó.”

“Nếu mày nói dối thì sao?”

“Tôi tuyệt đối sẽ không nói dối.”

Cổ Thất Hải nghĩ nghĩ, tiếc nuối để đồ trong tay
xuống, chậm rãi đến trước
mặt hắn.

“Có thể nâng tôi ngồi dậy được không?” Tổng Thiên Sinh hỏi.

Cố Thất Hải liếc hắn một cái, tức giận nâng hắn từ mặt đất lên.

Tổng Thiên Sinh thử cử động, chân tay vẫn bất động như trước, đầu ngón

tay hắn còn hơi run run. Hắn lại có thể sinh ra cảm giác sợ hãi đối với một cô

gái chân yếu tay mềm, giờ phút này đã hoàn toàn phá vỡ mọi suy đoán chắc

chắn của hắn từ trước tới nay.

Cố Thất Hải nói: “Vậy đầu tiên mày hãy nói thật xem, năm đó mày đã giết

người nhà của tao như thế nào?”

Tổng Thiên Sinh do dự một lát, lại thấy tay Cố Thất Hải vẫn luôn cầm một

con dao, nếu hấn trả lời không vừa ý cô, chỉ sợ cô sẽ thật sự cho hấn ăn thử

một lưỡi dao. “Năm đó khi cha cô vì không có cảm hứng sáng tác mà mắc

chứng lo âu, tôi lấy danh nghĩa chữa trị cho ông ấy, mà lợi dụng nhược điểm

tâm lý của ông ấy khiến ông ta sinh ra cảm giác thù hận với người nhà, còn

làm cho ông ấy hiểu lầm mẹ cô có qua lại với đồng nghiệp, dần dần nổi lên ý

định đồng quy vu tặc với mẹ cô.”

“Tao thì sao? Với lòng dạ độc ác của mày, chắc hấn sẽ không bỏ qua tao

mới phải.” Cố Thất Hải nhìn chăm chăm vào mặt Tống Thiên Sinh. “Nếu năm

đó không phải là đúng lúc chuyến bay của tao bị trễ

giờ, chắc tao cũng đã chết

trên tay mày rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, cô đúng là rất may mắn, ngay từ đầu tôi đã tìm mọi cách để tạo

nên một vụ án diệt môn. Ngày đó trước khi cha cô rời khỏi phòng khám, tôi đã

đọc được tin nhắn của cô gửi cho ông ấy, cô nói, vì chuyến bay bị trễ, nên có

thể đến tối cô mới có thể về nhà, vì thế tôi liền nhân cơ hội này xuyên tạc tin

nhắn của cô, khiến cho cha cô nghĩ rằng cô đã gặp tai nạn chết trên đường đi

về mẫu vậy. Phòng tuyến trong lòng cha cô khi ấy đã vô cùng yếu ớt, ông ấy

cũng rất tin tưởng tôi, vì thế sau khi tôi giật dây

thêm lần nữa, ông ấy liền

quyết định mang mẹ cô đi cùng cô. Tôi đã giúp cha cô dựng nên toàn bộ kế

hoạch, đầu tiên, theo lời của tôi, ông ấy đã lên cho mẹ cô uống thuốc ngủ,

nhưng vào giây phút chuẩn bị ra tay, ông ấy đột nhiên hối hận, đầu tiên là gọi

điện cho tôi cầu cứu, ông ấy nói dù thế nào mình cũng không thể xuống tay

được, nếu cô ở dưới suối vàng có biết, cũng nhất định sẽ không tha thứ cho

ông ấy. Vụ án này tôi mất nhiều công sức như vậy, khó khăn lắm mới có thể

đến bước ấy, tôi tuyệt đối không thể để nó sụp đổ dễ dàng như vậy, vì thế tôi

đã quyết định tự mình ra tay làm tất cả.”

“Cho nên cha mẹ tao thật ra đều là do mày giết?”

“Phải.”

“Vậy chị họ của tao thì sao?”

“Cô ta vốn không nằm trong kế hoạch của tôi, nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị

giết mẹ cô, thì cô ta đột nhiên xông vào, nên tôi đành phải giết luôn cả cô ta.

“Vậy bức di chúc của cha tao thì mày làm thế nào?”

“Cha cô là người cuối cùng tôi giết, trước đó tôi đã trói chặt ông ta, bắt ông

ta chứng kiến cảnh tôi giết từng người nhà của hắn một, sau đó hắn cũng

không chịu đựng nổi. Đến thời điểm ấy tôi mới nói cho hắn, thật ra thì cô căn

bản là vẫn chưa chết, cũng nói dối thêm là tính

mạng cô vẫn còn trong tay tôi.”

“Sau đó, mày liền lấy tao để uy hiếp, bắt cha tao phải viết bức di chúc ấy?”

Tổng Thiên Sinh lại cười tươi: “Phải.”

Cố Thất Hải chỉ hận không thể lập tức phanh thây hắn thành trăm mảnh,

nhưng cô vẫn cực kì bình tĩnh, hỏi tiếp: “Vậy chứng cứ ngoại phạm? Có đúng

là do Liêu Tĩnh giúp mày giả mạo sao?”

“Chứng cứ ngoại phạm là điều tối thiểu mà tôi cần có, mà tình cờ, năm đó

nhà Liêu Tĩnh xảy ra chuyện bi thương như vậy, tôi liền tiện tay giúp cô ta một

tay, cho nên mấy năm nay cô ta vẫn luôn trung thành, tận tâm đối với tôi, về

chuyện giả mạo chứng cứ ngoại phạm một chữ cô ta cũng chưa từng nói ra.

“Nhưng mày vẫn hại chết cô ấy?”

“Không, chuyện này không trách tôi được, nếu không phải hai người điều

tra nhanh như vậy, tôi cũng sẽ không ra tay. Mà tôi cũng chỉ cho cô ta một lựa

chọn rất có lợi, nếu cô ta chấp nhận mang bí mật ấy xuống mồ, thì tôi hứa sẽ

chăm sóc đứa con đang sống thực vật của cô ta cả đời. Rất rõ ràng, cô ta đã có

lựa chọn rất đúng đắn.”

“Vì sao mày lại cố tình làm ra những chuyện này? Chúng tao rốt cuộc đã

làm chuyện xấu gì khiến cho mày phải nghĩ đến chuyện giết cả nhà tao?”

“Chuyện gì cũng không. Trái lại, cả nhà cô đều đối xử rất tốt với tôi, đến

giờ tôi vẫn nhớ kĩ trong lòng.”

“Vậy vì sao....”

“Thất Hải, tôi đang giúp mọi người đây.” Tống Thiên Sinh để lộ ra nụ cười

say mê. “Bối cảnh sáng tác của một bức tranh là cực kì quan trọng, cô xem,

trước kia cha cô vẫn luôn buồn bực vì thất bại, nhưng hiện tại tôi đã giúp cha

cô nâng giá tranh của ông ấy lên một độ cao trước giờ chưa từng có, ông ấy đã

trở thành một huyền thoại trong giới họa sĩ, mà mỗi một huyền thoại sinh ra

thì chẳng phải là phải hi sinh đi một số thứ sao? “

Cố Thất Hải tàn bạo tát hấn một cái: “Đồ cạn bã.”

Tổng Thiên Sinh bị cô tát cho một bạt tai khiến nửa mặt nóng ran, nhưng

vẫn thản nhiên bật cười: “Nếu trong mắt cô tôi là cạn bã, vậy thì nếu cô giết

tôi thì cô cũng có khác gì loại cạn bã như tôi? Đến đi, Cố Thất Hải, cô bây giờ

có thể đến giết tôi được rồi đây, dù có chết thì tôi cũng sẽ kéo cô cùng xuống

địa ngục.” Hấn cố ý dùng phép khích tướng ép cô phải dùng tay lại.

Cố Thất Hải trừng mắt nhìn hấn, nắm chặt con dao ngắn trong tay, người

trước mắt cô, là kẻ thù của đời cô, hấn chính là nỗi ám ảnh trong lòng cô suốt

ba năm qua, bây giờ thì mạng của hắn đang nằm trong tay cô.

Giết hắn hay không, phụ thuộc vào quyết định của cô.

Thời gian giống như ngừng lại, cho đến khi trong phòng đột nhiên vang lên

tiếng đồ vật rơi.

Cổ Thất Hải buông tay ra, Tống Thiên Sinh mở mắt trừng trừng nhìn vào

con dao sắc bén bị cô vút xuống đất.

“Tống Thiên Sinh, tôi đổi ý.” Cổ Thất Hải cười cười
“Tôi không giết ông,

tôi muốn ép cung ông.”

Tống Thiên Sinh còn chưa kịp phản ứng lại, liền thấy cô nhìn về một

hướng nào đó trong phòng, nói: “Đi ra đi.”

Trong bóng tối có một người chậm rãi đi tới, dáng người cao lớn, bước

chân thong dong.

Mã Tu Hòa nhìn thấy Tống Thiên Sinh, khóe miệng cong cong: “Màn kịch

này, thật sự rất khó diễn.”

Tống Thiên Sinh nheo mắt: “Cậu gạt tôi?”

“Nếu không thì ông nghĩ chỉ cần một chút tiền là có thể khiến tôi trở mặt?”

“Rốt cuộc là hai người bắt đầu diễn trò trước mặt tôi từ khi nào?”

“Từ ngày đầu tiên ông gắn máy nghe trộm lên người Cố Thất Hải.”

Tống Thiên Sinh giật mình, “Cậu phát hiện ra?”

“Phải, giống như Cố Thất Hải giấu dùi cui mini

trong tóc, hôm Liêu Tĩnh

chết, ông cũng đã mượn có vớ vai Cổ Thất Hải rồi
cài máy nghe lén lên cổ áo

của cô ấy. Cổ Thất Hải đến thành phố Hải khá gấp,
hành lý mang theo rất ít,

ngày nào cũng mặc cùng một chiếc áo khoác, ông
nhìn trùng điểm này, lợi

dụng máy nghe lén để biết được hành động của
chúng tôi.”

“Cho nên hôm ấy cậu mới giả vờ hợp tác với tôi để
trở mặt với Cổ Thất

Hải?” Tống Thiên Sinh càng nghĩ càng cảm thấy
tức giận. “Không thể, tôi đã

cho người âm thầm theo dõi cậu, cậu và Cổ Thất
Hải sau khi cãi nhau ở biệt

thực, rõ ràng cả hai chưa từng liên lạc với nhau lần nào, sao bây giờ lại ở với

nhau?”

“Tổng Thiên Sinh, ông chắc chắn là chưa từng yêu một người phải

không?” Đột nhiên Cố Thất Hải lên tiếng hỏi.

Tổng Thiên Sinh không đáp lại được.

Cố Thất Hải chân thành nói: “Quan hệ của tôi và Mã Tu Hòa, so với tưởng

tượng của ông còn sâu sắc hơn gấp trăm lần. Ông vĩnh viễn không thể chia rẽ

được chúng tôi đâu.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chúng Ta Về Nhà

Edit + Beta: An Dung Ni

Tổng Thiên Sinh vẫn luôn nghĩ hành động của Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa

vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của hắn, nhưng
hắn lại chưa từng nghĩ đến,

chính sự ảo tưởng của hắn, mới đẩy hắn đến con
đường bị hủy diệt.

Tất cả phải nói từ buổi tối Tổng Thiên Sinh gọi điện
hẹn Mã Tu Hòa ra

ngoài.

Mã Tu Hòa lén trốn khỏi Cố Thất Hải, một mình

đến biệt thự của Tổng

Thiên Sinh, lúc ấy Tổng Thiên Sinh đã điều tra được thông tin của Mã Tu

Hòa, sau khi biết được anh là một thám tử có giá phá án cực cao, Tổng Thiên

Sinh quyết định bỏ ra một số tiền lớn để thuê Mã Tu Hòa tìm ra bức tranh thứ

47 của Cố Đình, và sau khi đạt được mục đích rồi thì phải vứt bỏ Cố Thất Hải.

Mã Tu Hòa rất rõ ràng, nếu ngay lập tức mở miệng đồng ý yêu cầu của

Tổng Thiên Sinh, thì ngược lại sẽ càng khiến cho hắn hoài nghi, nên anh làm

ra vẻ có hứng thú, đàm phán với Tổng Thiên Sinh một lúc lâu, rốt cuộc mới có

thể thật sự được Tổng Thiên Sinh tin tưởng.

Mã Tu Hòa cũng đã sớm phát hiện ở trên người Cố Thất Hải có máy nghe

trộm của Tống Thiên Sinh, để tương kế tựu kế, làm nên một kế hoạch phản

kháng lại, Mã Tu Hòa vẫn luôn gạt Cố Thất Hải chuyện này, mục đích chính là

để cho Cố Thất Hải có phản ứng chân thực nhất.

Cho đến tận khi hai người thuận lợi tìm được bức tranh thứ 47, Mã Tu Hòa

biết Tống Thiên Sinh đang ở nhà bên cạnh nghe lén cuộc trò chuyện của bọn

họ, vì thế ngoài miệng anh giả vờ đưa ra đề nghị từ bỏ chuyện báo thù, còn

thực tế thì tay anh lấy điện thoại từ trong túi ra, lặng lẽ gửi cho Cố Thất Hải

một tin nhắn:

“Trên người em có máy nghe trộm. Từ bây giờ trở đi, chúng ta phải giả làm

kẻ địch của nhau. Tin anh.”

Vì thời gian gấp gáp, nên Mã Tu Hòa cũng không giải thích nguyên nhân

cho Cố Thất Hải, may mà dù không hiểu gì nhưng Cố Thất Hải vẫn rất tin

tưởng anh, dưới sự dẫn dắt của anh, cuối cùng diễn xong cảnh cãi nhau kịch

liệt trước mặt Tống Thiên Sinh.

Nhưng chỉ hành động từng ấy vẫn chưa đủ, vì Tống Thiên Sinh vẫn còn

cho người âm thầm theo dõi Mã Tu Hòa, để cho Tống Thiên Sinh hoàn toàn

tin rằng mình đã thật sự rời khỏi Cố Thất Hải, Mã

Tu Hòa còn để lại cho cô tờ

ghi kế hoạch hành động rồi dọn ra khỏi khách sạn ngay trong đêm, sau đó

không hề liên lạc lại với cô một lần nào nữa.

Khi Cô Thất Hải một mình tiến hành kế hoạch đảo ngược lại tình thế, Mã

Tu Hòa giả vờ trở lại thành phố Hương, trên đường mất không ít công sức mới

cắt đuôi được những người đi theo sau, rồi mới trở lại biệt thự của Tống Thiên

Sinh.

Lúc đó Cô Thất Hải cũng đã hoàn thành kế hoạch rất tốt, cũng thuận lợi

khiến cho Tống Thiên Sinh thừa nhận hành vi phạm tội của mình.

Tống Thiên Sinh im lặng nghe hết mọi chuyện, cuối

cùng là bật cười:

“Được rồi, tôi không thể không tán thưởng kế hoạch của hai người, nhưng hai

người đến tận bây giờ vẫn không có chứng cứ chính xác để chứng minh năm

đó thôi chính là hung thủ, mà hai người lại ở cùng một phe, khẩu cung của hai

người sẽ đáng tin sao?”

Mã Tu Hòa cũng không hoảng hốt đáp lại Tổng Thiên Sinh bằng một nụ

cười, sau đó anh nhìn về bốn phía, nói lớn: “Cho hỏi, mọi người có nghe rõ

không ạ?”

Đèn bật lên, trong nháy mắt từng góc một trong thư phòng đều được chiếu

sáng, cùng lúc đó từ các hướng khác nhau trong

thư phòng đều có người đi ra,

bọn họ cùng nhau tiến về cùng một hướng, vây
Tổng Thiên Sinh lại ở giữa.

Mã Tu Hòa nhìn về phía Phó Cảnh Diệu đang đứng
trong số những người

vừa bước ra, bên cạnh Phó Cảnh Diệu lúc này còn
có hai vị cảnh sát khác.

Độ tin cậy của Phó Cảnh Diệu rất cao, anh đã giúp
đỡ liên lạc với một đội

cảnh sát bên thành phố Hải, trước khi Tổng Thiên
Sinh tỉnh lại, bọn họ đã trốn

ở thư phòng, chứng kiến toàn bộ quá trình Tổng
Thiên Sinh kể lại chân tướng

của vụ án diệt môn năm đó.

“Đây mới chính là mục đích cuối cùng của chúng

tôi.” Mã Tu Hòa từ từ

đáp lại.

Ác mộng cuối cùng cũng kết thúc.

Cố Thất Hải nhìn chăm chăm vào Tống Thiên Sinh đang bị cảnh sát dẫn đi,

cảm giác mệt mỏi và mãn nguyện ngay lập tức tràn đầy trong lòng cô, sau đó

cô được kéo vào một cái ôm ấm áp.

“Thất Hải.” Mã Tu Hòa nhẹ giọng nói: “Em làm tốt lắm.”

Chi tiết của kế hoạch anh đưa cho chi là bước đầu, còn từng chi tiết nhỏ về

sau, đều là cô tự nghĩ, tự làm, khi cô đang thăm vấn Tống Thiên Sinh, dù Mã

Tu Hòa đứng ở chỗ tối, anh cũng không dám chắc
chấn tăng cô có thể vững

tâm mà không ra tay với Tống Thiên Sinh, trong
giây phút cô nâng con dao

lên, người luôn bình tĩnh như anh cũng không khỏi
lo lắng. May mắn, cuối

cùng cô cũng không bị mối hận dai dẳng mấy năm
qua làm mờ mắt, cô lựa

chọn trở về như lúc đầu, trở thành người rất bình
thường, cũng là Cố Thất Hải

tốt nhất.

Cố Thất Hải của anh.

Cố Thất Hải ngẩng đầu, để ý đến má bên phải có
chút sưng đỏ của Mã Tu

Hòa, dù lúc ấy anh đã nói là tình huống cấp bách
nên phải diễn một vở kịch

như vậy, nhưng cô vẫn không thể buông xuống được.

Cô chạm vào mặt anh, đột nhiên kiễng chân, hôn anh nồng nàn.

Mã Tu Hòa hơi bất ngờ với sự chủ động của cô, hoàn toàn không để ý đến

vài cảnh sát đang thu thập manh mối ở hiện trường, không nói hai lời liền kéo

Cố Thất Hải sang một bên, cúi đầu hôn xuống.

Vài ngày sau, Mã Tu Hòa nhận được tin chính xác từ Phó Cảnh Diệu, sau

khi cảnh sát điều tra lại, đã chứng minh được Tổng Thiên Sinh chính là hung

thủ của vụ án diệt môn năm đó, các phương tiện

truyền thông cũng sẽ sớm đưa

tin về sự trong sạch của Cố Đình. Về phần người con sống thực vật của Liêu

Tĩnh, người ta đã tìm được ở một bệnh viện nhỏ không tên.

Việc đầu tiên Mã Tu Hòa muốn là nói cho Cố Thất Hải biết tin tức này,

nhưng khi anh về khách sạn lại phát hiện ra không thấy cô đâu, anh đành gọi

điện cho cô, khi ấy mới biết hóa ra cô đang trên núi.

Cô không ở biệt thự ở lưng núi, mà là ở trên đỉnh núi.

Đường lên đỉnh núi không hề dễ dàng, ngay cả Mã Tu Hòa đi lên cũng cảm

thấy có chút mệt, khi anh đến đỉnh núi, dáng người Cố Thất Hải giống như

một đám mây vậy, ngay gần trước mắt mắt, nhưng tay lại không nắm được.

Rốt cuộc cũng hoàn thành tâm nguyện là làm sáng tỏ vụ án diệt môn năm

đó, nhưng Cố Thất Hải lại không cảm thấy vui vẻ, cô vẫn mãi mê chìm trong

suy nghĩ của bản thân. Mã Tu Hòa rất sợ, sau tất cả, khi không còn mục đích

sống nhiều năm qua, cô cũng sẽ mất đi phương hướng của bản thân.

Cố Thất Hải nghe thấy tiếng bước chân của Mã Tu Hòa, hoàn hồn lại, mỉm

cười nhẹ nhàng với anh.

Mã Tu Hòa ngồi xuống bên cạnh Cố Thất Hải, “Động cơ phạm tội của

Tổng Thiên Sinh đã điều tra xong, kết quả có lẽ sẽ

làm em có chút bất ngờ.”

Cố Thất Hải bình tĩnh nhìn anh. “Nói đi.”

“Trước kì thi của Tổng Thiên Sinh vào khoa y, thực ra ông ta vẫn luôn đam

mê ngành mỹ thuật, từ nhỏ liền ước mơ sau này mình có thể trở thành một họa

sĩ xuất sắc, nhưng cha mẹ ông ta không đồng ý cho ông vẽ tranh. Dưới sự

phản đối của cha mẹ, Tổng Thiên Sinh vẫn nuôi giấc mơ này lại cho đến khi

học Trung học, nhưng trước khi ông ta thi vào trường đại học, giáo viên dạy

mỹ thuật mười mấy năm của ông ta lại nói với ông ấy, thực ra ông ấy không

hợp với việc vẽ tranh, một bức tranh cũng không

hoàn thành xong.”

Cổ Thất Hải giật mình, cô biết Tống Thiên Sinh lâu như vậy, nhưng không

hề biết hẳn lại có một đoạn kí ức như vậy.

“Lúc ấy lời nói của thầy giáo dạy mỹ thuật là như thế này, vì Tống Thiên

Sinh từ nhỏ tới lớn, luôn được gia đình thương yêu, cuộc sống không lo nghĩ,

thuận buồm xuôi gió, thầy giáo của ông ấy nói rằng không hề cảm thấy tình

cảm gì độc đáo từ những bức tranh của ông, mà tranh vẽ không có tình cảm

cùng lắm cũng chỉ là một vật chết, cả đời này Tống Thiên Sinh cũng không thể

vẽ ra bức tranh tốt nhất.”

“Cho nên Tống Thiên Sinh mới chấp nhận về hoàn

cảnh sáng tác của các

bức tranh?”

“Đúng vậy, sau bị đả kích lớn như vậy, Tống Thiên Sinh không cầm lại bút

vẽ, ông ấy từ bỏ ngành mỹ thuật, mà thi học viện y dược, bắt đầu tìm hiểu về

cái gọi là “tình cảm”, thậm chí còn đi học thêm một khóa học tâm lý học

chuyên nghiệp. Nhưng ai cũng không nghĩ rằng ông ta đang đi vào một lối đi

sai lầm. Sau đó ông ấy gặp gia đình em, cha em dốc sức bồi dưỡng em trên

phương diện vẽ tranh, có lẽ em đã khiến ông ta nhớ đến giấc mộng bất thành

năm nào, khiến cho những cảm xúc tích trữ trong lòng ông ta bùng nổ, ông ta

muốn có tất cả các tác phẩm của cha em, cũng vì cha em mà sáng tác nên một

truyền kì bi kịch, dùng một cách cực đoan để thực hiện ‘giấc mộng’ còn dang

dở của bản thân.”

Nghe đến đây Cô Thất Hải cảm thấy có chút phức tạp. Nếu ngày ấy có

quyền lựa chọn, có lẽ Tống Thiên Sinh sẽ không chọn con đường ấy để thực

hiện “giấc mộng” của mình.

“Nhưng cách đây không lâu, sau khi cảnh sát điều tra thì phát hiện ra, năm

đó giáo viên dạy mỹ thuật của Tống Thiên Sinh sở dĩ nói những lời quá đáng

như vậy, thực ra là do cha mẹ của ông ta sắp xếp.”

Cô Thất Hải nghe xong liềm ngẩng đầu lên, vẻ mặt

của Mã Tu Hòa có

chút thốn thức.

Tổng Thiên Sinh giết chết người nhà của cô, mà người đã bóp nát giấc mơ,

hủy hoại đi nhân cách của ông ta lại chính là người nhà của ông ấy. Người

thực sự đáng thương trong chuyện này rốt cuộc là ai đây?

Cố Thất Hải dần dần tiếp nhận chuyện này là thật, cô nhìn xuống cảnh sắc

mênh mông dưới chân núi, chậm rãi nói: “Sau khi án kiện năm đó xảy ra, em

không có tiền, không có cách nào nhập liệm cho cha mẹ, tro cốt của hai người

em đã rải ở đây.”

Mã Tu Hòa chậm chạp đợi Cố Thất Hải nói tiếp.

“Thật sự là trong một giây nào đó, em đã có ý muốn giết Tống Thiên Sinh.

Nhưng mà giây tiếp theo em lại nghĩ đến người nhà, không phải người nhà đã

chết thảm của em, mà là người nhà của Tống Thiên Sinh. Ông ta dù có thói

thà, nhưng trên thế giới này kiểu gì cũng có người coi trọng ông ta, nếu em

giết ông ta, thì người nhà ông ấy thì phải làm sao bây giờ? Vì em đã trải qua

cảm giác đau khổ ấy, nên em không muốn khiến cho người khác phải chịu nỗi

đau xót như vậy. Nhưng em lại không ngờ, người thực sự gây nên một loạt

chuyện bi kịch này,.... lại chính là người nhà của

Tổng Thiên Sinh.”

Cố Thất Hải tất nhiên là hiểu được cha mẹ Tổng Thiên Sinh cũng chỉ là vô

tình, họ cũng chỉ là hy vọng con mình có thể trở nên thật xuất sắc mà thôi,

nhưng có điều là họ đã dùng sai phương pháp .
Nghĩ vậy, Cố Thất Hải lại

không hiểu bản thân rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh. dù cha mẹ cô không

còn ở thế giới này, nhưng may mắn là cô lại có thể gặp được một người, người

mà giúp cô không đi theo con đường hủy diệt.

Cố Thất Hải tựa vào vai Mã Tu Hòa, cả hai cùng im lặng không nói lời

nào.

Một lát sau, Mã Tu Hòa đưa tay lên sờ mặt Cố Thất

Hải, trên gương mặt

mềm mại lạnh lẽo của cô... Còn có chút ẩm ướt.

Anh ôm lấy thắt lưng cô, giọng nói rất nhẹ nhàng:
“Thất Hải, chỉ cần em

muốn đi đâu, anh sẽ đều đi cùng em.”

Cố Thất Hải nhắm mắt lại, dù chỉ thấy có màn đêm,
nhưng cô biết, bản

thân cô đang đứng ở dưới ánh mặt trời.

“Không, chúng ta về nhà thôi.” Cô nói.

Từng lưu lạc, từng phiêu đảng, trải qua tất cả các
gian khổ, hóa ra là vì đợi

anh tới.

Là anh đã cứu em từ trong vực sâu của sự thù hận.

Mã Tu Hòa, anh chính là nhà của em.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lưu Luyến

Edit + Beta: An Dung Ni

Rời khỏi thành phố Hải, Cố Thất Hải đến chỗ của Tổng Thiên Sinh thu dọn

lại tất cả tài sản và tranh của cha cô khi còn sống, chỗ tranh ấy đổi với cô mà

nói thì rất quý giá, nhưng về sau lại có một phòng triển lãm tranh đến thương

lượng với cô một lúc xong thì Cố Thất Hải liền thoải mái đồng ý giao tranh

cho bọn họ.

Về phần tòa biệt thự đứng tên cô kia, khi vụ án diệt

môn được điều tra lại

xong, cô liền bán nó đi, tiền bán biệt thự cô dành ra một phần để thuê ý tá

chuyên nghiệp để chăm sóc con trai Liêu Tĩnh, phần còn lại cô dùng để trả

tiền viện phí cho Liêu Tĩnh.

Cuối cùng cũng xong mọi chuyện, Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải trở về thành

phố Hương, Cố Thất Hải rất biết ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của Phó Cảnh Diệu

nên quyết định mở một buổi tiệc nhỏ do cô tự đứng bếp để chiêu đãi hai vợ

chồng anh, nhưng vì căn nhà cô thuê quá sơ sài, nên Cố Thất Hải liền đổi địa

điểm ăn cơm sang nhà Mã Tu Hòa.

Sau khi một bàn đồ ăn thơm ngon được dọn ra, trừ

Cố Thất Hải, thì Phó

Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh đều thấy sắc mặt Mã Tu Hòa có chút xấu. Ăn cơm tối

xong, Phó Cảnh Diệu lấy cớ có chút việc cần bàn bạc liền kéo Mã Tu Hòa vào

thư phòng, Cố Thất Hải và Hạ Quỳnh cùng rửa chén trong bếp.

Sau khi xác nhận kĩ càng rằng tâm trạng Cố Thất Hải vẫn tốt, cũng nói

nhều hơn trước. Hạ Quỳnh nhẹ nhàng nói: “Từ khi trở về từ thành phố Hải, em

thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

“Đại khái là cũng có liên quan đến chuyện trong lòng đã có kết quả rõ ràng

rồi, tất nhiên cũng là nhờ có anh ấy bên ngoài.” Cố Thất Hải ngại ngùng nói,

cầm chiếc bát sạch trong tay lau qua lau lại.

Hạ Quỳnh cười cười: “Cô nam quả nữ ở cùng nhau nhiều ngày như vậy, hai

người cũng đã tiến triển đến bước nào rồi?”

Cố Thất Hải nuốt nước bọt: “.... Còn chuyện.. đấy”

Hạ Quỳnh nghĩ, còn thì chắc có nghĩa là chưa làm, mặc dù những ngày vừa

trôi có chút gấp gáp, nhưng Mã Tu Hòa kiềm chế cũng khá mệt.

Cố Thất Hải đặt bát xuống, đỏ mặt hỏi: “Chị Hạ Quỳnh, em rất ít khi tiếp xúc

với đàn ông, chị nói xem..... Đến thời điểm kia, em còn ngại thì phải làm

sao?”

Hạ Quỳnh bị bộ dạng ngại ngùng của cô chọc cười:
“Ngại ngùng không phải

là phản ứng rất bình thường sao? Yên tâm đi, đến
thời điểm ấy, em cái gì cũng

không cần để ý, đem hết chuyện giao cho cậu ta là
được.”

Chỉ cần thoáng nghĩ đến chuyện ấy, thân thể Cố
Thất Hải liền nóng lên. Cô

mở vòi nước, thấm nước vào miếng bọt biển trên
tay, “Giờ nghĩ lại, hình như

em vẫn luôn ỷ lại vào anh ấy, bây giờ nếu có thể
giúp anh ấy giảm bớt đi phần

nào gánh nặng thì tốt rồi.”

“Em không cần nghĩ nhiều vậy, em tuyệt đối không
phải là gánh nặng của

Tu Hòa.” Hạ Quỳnh chân thành nói “Đã gần sáu năm,

chị và Cảnh Diệu chưa

từng thấy cậu ấy coi trọng cô gái nào, thậm chí còn
để ý hơn cả chính bản thân

mình. Trước kia, vì công việc, trừ khi hợp tác làm
việc thì cậu ấy không bao

giờ liên lạc với bọn chị, chứ đừng nói đến việc mời
bọn chị đến nhà cậu ấy ăn

com. Đương nhiên là cậu ta không phải là loại người
lạnh lùng luôn thích cách

xa người khác ngàn dặm, có điều là công việc của
cậu ấy như vậy, cậu ta

không muốn mang phiền phức, thậm chí là nguy
hiểm đến cho người khác.

Thất Hải, nếu cậu ấy đã chọn em, nhất định là đã hạ
quyết tâm rất lớn rằng sẽ

liều mạng để bảo vệ em thật tốt, cậu ấy vẫn luôn là

người chấp nhận như vậy

đấy.”

Cố Thất Hải nghe xong, sống mũi có chút cay cay.

“Em cũng sẽ bảo vệ anh

ấy thật tốt.”

“Chị tin rằng em cũng có thể làm điều đó.” Hạ Quỳnh dúi dằm nhìn Cố Thất

Hải. “Có đôi lúc, sức mạnh của người phụ nữ sẽ vượt qua cả sức tưởng tượng

của mọi người, đặc biệt là sau khi gặp được tình yêu đích thực của cuộc đời

mình.”

Cố Thất Hải còn đang suy nghĩ về những lời nói của Hạ Quỳnh, chợt nghe

đằng sau vang lên tiếng gõ cửa, Phó Cảnh Diệu không biết đã bàn việc xong

với Mã Tu Hòa, đứng ở cửa phòng bếp nói với Hạ Quỳ: “Về thôi.”

Cố Thất Hải không nghĩ gì, liền nói: “Nhanh vậy sao? Em mua rất nhiều

hoa quả, hai người còn chưa ăn mà.”

Sau khi nhận được ám chỉ từ cả Hạ Quỳ và Mã Tu Hòa, dù Phó Cảnh Diệu

có thèm ăn đến mấy cũng rất hiểu chuyện, “Để lần sau, lần sau đi.” Anh nhanh

chóng từ chối rồi kéo tay Hạ Quỳ đi ra ngoài.

Cố Thất Hải nhiệt tình tiễn Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳ đi rồi mới đóng cửa

lại, liền bị người đằng sau ôm vào một lồng ngực rắn chắc.

Mã Tu Hòa cố ý thổi khí vào lỗ tai cô: “Sao trước đây anh không phát hiện,

thì ra em lại hiểu khách đến vậy nhỉ?”

Cổ Thất Hải không thể động đây, thân thể cứng ngắc: “Em, em vẫn rất hiểu

khách, trước kia chẳng phải cũng đã mời anh ăn cơm ở nhà em rồi sao?”

“Lần đây.... Hình như là do anh chủ động thì phải.”

Anh nói đúng rồi, cô đành phải nói lảng sang chuyện khác. “Vừa rồi anh và

Phó Cảnh Diệu nói chuyện gì ở thư phòng thế?”

Mã Tu Hòa đặt cằm lên vai cô, hai tay ôm lấy thất lưng cô: “Phó Cảnh

Diệu đưa cho anh chút tài liệu giới thiệu người ở đội cảnh sát.”

“Anh phải trở về đội cảnh sát hình sự?”

“Không, anh sẽ không trở lại.” Anh nói ngắn gọn nhất có thể. “Nhưng anh

đồng ý với cậu ấy, sau này mỗi khi đội cảnh sát hình sự cần anh, thì anh sẽ cố

hết sức để giúp đỡ, tất nhiên nếu về sau anh cần sự giúp đỡ của cảnh sát thì

bọn họ cũng sẽ giúp anh.”

Cố Thất Hải khó khăn mở miệng: “Anh.... là vì em nên mới đồng ý chuyện

này?”

Cô đã nhìn thấy cách điều tra của anh, không có sự hạn chế như phương

pháp điều tra truyền thống, thậm chí để tìm ra sự thật mà có thể làm ra một số

chuyện lớn mật, anh cũng đã nói qua mình không
hề hợp với đội cảnh sát,

nhưng lúc trước khi cô bị người hâm mộ tập kích,
rồi sau lại vì vụ án diệt môn

của nhà cô, anh không thể không nhờ đến người ở
cục cảnh sát. Nếu không

phải vì cô, anh căn bản không cần đi theo con
đường mà mình không muốn.

So với tâm trạng lẫn lộn của Thất Hải, Mã Tu Hòa
chỉ đơn giản mỉm cười:

“Đưa em về là được rồi, thế là đáng giá rồi.”

“Đi theo anh, em cũng rất yên tâm.” Cố Thất Hải
nói.

“Dù là thời điểm nào đi chăng nữa?”

“Dù là thời điểm nào đi chăng nữa.”

Anh cũng cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. Lúc

sau anh đề nghị: “Đêm

nay ở lại đây?”

Hai người đã ở chung với nhau một thời gian, hơn nửa thời gian ở lại thành

phố Hải hai người vẫn luôn ở chung một phòng, giờ nghe Mã Tu Hòa ám chỉ,

cô cũng không hề nhăn nhó, tâm trạng rất thoải mái. Cô “Vâng” một tiếng.

“À.... Em sang nhà bên lấy áo ngủ.”

“Không cần, không phải là em còn một bộ để ở nhà anh sao?”

Cố Thất Hải không hiểu anh nói gì.

Anh cười thâm thúy: “Màu hồng phấn, có đai đeo, có viền tơ tằm....”

Mới đầu Cố Thất Hải còn không hiểu anh đang nói gì, một lúc sau cô mới

nhớ ra thì thấy xấu hổ vô cùng. Đợt tết âm lịch, Mã Tu Hòa sang Đức gặp

người thân, Tiêm Tiêm đã từng mang rất nhiều đồ đến chúc tết cô, lúc ấy cô

vừa mới gặp lại Tống Thiên Sinh, tâm trạng rất hỗn loạn, những thứ kia vẫn

còn để ở nhà Mã Tu Hòa, cô cũng chưa mở ra xem lần nào, cho nên cũng

không biết bên trong có gì.

Không ngờ là anh đã xem rồi.

“Đây là đồ Tiêm Tiêm cho em...”

“Đêm nay mặc vào đi.” Anh nhéo má cô. “Anh muốn nhìn.”

Cố Thất Hải không từ chối lời đề nghị của anh

được, cũng không biết phải

từ chối thế nào, khi tắm rửa trong phòng tắm, cô
dồn hết sức lau kì mạnh lên

người, mặc dù biết làm như vậy thì cũng không thể
khiến cho những vết sẹo

trên người cô nhạt mất, nhưng nó cũng khiến cho
tâm trạng cô được bình tĩnh

lại đôi chút.

Bộ áo ngủ gợi cảm mà Tiêm Tiêm tặng cô được treo
ở trên tường, Cố Thất

Hải càng nhìn càng thấy mình không có dũng khí,
cô nhắm mắt lại, mặc bừa

vào người, không ngờ nó lại rất vừa người. Cô mở
mắt ra nhìn gương, mặc dù

có chút hở, nhưng lại tôn màu da của cô lên rất
nhiều..... Có vẻ như chưa đến

mức tình thú quá nhỉ?

Cổ Thất Hải mở cửa phòng tắm, không nói gì, nhanh chóng đi nhanh vào

phòng ngủ, dùng chăn cuốn mình lại thật chặt.

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân Mã Tu Hòa đi vào phòng tắm, chỉ

một lúc sau anh liền đứng trước mặt cô.

Cô không dám nhìn anh. cũng không dám nhìn bản thân mình, đành phải

nhìn chằm chằm lên trần nhà, hai mắt suýt lồi ra như mắt lợn luộc.

Mã Tu Hòa đến bên cạnh người cô, ngồi xuống, cô có thể cảm nhận được

hơi ấm tỏa ra từ người anh.

Anh nhẹ nhàng đẩy ngã cô xuống giường, mỉm cười nhìn cô, dưới ánh mắt

chăm chú của anh, cô dường như mất hết khí lực.
Vốn là đang nắm chặt lấy

chăn, nhưng anh chỉ chạm nhẹ vào cô, chiếc chăn
liền rơi lỏng ra.

Ánh mắt anh đánh giá cô từng chút một.

Cổ Thất Hải ho khan một tiếng, hai tay muốn che
mắt anh, nhưng liền bị

anh dễ dàng né được, không còn cách nào khác, cô
đành phải đỏ mặt che đi

mắt mình.

Mã Tu Hòa nở nụ cười, cô không hiểu anh đang
cười cái gì, chỉ cảm thấy

trên người đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh, cô vừa
bỏ tay ra, liền thấy quần áo

đã bị anh cởi ra, ném xuống dưới đất.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, nhưng trước khi cô kịp phản ứng, anh đã giữ

chặt người cô, đồng thời liền hôn lên người cô.

Cổ Thất Hải không chịu nổi nụ hôn của anh, nụ hôn ấy khiến cả người cô

liền nóng lên, lồng ngực dường như có một ngọn lửa đang bùng lên dữ dội,

loại cảm giác xa lạ này dường như đang ăn mòn cơ thể cô, cô không dám lại

gần anh, sợ hai người sẽ thiêu đốt nhau thành tro tàn, cũng không dám cách

anh quá xa, như vậy thì cô sẽ sa vào niềm ham muốn bất tận của chính mình

mất.

Vào thời điểm anh đi vào, cô cúi đầu mắng một câu:

“Đồ vô lại.”

“Hả? Anh vô lại thế nào?” Anh cố ý dùng lực.

Cô cắn răng không nói một lời nào, anh hôn cô, nuốt tiếng rên nhẹ của cô

vào miệng mình.

Không biết qua bao lâu, giọng cô cũng đã trở nên khàn khàn, cô cuộn mình

trong ngực anh, mệt đến mức hai mắt không mở ra nổi, nhưng vẫn tò mò:

“Sao? Bộ áo ngủ kia..... Có đẹp không?”

Cô nghe thấy tiếng cười của anh, tiếng cười rất dịu dàng, êm tai. Anh hôn

lên đầu vai cô, còn cắn nhẹ cô một cái.

“Anh sai rồi.”

Cô đẩy anh ra, xoay người lại, nhưng giây tiếp theo

liền bị anh ôm vào

ngực. Cô chịu thua: “Sai gì?”

“Thì ra không mặc gì mới là đẹp nhất.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đánh Cuộc

Edit + Beta: An Dung Ni

Sắc trời dần dần sáng lên, Cố Thất Hải có cảm giác như mình đã ngủ rất

lâu rồi.

Mã Tu Hòa đã sớm tỉnh, trên người cả hai đều có cảm giác dinh dính khó

chịu, nhưng anh vẫn ôm lấy cô, một giây cũng không muốn buông ra. Cô chỉ

cần động đậy một chút cũng có thể khiến anh nổi lên phản ứng, anh nhẹ nhàng

hôn lên từng vết sẹo trên da thịt cô, khiến cô đang

mơ màng cũng có chút cảm

giác.

Đúng lúc tình cảm hai người đang mãnh liệt dâng trào, tiếng chuông điện

thoại lại vang lên phá đám.

Cố Thất Hải mơ màng nói: “Của em....”

Mã Tu Hòa thấy dáng vẻ tay cũng không nhắc lên nôi của cô, liền chủ động

lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường lại giúp cô, cúi đầu nhìn tên trên màn

hình, cau mày không nói lời nào.

Cố Thất Hải kéo cao chăn lên, hơi thở đều đặn, hiệu nhiên là đang trong

trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Để điện thoại tiếp tục đổ chuông như vậy cũng

không phải là cách hay, Mã

Tu Hòa đành phải nghe máy, đầu bên kia là giọng nói hòa nhã nhẹ nhàng:

“Thất Hải, sớm.”

Mã Tu Hòa đáp: “Cô ấy còn đang ngủ, cậu tìm cô ấy có việc gì?”

Hà Diễm kinh ngạc, cậu nhận ra đây là giọng của Mã Tu Hòa, dù là qua

điện thoại, nhưng không khí giữa hai người vẫn trở nên có chút kì lạ.

Hà Diễm cố hết sức tự thôi miên bản thân bỏ qua hàm ý đằng sau câu nói

của Mã Tu Hòa, bình tĩnh nói: “Là như vậy, tôi vừa nghe chủ nhà của cô ấy

nói rằng hôm nay sẽ đến kiểm tra phòng ở, phiền anh giúp tôi chuyển lời đến

cô ấy.” Nhưng âm cuối câu hơi run run lại bán đứng nội tâm đang cuộn sóng

của cậu.

Mã Tu Hòa còn chưa đáp lại, Cố Thất Hải mới tỉnh ngủ bên cạnh hỏi:

“Chuyện gì?”

Mã Tu Hòa để điện thoại ra xa, giọng dịu dàng: “Chủ nhà của em sắp đến đây kiểm tra phòng.”

Vẻ mặt Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên, Mã Tu Hòa xoa đầu cô, rồi lại nói

với điện thoại: “Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu, hẹn gặp lại.”

Cố Thất Hải lại hỏi: “Là ai gọi đến thế?”

“Hà Diễm.”

Vẻ mặt Cố Thất Hải liền cứng lại.

Mã Tu Hòa cố ý hỏi: “Sao thế?”

Cố Thất Hải vốn nghĩ, mới sáng sớm Mã Tu Hòa đã nghe điện thoại giúp

cô, liệu người gọi điện đến sẽ nghĩ thế nào về quan hệ giữa hai người? Nhưng

nghĩ lại, tối hôm qua hai người đã làm đến bước kia, đề ý nhiều chuyện như

thế làm gì. Vì vậy, tâm trạng cô lại thả lỏng.

Nhưng Mã Tu Hòa lại không bỏ qua cô dễ dàng như vậy, anh ôm lấy cô

đang muốn xuống giường vào ngực, “Cậu ta thích em.” Anh khẳng định chắc

chắn.

Cố Thất Hải nói: “Anh cũng thích em.”

Mã Tu Hòa cắn cô một cái. “Có vẻ như em thì rất được hoan nghênh.”

Cô cũng cắn anh một cái, cười hì hì: “Anh yên tâm, em sẽ không đi ngoại tình đâu.”

Anh cũng cười, nói chắc chắn: “Có anh ở đây, em không thể đi ngoại tình nổi đâu.”

“Đồ cuồng tự kỷ.”

“Em là ‘tự’ ‘cuồng’ ‘anh’ ”?

(Đoạn này anh Mã chơi chữ.)

“.....”

Vành tai tóc mai chạm vào nhau một lúc, Cổ Thất Hải suýt chút nữa thì

quên mất chuyện chính, may mắn cô lại nghĩ đến đúng lúc , cô đẩy Mã Tu Hòa

ra, nghiêm túc nói: “Em muốn trở về dọn phòng.”

Chỗ lửa nóng nào đó của Mã Tu Hòa đành phải miễn cưỡng ép lại, ánh mắt

tức giận như muốn giết người, nhưng thấy cô lo lắng như vậy, anh vẫn cần

thận ôm cô vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa rồi thay quần áo.

Cả đêm lẫn lộn, Cổ Thất Hải vẫn còn mệt mỏi, toàn thân chỗ nào cũng đều

đau, giọng nói cũng khàn khàn, Mã Tu Hòa không thể nhìn cô như vậy mà còn

làm việc nặng, liền sang phòng bên cạnh thu dọn đồ

đặc giúp cô.

Trong quá trình dọn dẹp nhằm chán, anh lại có vài phát hiện khá thú vị.

Chẳng hạn như, trên bàn là một chồng sách chuyên ngành của cảnh sát,

DVD phim trinh thám, tiểu thuyết,..... Theo ánh nhìn chuyên nghiệp của anh,

tất cả chỗ đó đều đã có người xem qua, thậm chí còn là xem kĩ.

Mã Tu Hòa cười hỏi: “Ý em là gì thế?”

Cố Thất Hải biết múa rìu qua mắt thợ vốn chỉ để tự rước lấy nhục, nên từ

từ lấy những thứ này nọ cất lên giá sách, “Chúng ta ở cùng một chỗ, dù cho

sau này em không thể giúp anh tra án..... Nhưng ít ra thì em cũng sẽ không

làm vương chân anh, phải không?”

“Em có thể dọn đồ sang nhà anh ở cùng.”

Cố Thất Hải ngẩn người, không hề ngượng ngùng nữa mà nhìn anh.

“Em muốn học gì, anh đều có thể tự mình dạy em.”
Anh nghiêm túc phân

tích, “Mà ở cùng một chỗ với anh, em cũng sẽ...
không bao giờ phải dọn đồ vì

một người chủ nhà nào nữa, chúng ta sẽ có nhiều
thời gian hơn để cùng làm

..... những chuyện thú vị hơn.”

Cố Thất Hải vừa giận vừa cười ném một chiếc gối
ôm về phía anh, anh nhẹ

nhàng bắt được. “Em có muốn không?”

Cố Thất Hải không biết phải trả lời thế nào, tĩnh tâm
nghĩ lại, cô không

phải là không muốn, nhưng mà những năm gần đây
cô đã sống một mình quen

rồi, nếu sống cùng anh, những chuyện lớn nhỏ hằng
ngày, sẽ đều phải bắt đầu

thích ứng lại từ đầu với nhịp sống của đối phương,
hơn nữa, quan hệ của hai

người cũng vừa mới bắt đầu.....

Mã Tu Hòa cũng nhìn ra được sự lo lắng của Cố
Thất Hải, anh hơi nhếch

môi nói: “Nếu em không quyết định được, vậy thì
chúng ta đánh cược đi. Vụ

án tiếp theo, cho dù là dùng cách gì, chỉ cần em có
thể tìm được ra chân tướng,

vậy thì mọi chuyện sẽ đều do em làm chủ, ngược

lại, nếu em suy luận sai, thì

em phải dọn đến nhà anh ở chung.”

“Nếu đoán mò mà trúng cũng được sao?”

“Có thể.”

“Anh... Đây là đang coi thường em sao?”

Mã Tu Hòa thản nhiên cười: “Không, anh tin vào khả năng thiên phú và

quyết định của em.”

Mã Tu Hòa vừa đánh cược với Cố Thất Hải xong, không ngờ vụ án tiếp

theo tự tìm đến luôn thật.

Khi Phó Cảnh Diệu đến tìm Mã Tu Hòa, thật ra

cũng không chắc chắn lắm,

hai người quen nhau nhiều năm, cũng từng làm
cộng sự rất nhiều, phong cách

điều tra của Mã Tu Hòa, anh rõ hơn ai hết. Đặc biệt
là sau khi Mã Tu Hòa rời

khỏi đội điều tra, lại có quyền tự do lựa chọn các vụ
án khác nhau, kích thích,

khó khăn, có tính khiêu chiến mới là các vụ án
được Mã Tu Hòa ưu tiên, giống

như vụ án phanh thây mà đội điều tra đang đau đầu
gần đây, chắc chắn sẽ hợp

khẩu vị của anh.

Nhưng lãnh đạo lại khẳng khẳng giao cho anh
chuyển đến Mã Tu Hòa vài

vụ án không có chút đặc biệt nào. Cho nên trong
lòng Phó Cảnh Diệu lần này

cũng thâm chuẩn bị tinh thần ‘không công mà lùi’.

Nhưng sau khi Phó Cảnh Diệu nói sơ qua về vụ án, Mã Tu Hòa lại không

hề nói một câu ghét bỏ nào, ngược lại rất sáng khoái mà đồng ý.

Phó Cảnh Diệu không khỏi tò mò hỏi nguyên nhân, Mã Tu Hòa chậm rãi

mỉm cười: “Độ khó của vụ án này vừa vặn phù hợp với em đúng không, Thất

Hải?” Anh quay đầu lại nhìn Cố Thất Hải đang chăm chú nghe bên cạnh.

Phó Cảnh Diệu lúc này mới nghe đến chuyện Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải

đánh cược với nhau, anh thật sự không thể không phục sự tự tin và..... sự sáng

suốt của Mã Tu Hòa.

Vì có đồng nghiệp gọi đến, nói cho Phó Cảnh Diệu biết, vụ án phanh thây

đã có manh mối mới, Phó Cảnh Diệu không hề do dự đáp sẽ ngay lập tức trở

về Cục. Anh đưa tư liệu cho Mã Tu Hòa, trước khi đi còn không quên dặn dò:

“Tu Hòa, đánh cược thì đánh cược, nhưng anh hi vọng hai người sẽ thật sự đề

tâm đến vụ án này.”

“Mạng người quan trọng, đối với anh chuyện này không bao giờ có ngoại

lệ.” Mã Tu Hòa đáp.

Cố Thất Hải cũng nghiêm túc nói thêm: “Em sẽ cố gắng hết sức để phá

án.”

Mã Tu Hòa cũng nở nụ cười: “Đúng vậy, dưới sự

dạy dỗ của anh, em nhất

định sẽ có tiền bộ thần tốc.”

Tiền Phó Cảnh Diệu đi, Cố Thất Hải không dám
chậm trễ, lập tức vùi đầu

vào xem tư liệu của vụ án.

Tối ngày 19 tháng 6, có người gọi điện báo án,
trong bụi cỏ ở công viên

phát hiện ra thi thể của một người đàn ông, cảnh sát
có mặt để điều tra, trên thi

thể của người đàn ông có rất nhiều vết thương được
tạo thành từ dao, thời

điểm tử vong được ước tính là vào khoảng chín đến
mười giờ đêm.

Đây là lần đầu tiên Cô Thất Hải được thấy ảnh chụp hiện trường án mạng,

trong ảnh là một người đàn ông mặc âu phục, dáng người gầy yếu, có vết máu

đỏ sẫm chảy ra từ miệng vết thương, tràn ra âu phục, thậm chí còn nhuộm đỏ

cả một mảnh cỏ bên cạnh nạn nhân.

Cô Thất Hải đè nén cảm giác không khỏe và sợ hãi của mình xuống, cầm

tài liệu lên đọc tiếp.

Tên nạn nhân là Ông Hạo Cường, 35 tuổi, đã kết hôn, là một nhân viên

ngân hàng, thời điểm phát hiện ra thi thể, tất cả tiền bạc trên người đã bị cướp

hết, chỉ để lại chiếc ví trống rỗng và thẻ chứng minh thư, theo nhận định ban

đầu của cảnh sát, đêm đó, người chết sau khi tăng ca về nhà thì gặp phải cướp,

cuối cùng là bị kẻ cướp ấy sát hại. Vì thời gian xảy ra án mạng, ở công viên có

rất ít người nên không có nhân chứng.

Mã Tu Hòa pha một chén trà nóng, ngồi xuống cạnh Cố Thất, “Có chỗ nào

đáng chú ý không?”

“Có. Trên phần tài liệu này nói, Ông Hạo Cường có thể là gặp cướp trên

đường về nhà, nếu thật sự là gặp cướp, sau khi giết người, cướp của xong, có

thể chạy đi luôn, vì sao còn phải để lại ví và chứng minh thư làm gì? Đây

không phải là chuyện rất lãng phí thời gian sao?”

Mã Tu Hòa “Ừ” một tiếng: “Em cho rằng nguyên

nhân của hung thủ là gì?”

“Em cảm thấy... Mục đích của hung thủ không phải là vì tiền, mà là trực

tiếp nhằm vào tính mạng của Ông Hạo Cường. Hấn cô ý để lại ví trống và giấy

chứng minh thư là để cảnh sát có thể nhanh chóng xác nhận được thân phận

của nạn nhân.”

Mã Tu Hòa cười nhẹ: “Tốt lắm, xem ra có thể đưa phần tài liệu còn lại cho

em rồi.” Anh lấy từ ngăn kéo ra một xấp giấy nữa, Cố Thất Hải nhìn thoáng

qua, lại nhìn lại phần tài liệu trên tay, tập giấy kia đúng là có ghi lại nội dung

phần sau của vụ án.

Cố Thất Hải kinh ngạc: “Anh giấu nó đi bao giờ thế?”

“Lúc em tiễn Phó Cảnh Diệu về.” Đối mặt với ánh mắt ngưỡng mộ của Cố

Thất Hải, Mã Tu Hòa rất hưởng thụ, “Tốt xấu gì thì anh cũng là một thám tử

“lang thang” đã vài năm, một vài mảnh khoe nhỏ ấy tất nhiên là phải có.”

“Vậy sao anh phải giấu đi?”

“Không phải đã sớm nói rồi sao?” Mã Tu Hòa nhả từng chữ một: “Dạy - dỗ
- em.”

Cố Thất Hải tức giận đẩy anh một cái, nhưng ngay lập tức lực chú ý lại bị

tập tài liệu kia cuốn hút.

Cảnh sát cũng cho rằng vụ án mạng của Ông Hạo Cường nếu điều tra theo

hướng một vụ cướp thì vẫn có lỗ hổng, vì thể liên tập trung vào việc điều tra

quan hệ của nạn nhân, mối quan hệ đối với người xung quanh của Ông Hạo

Cường rất tốt, có điều là đang lục đục với vợ là Lục Yên, trước mắt hai người

đang ở giai đoạn tiền ly hôn. Nhưng vào đêm Ông Hạo Cường bị sát hại, Lục

Yên vẫn ở nhà bận tụ họp từ 8 giờ đến 10 giờ đêm, trong khoảng thời gian đó

không rời đi đâu, chuyện này có rất nhiều người làm chứng.

Trừ Lục Yên, các đồng nghiệp và những người thân khác của Ông Hạo

Cường đều không có gì đáng ngờ.

“Cho đến bây giờ, nghi phạm của vụ án này chỉ có Lục Yên, nhưng cô ta

lại có bằng chứng ngoại phạm vô cùng chắc chắn.”
Ánh mắt Cố Thất lóe lên,

“Có thể nào Lục Yên cũng giống Tống Thiên Sinh năm đó, dùng bạn bè để

ngụy tạo bằng chứng không?”

“Anh nghĩ không có khả năng đó. Nếu chỉ là một người, thì còn có khả

năng để ngụy tạo chứng cứ, nhưng đây lại có năm người phối hợp với nhau,

độ khó rất cao.”

Cố Thất Hải buồn rầu nhíu mày, “Chẳng lẽ Lục Yên thật sự không phải là

hung thủ?”

“Có hay không, tự mình đi điều tra một chút chẳng phải là sẽ rõ sao?” Mã

Tu Hòa nói.

Cố Thất Hải nửa tin nửa ngờ hỏi: “..... Em có thể đi tiếp xúc với nghi

phạm sao?”

“Trước đây, chuyện này sẽ phải tiến hành lén lút, như bây giờ, chẳng phải

sau lưng chúng ta đã có cảnh sát làm chỗ dựa rồi sao?” Mã Tu Hòa thản nhiên

uống xong chén trà, “Cho nên, thám tử thực tập, em có thể quang minh chính

đại đi gặp nghi phạm.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thám Tử Thực Tập

Edit + Beta: An Dung Ni

Nhà ở của Ông Hạo Cường và Lục Yên là một khu nhà cao cấp, khung

cảnh rất thoải mái, rất phù hợp với thân phận nhân viên ngân hàng của Ông

Hạo Cường.

Chuyện Ông Hạo Cường bị sát hại đã được người trong khu nhà truyền tai

nhau, trên đường Mã Tu Hòa và Cổ Thất Hải đến nơi này, hai người đã nghe

được không ít lời bàn tán của mọi người về vụ án.

Cố Thất Hải đứng trước cửa nhà Lục Yên, có chút bất an bấm chuông cửa,

chỉ một lát sau cô liền nghe thấy hệ thống bảo vệ cửa phát ra giọng nữ rất êm

tai: “Xin chào, xin hỏi hai vị là?”

“Bà Lục , chúng tôi lại đến điều tra về án mạng của chồng bà là Ông Hạo

Cường.” Cố Thất Hải theo lời Mã Tu Hòa, chọn từ ngữ có thể che giấu đi thân

phận của mình, nhưng cố ý nhấn mạnh vào từ “lại”.

Hệ thống bảo vệ không có tiếng đáp lại, một lúc sau cánh cửa mở hé, Lục

Yên lộ đầu ra hỏi, “Xin hỏi, hai người là cảnh sát sao?”

Mã Tu Hòa không lên tiếng đáp lại, nhưng trên mặt lại trung ra vẻ “chính

là tôi”, rất nhập vai.

Lục Yên không hề nghi ngờ, lập tức lễ phép mời Mã Tu Hòa và Cố Thất

Hải vào nhà.

Vào nhà xong, Cố Thất Hải mới hiểu ra tầm quan trọng của da mặt dày.

Thì ra đây chính là cái mà anh bảo có thể dùng bất kì thủ đoạn nào để tra

án, quả thật là rất quang minh chính đại.

Lợi dụng lúc Lục Yên đi pha trà cho hai người, Cố Thất Hải chăm chú

quan sát ngôi nhà này, từng góc ngách trong nhà đều rất sạch sẽ, không hề

lộn xộn, tuy nhiên trên sàn gỗ sạch bóng lại có không ít thứ lộn xộn để bày

bừa bãi ra, nào là ảnh của Ông Hạo Cường, bút máy, sổ ghi chép, một ít đồ

dùng hằng ngày.

Lục Yên đi ra, cẩn thận đưa trà cho Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải, hành vi cử

chỉ của cô rất dịu dàng, quần áo cũng rất đẹp đẽ, nhìn qua rất ra dáng một

người phụ nữ của gia đình.

Lúc Yên ngồi ở ghế đối diện hai người, nhìn không nổi mà đánh giá Cố

Thất Hải: “Cô cảnh sát này tuổi còn rất trẻ nhỉ?”

Bàn tay đang cầm chén trà của Cố Thất Hải hơi run lên, hôm nay vì đến

đây, cô đã cố tình ăn mặc sao cho trưởng thành một chút, không ngờ vấn đề

tuổi tác này vẫn rất khó che dấu.

Mã Tu Hòa nghiêm trang đáp: “Trước mắt cô ấy vẫn là sinh viên ngành

cảnh sát, lần này tôi mang cô ấy theo coi như là thực tập, cô không ngại chứ?”

Lục Yên cười lắc đầu, dễ nhận thấy là cô đã tin lời Mã Tu Hòa.

Cố Thất Hải lén thở phào một hơi, hỏi: “Bà Lục, xin lỗi vì đã mạo muội,

theo phần điều tra trước kia, tôi biết được là cô và Ông tiên sinh hiện tại đang

ở trạng thái tiền ly hôn, xin hỏi là tình cảm hai người đang có vấn đề sao?”

Nụ cười của Lục Yên có chút chua xót: “Nói thế nào nhỉ, mặc dù chúng tôi

muốn ly hôn, nhưng mà đó cũng chỉ là do nhất thời

tức giận mà nói ra thôi.

Mặc dù tình cảm của tôi và Ông Hạo Cường vẫn tốt nhưng không ngờ anh ấy

đột nhiên lại gặp chuyện này.....” Nói xong từ cuối cùng, giọng Lục Yên bắt

đầu trở nên nghẹn ngào.

Cổ Thất Hải thấy thế cũng không đành lòng, rút ra một tờ khăn giấy đưa

cho Lục Yên.

Lục Yên nhẹ nhàng lau nước mắt, nói tiếp: “Nếu tôi sớm biết rằng anh ấy

gặp chuyện không may trên đường về nhà, dù gần đây công việc của anh ấy có

bận bao nhiêu đi chăng nữa, thì tôi nhất định sẽ không để cho anh ấy thường

xuyên tạc ca về khuya như vậy, có lẽ mấy tên côn

đồ đó đã nhìn trúng vào

điểm này nên mới ra tay với anh ấy....”

Tâm trạng Lục Yên không ổn định, Cố Thất Hải lại hỏi thêm vài vấn đề

nữa xoay quanh vụ án, câu trả lời cô nhận được đều không rõ ràng, dường như

Lục Yên vẫn còn chìm trong cảm xúc mất đi người chồng yêu quý của mình.

Cố Thất Hải cảm thấy nếu tiếp tục hỏi thì cũng sẽ không thể thu được

manh mối có ích nào nữa, vì thế cô và Mã Tu Hòa đành đứng dậy xin phép ra

về, lúc đi ra cửa, Cố Thất Hải lơ đãng, suýt thì đạp trúng phải thứ gì đó trên

sàn nhà.

Vẻ mặt Lục Yên có lỗi: “Thật ngại quá, hai ngày nay tôi đang sửa sang lại

di vật của Hạo Cường, trong nhà có chút lộn xộn.”

Cố Thất Hải nghe vậy liền nhìn thoáng qua mấy thứ trên sàn nhà, lúc này

Mã Tu Hòa cũng dừng bước, đột nhiên quay đầu hỏi Lục Yên: “Bà Lục, bình

thường cô có sở thích nào đặc biệt không?”

Vấn đề bất ngờ này không hề liên quan gì đến vụ án mạng, Lục Yên ngần

người, nói: “Leo núi.”

Mã Tu Hòa nghe rõ, gật đầu, đưa Cố Thất Hải rời đi: “Hôm nay đã làm

phiên cô rồi, chúng tôi xin phép ra về. Tạm biệt.”

Mã Tu Hòa cũng đề ý đến sắc mặt của Cố Thất Hải khi đi về có vẻ nghiêm

trọng, dường như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, anh cũng không quấy rầy cô.

Cho đến khi hai người về nhà, có vẻ như cô đã chỉnh sửa lại xong các tài liệu

về Lục Yên, anh mới hỏi: “Lần đầu tiếp xúc với nghi phạm thám tử thực tập

thấy thế nào?”

Cố Thất Hải phục hồi tinh thần, đối với điểm đáng ngờ trong lòng, cô cũng

không chắc chắn lắm, “Mặc dù trong quá trình tra hỏi, Lục Yên luôn có dáng

vẻ sầu não khi nhắc đến Ông Hạo Cường, cô ta cũng không ngừng nhắc lại

chuyện mình yêu anh ta sâu đậm thế nào,

Nhưng mà.... Em cảm thấy thật

ra cô ấy không yêu Ông Hạo Cường giống như lời nói của mình.”

Mã Tu Hòa cảm thấy rất hứng thú với luận điểm của cô, “Em căn cứ vào đâu?”

“Vừa rồi khi chúng ta ở nhà cô ấy, chẳng phải trên sàn nhà có rải rác không

ít đồ dùng cá nhân của Ông Hạo Cường sao? Theo cách ăn mặc của Lục Yên

và căn nhà của họ, có thể nhìn ra là cô ta là một người rất coi trọng hình thức,

nhưng lại cố tình để di vật của người chồng yêu quý của mình xuống đất, mà

lúc em rời đi, thiếu chút nữa là dẫm lên một số thứ

mà cô ấy lại không phản

ứng gì nhiều. Nếu là em, đối với những thứ có liên quan đến những người em

yêu thương, em nhất định sẽ giữ gìn thật tốt, tuyệt đối không có thái độ như

vậy.”

Mã Tu Hòa nhìn cô, không nhận xét cô đúng hay sai.

“Sao thế? Có đúng không?”

Mã Tu Hòa ngồi xuống ghế sofa, nở nụ cười: “Một thời gian ngắn như

vậy mà em có thể thấy được điểm này, xem ra thành quả dạy dỗ của anh cũng

không tệ lắm.”

Người này.... Rốt cuộc là khen cô hay là tự khen chính mình thế?

Cố Thất Hải tự nhiên ngồi vào lòng anh: “Anh cũng cho rằng Lục Yên có

chỗ không ổn?”

“Đâu chỉ là không ổn, tất cả biểu hiện trong quá trình nói chuyện vừa rồi

của cô ấy đều rất đáng ngờ.”

Cố Thất Hải chăm chú đợi anh phân tích.

“Thứ nhất, em có nhớ những lời bàn tán mà chúng ta nghe được trên đường

đi vào khu nhà kia sao? Nhớ kỹ, về sau khi tra án, từng chi tiết nhỏ một cũng là

mấu chốt rất quan trọng, theo lời của những người dân ở đây, có thể thấy tình

cảm của Ông Hạo Cường và Lục Yên không tốt không phải là chuyện ngày

một ngày hai mà có, nó đã được lưu truyền đi khắp mọi nơi rồi, mà nhìn vào

thái độ đối xử của Lục Yên đối với di vật của Ông Hạo Cường có thể thấy,

tình cảm của cô ta hoàn toàn là dối trá, mà vì sao Lục Yên vẫn luôn khẳng

khẳng rằng tình cảm của mình với chồng vẫn rất tốt? Không phải là vì không

để danh người bị tình nghi rơi lên đầu mình sao?

Thứ hai, một câu nói vô tình của cô ta khiến cho anh chú ý, cô ta nói: Nếu

tôi sớm biết rằng anh ấy gặp chuyện không may trên đường về nhà, dù gần

đây công việc của anh ấy có bận bao nhiêu đi chăng nữa, thì tôi nhất định sẽ

không để cho anh ấy thường xuyên tăng ca về khuya như vậy. Những lời này

nghe qua thì là lời tự trách bản thân xuất phát từ tình yêu của mình đối với

chồng mình, nhưng đồng thời cũng cho ta thấy một manh mối, trước khi Ông

Hạo Cường bị sát hại, cô ta cũng đã nắm rõ thời gian biểu của Ông Hạo

Cường, nếu cô ta thật sự là hung thủ, thì dựa vào những hiểu biết về nạn nhân

trong thời gian dài, muốn xuống tay thật sự rất dễ dàng.

Cuối cùng, đồng thời cũng là sự thất bại lớn nhất trong màn nguy trang của

cô ta. Trước khi rời đi, anh đã tùy tiện hỏi sở thích của cô ta là gì, chuyện này

đường như không hề liên quan đến vụ án, khiến cho cô ta trở tay không kịp.

Lúc ấy cô ta đã trả lời là gì?”

Cố Thất Hải nhớ lại một chút: ” Leo núi.”

“Đúng rồi, cô ta nói dối, một lời nói dối tràn đầy sợ hãi. Lục Yên sống

trong khu nhà cao cấp, chồng là người có việc làm ổn định, cô ta cũng mặc

toàn hàng hiệu, giày dép trước cửa đều là những đôi cao gót đẹp đẽ, mà đôi

giày duy nhất thích hợp để vận động thì lại rất sạch sẽ. cô ta liệu có phải là

loại người yêu thích loại thể thao vận động khiến cho người ta đổ mồ hôi, mất

sức lực như leo núi không? Rất rõ ràng là cô ta đang nói dối.”

“Thì ra vấn đề đơn giản như vậy lại tra ra được nhiều manh mối quan trọng

như vậy.” Cố Thất Hải cảm thán. “Nhưng chỉ là vấn đề sở thích rất bình

thường, Lục Yên vì sao lại phải nói dối?”

Mã Tu Hòa dựa người vào ghế sofa, tay mở TV lên, giải thích: “Thông

thường, một người nói dối là vì muốn che giấu đáp án thật sự, cho nên theo

bản năng sẽ nói ra một đáp án tương phản hoàn toàn với câu trả lời đúng.

Giống như thể loại vận động mạnh như leo núi, trèo lại với nó sẽ là một loại

hoạt động trong nhà, mà không hề hao phí thể lực.”

Cố Thất Hải bắt đầu suy nghĩ: “Vẽ tranh...vẽ tranh? Không phải, mười

ngón tay của Lục Yên thon dài, hoàn toàn không giống với tay của người thích

vẽ. Như vậy.... là đọc sách?”

“Không phải, anh đã quan sát giá sách của nhà cô ta, bên trên toàn là sách

tài chính chuyên môn, chắc hẳn là sách của Ông Hạo Cường. Suy nghĩ của em

có thể mở rộng ra hơn một chút không?”

Cố Thất Hải trầm tư suy nghĩ nếu có thể, cô rất muốn dùng điện thoại để

tra thử đáp án, liệu trên mạng có đáp án nào có thể giúp cô lý giải câu hỏi này

không.....

Mắt Cố Thất Hải lóe lên, thốt ra: “Là lên mạng.”

Mã Tu Hòa cong khoe môi: “Không tồi.”

“Nhưng Lục Yên thích lên mạng, thì có liên quan gì đến vụ án?”

“Có liên quan nhiều là đằng khác, nghi phạm sát hại Ông Hạo Cường chỉ

có một người, giả sử chuyện này thật sự có liên quan đến Lục Yên, dưới tình

huống cô ta có bằng chứng ngoại phạm rất chắc chắn, chỉ có cách duy nhất để

có thể giết hại Ông Hạo Cường.”

Dưới sự dẫn dắt suy luận của Mã Tu Hòa, Cố Thất Hải dần dần cũng có thể

đuổi kịp được tiết tấu của anh.

“Mượn đao giết người.” Cô nói khẽ.

Đáp án này nghe có vẻ kì quái, nhưng đây lại là biện pháp duy nhất.

“Chính nó, mối quan hệ với mọi người xung quanh của Ông Hạo Cường rất

tốt, trừ Lục Yên ra thì không hề gây thù chuốc oán với bất kì ai. Như vậy Lục

Yên có thể lợi dụng ai để đi sát hại Ông Hạo Cường?”

“Vì không có người nào như vậy, nên mới gọi là khó mà nghĩ ra.”

Cố Thất Hải càng nghe càng hoang mang: “Thế giới này thật sự có người

sẽ vì một người không liên quan đến mình mà mạo hiểm phạm tội sao?”

Mã Tu Hòa không lên tiếng, tầm mắt của anh vẫn luôn dừng ở bản tin đang

phát trên TV, chăm chú mà yên tĩnh.

Một lát sau anh để lộ ra một nụ cười bí hiểm: “Thất Hải, chúc mừng em, vụ

án đầu tay của em, hóa ra là cũng khá thú vị.”

Cô Thất Hải vẫn đang không hiểu gì, Mã Tu Hòa nói tiếp: “Mai chúng ta

đến cục cảnh sát một chuyến.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Liên Hệ Giống Nhau

Edit + Beta: An Dung Ni

Lần gần đây nhất Cố Thất Hải đến cục cảnh sát chính là một năm trước, khi

đấy cô vẫn là nghi phạm của một vụ án mạng.

Bẵng đi một thời gian, không ngờ thân phận hiện tại của cô đã thay đổi rồi,

“đổi nghề” thành thanh tra điều tra án mạng.

Cố Thất Hải còn chưa thích ứng được với bầu không khí ở cục cảnh sát,

còn Mã Tu Hòa lại thấy rất thân quen với nơi này, anh thoải mái dẫn cô đi một

mạch đến văn phòng cảnh sát hình sự, sau khi cùng nhau phá vụ án người hâm

mộ, tất cả cách cảnh sát của văn phòng hình sự đều đã có ấn tượng tốt với Mã

Tu Hòa, không nói lời nào liền dẫn họ đến phòng của Phó Cảnh Diệu.

Lúc đó Phó Cảnh Diệu còn đang bận sút đầu mề trán vì vụ án phân thân,

khi Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải bước vào, vẻ mặt Phó Cảnh Diệu mệt mỏi,

ngay cả hơi sức để chào hỏi cũng không có.

Phó Cảnh Diệu đưa cho hai người một tập tài liệu, “Chuyện hai người

muốn điều tra đều được ghi lại trong này, đúng như hai người đoán, một tháng

trước khi Ông Hạo Cường gặp chuyện, Lục Yên

thường xuyên ra hàng

internet, có một số hàng internet đã ghi lại được hình ảnh của cô ta khi đến.”

Cố Thất Hải nghi ngờ hỏi: “Gia cảnh của Lục Yên cũng khá giả, cô ấy

muốn lên mạng thì cần gì phải ra hàng Internet? Hơn nữa những hàng Internet

mà cô ấy đi lại còn ở rất xa.”

Mã Tu Hòa cầm tài liệu lên, lật sang trang khác, “Tất nhiên là không muốn

lưu lại dấu vết, chỉ tiếc là lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt.”

Phó Cảnh Diệu gật đầu: “Chuyên gia kỹ thuật vừa khôi phục lại lịch sử

dùng máy ở quán Internet, phát hiện ra gần đây Lục Yên vẫn luôn đăng nhập

vào hai trang web trong nước, có quan hệ rất thân mật với một ID khác trên

đó. Về phần thân phận thực sự của ID đăng nhập kia, vì diễn đàn không quy

định đặc biệt về chuyện đăng kí hội viên, nên hiện tại nhân viên của tôi vẫn

còn đang tìm.”

Mã Tu Hòa lấy bút, khoanh lại một số nội dung trong tài liệu, rồi cuộn tập

giấy lại, đưa cho Cố Thất Hải, chuyển chủ đề: “Tôi hôm qua tôi xem tin tức

trên TV mới biết được tổ cậu đang điều tra chuyên án về một vụ án phanh

thây, hôm nay tôi đến là để hỏi tài liệu về vụ án ấy.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy thì giật mình, Cố Thất Hải

cũng thế. Ngay cả cô

cũng không biết hôm nay Mã Tu Hòa đến đây còn là vì một vụ án khác nữa.

Theo lý mà nói, cấp trên trong cục không hề có ý định cho Mã Tu Hòa

tham gia vào vụ án phanh thây này, nhưng trong khoảng thời gian này tổ

chuyên án đang gặp khó khăn trong quá trình điều tra. Phó Cảnh Diệu thăm

cân nhắc trong lòng một chút, nếu đưa tình hình của vụ án này đưa cho Mã Tu

Hòa, đầu tiên là anh có thể sửa sang lại các chứng cứ một cách rõ ràng, thứ hai

là một người có năng lực suất sắc là chuyện ai cũng có thể thấy, có khi lại có

thể tăng tiến độ của vụ án.

Đây rõ ràng là một quyết định lợi nhiều hơn hại.

Phó Cảnh Diệu đứng dậy đóng cửa lại, bắt đầu kê tóm tắt lại các tình tiết

khó hiểu của vụ án phanh thây này cho Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa.

Sáng sớm ngày 21 tháng 6, một ông lão chuyên thu gom phế liệu ở thành

phố Hương thấy trong một đồng đồ nát một túi hành lý, ông lão thấy túi vẫn

còn mới tinh, chất liệu lại tốt, nhưng rất nặng, ông lão nghĩ bên trong có thể có

chứa đồ gì đó đáng giá, vì thế liền mở túi ra, không ngờ bên trong lại chứa hơn

mười khối thi thể máu tươi đầm đìa.

Chỗ khối thi thể ấy sau khi được đưa đến chỗ pháp y để tiến hành khám

nghiệm, khám nghiệm xong thì thấy được nạn nhân là một cô gái, tuổi khoảng

từ 25 đến 35, cao khoảng 168cm, thân hình thuộc hạng trung bình, thời gian

tử vong là khoảng hai giờ sáng hôm trước.

Cảnh sát dựa theo chỗ tin tức ấy tiến hành điều tra trên toàn thành phố, kết

hợp với các số liệu của các cô gái bên phòng điều tra người mất tích, cuối

cùng cũng xác định được thân phận của nạn nhân.

Tên nạn nhân là Hùng Tình Tình, 28 tuổi, là người đến từ thành phố Châu,

thành phố giáp liền với thành phố Hương, không có nghề nghiệp cụ thể, là một

bà chủ của gia đình, bốn ngày trước đã ngồi thuyền

đến thành phố Hương,

nguyên nhân không rõ.

Cảnh sát có tra hỏi qua bạn bè của Hùng Tình Tình, biết được Hùng Tình

Tình không hề có người quen nào ở thành phố Hương.

Mà trong quá trình tra hỏi, hầu như tất cả mọi người đều nghi ngờ người

sát hại nạn nhân chính là chồng của cô, Đặng Tinh. Trong khoảng thời gian ba

năm kết hôn, Đặng Tinh từng nhiều lần ở bên ngoài...., khiến cho Hùng Tình

Tình dần dần xao nhãng việc nhà, chìm đắm trong internet. Từ đó Đặng Tinh

vẫn luôn nặng lời với cô, có vẻ rất chán ghét.

Nhưng đúng vào hôm rạng sáng Hùng Tình Tình

gặp nạn, nghi phạm đáng

ngờ nhất lại đi công tác ở thành phố khác, có cả đồng nghiệp làm chứng.

Vì thế tất cả các manh mối chồng chất lên nhau lại đứt đoạn tại đây.

Phó Cảnh Diệu nhìn Mã Tu Hòa nói: “Cậu nhất định là đã có phát hiện gì

mới rồi.”

Không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định chắc chắn.

Vì Phó Cảnh Diệu đã kể rõ các chi tiết của vụ án này, ý cười trên mặt Mã

Tu Hòa càng lúc lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Giống như anh đã thực sự chứng kiến toàn bộ vụ án rồi vậy.

Mã Tu Hòa không nói gì, anh lại quay đầu nhìn Cố Thất Hải bên cạnh, cô

cúi đầu sắc mặt nghiêm túc, hai tay nắm chặt lại với nhau, mỗi khi cô đang

chăm chú suy nghĩ, cô đều luôn coi mọi người như không khí như vậy. Không

quá lâu sau, cô lại vội vàng mở tập tài liệu trong tay ra, lục lọi, khi nhìn lại nội

dung trong đó, ánh mắt cô như nhìn thấy ánh sáng, sáng rực lên.

Mã Tu Hòa cười nói, đề nghị: “Không bằng trước tiên chúng ta hãy nghe

lời giải thích của Thất Hải đi.”

Cố Thất Hải kinh ngạc nhìn Mã Tu Hòa, nhưng giọng nói của Mã Tu Hòa

không có chút ý trêu chọc nào, anh rất tin cô.

Cố Thất Hải lại nhìn Phó Cảnh Diệu một cái, mặc dù anh có chút ngạc

nhien trước quyết định của Mã Tu Hòa, nhưng anh không lên tiếng phản đối,

ngược lại anh còn có chút mong chờ.

Dưới sự dẫn dắt ngắn ngủi vài ngày của Mã Tu Hòa, rốt cuộc Cố Thất Hải

có thể suy luận ra điều gì?

Cố Thất Hải bình tĩnh lại, nhanh chóng nhớ lại phần suy luận vừa rồi của

mình, cô có đề ý trong phòng có một chiếc bàn trắng sạch sẽ, vì thế liền đi

đến đó.

Hằng ngày, khi ở chung với Mã Tu Hòa, có sự dẫn

đặt căn thận của anh, cô

có thể tự nhiên mà nói hết tất cả các phát hiện và suy luận của mình nói ra

từng chút một, nhưng lúc này đang ở văn phòng của cục cảnh sát, cách một

cánh cửa, cô cũng có thể cảm thấy được sự vất vả của các cảnh sát viên đang

điều tra vụ án, hiện giờ cô có thể cảm nhận được, chỉ một câu, một từ phản bác

của mình có thể gây nên ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa gánh nặng tâm lý mấy

năm qua cũng tạo cho cô rất nhiều áp lực.

Nhưng cô chắc chắn sẽ không lùi bước.

Cố Thất Hải hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đầu tiên, em cảm thấy vụ án

này và vụ án của Ông Hạo Cường có một số chỗ

giống nhau.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy liền sửng sốt, mà trên mặt Mã Tu Hòa ý cười lại

càng đậm.

Cố Thất Hải cầm bút, vừa viết chữ lên bảng trắng, vừa nói: “Điểm thứ

nhất, là bối cảnh giống nhau. Ở cả hai vụ án, trước khi bị sát hại, cuộc sống

hôn nhân của nạn nhân đều gặp vấn đề, mà nghi phạm lớn nhất của cả hai vụ

án đều là người bầu bạn của nạn nhân: Lục Yên, Đặng Tinh, nhưng hai nghi

phạm lớn nhất này lại đều có bằng chứng ngoại phạm rất chắc chắn.

Điểm thứ hai, là thời gian hai người bị sát hại rất gần

nhau. Thời điểm từ

vong của Ông Hạo Cường là tối ngày 19 tháng 6, trong khoảng từ 9 đến 10

giờ, mà của Hùng Tình Tình lại là rạng sáng ngày 21 tháng 6, hai giờ sáng,

nhìn qua thì có vẻ hai vụ án xảy ra vào hai khoảng thời gian hoàn toàn độc lập,

nhưng nếu để ý thì sẽ thấy hai vụ án diễn ra rất gần nhau, chỉ cách nhau

khoảng hơn 3 tiếng đồng hồ.

Về phần điểm giống nhau thứ ba... Không, không hẳn là điểm giống nhau,

mà là điểm giống nhau giữa Lục Yên và Hùng Tình tình, một tháng trước khi

Ông Hạo Cường bị giết hại, Lục Yên thường xuyên đến quán Internet, mà

Hùng Tình Tình cũng là một người cuồng Internet đến cực độ.”

Nói đến đây, Cổ Thất Hải liền đặt bút xuống, lại mở tập tài liệu trong tay

ra, trong bản ghi chép về các số liệu thu được khi Lục Yên lên Internet có một

cột thống kê riêng, trong đó có ghi lại địa chỉ IP của ID thường xuyên tiếp xúc

với Lục Yên.

Địa điểm: Thành phố Châu.

Cổ Thất Hải nói: “Căn cứ vào cách nói của người thân và bạn bè của Hùng

Tình Tình, cô ta không hề có hiểu biết gì về thành phố Hương, mà Hùng Tình

Tình lại là một người nội trợ, cuộc sống chỉ quanh quẩn một vòng tròn nhỏ bé,

tất nhiên sẽ không vì công tác mà đến thành phố
Hương. Vậy mục đích cô ấy

đến thành phố Hương này là gì? Cho nên em mới
thử lớn mật suy luận rằng,

không phải Hùng Tình Tình không có người quen ở
thành phố Hương, mà là

không có người quen biết thực sự ngoài đời ở nơi
này. Hùng Tình Tình đến

thành phố Hương không phải là gặp người quen ở
ngoài đời, mà là gặp mặt

người từ trước đến nay cô vẫn quen biết trên
internet.

Mặc dù dựa vào lời suy luận của em, và cả ba điểm
giống nhau kia, còn

chưa thể chắc chắn được người bạn qua mạng của
Lục Yên là Hùng Tình

Tình, nhưng em cảm thấy được hai vụ án có nhiều trùng hợp như vậy, chắc

chắc không chỉ là tình cờ. Trước kia em đã đọc rất nhiều tài liệu, tiểu thuyết

trình thám, trong đó có một chủ đề là loại thủ đoạn ‘trao đổi giết người’ .

Giả thiết là Lục Yên và Hùng Tình Tình đã quen biết nhau qua diễn đàn

trên mạng, vì ở cuộc sống bên ngoài hai người đều có hận ý đối với chồng

mình, nên dưới sự đồng cảm với nhau, hai người đều thống nhất đề ra một kế

hoạch giết người, kèm theo đó là sự đảm bảo bản thân mình có được chứng cứ

ngoại phạm chắc chắn nhất.

Từ đó thì dù cho Ông Hạo Cường có bị sát hại, Lục Yên bị nghi ngờ nhiều

nhất đi chẳng nữa, nhưng người ra tay giết người không phải là cô ta, cho nên

cô ta có thể thuận lợi tránh được sự điều tra của cảnh sát. Cũng như vậy đến

khi sát hại Đặng Tinh, hai người cũng sẽ thực hiện kế hoạch tương tự.

Em nghĩ khi đó Lục Yên và Hùng Tình Tình đã đề ra kế hoạch như vậy,

nhưng khi Hùng Tình Tình làm theo kế hoạch, bí mật đến thành phố Hương để

sát hại Ông Hạo Cường, thì có một chuyện bất ngờ nằm ngoài dự đoán của cô

ấy xảy ra - Lục Yên làm phản” Cố Thất hải bỗng nhiên trầm trọng bổ sung

thêm, “Không, có lẽ ngay từ đầu, Lục Yên vẫn luôn
lợi dụng Hùng Tình Tình

mà thôi.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tương Lai Có Em

Edit + Beta: An Dung Ni

Cố Thất Hải còn chưa nói hết suy luận của mình, Phó Cảnh Diệu đã hiểu ra

tất cả đầu đuôi của hai vụ án, khi đi ra khỏi văn phòng, anh vỗ vỗ vai Cố Thất

Hải, sau đó nói với Mã Tu Hòa: “Cậu đúng là không nhìn nhầm người.”

Phó Cảnh Diệu dẫn phòng điều tra hình sự đi ra ngoài, không khí vốn đang

khẩn trương nhất thời liền trở nên im lặng. Cố Thất Hải vẫn còn đứng trước

tắm bằng trắng, nhìn Mã Tu Hòa. Một lát sau Mã Tu Hòa nắm tay cô, “Em có

thể nói tiếp rồi, anh vĩnh viễn là thánh giả trung thành của em.”

Lời nói đùa khoa trương của anh khiến cho Cố Thất Hải bật cười thành

tiếng, về phần điều tra kỹ lại vụ án, đã có Phó Cảnh Diệu xử lý, giờ cô có thể

yên tâm rồi, nhưng mà, lúc này trước mắt cô còn vị thánh giả duy nhất này.

Vì thế cô lại nói tiếp: “Hùng Tình Tình đúng theo kế hoạch đã định ra, sau

khi giết Ông Hạo Cường đã đến nơi hẹn để gặp Lục Yên, trong lòng cô ấy vẫn

một mực tin rằng, Lục Yên cũng sẽ dựa theo kế hoạch giúp mình giết chết

Đặng Tình, nhưng cô ấy lại bị Lục Yên tàn nhẫn giết người diệt khẩu. Để đánh

lạc hướng điều tra, Lục Yên cố tình phanh thây thi thể của Hùng Tình Tình,

địa điểm để thi thể cũng rất xa nơi phát hiện ra thi thể của Ông Hạo Cường,

hơn nữa vụ án này và vụ án của Ông Hạo Cường là do hai người khác nhau

hoàn toàn gây ra, thủ pháp gây án cũng khác nhau, cảnh sát căn bản sẽ không

hề hoài nghi cái chết của Hùng Tình Tình lên người cô ta, mà việc là nghi

phạm trong vụ án giết Ông Hạo Cường, cô ta lại có bằng chứng ngoại phạm

rất chắc chắn. Chỉ cần không liên hệ hai vụ án lại với nhau, Lục Yên hoàn toàn

có thể thần không biết quỷ không hay tránh thoát khỏi tất cả sự điều tra.”

Cố Thất Hải nói nhiều như vậy xong, cổ có chút khô, mà điều càng khiến

cho cô mất bình tĩnh hơn, là sự im lặng của Mã Tu Hòa, anh chỉ nhìn cô, đối

với lời suy luận của cô không hề có lời nhận xét nào. Cô đành phải lấy dũng

khí, chủ động hỏi: “Như thế nào?”

Mã Tu Hòa lúc này mới nở nụ cười, vẫy vẫy tay về phía cô: “Lại đây.”

Cố Thất Hải sợ phần suy luận vừa rồi của cô có gì sai, không hề do dự liền

đến bên anh, lại bị anh kéo một cái.

Cố Thất Hải ngã vào lòng Mã Tu Hòa, hai gò má

liền đỏ ửng lên.

Mã Tu Hòa thấp giọng nói: “Em với anh cái gì cần làm cũng đã làm rồi,

giờ mới chỉ ôm một chút cũng ngại.”

Cố Thất Hải đẩy đẩy anh, anh lại càng ôm chặt hơn nữa. Cô nhắc nhở anh:

“Đây là cục cảnh sát.”

“Nhưng chỉ có hai chúng ta.” Mã Tu Hòa lại hỏi cô.” Chẳng lẽ em muốn

thân mật với anh trước mặt bọn họ?”

Cố Thất Hải nghĩ không, nhưng mà anh “.... Đột nhiên sao lại ôm em?”

“Anh chỉ thấy, mấy ngày nay vì điều tra vụ án mà em đã vắng vẻ anh khá

lâu rồi. Hơn nữa....” Đột nhiên anh lại im bật.

“Hơn nữa gì cơ?”

Mã Tu Hòa cúi đầu nhìn cô, hôm nay ra khỏi nhà có chút vội nên cô đeo

kính ra ngoài, nhưng mặc dù cách hai mắt kính rất dày, ánh mắt của cô vẫn lấp

lánh như những ngôi sao đêm. Không, trong mắt anh, cô so với ánh sao, so với

mặt trời còn chói mắt hơn.

Anh tháo kính mắt của cô xuống, nhân lúc cô mở miệng định nói, anh liền

hôn cô.

Thất Hải, anh thật sự rất yêu đáng vẻ tự tin tỏa sáng của em.

Hôn một lúc lâu, hô hấp của Cố Thất Hải dần trở nên không đều, cô dùng

tất cả ý chí còn lại trong người, đẩy mạnh hai tay

đang bắt đầu làm càn của

người nào đó. “Anh còn chưa nói cho em biết, rốt cuộc phân suy luận của em

có đúng hay không?”

Mã Tu Hòa nhướn mày, lại ôm cô vào lòng, “Nếu suy luận của em sai, thì

chẳng phải là Phó Cảnh Diệu đang chán quá nên dẫn cả phòng đi ăn dạo phố

ngắm xe cộ sao?”

Vừa nói xong, chuông điện thoại trong túi Mã Tu Hòa liên kêu, hai tay anh

vẫn ôm lấy Cố Thất Hải, dáng vẻ lười biếng. Cố Thất Hải thấy vậy đành phải

thay anh lấy điện thoại. Người gọi đến là Phó Cảnh Diệu, có lẽ là vụ án đã có

tiến triển mới rồi, Cổ Thất Hải vội vàng bắt máy, đưa đến bên tai Mã Tu Hoa.

“Tu Hòa, đồng nghiệp bên thành phố Châu đã đi điều tra máy tính của

Hùng Tình Tình, quả nhiên cô ta là người bạn qua mạng của Lục Yên, trước

mắt còn đang trong quá trình khôi phục lại các cuộc trò chuyện đã bị Hùng

Tình Tình xóa, mặc dù mới khôi phục được một nửa, nhưng đã có được một

phần nội dung kế hoạch giết chồng của Hùng Tình Tình và Lục Yên.”

Cổ Thất Hải dựa vào Mã Tu Hòa, cũng nghe được giọng của Phó Cảnh

Diệu, nghe được vụ án đã được điều tra tới bước này, cô cũng rất vui mừng.

Mà Mã Tu Hòa vẫn rất bình tĩnh, nói: “Nhưng cậu cũng biết, chỉ dựa vào

phần ghi chép các cuộc trò chuyện này, cũng không thể chứng minh chắc chắn

rằng Lục Yên chính là hung thủ đã sát hại Hùng Tinh Tinh và Ông Hạo

Cường.”

Phó Cảnh Diệu nói: “Cho nên hiện tại tôi đã đến nhà Lục Yên.”

Mã Tu Hòa ôm chặt Cổ Thất Hải đang vì hưng phấn mà đang làm loạn, nở

nụ cười. “Không tội, theo phong cách phạm tội của Lục Yên, ở nhà cô ta, mọi

người chắc chắn sẽ có thể tìm được, một thứ chỉ có hung thủ mới có thể có

được....” Anh thoáng kéo dài âm cuối.

“Vật tùy thân đã mất của Ông Hạo Cường và Hùng Tình Tình trước khi chết.”

Phó Cảnh Diệu và Cố Thất Hải không hện mà cùng lên tiếng bổ sung.

Sau khi tìm ra manh mối về vụ án của Ông Hạo Cường và Hùng Tình Tình,

trong đáy lòng Cố Thất Hải dường như có cảm giác mới trút bớt đi gánh nặng.

Mã Tu Hòa giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, sau khi về nhà anh

cũng không hề nhắc lại chuyện vụ án, hai người vẫn như trước, cùng nhau

xem TV, tắm rửa, sau đó.....

Cho đến buổi sáng của một ngày nào đó, Cố Thất Hải nằm trong lòng Mã

Tu Hòa, đột nhiên nói: “Anh giúp em thu dọn đồ đạc đi.”

Mã Tu Hòa lúc này từ người đến giọng nói, chỗ nào cũng toát ra vẻ thỏa

mãn, hài lòng: “Hừm? Hôm nay bà chủ nhà nghiêm khắc của em lại đến kiểm

tra?”

“Đúng vậy, là lần kiểm tra cuối cùng.” Cố Thất Hải cố nén ý cười, “Sau khi

nhà hết kì hạn cho thuê, em lại không có chỗ ở rồi, làm sao bây giờ?”

Mã Tu Hòa liền bật dậy: “Phòng của em hết hạn?”

Cố Thất Hải gật đầu nói: “Anh có đồng ý thu nhận em không?”

Mã Tu Hòa cười, hôn cô: “Rất sẵn lòng.”

Cố Thất Hải cũng vui vẻ đáp lại anh. Qua khoảng thời gian nhàn nhã vừa

rồi, cô đã nghĩ rất nhiều, cũng đã rất rõ. Trong chuyện tình cảm, cô là người

khá bảo thủ, nếu không phải là anh chủ động nhắc đến chuyện ở chung, có lẽ

dù hai người ở bên nhau vài năm rồi cô cũng sẽ không đề cập đến.

Về phần chuyện hai người cá cược với nhau, dù anh không chủ động tranh

công, nhưng hơn ai hết cô cũng rất rõ ràng, nếu không phải là anh năm lần bảy

lượt gợi ý cho cô, cô cũng sẽ không thuận lợi suy luận được chân tướng của vụ

án ấy. Hiện giờ vụ án đó cũng đã được phá một

cách thuận lợi, hung thủ đã

được bắt giam, anh giữ đúng lời hứa để cho cô tự quyết định chuyện có dọn

đến ở cùng anh hay không.

Bây giờ nghĩ lại, đó quả thực là một ván cược bất công.

Vì, anh đã biết rằng cô rất thích ở cùng một chỗ với anh, hằng năm, hằng

tháng, mỗi giờ, mỗi phút.

Cho nên cô cũng rất thoải mái làm ra quyết định mà mình mong muốn

nhất.

Hành lý của Cố Thất Hải cũng rất ít, Mã Tu Hòa chỉ hai ba lượt đã đóng

gói hết tất cả đồ đạc của cô vào. Cổ Thất Hải nhìn quanh căn phòng trống

rỗng, đột nhiên có chút xúc động. Nhớ lại một năm trước, cũng là vào mùa hè

nóng nức thế này, cô mồ hôi đầm đìa đến khu trọ, về nhà lại đúng lúc gặp anh

tốt bụng kéo hành lý đến trước cửa nhà giúp cô, anh cũng không để lại danh

tính. Cô vẫn nhớ kỹ ý tốt ấy của anh, đến tận khi khu nhà xảy ra hỏa hoạn, anh

và cô đồng sinh cộng tử, từ đó tương lai của hai người liền quấn vào nhau.

Hóa ra đã qua một năm.

Cổ Thất Hải còn đang chìm lại trong dòng hồi ức, bà chủ đã đến kiểm tra

lại nhà ở, bà kiểm tra cẩn thận một lượt, không thấy

chỗ nào có vấn đề, Cố

Thất Hải liền làm thủ tục, trả lại chìa khóa phòng cho bà.

Bà chủ nhà tiếc nuối nhận chìa khóa, nói: “Thật ra phòng này cũng tốt mà,

tiền thuê cũng hợp lý, rõ là một năm qua sống cũng tốt mà, sao đột nhiên lại

không ở nữa?”

Cố Thất Hải cười trừ, không nói gì, bà chủ nhà lại tò mò hỏi: “Vậy sau này

cháu định sống ở đâu?”

Cố Thất Hải còn đang nghĩ xem nên đáp lại thế nào cho hợp lý, thì Mã Tu

Hòa ở nhà bên cạnh đột nhiên đi ra: “Thất Hải, bàn chải đánh răng của em cũ

rồi, em có thói quen dùng bàn chải mềm phải

không? Anh giúp em thay bàn

chải mới nhé.”

Bà chủ hơi kinh ngạc, sau lại có vẻ như hiểu rõ, Cố Thất Hải thấy vậy liền

đuổi Mã Tu Hòa vào phòng. Bà chủ nhà cười gượng hai tiếng: “Thì ra cháu và

người nhà bên cạnh.... là bạn trai, bạn gái.”

Đến nước này, Cố Thất Hải cũng không thể không thừa nhận.

“Giờ các cô gái càng ngày càng cởi mở hơn rồi,...” Bà chủ nhà nói thăm,

“Haiz, đã ở chung với đàn ông rồi, Hà Diễm kia.... Thật đúng là một đứa trẻ si

tình đáng thương mà.”

Cố Thất Hải nghe được lời nói của bà chủ nhà, nhưng vẫn giả bộ như

không có chuyện gì. Cuối cùng tiễn được bà chủ nhà về xong, Cố Thất Hải có

chút mệt mỗi bước vào nhà Mã Tu Hòa.

Mở cửa ra, chào đón cô là một cái ôm ấp áp.

Nghe được tiếng cười rõ ràng trên đỉnh đầu, Cố Thất Hải tức giận huých

khủy tay vào lồng ngực rắn chắc của anh. “Anh chắc chắn là cố ý. Bàn chải

cũ gì chứ, chỉ giỏi lấy cớ.”

“Là anh không thích cách bà ấy nhìn em, giống như muốn dán chứ “bạn gái

Hà Diễn” lên người em vậy.”

Cố Thất Hải thở dài nói: “Nói thật, nếu lúc trước không có Hà Diễn, em

cũng sẽ không đến đây ở.”

“Cho nên em muốn anh cảm ơn cậu ta, vì cậu ta không chỉ là tình địch của

anh, mà còn là bà mối của chúng ta sao?”

Cô bị anh chọc, chỉ có thể cười khỏ.

Cô ôm anh, lại nghĩ về chuyện cũ, hai người cùng nhau trải qua những

chuyện sống chết, khổ đau, đến giờ rốt cuộc cũng yêu nhau.

Đổi lại là một năm trước, có lẽ cô sẽ không bao giờ nghĩ đến sẽ có một

ngày mình sẽ lấy thân phận là bạn gái để vào nhà của anh, nơi này anh từng

coi là lãnh địa riêng của mình, không ai được bước vào, từ này trở đi nó sẽ là

ngôi nhà chung của hai người.

Cho dù anh có giỏi giang, thông minh đến mấy, thì chung quy lại anh vẫn

là người đàn ông bình thường, có lẽ sau khi sống chung, khuyết điểm của anh

sẽ lộ rõ ra, trong thời gian ấy hai người có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh lạnh, rồi sẽ

hòa hợp, sau lại cãi nhau, rồi lại hòa hợp.... Cứ như thế vòng đi vòng lại,

nhưng mà, chỉ khi cùng nắm tay nhau trải qua những năm tháng như vậy, bọn

họ mới có thể có một tương lai thật lâu dài.

Dù thế nào, tương lai có nhau là đủ rồi.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tôi Không Sai

Edit + Beta: An Dung Ni

Mã Tu Hòa chuyển toàn bộ dụng cụ vẽ tranh của Cố Thất Hải đến thư

phòng, mang tiếng là để cho cô có không gian thật tốt để vẽ tranh, nhưng Cố

Thất Hải biết mục đích chính của anh là giám sát cô.

Cố Thất Hải sống một mình lâu, tất nhiên cũng hình thành thói quen tùy

tiện, cô cũng tự biết bản thân mình có không ít thói xấu, không làm việc nhà, ít

ăn, thức đêm, nhưng từ khi chuyển về ở cùng Mã Tu Hòa, anh đã quyết định

sẽ bắt cô từng chút, từng chút một bỏ hẳn. Thay đổi tất nhiên là khó khăn,

nhưng Cố Thất Hải lại cảm nhận được, có một người tình nguyện ép buộc

mình như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Trong thư phòng có rất nhiều tài liệu về các vụ án mà sáu năm qua Mã Tu

Hòa giải quyết, dưới sự cho phép của anh, Cố Thất Hải liền lấy một ít ra đọc,

tài liệu của mỗi vụ án đều được anh dùng kẹp tài liệu kẹp gọn gàng lại, ở cạnh

tài liệu còn viết tên và thời gian bắt đầu và kết án bằng tiếng Anh, nội dung

được ghi chép lại cũng rất chi tiết, bên cạnh mỗi

một chi tiết của vụ án còn có

ghi lại phần suy luận của Mã Tu Hòa, so với chỗ
tiểu thuyết trình thám mà Cố

Thất Hải mua còn có ích hơn rất nhiều.

Trong số rất nhiều tài liệu, Cố Thất Hải phát hiện ra
một tập tài liệu so với

các tập khác có vẻ còn dày hơn gấp mấy lần, trên
tiêu đề chỉ viết một chữ cái

X, hơn nữa còn không có ngày kết án.

Mà ngày vụ án xảy ra, chính là 6 năm trước.

Cố Thất Hải đã nghĩ đến quá khứ mà Mã Tu Hòa
từng nhẹ nhàng nhắc qua,

cùng với vụ án kinh người mà Phó Cảnh Diệu và Hạ
Quỳ từng nhắc đến.

Đó là nguồn gốc sâu xa của Mã Tu Hòa bây giờ.

Cố Thất Hải khá tò mò, nhưng bàn tay đã động đến tập tài liệu X lại từ từ

thả xuống.

Nếu anh không chủ động nói với cô, thì chắc chắn cho rằng lúc này không

phải là thời điểm thích hợp, vậy thì, việc mà cô cần làm, chỉ là chờ anh mở

miệng thôi.

Lại đến ngày mừng mười, đêm qua, dưới sự nhắc nhở của Mã Tu Hòa, lúc

mười một giờ Cố Thất Hải đã đặt bút xuống, lên giường đi ngủ, hôm nay là

ngày nghỉ của cô, nếu là ngày bình thường thì cô đã ngủ thẳng đến giữa trưa

mới tỉnh lại, nhưng hôm nay cô lại dậy thật sớm, sửa soạn một chút rồi đi ra

ngoài.

Mã Tu Hòa hỏi cô mới biết được, ngày mừng mười hàng tháng, là ngày

định kì cô vào nhà giam thăm Nhậm Tuyết Lan, dù mưa gió cũng không đổi.

Nhậm Tuyết Lan ở trong nhà giam đã một năm, đã sớm thay đổi cách ăn

mặc điểm lệ động lòng người, cô cắt tóc, không còn trang sức, dáng người

cũng gầy đi không ít, sắc mặt có vẻ tốt hơn trước. Cô dường như trở về thời

điểm khi mới học trung học, ánh mắt trầm tĩnh đã không còn bị dục vọng che

lấp.

Cuộc sống trong nhà giam của Nhậm Tuyết Lan rất buồn tẻ, cô rất ít khi kể

về khoảng thời gian khi cô trong đó, ngược lại cô thích nghe những chuyện

bên ngoài mà Cố Thất Hải kể lại, dù là một chuyện rất nhàm chán, cô cũng

nghe rất chuyên chú.

Thời gian vừa rồi Cố Thất Hải bận tối tăm trời đất, nên cũng không nhắc

đến chuyện của cô với Mã Tu Hòa với Nhậm Tuyết Lan. Nhậm Tuyết Lan

nghe vậy, giật mình: “Đến giờ mình vẫn còn tưởng rằng cậu sẽ ở cùng một chỗ

với Hà Diễm.”

Cố Thất Hải không ngờ Nhậm Tuyết Lan lại hiểu lầm như vậy, cô liền giải

thích. “Hà Diễm cũng tốt, nhưng mà.... Mình chưa từng có suy nghĩ ấy đối với

Hà Diễm.”

Hơn nữa vì Mã Tu Hòa, vì bản thân, cũng là vì Hà Diễm, cô đã lâu không

liên lạc với Hà Diễm.

Dù sao tình cảm chính là món nợ mà mãi mãi không thể trả hết được.

Nhậm Tuyết Lan thản nhiên cười cười: “Nói ra cũng không sợ cậu chê

cười, thật ra mình vẫn còn thích Hà Diễm, đương nhiên mình cũng biết bọn

mình không hề có khả năng. Nhưng đời người, mình lại cảm thấy sống có một

nỗi nhớ nhưng nào đó cũng tốt, bây giờ, mỗi ngày mình đều nghĩ đến người

nhà, nghĩ đến cậu, lại nghĩ đến Hà Diễm, dù chuyện gì xảy ra, mình cũng thấy

đều có thể chịu được.”

“Tuyệt Lan, cậu nhất định phải bình yên đi ra, chúng mình đều đợi cậu.”

Nhậm Tuyệt Lan gật gật đầu, ánh mắt hiện lên thêm một tia kiên quyết.

Nhậm Tuyệt Lan nói: “Từ khi mình làm ra chuyện có lỗi ấy, bạn bè của mình

cũng chỉ còn lại cậu và Hà Diễm, mặc dù hai người không ở cùng một chỗ,

nhưng cậu không sai. Thất Hải, cậu phải hạnh phúc, hạnh phúc thay phần

mình.”

Thời gian thăm hỏi kết thúc, Cố Thất Hải chậm rãi đến cửa, thời tiết vốn

đang sáng sủa, không biết đã có mưa rơi từ khi nào, Cố Thất Hải khi ra ngoài

thấy trời vẫn âm áp, nên không mang theo ô, cô đành phải ngồi ở cửa đợi mưa

tạnh. Cô đánh buồn chán ngắm mưa bên ngoài, thì trong tầm mắt cô đột nhiên

xuất hiện một bóng người mà cô không bao giờ nghĩ đến.

Hà Diễn cười với cô: “Vừa rồi người bảo vệ nói với anh có một gái vào

thăm Nhậm Tuyết Lan, anh liền đoán ra được đây là em.”

“Anh cũng đến thăm cô ấy?”

“Ừ, bắt đầu từ đầu năm nay anh mới đến đây thăm cô ấy, Nhậm Tuyết Lan

khi nhìn thấy anh thì rất vui vẻ, vì thế giờ cứ có thời gian rảnh thì mỗi tháng

anh sẽ đến đây thăm cô ấy.”

“Em không biết chuyện này.” Hà Diễm chưa từng nói qua với cô, Nhậm

Tuyết Lan cũng không, cô và Hà Diễm mỗi tháng đến đây một lần, đến nhiều

như vậy, lại còn trùng hợp gặp nhau một lần. Cô cùng anh rốt cuộc là có duyên

hay vô duyên?

Hà Diễm nhìn qua không gian mù mịt bên ngoài, “Em không mang ô sao?

Anh đưa em đến trạm xe buýt.”

Cố Thất Hải không biết trả lời như thế nào, lại nghĩ đến những lời Nhậm

Tuyết Lan vừa nói, lại cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Hà Diễm đã mở ô ra,

chiếc ô rất lớn, hai người đi chung cũng không có vẻ quá thân mật.

Hà Diễm vẫn luôn có dáng vẻ nho nhã quân tử, Cố Thất Hải đành phải vút

bỏ bản khoăn trong lòng, bước đến bên anh.

“Đúng rồi, anh nghe cô chủ nhà nói em đã trả lại nhà ở?” Trong tiếng mưa

rả rích, giọng nói của Hà Diễm nhẹ nhàng mà rất có lực vọng lại.

Cố Thất Hải đáp: “Phải.”

Sau đó là một khoảng thời gian im lặng ngẩn ngui.

Cố Thất Hải nghĩ thầm, nhìn theo quan hệ của Hà Diễm với bà chủ nhà,

ngoại trừ chuyện trả nhà, bà chủ chắc hẳn cũng đã nói với Hà Diễm chuyện cô

chuyển tới nhà Mã Tu Hòa sống. Cố Thất Hải cũng không có ý định giấu

diễm, nhưng mà..... Mã Tu Hòa cũng nói đúng, dù sao thì cô cũng là người

trong lòng của anh ấy....

Hà Diễm lại hỏi, “Ở nhà của anh ta.... Em sống có quen không?”

Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên với sự thẳng thắn của anh, nhưng mà nói

cho cùng, anh cũng không có ý xấu, anh chỉ quan tâm cô mà thôi. Trước giờ

anh vẫn luôn quan tâm đến cô, cũng giúp cô rất

nhiều.

Mặc dù chúng ta không cùng ở chung một chỗ, nhưng tôi không sai.

Cố Thất Hải thăm nghĩ những lời này, nhẹ giọng nói:
“Mọi chuyện đều rất
tốt.”

Dù là anh, hay là tôi...

Bến xe buýt đã ở ngay trước mắt, mưa vẫn rả rích không ngừng, Hà Diễm

đưa Cố Thất Hải đến bến xe xong cũng không rời đi, mà cùng cô đợi xe buýt

tới.

Cho đến tận khi Cố Thất Hải cẩn thận đi lên xe buýt, Hà Diễm mới mở ô ra,

trong lòng dường như mất đi một cái gì đó. Anh biết, hôm nay tiễn cô gái này

đi, cô sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Cô giống như một giấc mộng, không thể với tới, nhạt nhòa như sương khói.

“Thất Hải!” Hà Diễm lấy hết dũng khí gọi lớn.

Cố Thất Hải dừng bước, quay đầu lại nhìn cậu.

“Em phải...” Cậu ngừng lại một chút, rồi lại cười dịu dàng, “Để cho anh ta

chiều cô em thật tốt nhé.”

Cửa xe đóng lại, mưa rơi xuống cửa kính, khuôn mặt Hà Diễm dần trở nên

nhạt nhòa, nhưng mà, Cố Thất Hải vẫn có thể nhìn được trên khuôn mặt của

Hà Diễm có một giọt nước lăn dài.

..... Đó nhất định là giọt nước mưa....

Cô tự nhủ, rồi đứng yên mặc cho xe buýt đưa cô đến trạm xe kế tiếp.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Vụ Án X Bí Ẩn.

Về sau Cố Thất Hải nhớ lại, có lẽ mọi chuyện đều bắt đầu sau khi hai người nhận được một bức thư.

Tối hôm đó Cố Thất Hải trở về từ phòng vẽ, đi về nhà, cô kiểm tra lại hòm thư như thường lệ, ngoại trừ các hóa đơn điện nước, bên trong còn có một chiếc phong bì màu đen.

Bên trên phong bì không ghi người nhận, cũng không ghi tên người gửi, đằng sau chỉ có một dấu niêm phong bằng sáp đỏ, bên trên có khắc một dấu X.

Chiếc phong bì này khiến Cố Thất Hải có cảm giác không ổn, trong đầu cô dường như có một giọng nói nhắc nhở: Đây chắc chắn không phải là một trò đùa.

Cố Thắt Hải vội vàng trở về nhà, lúc đó Mã Tu Hòa đang sắp xếp lại tài liệu của các vụ án. Cố Thắt Hải đưa bức thư cho anh, ánh mắt anh ngay lập tức có sự thay đổi.

Mã Tu Hòa chậm rãi, cẩn thận mở phong bì, giấy viết thư cũng mang màu đen tuyền như chiếc phong bì, chữ trong thư rất thoải mái, tự nhiên, văn phong trôi chảy, dường như thể hiện người viết thư có bao phần kiêu ngạo.

“Gửi Mã Tu Hòa tiên sinh.

Tôi là X.... Theo tôi được biết thì mọi người thường gọi tôi như vậy.

Sau khi phá án thất bại, suốt sáu năm qua cậu vẫn không ngừng lần theo dấu chân của tôi. Tôi đã giết rất nhiều người, mà cậu cũng đã rất xuất sắc bắt được rất nhiều tội phạm, so với việc nói quan hệ của chúng ta là thiên địch, tôi thấy chúng ta thích hợp làm bóng râm và mặt trời hơn.

Tuy rằng phương thức làm việc của chúng ta không giống nhau, nhưng điều chúng ta làm, đều là trừng phạt lũ tội phạm hung ác kia.

Đáng tiếc, những ngày tháng 6 năm trước chớp mắt đã trở thành quá khứ, tôi cũng mệt mỏi rồi.

Tôi quyết định sẽ tự mình hạ màn vở kịch của chính mình.

Một tháng sau, thành phố Nam sẽ tổ chức “Cuộc thi phá án” tôi đã thay cậu và cô bạn gái đáng yêu kia đăng kí dự thi, mà tôi cũng là một trong những thí sinh tham gia cuộc thi đó. Cậu bạn thân mến, trong quá trình thi, tôi sẽ đưa cho cậu các câu đố cực kì hay ho, nếu cậu có thể trả lời chúng và tìm ra thân phận thật sự của tôi, tôi sẽ để mặc cho cậu giải quyết.

Đương nhiên, để công bằng,.... Trước khi cậu công bố các đáp án của các câu đố, cậu không thể để cho người khác biết được sự tồn tại của tôi. Đây chính là cuộc đua cuối cùng của hai chúng ta, tôi không hi vọng có người ngoài xen ngang vào. Nếu không, tôi cũng

không ngại phá bỏ mọi quy tắc, bắt đầu một trò chơi chết chóc ở đó đâu.

Hoan nghênh hai người đến dự bữa tiệc cuối cùng của tôi.

Không gặp không về.”

Cuối thư kí tên “X”

Bên trong phong bì, ngoài bức thư ra, còn có một tờ giấy mời và bản đồ hướng dẫn đến địa điểm thi. Cố Thất Hải ngoan ngoãn ngồi cạnh Mã Tu Hòa, còn anh, từ khi nhìn thấy chiếc phong bì quái lạ này, vẻ mặt vẫn luôn rất nghiêm trọng.

Cố Thất Hải lập tức hỏi: “X là ai?”

Mã Tu Hòa quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Cố Thất Hải, dường như đang do dự xem có nên nói mọi chuyện với cô hay không? Nhưng theo như nội dung của bức thư này, dù cho anh không muốn kéo cô vào chỗ nguy hiểm, X cũng đã tự ý kéo cô vào theo rồi, hơn nữa, nhìn ánh mắt chăm chú của cô, anh cũng hiểu

được, cô tuyệt đối không phải là người sẽ ngoan ngoãn nghe mình mà đi vào khuôn khổ.

Bất kì lúc nào, dù ở đâu, cô ấy cũng luôn đứng cạnh anh.

Mã Tu Hòa cuối cùng cũng mở miệng, “Em còn nhớ, anh đã từng nói 6 năm trước anh vì một vụ án mà rời khỏi ngành cảnh sát không?”

Cố Thất Hải không do dự liền gật đầu.

Cô vẫn luôn nhớ rõ.

“X chính là hung thủ của vụ án năm đó... không, các vụ án của X là một chuỗi các án mạng không hề có một điểm chung nào.” Mã Tu Hòa đến bên giá sách, quen tay rút ra phần tài liệu dày nhất kia. “Sáu năm trước, ở thành phố Hương đã xảy ra một loạt các vụ án mạng, những người chết đều là những người có bối cảnh không mấy tốt đẹp, chẳng hạn như một quan chức nhận hối lộ, một tên buôn thuốc phiện, lừa đảo trên đường, phụ huynh ngược đãi con của mình, người đã phạm tội

nhưng lại không đủ chứng cứ để vào tù.... Còn có, một nhân viên cảnh sát không phân biệt được đúng sai, dung túng phạm nhân.”

Cố Thất Hải giật mình nhận lấy tập tài liệu từ tay Mã Tu Hòa. Cô đã đoán mò không ít lần về nội dung của tập tài liệu này, lúc này cô được tự mình mở ra, đọc bản ghi chép các tội ác đến ghê người, cô cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

“X là một tên tội phạm trình độ cao, hẳn không chỉ liều lĩnh, mà còn có các cách thức gây án rất mới lạ. Đến nay, tất cả những vụ án mà “hắn” gây ra, đều không có bất kì manh mối nào ở hiện trường, cảnh sát điều tra rất lâu, cũng không thể xác định được thân phận của X, mà ngay cả giới tính của X cũng không xác định. X đã ra tay giết nhiều người như vậy, nhưng mọi người đều nói X đang thay trời hành đạo, dần dần có rất nhiều người lên tiếng ủng hộ hành vi của X. Nếu cứ như vậy, trên xã hội chỉ sợ sẽ sớm xuất hiện những người bắt chước theo X đi phạm tội, cho nên năm đó, cấp trên đã quyết định phong tỏa tất cả các tin tức về X, có vài vụ án do X gây ra đã không được điều tra kĩ càng mà vội

vàng đưa đi kết án.” Mã Tu Hòa trầm giọng nói. “Cho nên năm đó anh quyết định rời khỏi đội cảnh sát, dùng cách của riêng mình, dù là một mình phần đầu, tự mình sinh tồn, anh cũng muốn tự tay bắt X.”

Cố Thất Hải nhìn dáng lưng thẳng tắp của Mã Tu Hòa, anh đang gánh vác trên vai rất nhiều trách nhiệm của quá khứ.

X là một đối thủ rất khủng bố, trận chiến tiếp theo, dù là Mã Tu Hòa, chỉ sợ cũng không thể dễ dàng đối mặt.

Cố Thất Hải đến bên anh, đưa hai tay ôm lấy thắt lưng anh.

“Anh không phải đang cố gắng một mình, em biết, sức em rất nhỏ, không đáng kể. Nhưng em vẫn sẽ mãi bên anh.” Dù thế nào cũng không rời đi.

Mã Tu Hòa nói: “Anh không thể chắc chắn trăm phần trăm bức thư kí tên X này rốt cuộc có phải là một cái bẫy hay không, nhưng dù là bẫy đi chăng nữa, anh

cũng quyết tâm sẽ phải đi vào đến cùng, chỉ có như vậy thì mới có thể tiếp cận X được, anh đã chờ 6 năm, rồi cuộc cũng có được cơ hội này.”

“Vâng, em hiểu.” Cho nên em cũng sẽ không mở miệng ngăn cản anh.

Cố Thất Hải nghĩ nghĩ, kiễng chân lên hôn một cái lên mặt Mã Tu Hòa “Không cần phải cố làm vẻ bình tĩnh, nếu lần này X không lừa anh vào bẫy thì sao?”

Mã Tu Hòa quay đầu, có chút đăm chiêu nhìn cô, Cố Thất Hải chợt dạ, chẳng lẽ mình vừa nói gì sai sao, Mã Tu Hòa liền đăm chiêu nói: “Anh đột nhiên phát hiện, em có một loại phương pháp giải tỏa áp lực rất hữu hiệu.”

Cố Thất Hải đột nhiên không phản ứng kịp. “Hả?”

Mã Tu Hòa xoay người, ôm cô thật chặt, sau đó chỉ vào miệng mình. “Hôn ở đây này, sẽ càng hữu ích hơn.”

Cố Thất Hải dờ khóc dờ cười: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.

Dưới cái nhìn chờ mong của Mã Tu Hòa, cuối cùng vẫn là cô chủ động hôn anh.

Sau đó quả thật Mã Tu Hòa không còn căng thẳng nữa. Hai người lại ngồi vào bàn, tập trung nghiên cứu tài liệu về X.

Cố Thất Hải nói: “Đầu tiên, trong thư của X có đề cập đến em, mà còn lại mời em đến cuộc đua trình thám kia, có phải chứng tỏ hắn đã biết được cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của chúng ta?”

Mã Tu Hòa gật đầu, đồng thời theo thói quen đưa tay sờ soạng túi áo, một lúc sau mới nhớ đến chuyện cai thuốc. Cố Thất Hải hiểu rõ, sau khi anh nói sẽ cai thuốc, anh liền không hề chạm vào thuốc lá nữa, xem ra lần này anh rất để ý đến những chuyện liên quan đến X, nếu không cũng sẽ không vô thức làm những hành động ấy.

Cố Thất Hải thông cảm với áp lực mà anh đang phải gánh vác, kéo tay anh lại, mười ngón đan xen.

Cô lại nói tiếp: “Còn có một câu nữa em xem không

hiếu, X nói ‘Tôi quyết định sẽ tự mình hạ màn’..... rất cuộc là có ý gì?”

Mã Tu Hòa vuốt tay Cổ Thất Hải, đáp: “Kết hợp với nội dung bên dưới, ‘một tháng sau thành phố Nam sẽ tổ chức một cuộc tranh tài suy luận long trọng’ và ‘trong lúc thi đấu, tôi sẽ cho cậu một câu đố rất tuyệt vời’, anh đoán, có lẽ X muốn thực hiện một màn giết người cuối cùng ở địa điểm thi suy luận, mà kế hoạch giết người này sẽ có quy mô cực lớn.” Nói đến đây anh hơi ngừng lại. “Có lẽ lần này X muốn giết rất nhiều người.”

“Nếu X đã viết thư mời chúng ta đến, nói cách khác thì chúng ta đã nằm trong kế hoạch giết người của ‘hắn’?”

“Cũng có thể, nhưng mà lấy hiểu biết của anh về phong cách phạm tội của X, hẳn có khuynh hướng sẽ để cho chúng ta nhìn bữa tiệc giết người của ‘hắn’.” Mã Tu Hòa nhìn Cổ Thất Hải. “Dù thế nào, chuyện lần này, có thể sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng, chỉ sợ sẽ không hề dễ dàng để đánh thắng.”

Cố Thất Hải hiểu điều này, gật đầu, siết chặt lấy tay Mã Tu Hòa.

“Yên tâm, anh nhất định sẽ cố hết sức để chấm dứt mọi chuyện liên quan đến X.” Mã Tu Hòa kiên quyết nói.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiến Vào Vòng Chung Kết

Một tháng sau, Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đến đúng ngày hẹn liền cùng nhau đi đến thành phố Nam.

Theo bản đồ mà X gửi đến, địa điểm tổ chức cuộc thi suy luận là một khu biệt thự rất hẻo lánh ở núi. Mã Tu Hòa lái xe, đi qua đủ loại khó khăn, mất tận mấy giờ liền mới có thể thuận lợi đến trước tòa biệt thự.

Lúc này trước cửa biệt thự đã có một số lượng ô tô không nhỏ, cửa sổ cũng có ánh đèn. Mã Tu Hòa đỗ xe ở chỗ khá xa, sau đó cầm hành lý cùng Cố Thất Hải tiến vào biệt thự.

Trước khi đi, Mã Tu Hòa cũng đã điều tra qua về cuộc thi suy luận này, cuộc thi này vốn là một hoạt động do một người thích suy luận đứng ra tổ chức, về sau lại

được một người nặc danh tài trợ, dần dần liền trở thành một cuộc thi đấu có quy mô. Trong những người đứng ra báo danh, người tài trợ sẽ chọn ra một số người chắc chắn được tiến vào trong trận chung kết, trong năm ngày bốn đêm thi đấu, người đầu tiên suy luận được ra đáp án của đề thi sẽ đạt được phần thưởng đặc biệt lên tới mười vạn tệ.

Chắc chắn người tài trợ thần bí kia có liên quan đến X, nếu không X không thể dễ dàng để cho mình, Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đi vào vòng trong.

Vì không thể biết được X là người nào, và rốt cuộc X định ra tay thế nào trong cuộc thi, Mã Tu Hòa liền bàn bạc rất kỹ với Cố Thất Hải, dù X đã biết rõ quan hệ của hai người, nhưng để đề phòng X sẽ làm điều gì đó bất lợi với Cố Thất Hải, mấy ngày ở đây, hai người vẫn cố gắng duy trì khoảng cách hết sức có thể, hơn nữa cũng để tiện hành động một mình, tìm được nhiều manh mối hơn.

Mã Tu Hòa mở cánh cửa gỗ của tòa biệt thự trên núi, đón hai người là một người đàn ông trung niên mặc

âu phục. Người nọ rất lễ phép tiến lên, bắt tay Mã Tu Hòa: “Xin chào, tôi là Tào Tân Lỗi, xin hỏi anh cũng là người tham gia cuộc thi trình thám?”

“Phải, tôi tên là Mã Tu Hòa. Ông là người đứng ra tổ chức cuộc thi này?”

Tào Tân Lỗi cười, khoát tay, “Không phải tôi, thật ra tôi cũng là người dự thi giống cậu, đến giờ chúng tôi đều chưa ai thấy người tổ chức cuộc thi này, nên tôi đành mặt dày làm người đón tiếp vậy.”

Khi Tào Tân Lỗi nói chuyện, trên lầu cũng có một nam một nữ đi xuống, tuổi còn rất trẻ, có lẽ xấp xỉ Cố Thất Hải. Cố Thất Hải cũng vừa tiến vào, cậu bạn trẻ tuổi thấy thế liền không nói hai lời liền chạy xuống giúp cô xách hành lý, người con gái đi cùng cậu liền nói lớn: “Từ Lập! Anh giỏi lắm, bạn gái còn đứng ở đây, anh lại dám chạy xuống đi nịnh bợ cô gái khác!”

Cậu bạn tên Từ Lập hỏi đỏ mặt: “An Linh, đừng nói khó nghe như vậy, anh chẳng qua là đang giúp đỡ người khác thôi, làm gì có ý gì khác đâu.”

Tào Tân Lỗi thấy thế, cười ha hả, giải vây cho cậu: “Đôi tình nhân này đừng cãi nhau chứ, theo tôi thấy, Từ Lập nói giúp đỡ người khác cũng là một chuyện tốt, nhưng mà thân là con trai lại đem cô bạn gái đáng yêu xinh đẹp của mình để sang một bên thì thật sự không tốt lắm. Đây, đưa hành lý cho tôi nào, để tôi giúp cô gái này mang đồ lên trên lầu, hai người mau chóng làm lành đi, ngàn vạn lần đừng có làm mất tình cảm ở chỗ này.”

Từ Lập nghe vậy, liền đến bên người bạn gái Dương An Linh, hai người nói chuyện một lúc, rất nhanh sau đó liền tình cảm như cũ.

Tào Tân Lỗi dẫn Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải lên lầu, tòa biệt thự khá cũ, bà người cùng nhau bước lên cầu thang, những bậc thang bằng gỗ vang lên những tiếng kêu quỷ dị.

Tào Tân Lỗi nói: “Tòa biệt thự này nhìn qua có lẽ là đã khá cũ, nhưng mà thiết bị bên trong lại rất đầy đủ, các phòng ở cũng được thu dọn khá sạch sẽ. Vì người tổ chức không chia phòng cho chúng ta, nên mọi người cứ tự nhiên chọn phòng theo thứ tự trước sau, vì hai

người đến muộn, giờ chúng tôi cũng chỉ còn lại ba căn phòng.”

Đến tầng 2, Cố Thất Hải để ý cửa của các phòng được sơn bằng các màu khác nhau, nhìn qua có thể thấy tổng cộng có 12 màu, lần lượt là: đỏ, cam, vàng, xanh biếc, lam, chàm, tím, đen, trắng, xám, vàng kim (1), nâu.

(1) Màu vàng lấp lánh của vàng bạc châu báu ý

Tào Tân Lỗi chú ý đến ánh mắt Cố Thất Hải, cười nói: “Cô cũng cảm thấy quái lạ sao, nhưng mà đây cũng chính là một điểm rất đặc sắc. Tầng hai tổng cộng có 12 căn phòng, toàn bộ đều gọi theo màu sắc của cửa phòng, ngay cả chìa khóa cũng có 12 màu. Bây giờ chỉ còn lại ba phòng là , phòng đen, phòng trắng và phòng xám, hai người chọn đi.”

Cố Thất Hải nhìn qua ba căn phòng một lượt, đồ đạc rất đơn sơ, trong không khí dường như còn có chút mùi bụi, bảo sao mọi người lại không có ai chọn những phòng này, nhưng mà hai người họ đến muộn hơn so với

những người khác là sự thật, vì thế Cổ Thất Hải chọn phòng trắng ở cuối hành lang, còn Mã Tu Hòa thì chọn phòng đen.

Cổ Thất Hải chào tạm biệt Tào Tân Lỗi nhiệt tình, một mình đứng ở trong phòng trắng không tránh khỏi có chút bối rối. Cô làm theo lời dặn của Mã Tu Hòa lúc trước, kiểm tra các vật dụng trong phòng, xác nhận các cửa sổ đều có thể khóa lại, cô thoáng yên lòng, nhưng không qua bao lâu, tâm trạng cô lại bắt đầu treo ngược lên.

Mặc dù công việc của cô không phải là thám tử, nhưng căn cứ vào tình huống trước mắt, cô không hiểu sao lại cảm thấy trong tòa biệt thự này đang che giấu một âm mưu phạm tội to lớn. Cô thật sự hi vọng mình chỉ là quá đa nghi mà thôi.

Bảy giờ tối, Cổ Thất Hải bắt đầu cảm thấy đói bụng, cô đi ra khỏi phòng trắng, xuống phòng ăn ở lầu một, tính cả cô và Mã Tu Hoà ở đây có tám nam, ba nữ, tổng

cộng mười một người đại khái chính là tất cả những người dự thi.

Ở giữa nhà ăn là một chiếc bàn gỗ dài, hai bên trái phải có kê sáu chiếc ghế dựa, mọi người đều tự giác ngồi xuống, Cố Thất Hải không muốn ngồi cách xa Mã Tu Hòa, nhưng vì phải giữ khoảng cách với anh, cô không thể ngồi cạnh anh được, vì thế cô đành ngồi xuống vị trí đối diện anh.

Mã Tu Hòa nhìn thoáng cô một cái, rất nhanh liền điềm nhiên rời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng chính ánh mắt ngắn ngủi ấy lại truyền cho Cố Thất Hải một nguồn năng lượng dồi dào.

Tào Tân Lỗi ngồi ở vị trí thứ nhất mở miệng nói: “Nếu tất cả mọi người đã đến đông đủ...”

Một cô gái có mái tóc xoăn màu nâu ngất lời: “Thật sự là đã đến đông đủ rồi sao?”

Mọi người nghe vậy, liền không hện mà cùng nhìn về vị trí trống duy nhất còn lại. Bên trong tòa biệt thự

này có 12 căn phòng, nhà ăn cũng thiết kế 12 chỗ ngồi, nhưng những người ngồi đây lúc này lại chỉ có 11.

Trước đó không lâu cô gái vì bạn trai mà ghen tị với Cố Thất Hải, Dương An Linh nói: “Hay đây là chỗ ngồi của người tổ chức? Hay là còn có thí sinh nào đó có việc mà không thể tới dự.”

Tào Tân Lỗi gật đầu: “Vấn đề này trước hết chúng ta hãy gác sang 1 bên đi, dù thế nào, năm ngày bốn đêm tới, tất cả chúng ta vẫn phải sinh hoạt cùng nhau, mặc dù chúng ta đều là đối thủ của nhau, nhưng đều phải ở chung cho thật tốt. Ồm, để tiện cho mọi người nhận biết nhau, chúng ta làm một màn giới thiệu đơn giản đi. Tôi là Tào Tân Lỗi, ở phòng màu chàm, là một luật sư, tôi nghĩ ở đây tôi chính là người lớn tuổi nhất, cho nên nếu mọi người gặp vấn đề gì thì đều có thể nói cho tôi biết, nếu có thể giúp thì tôi nhất định sẽ giúp.

Cô gái tóc quăn màu nâu cười khẩy: “Cũng chính là chấp hai tay dâng tiền thưởng lên sao?”

Tào Tân Lỗi cười mà không nói, nâng tay lên, ý bảo

mọi người tiếp tục tự giới thiệu.

Dương An Linh nói: “Xin chào mọi người, tên tôi là Dương An Linh, ở trong phòng màu lục, năm nay 19 tuổi, ngồi cạnh tôi là bạn trai tôi Từ Lập, anh ấy ở phòng màu cam. Cả hai chúng tôi đều là sinh viên đại học X.” So với cô bạn gái kiêu ngạo, ương ngạnh, Từ Lập chỉ cười cười với mọi người, Dương An Linh lại nói tiếp, “Tôi cũng xin phép nói thẳng, khó khăn lắm tôi và bạn trai đều được chọn vào tham gia thi đấu, mục tiêu của chúng tôi chính là số tiền thưởng cho người chiến thắng! Chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức để đạt được nó.”

Tiếp theo là một người đàn ông da ngăm đen, khoảng ba mươi tuổi tự giới thiệu, tính cách cũng có vẻ thật thà, chất phác: “Chào mọi người, tôi là Trương Nhân Quân, ở phòng màu xanh dương.” Cô Thất Hải vừa nghe vừa để ý đến bàn tay của Trương Nhân Quân, tay anh ta có vẻ thô ráp hơn người bình thường rất nhiều, theo những lời Mã Tu Hòa từng nói với cô, cô phán đoán công việc của anh ta đại khái là công nhân lao động ngoài trời.

Mà ngồi bên cạnh Trương Nhân Quân chính là một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, anh ta mặc một chiếc áo phong màu đen, vẻ mặt tràn ngập vẻ mặt mỉm cười: “Nguyễn Thiệu Đông, phòng đỏ.” Anh ta chỉ giới thiệu ngắn gọn 5 từ, không có phần sau.

Vài giây yên lặng, đột nhiên người đàn ông gầy yếu ngồi cạnh Cố Thất Hải lên tiếng: “Tôi là Tần Châu, là biên tập viên của một nhà xuất bản, ở phòng vàng kim.” Anh ta nhìn quanh mọi người một vòng, chậm rãi nở nụ cười. “So với tiền thưởng, thật ra tôi muốn kiếm được đề tài sáng tác trong cuộc thi này hơn.”

Tiếp theo là cô gái tóc xoăn, cô cúi đầu nhìn những móng tay sắc sảo của mình, lười biếng nói: “Khúc Thi Thi, nhân viên văn phòng, ở phòng màu vàng.”

“Tôi là Lôi Xương, ở phòng tím, hiện nay đang kinh doanh một cửa hàng tạp hóa, ngày thường rảnh rỗi nên hay đọc truyện trinh thám, năm ngày tới mong được mọi người chỉ giáo nhiều hơn.” Trên người Lôi Xương có điểm đặc thù không lẫn đi đâu được đó chính là chiếc bụng lớn mập mạp của ông ta. Cũng vì thế mà cả người

ông ta toát ra vẻ bình dị gần gũi, hiền lành.

Những người chưa tự giới thiệu cũng chỉ còn Mã Tu Hòa, Cố Thất Hải và một người đàn ông mặt vuông, thân hình rắn chắc.

Mã Tu Hòa chậm rãi nói: “Tôi là Mã Tu Hòa, ở phòng đen, đến từ thành phố Hương, nghề nghiệp....” Anh dừng lại một chút, nở một nụ cười thích thú, “Tạm thời đang thất nghiệp.”

Trừ Cố Thất Hải ra, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, ai cũng không ngờ người đàn ông đẹp trai, khí chất hơn người này lại là một kẻ thất nghiệp.

Cố Thất Hải nén cười, sau đó nói: “Tôi là Cố Thất Hải, là giáo viên ở một phòng vẽ tranh giành cho thiếu nhi, ở phòng trắng.”

Khúc Thi Thi đưa mắt nhìn Mã Tu Hòa, rồi lại nhìn Cố Thất Hải, sau đó từ từ hỏi: “Hai người... quen nhau đúng không?”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Người Dự Thi Số 12

Cố Thất Hải nghe như vậy thì thầm giật mình. Mà sắc mặt Mã Tu Hòa vẫn thản nhiên như cũ.

Khúc Thi Thi thản nhiên cười cười, nói tiếp: “Khi hai người đến, vừa đúng lúc tôi đứng trên phòng nhìn thấy hai người cùng xuống xe, nếu tôi đoán không nhầm, hai người hẳn là người yêu của nhau đi?”

Ý tứ của Khúc Thi Thi rất rõ ràng, ở cuộc thi này, trừ Từ Lập và Dương An Linh ‘may mắn’ là cặp đôi được lọt vào, những thí sinh khác đều là đơn thương độc mã đến đây. Nếu Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải có quan hệ thân thiết, dù thế nào đi chăng nữa, hai người hợp tác với nhau, khả năng thắng cũng là cao hơn những người khác.

“Tôi và cô ấy là hàng xóm.” Mã Tu Hòa chỉ nói một câu như vậy, không giải thích thêm gì nữa, nhưng ai cũng nghe ra giọng nói lạnh nhạt xa cách của anh.

Thời điểm mọi người đang còn trầm mặc, Dương An Linh lại nghiêng đầu nói nhỏ với Từ Lập, “Haiz, nếu hai người họ thật sự là người yêu, vậy thì tại sao cô gái kia khi vào nhà lại cảm hành lý nặng như vậy, người đàn ông còn làm như không thấy vượt lên đi trước cô ấy? Đổi lại là anh, anh có thể làm như vậy hay không?”

Từ Lập vội vàng nói: “Đương nhiên là không.”

Lời nói của Dương An Linh và Từ Lập mặc dù không phải là bằng chứng hoàn toàn xác thực, nhưng cũng đủ để làm dịu đi bầu không khí nghi ngờ. Ngay cả Khúc Thi Thi vừa mở miệng gây sự cũng không nói thêm gì nữa.

Một trong hai nhân vật chính là Cố Thất Hải mất rất nhiều sức mới có thể nén cười nổi, hành động ‘không phong độ’ của Mã Tu Hòa tất nhiên là cố ý, mỗi một bước đi anh đều tính toán cẩn thận, kể cả những nghi

ngờ vô căn cứ và lời lý giải của Dương An Linh và Từ Lập cũng đều nằm trong tính toán của anh.

Cuối cùng là người đàn ông mặt vuông vẫn chưa tự giới thiệu lên tiếng: “Tôi là Thượng Dũng, ở phòng nâu.” Đột nhiên anh ta hỏi khó xử ho một tiếng, “.... Là một cảnh sát.”

“Này, này, này, không phải chứ, cả cảnh sát cũng đến đây?” Nguyễn Thiệu Đông thiếu kiên nhẫn nói, “Chúng ta còn ở đây làm gì? Chẳng phải đã thua luôn rồi sao?”

Dương An Linh không khách khí đáp lại: “Là ông tự ti quá thì phải? Hơn nữa, ai dám chắc chắn rằng cảnh sát là nhất định có thể phá án? Nếu không, trên thế giới này sẽ không có nhiều vụ án chưa giải quyết như vậy.”

Thượng Dũng nhú mày, “Cô bé, phiền cô chú ý đến lời nói của mình hơn một chút.”

Dương An Linh thấy Thượng Dũng nghiêm mặt, có chút sợ hãi, Từ Lập kéo kéo ống tay cô một chút, cô

cũng biết bản thân mình nói sai, đành phải ngồi im.

Tại tòa biệt thự hẻo lánh này, không có người nào đến từ đơn vị tổ chức, cũng không có bất kì chỉ thị nào, mười một thí sinh ngồi ở nhà ăn đều không biết phải bắt đầu cuộc thi thế nào.

Trừ một người.

Trong phút chốc, tòa biệt thự yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng đài, tiếng cười sắc bén truyền vào tai mỗi thí sinh.

Giọng cười kia rõ ràng đã bị xử lý qua, vừa chói tai lại vừa quỷ dị.

“Mọi người khỏe, tôi là người tổ chức cuộc thi suy luận này, hoan nghênh các vị đến với biệt thự cầu vòng.

“Biệt thự cầu, cầu vòng?” Lôi Xương là người đầu tiên kinh ngạc lên tiếng.

Cố Thất Hải nghe thấy vậy liền nhìn qua, ngoại trừ Lôi Xương, đa số những người khác nghe được câu nói

từ radio xong liền có vẻ mặt không ổn lắm.

Giọng nói kia vẫn tiếp tục vang lên, “Trước khi cuộc thi bắt đầu, để tránh xuất hiện các hành vi gian lận, mời các vị tự giác lấy các thiết bị điện tử bỏ vào chiếc rương gỗ trong thư phòng, trong quá trình thi không thể đụng vào đó, nếu không, sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu. Mong mọi người phối hợp.”

Nghe xong chỉ thị, tất cả những người dự thi đều trở về phòng mình, lấy tất cả các thiết bị điện tử ra, sau đó đem chúng bỏ vào chiếc rương gỗ trong thư phòng, sau khi mọi người đi ra, cánh cửa gỗ vốn đang mở rộng đột nhiên liền tự động khóa lại.

Nguyễn Thiệu Đông huyết sáo “Òa” một tiếng.

Giống như mọi người vẫn luôn bị theo dõi, giọng nói đều đều của radio lại vang lên: “Hôm nay các vị đi đường xa vất vả, để an ủi các vị, cũng là lễ gặp mặt trong cuộc thi này, tôi đã cố ý chuẩn bị một phần bánh ngọt để trong tủ lạnh phòng bếp, mời các vị dùng.”

Vù thế mọi người lại đến nhà ăn, mười một phần bánh ngọt chắc hẳn cũng không phải nhỏ, vì thế Tào Tân Lỗi, Dương An Linh và Từ Lập xung phong đến phòng bếp lấy bánh ngọt. Mọi người đang nhàn nhã chờ đợi, Cố Thất Hải tranh thủ nhìn Mã Tu Hòa một cái, vẻ mặt anh nghiêm túc, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phản ứng mỗi người ở đây, dù sao trong biệt thự này vẫn ẩn giấu một tên sát nhân hàng loạt cực kì hung ác, ai cũng không biết rốt cuộc là khi nào X bắt đầu ra tay, cũng không biết được X sẽ giết bao nhiêu người.

Nhưng đúng lúc này, ở phòng bếp lại truyền đến một trận ồn ào, Dương An Linh hoảng sợ hô lên: “Đây là gì?”

Mã Tu Hòa phản ứng nhanh nhạy, liền đứng dậy chạy về phía phòng bếp, Cố Thất Hải đi theo sau anh, đến lúc cô bước vào phòng bếp, chỉ thấy tủ lạnh đang mở, một bóng người cứng ngắc ngã trước tủ lạnh, tay chân đều bị dây thừng trói chặt, ngoài miệng cũng dán một miếng băng dính lớn, người kia nhắm mắt, trên người còn có một tầng băng mỏng.

“Hà Diễm!” Cô Thất Hải hô lớn, cô chạy nhanh đến bên người Hà Diễm, muốn ôm lấy anh, nhưng thân thể anh lạnh như băng, lạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

Rốt cuộc là vì sao Hà Diễm lại xuất hiện ở đây? Vì sao đột nhiên lại phát sinh tình huống như vậy?

Mã Tu Hòa nhìn Tào Tân Lỗi, Dương An Linh, Từ Lập, bọn họ cũng rất sợ hãi. Mã Tu Hòa trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi cũng không biết.” Tào Tân Lỗi hoàn hồn, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói, “Ba người chúng tôi đến phòng bếp, vốn định lấy bánh ngọt, nhưng vừa mở tủ ra, liền thấy có người ngã từ trong đó ra, chúng tôi còn chưa chạm qua vào người cậu ấy.”

Hà Diễm giống như hoàn toàn bất tỉnh, Cô Thất Hải không ngừng gọi tên cậu, nhưng thân thể cậu vẫn cứng ngắc không nhúc nhích.

Tiếng radio lại vang lên, vẫn là âm thanh quỷ dị chói

tai ấy.

“Mười hai thí sinh, rốt cuộc cũng đã đến đông đủ, trận đấu bắt đầu.”

Hà Diễn cảm thấy bản thân dường như vừa ngã vào một vực sâu lạnh như văng, quần quanh cậu chính là vô vàn nỗi sợ hãi và hình ảnh của thần chết.

Cho đến khi cậu cảm thấy được một tiếng lại một tiếng gọi vang lên, và một đôi tay ấm áp đang nắm lấy tay cậu, vì thế cậu coi đó là niềm hi vọng, là đôi bàn tay kia đã từng chút, từng chút một kéo cậu ra khỏi vực sâu.

Rốt cuộc Hà Diễn cũng mở mắt.

Cố Thất Hải ghé vào đầu giường của cậu, trên mặt còn vương lại chút nước mắt.

“Hà Diễn, anh tỉnh rồi.”

Hà Diễm muốn động đây một chút, nhưng trên người là chiếc chăn dày cộm, dường như bọc chặt lấy người anh, chỉ còn lại cái đầu và bàn tay phải bị cô nắm chặt.

Hà Diễm ho một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Đây là đâu?”

Cố Thất Hải giật mình, “Anh thật sự không biết gì sao.... Đây là thành phố Nam.”

Hà Diễm hoang mang nhìn Cố Thất Hải, cô kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ ở tòa biệt thự này đang tổ chức cuộc thi suy luận, mà anh là thí sinh thứ 12.”

“Cuộc thi suy luận?”

“Anh không đăng kí dự thi?”

“Không. Anh hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Vậy anh bị trói rồi nhốt vào tủ lạnh của tòa biệt thự này như thế nào?”

Hà Diễm nhăn mày, cố nhớ lại: “Có người tập kích anh, đêm qua khi đi học về, khi đến một ngõ nhỏ, đột nhiên có người nhảy ra, người đó ra tay rất nhanh, anh còn chưa kịp trở tay, đã bị người nọ cầm khăn tay bịt kín mặt mũi... Anh liền hôn mê. Chuyện sau đó anh không nhớ rõ, chỉ biết anh bị nhốt vào một nơi rất lạnh, suýt chút nữa là chết, nhưng mà, sau đó anh lại nghe được tiếng em gọi tên anh.”

Cố Thất Hải trong lòng còn hoảng sợ thở phào nhẹ nhõm: “Anh không có việc gì là tốt rồi.”

Có người gõ cửa phòng, Dương An Linh bước vào: “Sao rồi?”

Cố Thất Hải nói: “Anh ấy tỉnh rồi.”

Dương An Linh thích thú nhìn qua bàn tay Cố Thất Hải đang nắm lấy tay Hà Diễm, rồi mới nói: “Đến bây giờ radio vẫn không hề có động tĩnh gì, mọi người nói chuyện với nhau, cảm thấy nếu không hoàn thành chỉ thị lúc này là ăn bánh ngọt, người trong tổ chức có lẽ sẽ không nói bước tiếp theo cho chúng ta, nên....”

Cố Thất Hải gật gật đầu, “Tôi biết rồi, giờ tôi liền xuống dưới với mọi người. Nhưng mà Hà Diễm, anh ấy vừa tỉnh, người còn rất yếu, có thể để anh ấy tiếp tục nghỉ ngơi trong phòng không?”

“Chắc là có.”

Cố Thất Hải quay đầu lại nói với Hà Diễm: “Em xuống trước, anh nghỉ ngơi cho thật tốt nhé, có chuyện gì thì báo em.” Cô giả bộ chỉnh lại chăn cho Hà Diễm, cúi đầu nói nhỏ: “Mọi chuyện nhất định phải cẩn thận, dù là ai hỏi, anh cũng phải giả vờ như không biết Mã Tu Hòa.”

Hà Diễm còn chưa hiểu hết lời cô nói, Cố Thất Hải nắm chặt lấy tay cậu một cái, sau đó liền rời khỏi phòng xám, cùng Dương An Linh xuống tầng 1.

Khi xuống lầu, Cố Thất Hải còn đang nghĩ về chuyện Hà Diễm bị tập kích, Dương An Linh đi bên cạnh dựa sát vào người cô, cười hì hì hỏi: “Anh chàng tên Hà Diễm này mới là bạn trai của cô phải không?”

“...Không phải, anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi.”

Dương An Linh giống như không tin: “Tôi thấy cô với anh ta so với Mã tiên sinh kia xứng đôi hơn, tên họ Mã kia thật sự rất thiếu ga lăng, vậy mà hai người vẫn làm hàng xóm được.”

Mã Tu Hòa bị hiểu lầm như vậy, lại khiến cho Cố Thất Hải bật cười nhớ nhung. Hai người nói chuyện vài câu, rất nhanh đã đến phòng ăn.

Tào Tân Lỗi thân thiện hỏi Cố Thất Hải: “Cậu bạn kia không có chuyện gì chứ?”

“Không sao, anh ấy đã tỉnh lại rồi, nhưng anh ấy không có chút ấn tượng gì với người đã nhốt anh ấy vào tủ lạnh.”

Tần Châu suy đoán: “Hay đây chỉ là trò đùa dai do người trong tổ chức bày ra? Có lẽ là một câu đố của cuộc thi này chăng?”

Từ Lập lo lắng nói: “Trò đùa dai này không phải là quá đáng quá sao...”

Nguyễn Thiệu Đông khiêu khích nói: “Nếu cậu thấy sợ thì có thể cuốn gói cút đi.”

Từ Lập cứng họng, muốn phản bác nhưng lại nhận ra lúc này không thích hợp. Nguyễn Thiệu Đông khinh thường nhìn anh một cái, liền xoay người rời đi, mà Dương An Linh lại tức giận giờ giờ nắm đấm với bóng lưng của anh ta.

“Được rồi, nếu muốn tiếp tục thì, chúng ta hãy đi ăn bánh ngọt đi.” Tào Tân Lỗi lên tiếng giảng hòa, mở hộp bánh ngọt trên bàn ra, quả nhiên là chiếc bánh rất lớn, ước chừng tầm bốn, năm cân bên trên là một tầng bột màu nâu, còn có một lớp bơ sặc sỡ được vẽ thành hình ảnh những chiếc cây, biến cả cái bánh thành một bức tranh về một khu rừng.

Vẫn luôn trầm mặc ít lời, Thương Nhân Quân chủ động cầm dao, hạ tay xuống, liền cắt đi bức tranh cánh rừng đẹp đẽ ấy.

Tương Nhân Quân đang muốn tiếp tục xẻ chiếc bánh ra, thì tay cầm dao của anh đột ngột dừng lại.

Sốt hoa quả đỏ tươi như máu chảy ra từ trong chiếc bánh kem, nhuộm đỏ cả một mảnh “rừng rậm” bên trên chiếc bánh và cả con dao trên tay Trương Nhân Quân, mà kì dị hơn là trong chiếc bánh có hình một cô gái thu nhỏ được giấu bên trong chiếc bánh, giống như cô ấy bị chôn trong cánh rừng rậm vậy.

Từ Lập nhìn chằm chằm chiếc bánh ngọt từ phía xa, hô lên: “Giống hệt! Chiếc bánh ngọt này... Giống hệt với cảnh tượng năm ấy.”

Lời nói của Từ Lập giống như một quả bom, trong nháy mắt liền nổ lớn trong phần kí ức mà mọi người đã chôn sâu.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Loại Trừ

Vì nếu không hoàn thành chỉ thị mà tổ chức đưa ra thì sẽ không thể biết được yêu cầu tiếp theo là gì, cho nên mười một người dự thi đều cố gắng nuốt chiếc bánh ngọt quái quỷ mà tổ chức đã chuẩn bị. Nhưng mà, khi mọi đã ăn xong bánh ngọt, người của tổ chức vẫn không đưa ra chỉ thị tiếp theo như suy đoán của họ.

Sau đó, thời gian cũng không còn sớm, vì thế mọi người liền quyết định trở về phòng nghỉ ngơi, có thể sáng sớm mai mọi người sẽ nhận được chỉ thị từ ban tổ chức cuộc thi.

Cố Thất Hải sau khi rời khỏi nhà ăn lại không về phòng ngay mà lại đến phòng xám để thăm Hà Diễm, nghỉ ngơi vài giờ đồng hồ, thân thể Hà Diễm cũng đã khá hơn trước, Cố Thất Hải ở lại phòng cậu nói chuyện một

lúc, kể lại tình huống lúc bấy giờ của mọi người rồi mới trở lại phòng trắng,

Nhưng cô vừa mở cửa ra, đã thấy Mã Tu Hòa ngồi trên giường của cô, nói: “Anh phải chờ em rất lâu rồi.”

Cố Thất Hải vội vàng đóng cửa lại: “Sao anh vào đây được?”

“Ngay từ đầu thừa dịp không có ai lên lầu, anh đã để ý thấy phòng em không khóa, vì thế anh liền vào đợi em, nhân tiện cũng giúp em kiểm tra phòng ốc một chút. Nhưng không ngờ muộn như vậy em mới trở lại phòng.” Mã Tu Hòa nhìn qua phòng trắng một lượt, thấp giọng nói: “Phòng của em, đơn sơ chẳng khác gì phòng anh.”

Cố Thất Hải thẳng thắn giải thích: “Em vừa đi qua phòng của Hà Diễm.”

Mã Tu Hoà nâng mắt nhìn cô, vài giây sau mới thở dài một hơi: “Nể tình bây giờ là tình huống đặc thù nên anh tha cho em một được sống.” Rồi lại hỏi: “Thế Hà Diễm sao rồi?”

“Đã bình phục lại rồi, có lẽ sẽ sớm không có gì đáng ngại nữa. Nhưng mà, em không thể nói với anh ấy về chuyện của X, chỉ có thể nhắc anh ấy cẩn thận một chút.”

Mã Tu Hòa đồng tình gật đầu, dù sao trong bức thư X đã yêu cầu hai người không được để lộ ra tin tức về sự tồn tại của ‘hắn’ cho người thứ ba, trước khi xác định được thân phận thật sự của X, hai người cũng chỉ có thể cẩn thận hành động theo chỉ dẫn của X mà thôi.

Mã Tu Hòa hỏi: “Vậy khi em nói chuyện với Hà Diển, có cảm thấy chỗ nào không thích hợp không?”

“Không, em làm theo lời dặn của anh, vừa rồi khi nói chuyện cố tình nói chút chuyện quá khứ với anh ấy, anh ấy đều trả lời bình thường, em có thể chắc chắn đây là Hà Diển hàng thật giá thật.” Cố Thất Hải tự nhiên ngồi xuống cạnh Mã Tu Hòa, “Bây giờ anh có manh mối gì về thân phận của X không?”

“Trước mắt vẫn chưa xác định được, nhưng phạm vi đã rút ngắn lại rồi. Đầu tiên, trong cuộc thi này, trừ

hai chúng ta ra thì còn 10 thí sinh khác nữa, Hà Diễm là người quen của chúng ta, vừa rồi qua sự kiểm tra của em, có thể loại bỏ. Những người còn lại, ít khả nghi nhất là Từ Lập và Dương An Linh, vì...”

“Tuổi không giống!”

“Đúng vậy, sáu năm trước X đã bắt đầu gây án, hơn nữa xét theo trình độ phạm tội, X là một người từng trải, có kiến thức và kinh nghiệm xã hội, Từ Lập và Dương An Linh là sinh viên 19 tuổi, sáu năm trước bọn họ không thể làm ra những sự việc như vậy. Mà X cũng sẽ không đóng giả một trong hai người họ, dù sao nếu có gì bất thường cũng không thể dấu nổi ánh mắt của người yêu mình.”

“Kia.... Còn ai có thể loại bỏ được không?”

Mã Tu Hòa mỉm cười: “Còn một người.”

“Ai?”

“Thượng Dũng.”

Cố Thất Hải nhớ lại các biểu hiện hôm nay của Thượng Dũng, không có biểu hiện nào bất thường cả. Vậy sao Mã Tu Hòa có thể xác định được X không phải Thượng Dũng hay không? Chẳng lẽ vì Thượng Dũng là cảnh sát?

Mã Tu Hòa nhìn thấu được suy nghĩ của Cố Thất Hải, anh nói: “Khi Thượng Dũng nói ra thân phận của mình, anh đã lập tức dùng điện thoại liên lạc với Phó Cảnh Diệu, nhờ cậu ta điều tra hồ sơ của Thượng Dũng ở cục cảnh sát, anh nhìn qua, lý lịch đó là thật. Hơn nữa anh cũng đã nhìn qua tay của Thượng Dũng, bàn tay phải của anh ta có một vết chai ở ngón trỏ, đó là vết chai ở người thường xuyên dùng súng. Mà trước giờ ở những lần phạm tội của mình, X rất ít khi dùng súng.”

Cố Thất Hải nghe được lời giải thích cẩn thận mà hợp lý này, trong lòng thầm khen anh một câu, cô tiếc nuối nói: “Tiếc là điện thoại đã nộ lên rồi, nếu không chúng ta đã có thể tra ra nhiều thông tin về thân phận của bọn họ hơn.”

“X vốn đề phòng trường hợp này, nên mới đưa ra

quy tắc như vậy. Hơn nữa trong mắt những thí sinh kia, tiền thưởng lớn như vậy, làm như vậy để tránh gian lận cũng là chuyện bình thường, nghĩ đến tiền thưởng, sẽ không ai có ý kiến gì. Ngay từ đầu chúng ta và X đã không cạnh tranh công bằng rồi, chúng ta ngoài sáng, X trong tối, chúng ta chỉ có thể phòng thủ, mà X lại có thể công kích bất kì lúc nào hấn muốn.”

Cố Thất Hải nghe vậy liền có chút ủ rũ, Mã Tu Hòa xoa xoa đầu cô, “Sợ gì, không phải anh đã có em rồi sao? Thám tử thực tập của anh cũng đến lúc phải tốt nghiệp rồi, để X đến luyện tập với em cũng tốt.”

Cố Thất Hải cười nhẹ. Cái người này, cứ luôn thế này lại khiến cô không thể nào ghét nổi, ngược lại còn luôn tiếp thêm lòng tin và dũng khí cho cô.

“Nhưng mà, đêm nay ở nhà ăn, anh còn phát hiện ra một chuyện đáng chú ý.”

Cố Thất Hải đang muốn hỏi anh, đột nhiên có tiếng gõ cửa, cô vội vàng trao đổi ánh mắt với Mã Tu Hòa, diện tích phòng này không lớn, đồ đạc cũng rất đơn sơ,

đường như không có chỗ nào có thể giấu người được, nhưng nếu cô còn tiếp tục chần chừ không ra mở cửa, chỉ sợ sẽ khiến cho chuyện này ồn ào hơn nữa, khi ấy sẽ càng khó xử hơn.

Mã Tu Hòa nhìn quanh cách bố trí trong phòng một lượt, nhanh chóng đến bên cạnh cửa, lưng dựa sát vào vách tường. Chỉ cần Cố Thất Hải cẩn thận không để cho người bên ngoài tiến vào phòng thì chỗ trốn này chính là góc chết thích hợp nhất trong phòng.

Hành động khôn khéo của Mã Tu Hòa làm cho Cố Thất Hải thoáng yên lòng, cô đi đến, giả bộ như không có việc gì mở cửa phòng.

Trước khi mở cửa, Cố Thất Hải thầm phân tích xem ai có thể đến tìm cô vào giờ này, chẳng hạn như Dương An Linh – cô bạn tầm tuổi cô, hay là người đứng ra chủ trì tạm thời Tào Tân Lỗi... vân vân... Thế nhưng không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Nguyễn Thiệu Đông.

Cố Thất Hải ngạc nhiên nhìn hắn: “..... Xin hỏi có chuyện gì không?”

Nguyễn Thiệu Đông bước đến, may mà Cổ Thất Hải phản ứng kịp, đứng chặn bước chân hắn. Cô mất tự nhiên nói: “Phòng của tôi rất bừa bộn.”

Nguyễn Thiệu Đông không kiềm chế được nở nụ cười: “Vậy thì có muốn sang phòng tôi không?”

Cổ Thất Hải tức giận. Cô sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được lời mời chào trực tiếp đến như vậy, hơn nữa người nọ cô mới gặp có mấy giờ đồng hồ, câu đầu tiên nói chuyện với nhau chính là lời mời chào khiếm nhã ấy.

Buồn cười hơn, bạn trai Mã Tu Hòa của cô đang trốn sau lưng cô cũng nghe được lời mời ấy của Nguyễn Thiệu Đông.

Cổ Thất Hải giả bộ như nghe không hiểu lời nói của hắn: “Anh tìm tôi có chuyện gì quan trọng muốn nói sao? Hay anh có cao kiến gì để có thể lấy được yêu cầu tiếp theo của ban tổ chức?”

Nhưng lời nói của Cổ Thất Hải không làm giảm đi

sự hưng phấn của Nguyễn Thiệu Đông, hấn nghiêng đầu, ánh mắt mang theo ý cười giảo hoạt nhìn Cố Thất Hải, nói thẳng vào vấn đề: “Đêm nay em là cô gái duy nhất ở đây khiến cho tôi cảm thấy hứng thú.”

Cố Thất Hải cảm thấy dường như đang bị mũi dao nhọn chĩa vào lưng mình, cô không muốn tiếp tục dây dưa với Nguyễn Thiệu Đông. Cô xấu hổ ho một tiếng rồi nói: “Ngại quá, tôi mệt mỏi rồi. Ngủ ngon.” Nói xong cô liền lùi nhanh về phía sau, đóng mạnh cửa lại.

Sau khi cho Nguyễn Thiệu Đông ăn cánh cửa thành công, Cố Thất Hải liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô còn chưa kịp điều chỉnh lại hơi thở, đã bị người phía sau kéo mạnh, áp lên tường, giây tiếp theo cô liền đón lấy một nụ hôn sâu đúng chuẩn.

Mà ngoài cửa vẫn còn truyền đến tiếng gõ cửa của Nguyễn Thiệu Đông.

Cố Thất Hải không để ý đến Nguyễn Thiệu Đông, cũng không rảnh để ý đến hấn, lực hôn của Mã Tu Hòa khá lớn, môi cô thậm chí còn bị anh cắn có chút đau, cô

tránh cũng không thể, đánh phải kiên trì đón nhận vậy.

Rốt cuộc Nguyễn Thiệu Đông bỏ cuộc rời đi, Mã Tu Hòa vẫn không có ý định dừng lại hàng vì cướp đoạt của mình đối với Cố Thất Hải, một lúc lâu sau, nụ hôn sâu của anh chấm dứt, Cố Thất Hải không cam lòng yếu thế, cắn lại anh một cái.

Mã Tu Hòa liếm liếm chỗ bị cô cắn, nở nụ cười tà mị: “Vẫn biết là em không đơn giản, vừa mới giấu thân phận anh một chút thôi, đã có người tự đến cửa rồi.”

Cố Thất Hải chọc chọc ngực anh, “Em cũng không ngờ đâu, số đào hoa.... à không kiếp đào hoa của em, trước giờ đâu có thịnh vượng như thế, là hần đói khát quá nên mới tìm đến đây chứ”

Mã Tu Hòa cúi đầu, thổi thổi vào lỗ tai cô: “Thật không? Anh lại thấy mình rất hiểu hần đây.”

Hai người ở cùng nhau đã mấy tháng, những chỗ mẫn cảm của Cố Thất Hải anh đều biết rõ. Cô khế thờ dốc, đổ mặt đẩy anh ra, nhưng vẫn như cũ bị anh ôm

chặt vào ngực. Cô đột nhiên nhớ đến vấn đề mầu chột, ôm lấy thắt lưng cường tráng của anh hỏi: “Anh thấy Nguyễn Thiệu Đông này có thể là X hay không?”

“X biết quan hệ của chúng ta, dựa vào tính kiêu ngạo của ‘hắn’ có lẽ cũng có thể là ‘hắn’ tới khiêu khích anh. Nhưng trước khi chưa nắm chắc được mọi chuyện, phải tránh nghi thần nghi quỷ, nếu không, sợ hãi sẽ làm chúng ta mờ mắt.” Mã Tu Hòa gạt vài sợi tóc của Cố Thất Hải ra sau tai. “Cũng không còn sớm. Anh cũng nên về phòng rồi.”

Cố Thất Hải quyến luyến nhìn anh, đã quen mỗi tối được làm bạn với độ ấm của anh, giờ chẳng qua chỉ tách nhau ra một buổi tối ngắn ngủi, cô lại cảm thấy nó dài như một thế kỉ vậy.

Bất an dường như cứ thế dài miên man.

“Hy vọng đêm nay mọi sự đều bình an.” Cô nói thầm trong lòng.

Mã Tu Hòa cũng hy vọng như vậy, hôn một cái lên

trán cô để trấn an.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bị Bao Vây.

Sáng sớm hôm sau.

Có lẽ do hôm trước trải qua một hành trình mệt nhọc, căng thẳng, đêm qua Cố Thất Hải không những không bị mất ngủ, trái lại cô còn ngủ một giấc thẳng cho đến tận sáng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Cố Thất Hải phát hiện ra, dường như không khí trong phòng cô có phần ẩm ướt hơn hôm trước, cô mở cửa sổ ra, muốn hít thở không khí tươi mát, lại phát hiện ra ngoài cửa sổ là một màn sương mù mờ mịt, xem ra đêm qua sau khi cô ngủ đã có một trận mưa không nhỏ.

Cố Thất Hải rửa mặt xong, thay một bộ quần áo khác, chưa đến nhà ăn cô đã ngửi thấy mùi cà phê thơm

lùng, phòng ăn to như vậy chỉ có mỗi Mã Tu Hòa và Khúc Thi Thi ngồi ở chiếc bàn gỗ dài uống cà phê, mà Tào Tân Lỗi và Lôi Xương thì cùng nhau nấu bữa sáng trong phòng bếp.

Vì ban tổ chức cuộc thi không sắp xếp nhân viên phụ trách chăm sóc cuộc sống hằng ngày của các thí sinh, mà trong nhà bếp chỉ có sẵn một lượng lớn thức ăn và nước khoáng, cho nên đêm qua mọi người đã thống nhất với nhau, mỗi bữa ăn sẽ do các thí sinh thay nhau nấu nướng chuẩn bị, cứ như vậy cho đến khi cuộc thi chấm dứt, mà bữa sáng hôm nay là do Tào Tân Lỗi và Lôi Xương nấu.

Khi Cố Thất Hải ăn được một nửa bữa sáng, các thí sinh khác cũng lục tục kéo nhau xuống nhà ăn, mà Hà Diễm chính là tâm điểm của buổi sáng ngày hôm nay.

Sau khi nghỉ ngơi một buổi tối, nhìn qua có vẻ sức khỏe Hà Diễm đã khôi phục hoàn toàn, chẳng qua sắc mặt vẫn tái nhợt như hôm qua, đối diện với một đám người xa lạ, Hà Diễm thản nhiên ngồi xuống chỗ cạnh Cố Thất Hải.

“Thật xin lỗi, hôm qua đã dọa đến mọi người rồi.”
Hà Diễm lễ phép trả lời.

Một lúc sau, mọi người lại chuyển đề tài đến vấn đề Hà Diễm ngất xỉu rồi bị đưa đến biệt thự như thế nào, còn cả mối quan hệ của cậu với Cố Thất Hải nữa.

Cố Thất Hải tự nhận mình ăn nói vụng về, sợ mình càng giải thích thì sẽ càng gây hiểu lầm, vì thế từ đầu tới cuối cô đều không lên tiếng, mà Hà Diễm thì vẫn một mực nói rằng anh và Cố Thất Hải chỉ là bạn bè bình thường. Trong lúc ấy Hà Diễm cũng quan sát phản ứng của Mã Tu Hòa, Mã Tu Hòa ngồi đối diện Cố Thất Hải, luôn duy trì vẻ mặt thản nhiên, dường như không chút nào để ý đến đề tài này.

Hà Diễm liền nhớ đến lời đêm qua Cố Thất Hải dặn dò anh, cô nhắc anh phải giả bộ như không quen biết Mã Tu Hòa, hơn nữa cũng không được để lộ chuyện cô và Mã Tu Hòa là người yêu của nhau, đêm qua dù đã nghĩ rất nhiều, cho đến giờ anh vẫn không thể hiểu nổi ý cô. Nhưng mà anh cũng nhìn ra được, sự xuất hiện của anh dường như không phải là một chuyện ngẫu nhiên ngoài ý

muốn. Mã Tu Hòa là một thám tử xuất sắc, có lẽ anh ta và Cố Thất Hải đang tìm kiếm cái gì đó. Hà Diễm nghĩ thầm, anh đã không thể giúp, thì tuyệt đối không thể gây thêm phiền phức cho hai người.

Mọi người vừa dùng bữa sáng, vừa cùng nhau nói chuyện phiếm, dần dần cũng đã đến mười giờ, nhìn cả nhà ăn, cũng chỉ còn có Dương An Linh là chưa xuất hiện.

Tào Tân Lỗi hỏi bạn trai Dương An Linh – Từ Lập: “Dương An Linh đâu? Đã muộn vậy rồi mà vẫn chưa dậy sao?”

Từ Lập nhún vai: “Trước khi xuống lầu tôi đã gọi cô ấy rồi, nhưng cô ấy không đáp lại. Cô ấy trước giờ vẫn luôn ham ngủ, có thể là tối qua cô ấy hưng phấn quá, nên giờ vẫn chưa muốn rời giường cũng nên.”

Tần Châu nói: “Nên đi gọi cô ấy đi, giờ đã mười giờ rồi, ban tổ chức vẫn chưa đưa câu hỏi cho chúng ta, có khi nào sẽ giống như hôm qua, người chưa đến đủ, thì sẽ không đưa yêu cầu không?”

Những người khác cũng đồng ý với ý kiến này của Tần Châu, Từ Lập suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định lên lầu gọi Dương An Linh rời giường.

Trong thời gian đợi Dương An Linh xuống, mỗi người đều chán ngán làm việc riêng của mình, Cố Thất Hải để ý thấy Mã Tu Hòa lặng lẽ rời phòng ăn, cô cũng mượn cớ muốn đi nhà vệ sinh để ra ngoài theo anh. Mã Tu Hòa đến cửa trước, mở cửa biệt thự ra, nhưng không bước ra ngoài, mà đứng ở cửa ngắm nhìn cảnh vật trên núi. Cố Thất Hải đến bên anh, cũng nhìn ngó xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Mã Tu Hòa ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt của anh, có thể thấy một số cửa sổ ở tầng hai, cửa sổ đầu tiên là của phòng Cố Thất Hải, cửa sổ thứ hai bên cạnh là của phòng màu lục của Dương An Linh, nhưng lúc này cửa sổ đã bị đóng lại, rèm cửa cũng được hạ xuống, căn bản không thể nhìn được tình hình bên trong phòng.

Lúc này Từ Lập lại chạy từ tầng hai xuống, nói với Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải: “Tôi gọi một lúc lâu, nhưng Dương An Linh không hề đáp lại tôi câu nào.”

Mã Tu Hòa không nói hai lời, liền bước lên cầu thang, Cổ Thất Hải cũng đi theo anh.

Sau khi hai người đến tầng hai, Mã Tu Hòa đưa tay, gõ gõ cánh cửa phòng màu lục, đúng như lời Từ Lập nói, không có bất kì tiếng động nào đáp lại.

Từ Lập sốt ruột hỏi: “Giờ chúng ta nên làm gì đây?”

“Phá cửa.” Mã Tu Hòa lời ít ý nhiều.

“Chuyện này, chuyện này, có vẻ không tốt lắm?”

“Nếu bạn gái cậu xảy ra chuyện thì mới là chuyện không tốt.”

Từ Lập giật mình sợ hãi: “Có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Mã Tu Hòa không trả lời, lập tức xô người về phía cửa, Từ Lập dường như bị anh dọa, chỉ đứng yên tại chỗ, không chạy đến giúp, cũng không bước đến cản anh lại.

Cổ Thất Hải kéo Từ Lập sang một bên, bước đến giúp Mã Tu Hòa phá cửa, qua một lúc dùng sức va mạnh vào cửa, hai người rớt cuộc cũng cùng nhau phá cửa thành công.

Cổ Thất Hải mặc kệ cơn đau dữ dội trên vai, điều chỉnh hơi thở, nhìn Mã Tu Hòa đẩy cửa phòng.

Cùng lúc đó những người dưới lầu nghe thấy tiếng động cũng chạy lên. Tào Tân Lỗi lên đầu tiên, kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhưng không ai đáp lại.

Từ Lập đứng ở hành lang, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng màu lục, hoảng sợ chôn chân tại chỗ.

Để biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những người dự thi đứng trên hành lang đành phải nhấc chân, chậm rãi bước đến phòng màu lục. Bên trong phòng, Cổ Thất Hải đứng cạnh cửa, vẻ mặt không đành lòng nghiêng đầu sang một bên, Mã Tu Hòa ngồi chồm hóm bên dưới, lặng lẽ nhìn chăm chú vào thi thể ... trên

sàn nhà.

Dương An Linh nằm sấp trên sàn nhà, cô mặc một bộ váy ngủ màu trắng tinh xảo, máu màu đỏ sậm nhuộm đỏ chiếc váy hoa, giống như một bông hoa hồng đỏ tươi nở rộ trên thân váy. Hai mắt cô mở lớn, sau lưng có cắm một con dao, dao cắm rất sâu, chỉ để lại cán dao bên trên lưng.

Từ Lập rút cuộc cũng hoàn hồn lại, tòa biệt thự tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng hét bi thương của cậu ta.

Có lẽ ai cũng không ngờ được cái chết sẽ thật sự ập đến ngôi biệt thự cầu vòng này.

Trừ X và hai người muốn ngăn cản X là Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải.

Đáng tiếc bọn họ đã ngăn cản thất bại rồi.

Sau khi mọi người phát hiện ra thi thể Dương An Linh, radio vốn im lặng đã lâu đột nhiên lên tiếng: “Câu

đồ thứ nhất đã xuất hiện, khả khả, mời các vị tự mình tìm ra hung thủ.”

Cái chết của Dương An Linh lại trở thành “câu đố” của mọi người, nhưng không một ai thấy hưng phấn vì điều này.

Sau một hồi chết lặng, Thượng Dũng vốn là cảnh sát, dựa vào kinh nghiệm của mình lên tiếng: “Có khi nào là do người bí ẩn trong ban tổ chức thừa dịp đêm khuya, lén vào biệt thự rồi giết chết Dương An Linh?”

Mã Tu Hòa đến bên cửa sổ, kéo màn lên, bầu trời ngoài cửa sổ sâu thẳm thẳm như màn đêm, “Khoảng mười hai giờ đêm qua, trời mưa to, nên đất xung quanh biệt thự rất xộp, nếu có người ra vào biệt thự, nhất định sẽ có dấu chân, nhưng mà, lúc này trên nền đất một dấu chân cũng không có.”

Những người khác nghe vậy cũng tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là ngoài biệt thự đất rất bằng phẳng, không có dấu hiệu ra vào nào.

“Vậy thì ai có thể giết Dương An Linh?”

“Đáp án không phải là rất rõ ràng rồi sao?” Ánh mắt Mã Tu Hòa chậm rãi đảo qua từng người đứng ở đây, “Hung thủ chính là người trong biệt thự này, tất cả đều là kẻ tình nghi.”

Vẻ mặt Thượng Dũng nghiêm túc: “Đừng nói vô lý thế, chúng ta tập trung ở đây chẳng qua là vì vô tình tham gia cuộc thi suy luận này, tất cả mọi người đều không biết nhau, dù cho tiền thưởng rất lớn đi chăng nữa, sẽ có người vì một cuộc thi mà giết người sao?”

Mã Tu Hòa hỏi lại: “Thật sự không quen biết sao?”

Ai cũng không lên tiếng trả lời vấn đề của Mã Tu Hòa, lại càng không nói đến chuyện phản bác. Trong không bầu không khí nặng nề đang bao trùm lên tòa biệt thự, mỗi người đều đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

“Dù nói gì đi chăng nữa, đã xuất hiện việc giết người, mạng người là quan trọng nhất, chuyện thi thố

này tạm thời gác sang một bên đã.” Tào Tân Lỗi lên tiếng trấn an mọi người. “Việc chúng ta nên làm đầu tiên chính là báo cảnh sát.”

Đêm qua, các thí sinh đều nghe theo lệnh của ban tổ chức đưa điện thoại cất vào thư phòng, giờ vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lại không thấy chìa khóa thư phòng đâu, mọi người đành hợp sức phá cửa phòng.

Sau khi vào được thư phòng, thì chiếc rương đựng di động lại không cánh mà bay.

Không có điện thoại di động, cách nhanh nhất còn lại chính là xuống núi báo cảnh sát, nhưng đúng lúc ấy trời lại bắt đầu đổ mưa, mọi người vừa ra khỏi biệt thự thì phát hiện ra tất cả các xe ở bên ngoài không biết từ khi nào lại đều bị chọc thủng lốp. Đường núi rất xa xôi hiểm trở, trời đổ mưa mỗi lúc một lớn, tự mình đi bộ xuống núi an toàn là điều không thể, mọi người lại bắt buộc phải ở lại trong biệt thự cầu vồng, chấp nhận sống trong sợ hãi đang dần bao vây lấy tòa biệt thự cổ này.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chiếc Chìa Khóa Bị Biến Mất.

Tình huống gây chú ý này khiến cho Cố Thất Hải bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cố Thất Hải nhớ đến quyển tiểu thuyết trinh thám lúc trước cô xem qua, trong đó có một đề tài khá lạ là “Biệt thự Bạo Phong Tuyết” nói chung là nói về một nhóm người xa lạ ngẫu nhiên vô tình bị nhốt lại trong tòa biệt thự bị phong tỏa lại trên núi, không thể liên lạc được với bên ngoài, đồng thời cũng không thể rời khỏi biệt thự, mà bên trong tòa biệt thự lại có một kẻ sát nhân, dần dần cướp đi tính mạng của từng người trong biệt thự, về sau thì mọi người bắt đầu quay sang nghi ngờ lẫn nhau.

Cố Thất Hải càng nghĩ lại càng cảm thấy sợ, nhưng mà cô cũng tự an ủi mình, trong truyện “Biệt thự Bạo

Phong Tuyết” kia, ngoài những tình tiết giết người ghê rợn, còn có một thám tử luôn cố gắng điều tra ra sự thật, thám tử này dựa vào những manh mối có lợi để suy luận và cuối cùng là bắt được hung thủ thật sự.

Mà ở đây cũng có một thám tử rất xuất sắc, là động lực, cũng là người mà cô tin tưởng nhất.

Sau khi phát hiện ra thi thể của Dương An Linh, Mã Tu Hòa cũng không chạy qua chạy lại để báo cảnh sát như mọi người, anh vẫn ở lại căn phòng màu lục của Dương An Linh để tìm kiếm manh mối, để giữ nguyên hiện trường gây án, thi thể của Dương An Linh vẫn được đặt úp sấp trên sàn nhà, khi Cố Thất Hải đi vào, Mã Tu Hòa đang đeo bao tay kiểm tra hành lý của Dương An Linh.

Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa đều hiểu, tình huống lúc này là mọi người không thể không ở lại biệt thự, mà Mã Tu Hòa cũng không có chút ngạc nhiên nào, anh châm chọc nói: “X đã ra tay, sao còn có thể để cho “đàn mối” này chạy thoát dễ dàng thế được?”

Cố Thất Hải nhìn quanh, so với phòng trắng của cô, phòng màu lục của Dương An Linh quả nhiên là cao cấp hơn hẳn, phòng màu lục được trang hoàng đẹp đẽ, có đầy đủ các vật dụng trong phòng, ngay cả rèm cửa cũng làm từ loại vải cao cấp. Cùng sống dưới cùng một mái nhà, cô thật sự không ngờ lại có thể có cách đối xử khác một trời một vực như vậy.

Nhưng mà Cố Thất Hải liền gạt chuyện không liên quan này sang một bên, cô hoàn hồn, hỏi Mã Tu Hòa: “Có đúng là X đã giết chết Dương An Linh không?”

“Theo tình huống bây giờ, anh cũng không chắc chắn một trăm phần trăm X có phải là hung thủ hay không, nhưng anh đã nói rất nhiều lần, khi điều tra, kiêng kị nhất chính là tâm lý chủ quan, cho nên trước khi bắt được X, chúng ta vẫn nên xử lý vụ án này như các vụ án bình thường.”

Cố Thất Hải cũng đồng ý với quan điểm của Mã Tu Hòa, cô thầm chuẩn bị tâm lý một lúc lâu rồi mới đưa mắt nhìn về phía thi thể Dương An Linh nằm trên sàn nhà. Lúc đầu khi mới phát hiện ra thi thể của Dương An

Linh, cô không dám nhìn, bây giờ mặc dù vẫn còn sợ hãi, nhưng cô vẫn tự ép bản thân mình phải vượt qua nỗi sợ hãi này.

Cố Thất Hải quan sát thi thể Dương An Linh một lúc lại hỏi Mã Tu Hòa: “Khi chúng ta phá cửa, cửa sổ trong phòng đều đã được khóa kĩ càng, vậy hung thủ đã ra tay sát hại Dương An Linh thế nào?”

Mã Tu Hòa vẫn lục lợi hành lý của Dương An Linh, không nhanh không chậm đáp: “Sự thật đã chứng minh, đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám quá cũng không phải là chuyện tốt, chúng sẽ cố định suy nghĩ của em lại. Trên đời này không tồn tại nhiều “mật thất giết người” đến thế đâu, muốn mở một cánh cửa đang đóng chặt ra, dùng cách đơn giản nhất là được.”

Cố Thất Hải vẫn còn đang hoang mang, Mã Tu Hòa cười cười hỏi cô: “Giả sử em muốn đến tìm anh, nhưng anh lại đóng chặt cửa phòng, vậy thì em sẽ làm gì?”

Cố Thất Hải buột miệng: “Gõ cửa, gọi anh ra mở.”

Mã Tu Hòa nhú mảy, “Chẳng phải đáp án đã ở ngay trước mắt rồi sao?”

“Ý anh là... Dương An Linh tự mở cửa để hung thủ vào giết cô ấy?”

“Tất nhiên, nhưng khi Dương An Linh mở cửa, cô ấy không hề biết mục đích của đối phương là muốn giết cô ấy, cô ấy chỉ vô tình tự dẫn sói vào nhà thôi.”

“Cô ấy sẽ dễ dàng mở cửa cho hung thủ vào phòng đến vậy sao?” Cố Thất Hải tự đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy, nếu nửa đêm đột nhiên có người gõ cửa phòng mình, cô nhất định sẽ không ngoan ngoãn mà mở cửa ra, “Không lẽ, hung thủ là người cô ấy cho rằng không có khả năng gây hại, hoặc là người mà cô ấy không đề phòng?” Cố Thất Hải nhanh chóng chọn ra hai cái tên “Từ Lập! Vì cậu ta là bạn trai của Dương An Linh, nên Dương An Linh căn bản là không hề đề phòng cậu ta, còn có Khúc Thi Thi nữa, cô ấy cũng là phụ nữ, Dương An Linh sẽ cảm thấy cô ấy không làm hại được mình.”

“Anh rất vui vì em đang có tiến bộ, suy luận của em rất tốt, nhưng đáng tiếc, ở tình huống này, suy luận ấy không hề chặt chẽ. Trừ Từ Lập và Khúc Thi Thi ra, đôi lại là người khác trong tòa biệt thự này đến gõ cửa, chỉ cần nói một câu, Dương An Linh cũng sẽ vẫn mở cửa.

“Câu nói gì mà thần kì như vậy?” Cố Thất Hải bất giác liên tưởng đến câu thần chú vạn năng “Vùng oi mở cửa ra” trong mấy câu chuyện cổ tích

“Tôi biết cách để thắng cuộc thi này.”

Cố Thất Hải giật mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Dựa vào biểu hiện của Dương An Linh, và cả một câu cực kì tự tin “Mục tiêu của chúng tôi chính là tiền thưởng của cuộc thi.” trong màn giới thiệu ở nhà ăn hôm qua, có thể thấy được đây là một cô gái rất hiếu thắng nhưng lại có chút ngây thơ.

Khi cô đang một lòng nghĩ đến cách để lấy được tiền thưởng của cuộc thi, nếu hung thủ thật sự gõ cửa và nói với cô ấy rằng mình biết tin tức về cuộc thi, người

ngây thơ như cô ấy nhất định sẽ nghĩ rằng người đó nói thật, rồi chủ động mở cửa ra để cho hung thủ vào phòng của mình.

Đây là cách gây án đơn giản và hiệu quả nhất, nhưng Cố Thất Hải vẫn có một chỗ nghĩ không ra.

“Vậy sau khi hung thủ giết Dương An Linh xong, thì làm thế nào để có thể biến căn phòng màu lục thành hiện trường kín?”

Mã Tu Hòa không trả lời vấn đề của Cố Thất Hải ngay, cho đến tận khi anh dừng việc lục lọi, tháo găng tay ra, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Cùng là một cách làm rất đơn giản.”

Cố Thất Hải khó hiểu nhìn anh, trước mặt anh đang bày ra hành lý của Dương An Linh, bên trong đó có quần áo, đồ trang điểm, sạc điện thoại, giấy mời, bản đồ... Cố Thất Hải nhìn những thứ rất bình thường này, từ từ, trong đầu cô chợt hiện ra một thứ.

“Thiếu mất chiếc chìa khóa.” Cô nói nhẹ.

Sau khi phân chia phòng xong, Cổ Thất Hải vừa bước vào phòng trắng liền thấy ngay một chiếc chìa khóa màu trắng trên tủ đầu giường, mà Mã Tu Hòa và Hà Diễm cũng thế. Nhưng vừa rồi Mã Tu Hòa đã tìm ở hành lý của Dương An Linh và mỗi góc của phòng màu lục nhưng cũng không tìm thấy chiếc chìa khóa màu lục nào cả.

“Đúng vậy, hung thủ sau khi giết Dương An Linh, liền cầm chiếc chìa khóa màu lục của cô ấy, khóa cửa lại từ bên ngoài rồi rời đi. Cho nên từ đầu tới cuối, hiện trường án mạng vẫn là một gian phòng kín.” Mã Tu Hòa thông thả nói.

“Vậy thì chỉ cần tìm ra chìa khóa nằm trong tay ai, là có thể xác định được ai là hung thủ?” Cổ Thất Hải bỗng nhiên nói, “Không đúng, nếu em là hung thủ, em sẽ chẳng dại gì mà mang theo vật chứng như vậy bên người... Chẳng lẽ manh mối này đến đây là liên bị chặt đứt sao?”

“Muốn khoanh vùng được hung thủ, trừ vật chứng ra, động cơ phạm tội cũng rất quan trọng. Em thấy

nguyên nhân hung thủ muốn giết Dương An Linh là vì gì?”

“Tiền?” Tuy nói vậy, nhưng Cố Thất Hải cũng không đồng ý với động cơ này lắm, “Chẳng lẽ là vì tiền thưởng của cuộc thi này sao? Chỉ vì thế mà ra tay giết một người tình cơ quen biết sao?”

“Tình cơ quen biết? Em thật sự cho rằng những người ở tòa biệt thự này, toàn bộ là trùng hợp được gọi đến đây sao?”

“Ý anh là.... Những người này đều quen nhau sao?”

“Quen hay không, không quan trọng, quan trọng là, trừ chúng ta ra, đa số những người ở trong biệt thự này, dường như đều có một mối liên hệ nào đó mà họ không muốn cho ai biết. Đêm qua, khi biết biệt thự này có tên là biệt thự cầu vòng, một số người có phản ứng rất dữ dội, có lẽ phía sau cái tên này còn có bí mật quan trọng gì đó.”

Cố Thất hải vừa nghe vừa lấy một quyển sổ ra, ghi

lại mấy lời suy luận quan trọng của Mã Tu Hòa – “Hành động một: Tìm ra hàm ý của tên biệt thự cầu vòng.”

Lúc này giọng Mã Tu Hòa lại vang lên: “Thật ra đêm qua còn có một chuyện nữa khiến anh phải để ý đến.”

Cố Thất Hải dừng bút, nói: “Bánh ngọt”

Mã Tu Hòa mỉm cười: “Đúng vậy.”

Cố Thất Hải lại viết tiếp, Mã Tu Hòa nói chậm hơn một chút để phối hợp với cô: “Sau khi chiếc bánh ngọt có hình dạng kì quái kia xuất hiện, Từ Lập đã rất sợ hãi thốt ra câu ‘chiếc bánh ngọt này, giống hệt tình cảnh năm đó’. Tiếp theo, chúng ta nên đi hỏi xem, ‘tình cảnh năm đó’.... Rốt cuộc là tình cảnh như thế nào.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Người Tiếp Theo

Có một phát hiện không giống như phát hiện.

Vào lúc chạng vạng, Tần Châu và Khúc Thi Thi phụ trách làm bữa tối phát hiện ra trong tủ lạnh có một chiếc chìa khóa màu xanh, đối chiếu xong, có thể xác nhận được chiếc chìa khóa ấy chính là chiếc chìa khóa đã mất của phòng màu lục.

Điều này lại càng chứng minh được hung thủ chính là người đang ở trong tòa biệt thự.

Mã Tu Hòa giấu đi chuyện về X, nói tắt cả những suy luận về cái chết của Dương An Linh với mọi người trong biệt thự, dường như tắt cả mọi người đều chăm chú nghe lời suy luận của Mã Tu Hòa, nhưng Cố Thất Hải để ý, chỉ có Từ Lập vẫn luôn cuộn mình ở một góc,

dáng vẻ khiếp sợ, có vẻ như không nghe nổi lời Mã Tu Hòa nói dù chỉ là một chữ.

Dù thế nào, một vụ án mạng diễn ra ở gần mình, hơn nữa nạn nhân còn là bạn gái của mình, biểu hiện của Từ Lập như vậy hoàn toàn có thể lý giải được. Cố Thất Hải đến trước mặt Từ Lập, nhẹ giọng hỏi: “Cậu có khỏe không?”

Từ Lập ôm đầu, cả người run lên, Cố Thất Hải cúi sát xuống người cậu thì nghe thấy cậu thều thào: “Nhất định là cô ấy đang báo thù..... Nên làm gì tiếp đây...”

Cố Thất Hải hỏi tiếp: “Báo thù? Cậu nói là ai đến báo thù? Vì sao lại báo thù cậu?”

Từ Lập ngẩng mạnh đầu lên, nắm lấy vai của Cố Thất Hải, lắc mạnh, “Lô Thái Hồng! Tôi xin cô, hãy tha cho tôi đi.... Tôi thật sự không cố ý hại chết cô!”

Hành động kích động của Từ Lập cũng kinh động đến những người xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn về phía này, Cố Thất Hải đang muốn hỏi chuyện tiếp,

nhưng Tào Tân Lỗi lại quát lớn: “Từ Lập, cậu đang nói nhảm gì đấy?”

Từ Lập sững người lại, từ từ hoàn hồn. Cậu nhìn Cố Thất Hải đang đứng trước mắt, nhìn sắc mặt của những người đang trong nhà ăn, toàn thân liền mất hết sinh khí, ngồi phịch xuống chỗ ngồi, không nói thêm bất kì câu nào nữa.

Hà Diễn nhẹ nhàng đến đỡ Cố Thất Hải, “Em không sao chứ?”

Thật ra hai bả vai của Cố Thất Hải đang rất đau, nhưng cô vẫn lắc đầu. Có một thứ cô còn để ý hơn cả nỗi đau trên vai, đó là cái tên mà Từ Lập vừa thốt ra.

Lô Thái Hồng (1)

(1) Từ “Thái Hồng” là từ hán việt của từ ‘cầu vòng’.

Cố Thất Hải quay đầu lại nhìn Mã Tu Hoà, dường như anh cũng đang nghĩ giống cô, nhưng trước mắt cô không thể hỏi kĩ hơn được. Mã Tu Hoà nói với mọi

người: “Dù thế nào đi chăng nữa, trong tình huống chưa biết hung thủ là ai, tôi đề nghị trước khi có biện pháp xuống núi, tất cả mọi người nên ở cùng nhau, giám thị lẫn nhau.”

“Tôi phản đối.” Khúc Thi Thi nói luôn, “Bây giờ ở đây có một hung thủ giết người, tôi không thể tin tưởng bất kì ai được, để cho tôi lo lắng mà ở cùng mấy người, chẳng thà để tôi về phòng, tự bảo vệ mình còn hơn, dù sao cũng chỉ cần khóa kĩ cửa, không để cho ai vào phòng là được.”

Tần Châu đang im lặng cũng giờ ta, “Tôi cũng nghĩ vậy, ở một mình tôi vẫn thấy yên tâm hơn.”

Tào Tân Lỗi, Lôi Xương, Nguyễn Thiệu Đông, Trương Nhân Quân cũng đồng ý với ý kiến của Khúc Thi Thi, không hỏi ý kiến của những người khác bọn họ đã đứng lên, kéo nhau về phòng.

Sau đó không lâu Thượng Dũng cũng đứng lên, vỗ vỗ vai Mã Tu Hòa: “Theo kinh nghiệm điều tra nhiều năm của tôi, suy luận mà cậu đưa ra rất tốt, rất hợp lý,

nhưng sự thật thì không như vậy.”

Mã Tu Hòa quay đầu nhìn anh ta, hỏi: “Khi gặp chuyện ngoài đời mà không đúng với lý tưởng của anh, thì ngài cảnh sát đây sẽ xử lý thế nào đây?”

“Vứt bỏ lý tưởng, chấp nhận sự thật.”

Mã Tu Hòa nửa cười nửa không, lùi vài bước ra sau. “Được.”

Thượng Dũng kinh ngạc đánh giá lại Mã Tu Hòa, trong ánh mắt ấy còn có chút tán thưởng, có chút hàm ý, rồi anh ta xoay người đi lên lầu.

Phía bên kia, Cố Thất Hải đang hỏi thăm Từ Lập: “Cậu có ở cùng với chúng tôi không?”

Từ Lập đang thất hồn phách lạc nhìn bốn phía mới phát hiện ra trong nhà ăn chỉ còn có bốn người, cậu kích động hét lên một tiếng rồi lao đảo chạy lên lầu.

Cố Thất Hải có chút cô đơn, cô cầu cứu Hà Diễm và Mã Tu Hòa: “Vậy, giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Giọng nói Mã Tu Hòa có chút bất đắc dĩ: “Giờ chỉ còn có ba chúng ra, ở cùng một chỗ cũng không có tác dụng giám thị nhau, ngược lại còn có thể khiến người khác nghĩ sinh nghi về mối quan hệ của chúng ta, đêm này chúng ta tạm thời trở về phòng như lời của Khúc Thi Thi, nhưng mà phải thật cẩn thận, trước khi trời sáng, không được mở cửa cho bất kì ai.”

Cố Thất Hải và Hà Diễm gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đúng lúc Hà Diễm đi qua người Mã Tu Hòa, Mã Tu Hòa nói nhỏ: “Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì, cậu nhất định phải bảo vệ cô ấy cho thật tốt.”

Hà Diễm giật mình, Cố Thất Hải đi ra xa khỏi hai người, cho nên cô không nghe được lời nói của Mã Tu Hòa.

Lời của anh, rõ ràng là chỉ nói với Hà Diễm.

Hà Diễm quay đầu lại nhìn Mã Tu Hòa, vẻ mặt anh bình tĩnh, giống như đang nói chuyện “trời hôm nay đẹp quá” vậy.

Khiến Hà Diễm đề ý nhất chính là câu : “Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì.” của Mã Tu Hòa, giống như anh đã đoán trước được sau này sẽ có chuyện xấu xảy ra, nên anh quyết tâm đẩy mọi người ra xa để một mình mình ở lại.

Rốt cuộc là chuyên kinh khủng đến cỡ nào mới có thể khiến cho Mã Tu Hòa phải lừa cả Cố Thất Hải? Thậm chí còn giao người mình yêu thương nhất cho cậu?

Hà Diễm vừa định đặt câu hỏi, Mã Tu Hòa lại nói tiếp: “Đồng ý với tôi.”

Cố Thất Hải ở đằng trước dường như nhận ra điều gì, quay đầu lại: “Hai người đang nói gì đấy?”

Thấy Cố Thất Hải có định quay đầu lại, Hà Diễm vô thức đáp lại Mã Tu Hòa: “Tôi tất nhiên là sẽ bảo vệ cô ấy, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.”

Mã Tu Hòa nở nụ cười, một nụ cười ôn hòa xen lẫn cả sự trấn an.

Hà Diễm xoay người đuổi theo Cố Thất Hải lúc này

lại hỏi Hà Diễm: “Hai người nói gì thế?”

“À, vừa rồi anh có chỗ chưa hiểu lắm nên anh nhờ Mã tiên sinh giải thích lại.”

“Vậy sao...”

Cho đến khi tiếng bước chân của hai người đã đi xa, chỉ còn lại một mình Mã Tu Hòa ở phòng ăn, anh đóng cửa phòng ăn lại. Trong tiếng mưa rơi nhẹ, anh đứng yên dường như đang cố nghe cái gì đó. Một lát sau, anh ngồi xổm xuống, đưa tay gõ gõ xuống sàn nhà, rồi dùng dao nhỏ khêu một miếng gỗ lát sàn có tiếng kêu lạ lên.

Cho đến khi nhìn thấy vật được giấu trong sàn nhà, ánh mắt anh như bị giữ lại, một lúc sau anh mới thở dài một tiếng.

Án mạng của Dương An Linh cũng không ảnh hưởng lắm đến giấc ngủ của Cố Thất Hải, cô lại có một đêm ngủ ngon lành đến tận sáng.

Mưa vẫn rơi không ngừng mà không hề có dấu hiệu muốn tạnh.

Cố Thất Hải ngái ngủ bước ra khỏi phòng trắng, đi qua phòng màu lục – hiện trường án mạng của Dương An Linh, cô sợ hãi liếc qua một cái rồi mới bước xuống nhà.

Theo phân công của ngày đầu tiên, hôm nay đến lượt Cố Thất Hải và Hà Diễm phụ trách làm bữa sáng. Cố Thất Hải tự thấy mình xuống muộn, đã chuẩn bị sẵn tinh thần giải thích, nhưng đến nhà ăn cô lại không thấy một bóng người nào, không ngờ cô lại là người dậy sớm nhất.

Cố Thất Hải lấy ra một số đồ ăn trong tủ lạnh, Hà Diễm vội vàng bước đến, hai người cùng nhau chuẩn bị bữa sáng, vừa làm vừa bàn về án mạng của Dương An Linh, từ đầu đến cuối vẫn không có manh mối mới nào.

Đợi một lúc lâu, Cố Thất Hải đang sợ mọi người không dám ra khỏi phòng, nhưng sự thật cho thấy lo lắng của cô là thừa thãi, sau một đêm, dường như nỗi sợ của mọi người đối với tên sát nhân bí ẩn trong biệt thự

đã giảm bớt, nhưng mà mọi người vẫn không tập trung buôn chuyện với nhau dưới nhà ăn như hôm trước, mọi người đều xuống nhà ăn ăn bữa sáng, sau đó thì im lặng trở về phòng.

Cuối cùng người tự nguyện ở lại nhà ăn vẫn chỉ có ba người Mã Tu Hòa, Hà Diễn và Cố Thất Hải.

Mã Tu Hòa thoát nhìn có vẻ rất nghiêm túc, đại khái là đang nghĩ về vụ án của Dương An Linh, Cố Thất Hải và Hà Diễn không dám tự tiện đến quấy rầy anh ấy. Cố Thất Hải yên lặng lấy quyển sổ tay ra, đọc lại mấy điểm đáng ngờ trong vụ án Dương An Linh, cho đến khi đột nhiên có một tiếng cười âm trầm vang lên phá vỡ không khí tĩnh lặng ở nhà ăn: “Câu đố thứ hai đã xuất hiện rồi, nếu không nắm chắc thời gian, câu đố thứ ba cũng sẽ xuất hiện rồi đây.”

Cố Thất Hải bị tiếng radio dọa, lúc này Mã Tu Hòa đột nhiên hỏi cô: “Thất Hải, hôm nay em là người dậy sớm nhất đúng không? Vậy em có để ý thấy từ sáng đến giờ có người nào vẫn chưa xuống ăn sáng không?”

Cố Thất Hải nghĩ một chút: “.... Nguyễn Thiệu Đông.”

Sau khi có được đáp án, Mã Tu Hòa liền chạy ra khỏi nhà ăn, Cố Thất Hải và Hà Diễm cũng chạy theo anh.

Không phải là....

Đám người Mã Tu Hòa chạy đến tầng hai, những người khác ở trong các phòng sau khi nghe được tiếng radio cũng đi ra ngoài, nhưng chỉ có cánh cửa phòng màu đỏ là vẫn đóng chặt.

Mã Tu Hòa dùng sức đập mạnh vào cửa phòng đỏ, nhưng tất cả vẫn như hôm qua, trong phòng không có ai đáp lại.

“Nguyễn Thiệu Đông.” Mã Tu Hòa gọi lớn. “Mở cửa.”

Nhưng đáp lại anh, lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

Mã Tu Hòa không thể đợi thêm được nữa, anh gọi

Hà Diễm, hai người cùng nhau phá cửa.

Cảnh tượng này, vừa mới diễn ra hôm qua. Sắc mặt Thượng Dũng liền thay đổi, “Chẳng lẽ....”

Lời nói của Thượng Dũng vừa vang lên, Mã Tu Hòa và Hà Diễm cũng vừa phá được cửa, Mã Tu Hòa bước nhanh vào, anh nhìn vào chiếc giường rộng lớn đặt cạnh cửa sổ đang đóng chặt. Anh đi vào một mình, Nguyễn Thiệu Đông nằm trên giường, nhắm mắt lại, sắc mặt bình thản, giống như người đang ngủ say.

Nhưng mà, con dao trên ngực Nguyễn Thiệu Đông lại khiến cho hắn ta mãi mãi không thể tỉnh lại được.

Mã Tu Hòa nắm chặt tay lại.

Thật sự có người tiếp theo bị sát hại.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tạo Ra Lối Đi Bí Mật Giả.

Mã Tu Hòa và anh chàng cảnh sát Thượng Dũng tiến hành khám tử thi sơ bộ cho Nguyễn Thiệu Đông, cuối cùng tạm thời kết luận được thời gian tử vong của Nguyễn Thiệu Đông là vào khoảng từ 1 đến 2 giờ sáng, trong khoảng thời gian này mọi người đều đang ở trong phòng, tất cả mọi người đều khẳng định bản thân mình ngủ say.

Thượng Dũng đắp chiếc chăn mỏng lên thi thể của Nguyễn Thiệu Đông, hỏi: “Rốt cuộc là hung thủ đã giết chết Nguyễn Thiệu Đông thế nào? Hay hung thủ cũng dùng cách tương tự với Dương An Linh, lấy trộm chìa khóa phòng của anh ta?”

Mã Tu Hòa lắc đầu nói: “Nhìn vào trạng thái tử vong của Nguyễn Thiệu Đông có thể thấy, anh ta bị sát

hại trong trạng thái ngủ say. Mà sau khi xảy ra án mạng của Dương An Linh, tôi nghĩ tất cả mọi người sẽ cẩn thận giữ chìa khóa của mình hơn, mà giả sử như chìa khóa của Nguyễn Thiệu Đông bị mất, dù là người gan to đến cỡ nào cũng sẽ không thoải mái ngủ say được đâu.”

Cố Thất Hải vừa nghe suy luận của Mã Tu Hòa, vừa đeo găng tay, lục lọi hành lý của Nguyễn Thiệu Đông. Hành lý của Nguyễn Thiệu Đông rất ít, cũng chỉ có vài bộ quần áo, Cố Thất Hải tìm một lúc cũng không thấy chiếc chìa khóa màu đỏ nào.

“VẬY... Chẳng lẽ Nguyễn Thiệu Đông tự mình mở cửa cho hung thủ vào phòng?”

“Anh ta mở cửa cho hung thủ vào phòng làm gì? Có thấy là anh ta đang ngủ không? Cái chết của Dương An Linh rõ như vậy, mà đêm qua anh cũng thấy, mọi người trong biệt thự ai cũng không tin ai. Trong tình huống như vậy, bình thường sẽ chẳng có ai tự nhiên đi mở cửa cho người khác vào phòng mình, mà Nguyễn Thiệu Đông cũng không phải là ngoại lệ.” Mã Tu Hòa nhìn thi thể Nguyễn Thiệu Đông trên giường, đưa tay

vuốt một nếp nhăn trên ga giường, anh nâng gối lên một chút, quả nhiên là có một chiếc chìa khóa màu đỏ nằm dưới gối.

Sự xuất hiện của chiếc chìa khóa khiến cho Cố Thất Hải và Thượng Dũng ngẩn người, nếu chiếc chìa khóa màu đỏ ở trong này, vậy thì hung thủ đã làm cách nào để lặng lẽ rời khỏi phòng đỏ?

Nhưng trái với hai người, Mã Tu Hòa lại cười lạnh nhạt: “Đừng nói là hai người cho rằng phòng này lại có cái gì đó gọi là ‘lối đi bí mật’ đấy nhé.”

Cố Thất Hải và Thượng Dũng không đáp lại anh được, Mã Tu Hòa đến bên cửa phòng, chỉ vào tay nắm cửa nói: “Thứ nhất, cánh cửa này là tay nắm cửa hình cầu, loại tay nắm cửa có tính chống trộm.”

Mắt Thượng Dũng lóe lên: “Chẳng lẽ hung thủ dùng dây thép nhỏ để mở khóa cửa?”

“Nếu dùng dây thép nhỏ để mở cửa, đóng cửa thì ít nhiều sẽ để lại dấu vết, nhưng nhìn bề ngoài của tay nắm

cửa này thì nhìn rất mới, cho nên chắc chắn không phải là dùng cách ấy. Nhưng điều chúng ta phải chú ý ở đây chính là loại tay nắm cửa này khi muốn đóng, mở cửa từ bên ngoài thì phải dùng chìa khóa, nhưng nếu là ở trong phòng, mở cửa chỉ cần vặn tay nắm cửa, còn đóng lại cũng chỉ cần ấn một cái nút là được ”

Mã Tu Hòa không nói nữa, xoay người gõ gõ vào cánh cửa tinh xảo được khắc hoa văn trang trí chia thành từng ô nhỏ một, đến khi anh gõ đến ô hoa văn gần tay nắm cửa, phần hoa văn ấy đột nhiên rơi xuống sàn nhà.

Một cánh cửa gỗ tưởng chừng như mới tinh lại có một lỗ hổng mà không một ai biết đến.

Mã Tu Hòa nhặt miếng gỗ ấy lên, nửa cười nửa không: “Cách gây án của hung thủ đây rồi.”

Cố Thất Hải nhìn một loạt động tác của Mã Tu Hòa, nghĩ một chút: “Em hiểu rồi, tối hôm qua nhân lúc mọi người đang ngủ say, hung thủ đã lợi dụng chiếc lỗ này, thò tay vào, mở cửa từ bên trong, vào phòng giết

Nguyễn Thiệu Đông. Sau đó khi rời khỏi phòng cũng dùng cách ấy để ấn nút khóa cửa từ bên trong, Cuối cùng ‘hắn’ chỉ cần ấn khối gỗ này trở lại chỗ cũ. Mọi thứ nhìn qua giống như có một ‘lối đi bí mật’, từ mở cửa đến khóa cửa, căn bản không hề cần dùng đến chiếc chìa khóa màu đỏ kia.”

Lời giải thích của Cố Thất Hải hoàn toàn trùng khớp với suy luận của Mã Tu Hòa. Trò lừa đảo nhỏ ấy sao có thể gọi là ‘lối đi bí mật’ được?

Thượng Dũng chân chờ hỏi: “Có khi nào ở tất cả các phòng cũng có một cơ quan tương tự như vậy không?”

Nếu thật sự là vậy, chẳng phải trong biệt thự này không có chỗ nào gọi là an toàn sao?

Mã Tu Hòa nhanh chóng nói: “Kiểm tra một chút thì sẽ ra ngay thôi.”

Muốn kiểm tra các phòng khác trong biệt thự, nhất định phải có được chìa khóa của phòng đó, ba người đi

xuống lầu, vào nhà ăn. Sau án mạng của Dương An Linh, lần thứ hai mọi người cùng nhau tụ tập lại ở một chỗ lại là vì một vụ án mạng kinh hoàng khác. Mã Tu Hòa nói với mọi người suy luận về cái chết của Nguyễn Thiệu Đông, tất nhiên cũng nói đến chiếc lỗ nhỏ ở cánh cửa phòng màu đỏ, quả nhiên không khí trong phòng liền trở nên xôn xao. Mã Tu Hòa bình tĩnh kết thúc lại phần suy luận của mình, sau đó dưới sự phối hợp của mọi người, lấy được các chìa khóa, đến từng phòng một để kiểm tra thật kỹ càng, cuối cùng xác nhận được, ngoài phòng màu đỏ mà Nguyễn Thiệu Đông từng ở, các phòng khác không có loại cơ quan tương tự nào như vậy cả.

Dù thế nào đi chăng nữa, tin ấy cũng an ủi mọi người được một phần nào.

“Vậy, bây giờ chẳng phải hung thủ đang.... giết người một cách ngẫu nhiên sao?” Khúc Thi Thi bình tĩnh phân tích, “Thật ra người mà hung thủ muốn lấy mạng không nhất định là Nguyễn Thiệu Đông, mà là người ở phòng đỏ, hung thủ biết cách để không dùng chìa khóa mà vẫn có thể vào được phòng đỏ, nên là chỉ cần ai đó

bắt kì vào ở trong phòng đó, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu của hung thủ, mà Nguyễn Thiệu Đông cũng chỉ là người xui xẻo chọn đúng vào phòng đấy để ở mà thôi.”

Lời nói của Khúc Thi Thi cũng có một phần có lý, những người khác cũng đồng ý với lời suy luận này. Nhưng Cố Thất Hải vẫn cảm thấy lời suy luận này có điều gì đó chưa chặt chẽ, cô nhìn trộm phản ứng của Mã Tu Hòa, anh vẫn như cũ, không hề lên tiếng phản bác lại Khúc Thi Thi, nói cách khác, phương hướng suy luận của Khúc Thi Thi là đúng.

Hà Diễm hỏi: “Về việc chia phòng, tôi là người cuối cùng đến đây nên không rõ lắm, rốt cuộc là lúc đầu mọi người chia phòng thế nào vậy?”

“Ai tới trước thì được chọn phòng.” Tào Tân Lỗi nói: “Hôm trước tôi là người đầu tiên tới đây, vì không nhận được lời chỉ thị nào từ ban tổ chức, nên tôi đã dựa theo sở thích của mình để chọn phòng, những người đến sau cũng thế.”

Mã Tu Hòa hỏi Tào Tân Lỗi: “Anh còn nhớ rõ thứ

tự đến của mọi người không?”

“Nhớ rõ, vì những người đến sau đều là do tôi đón.”

Lúc này Lôi Xương bức bối gãi đầu: “Giờ nên làm gì tiếp đây? Chẳng lẽ không có cách nào để bắt được tên giết người dã man kia sao?”

“Cách bắt không phải là không có, mà dù không bắt được hung thủ, ít ra cũng có thể bảo vệ được mọi người một cách an toàn nhất.” Mã Tu Hòa nghiêm túc nhìn xung quanh. “Không thể xuất hiện thêm người chết được nữa, tôi một lần nữa khẩn cầu các vị, trước khi tìm ra được phương pháp rời khỏi tòa biệt thự này, hy vọng mọi người có thể cùng nhau hành động, dưới ánh mắt của nhiều người, kế hoạch giết người của hung thủ tất nhiên là sẽ khó thực hiện hơn rất nhiều.”

Lời đề nghị của Mã Tu Hòa khiến cho mọi người không hện mà cùng im lặng, Cố Thất Hải nhìn thấy được, hai vụ án mạng liên tiếp này đã khiến cho bọn họ trở nên dao động, ngay cả người ít nói, bình tĩnh nhất là Trương Nhân Quân cũng bắt đầu nhíu mày suy xét,

nhưng mọi người lại không ai đồng ý lên tiếng trước. Cố Thất Hải không muốn cách này lại một lần nữa bị bỏ sang một bên, cô đứng ở giữa mọi người, cúi đầu thật sâu xuống: “Các vị, làm ơn.”

Mã Tu Hòa nhìn thấy bóng dáng của Cố Thất Hải, trong lòng cũng được trấn an một phần nào. Anh hiểu rõ hơn ai hết rằng không phải Cố Thất Hải đang cố ý hạ thấp mình, mà là cô ấy đã cảm nhận được rõ ràng đối với những chuyện trước mắt, sinh mệnh của mỗi người ở đây đều đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Quả nhiên cô luôn tiến bộ nhanh hơn dự đoán của anh.

Hà Diễn cũng đi ra, nói: “Tôi cũng cảm thấy lời Mã tiên sinh nói là đúng, xét theo góc độ của hung thủ mà nói, trước mắt nhiều người rất khó để ra tay, nếu ‘hắn’ thật sự ra tay, đó cũng là cơ hội lớn nhất để cho chúng ta bắt ‘hắn’, dù là vì ích kỉ đi chăng nữa, chúng ta hãy bỏ đi những băn khoăn nhỏ nhặt mà chọn cách bảo vệ mình tốt nhất.”

Khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ nhất chính là, Thượng Dũng cũng lên tiếng phụ họa: “Mặc dù tôi rất tự tin là bản thân có đủ năng lực để tự bảo vệ tốt chính mình, nhưng sau khi cân nhắc các tình huống có thể xảy ra, tôi cũng thấy cách Mã Tu Hòa đề nghị chính là cách bảo vệ bản thân tốt nhất rồi.”

Có cảnh sát Thượng Dũng gia nhập, Tào Tân Lỗi, Tần Châu, Lô Xương, Từ Lập, Trương Nhân Quân cũng lục tục đồng ý đề nghị của Mã Tu Hòa, cuối cùng người vốn kiên trì phản đối là Khúc Thi Thi cũng miễn cưỡng đồng ý.

Để cùng chống lại tên sát nhân, mười thí sinh còn lại ở biệt thự đều đồng ý buổi tối sẽ tụ tập lại ở nhà ăn, dù là hoạt động gì đi chăng nữa cũng phải có hai người trở lên cùng làm.

Hung thủ có còn ra tay nữa hay không?

Mọi người vẫn thăm hỏi vấn đề này, chỗ nào cũng đề phòng, giống như chỉ cần một giây nơi lỏng thôi, cũng có thể tạo nên mối nguy hiểm không tưởng.

Dù sao ai cũng không hy vọng bản thân sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tình Nghi.

Đến 12 giờ đêm, lại sang một ngày mới, tất cả mọi chuyện đều bình yên vô sự, nhưng cơn buồn ngủ lại bắt đầu gặm nhấm lý trí của mọi người.

Tào Tân Lỗi cẩn thận vào bếp pha cà phê cho mọi người, Cố Thất Hải đang cầm một chiếc cốc ấm, dù mí mắt sắp sụp xuống, cô vẫn không dám ngủ quên. Cô lấy quyển sổ ở trong túi ra, cẩn thận đọc lại phần ghi chép mấy ngày qua về vụ án, nhưng vẫn không thấy được manh mối mới nào.

Mã Tu Hòa nhận cà phê xong, liền mượn cơ hội xuống chỗ cạnh Cố Thất Hải, trong tình thế hỗn loạn như lúc này, những người khác cũng chẳng còn tâm trí để chú ý quan hệ giữa hai người nữa. Cố Thất Hải thấy Mã Tu Hòa cầm một tờ giấy trắng, liền hỏi anh: “Đây là

gi?”

“Trình tự các thí sinh đến biệt thự, anh nhờ Tào Tân Lỗi viết ra.”

Cố Thất Hải cúi đầu nhìn, bên cạnh thứ tự đến nơi của các thí sinh, còn có ghi cả thời gian cụ thể.

Tào Tân lỗi, 16:00

Dương An Linh, 16:15

Từ Lập, 16:15

Khúc Thi Thi, 16:21

Lôi Xương, 16:30

Tương Nhân Quân, 16:46

Tần Châu, 17:05

Nguyễn Thiệu Đông, 17:11

Thượng Dũng, 17:32

Mã Tu Hòa, 17:40

Cổ Thất Hải, 17:45

Hà Diễm, 19:17

Cổ Thất Hải hỏi: “Phần ghi chép về thời gian này có ích đối với việc phá án hay sao?”

Mã Tu Hòa hỏi lại cô: “Em nghĩ thử xem, nếu chúng ta đến biệt thự sớm hơn Nguyễn Thiệu Đông, chọn phòng đồ trước anh ta, vậy thì chẳng phải đêm qua mục tiêu sẽ trở thành là một trong hai chúng ta sao?”

Cổ Thất Hải lắc đầu, bảo sao cô cảm thấy lời suy luận “giết ai cũng như vậy cả” của Khúc Thi Thi có vấn đề, thì ra nguyên nhân là ở đây, mà cô lại quên không đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác để nghĩ đến chuyện này.

“Dựa vào cách gây án, có thể thấy hung thủ không giết người một cách mù quáng, mà toàn bộ đều dựa theo kế hoạch cụ thể.”

“Vậy thì, nếu Nguyễn Thiệu Đông không ở phòng đở đi chẳng nữa, hung thủ vẫn sẽ tìm cách khác để giết anh ta?”

“Trước mắt đó chỉ là suy nghĩ của anh, nhưng anh lại nghiêng về trường hợp Nguyễn Thiệu Đông đến ở phòng đở không phải vì ngẫu nhiên, khi chia phòng, chắc chắn hung thủ đã động tay động chân gì nó mới có thể khiến cho con mồi đi vào cái bẫy của ‘hắn’.” Mã Tu Hòa tạm dừng một chút, “Đúng rồi, Thất Hải, lúc trước anh nhờ em giúp anh tìm hiểu chuyện về Lô Thái Hồng, giờ thế nào rồi?”

Cố Thất Hải nhìn bốn phía, xác nhận chắc chắn không có ai đang nghe lén hai người nói chuyện xong cô mới nói nhỏ: “Vừa rồi khi giúp Tào Tân Lỗi đưa cà phê cho mọi người, em thấy Khúc Thi Thi và Từ Lập lên nói chuyện với nhau, nên mới trốn sau tủ bát, hình như Khúc Thi Thi đang cảnh cáo Từ Lập, ‘tuyệt đối không phải là âm hồn của Lô Thái Hồng tác oai tác quái, cậu cũng đừng kích động nữa, nếu chẳng may để lộ ra chuyện năm đó, thì tất cả chúng ta đều chết chắc rồi.’ Khúc Thi Thi nói là ‘âm hồn’ vậy chẳng phải có nghĩa là

người tên Lô Thái Hồng này.... đã chết rồi sao?”

Mã Tu Hòa nghe, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, “Thế này, Lô Thái Hồng thực sự đã chết, hơn nữa nhìn vào biểu hiện của Từ Lập, ngoài sợ hãi và bất an thì có cả chột dạ nữa. Vì sao Từ Lập lại liên tưởng cái chết của Dương An Linh đến Lô Thái Hồng? Vì sao Từ Lập lại chột dạ? Vì cái chết của Lô Thái Hồng có liên quan đến cậu ta và Dương An Linh? Mà Khúc Thi Thi ‘mới quen’ sao lại biết chuyện Lô Thái Hồng? Ngoài Khúc Thi Thi ra, có còn thí sinh nào khác biết chuyện này hay không? Mà tên của biệt thư này – ‘biệt thư cầu vòng’ có liên quan gì đến Lô Thái Hồng hay không? Xâu chuỗi được những vấn đề này lại cùng vào một chỗ, đáp án thực sự sẽ không còn xa.”

Cố Thất Hải cố gắng đuổi theo suy nghĩ của Mã Tu Hòa, nhưng đại não của cô giống như một miếng đậu phụ, không nghĩ được ra cái gì, cô cố gắng hết sức để giữ tỉnh táo, dùng bút viết tất cả các suy luận của anh ra giấy.

Mã Tu Hòa thấy vẻ mặt buồn ngủ của cô, chủ động

cầm lấy quyển sổ trên bàn, “Em không chịu đựng được nữa thì nghỉ một chút đi, chỗ nào có anh là được rồi, các bước suy luận để anh viết ra giúp em.”

Cô thật sự rất mệt, nhưng chẳng phải anh cũng mệt không kém sao? Dù là làm, là nói, hay là suy luận, anh đều làm nhiều hơn cô, nhưng lại còn phải phân tâm chiếu cố cô nữa, cô thật sự không muốn trở thành gánh nặng của anh. Cố Thất Hải bưng bình lấy lại quyển sổ, nhưng lại không nhìn được mà ngáp một cái.

Mã Tu Hòa mỉm cười, lén nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, “Nếu bây giờ em mệt mỏi mà ngã xuống, vậy thì đến khi anh không kiên trì được nữa, anh còn có thể dựa vào ai được nữa? Nghe lời anh, bây giờ em cần nghỉ ngơi.”

Cuối cùng Cố Thất Hải cũng bị anh thuyết phục, cô yên lòng giao hết mọi chuyện cho Mã Tu Hòa, sau đó ghé người vào bàn, chỉ một lúc sau cô liền ngủ say.

Cổ Thất Hải ngủ rất say, say đến mức không nghe được bất kì âm thanh nào xung quanh mình, thậm chí cô còn mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ, cô thấy Mã Tu Hoà, anh cầm một con dao đầy máu, đâm về phía cô, trên mặt là nụ cười hung ác mà cô chưa từng thấy bao giờ, cô muốn tránh người đi, nhưng lại không thể nhấc nổi chân.

Đột nhiên, Hà Diễm chạy từ đâu đó ra, che cho cô một dao, bị chặt rơi cả một cánh tay phải.....

Cô giật mình tỉnh dậy.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở đều đều, nhìn qua một lượt, tất cả mọi người đều gục xuống bàn, có vẻ như đã ngủ hết. Cổ Thất Hải nhanh chóng tìm Hà Diễm, thấy tay phải của cậu rất bình thường, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Cổ Thất Hải không hiểu được tại sao mình đột nhiên lại mơ thấy một giấc mơ vô lý như vậy, có lẽ những án mạng mấy ngày qua đã khắc quá sâu trong tâm trí cô

ről.

Cố Thất Hải bị giấc mơ này dọa toát hết mồ hôi lạnh, toàn thân đều là mồ hôi dính dính, cô định đến nhà vệ sinh rửa mặt, sửa sang lại một chút, nhưng sau khi cô đứng lên, một nỗi lo lắng khác lại lướt qua đầu cô.

Mã Tu Hòa không ở đây.

Cố Thất Hải nhìn quanh nhà ăn, chỗ ngồi vốn là của Mã Tu Hòa bên cạnh cô lại trống không, cô lo lắng đi vòng quanh tầng một tìm lại một lượt, nhưng vẫn không thấy anh đâu.

Tiếng động của Cố Thất Hải đánh thức cả những người trong nhà ăn, mọi người đều ngái ngủ nhìn cô, chỉ có Hà Diễm để ý đến sắc mặt kích động của cô, “Thất Hải, sao thế?”

” Không thấy Mã Tu Hòa....”

Hà Diễm giật mình, vài giây sau lại nghe thấy tiếng nói rất nhỏ của Trương Nhân Quân: “Lôi Xương cũng không thấy đâu.”

Khúc Thi Thi ngồi cạnh cửa sổ vén rèm của lên, “Bên ngoài biệt thự không có dấu chân, nói cách khác là Mã Tu Hòa và Lôi Xương không hề rời khỏi biệt thự.”

Nếu Mã Tu Hòa và Lôi Xương không rời khỏi biệt thự, vậy thì bọn họ chỉ có thể ở tầng hai.

Cố Thất Hải chạy lên tầng hai đầu tiên, cô thăm nhủ mình, Mã Tu Hòa lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Nhưng khi cô đến tầng hai, mười hai căn phòng đều đóng chặt, tất cả cách chia khóa đều trong tay chủ phòng, cô phải tìm anh và Lôi Xương trong phòng nào đây?

Cố Thất Hải sốt ruột, đang định gõ cửa từng phòng, thì đột nhiên có tiếng mở khóa, có phòng được mở cửa, là cánh cửa màu tím.

Đó là phòng tím mà Lôi Xương ở.

Cố Thất Hải vừa nhìn lên liền giật mình.

Chốc lát sau, những thí sinh khác cũng chạy đến nơi, bọn họ nhìn về phía phòng tím liền không hẹn mà

đều dừng chân lại.

Mã Tu Hòa vốn đang mắt xích chậm rãi bước ra khỏi phòng tím, quần áo và khuôn mặt anh đều dính máu, mà càng dọa người hơn, chính là con dao đầy máu anh cầm trên tay, trong không gian tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng dao rơi xuống đất “Keng...” vang vọng đến ghê người....

Đúng lúc ấy, chiếc radio công bằng luôn mang đến tin dữ vang lên... “Câu đố thứ ba xuất hiện rồi đây, ha ha, đến bây giờ mấy người vẫn chưa thấy hung thủ sao? Nếu còn không bắt lấy ‘hắn’, thì người tiếp theo sẽ là các người đó....”

Giọng nói cực kì châm chọc.

Trong tiếng cười chói tai ấy, Mã Tu Hòa vô cảm nhìn quanh mọi người một lượt, cái nhìn ấy khiến cho tất cả mọi người sợ hãi mà lùi lại vài bước.

Nhưng Cố Thất Hải không lùi lại giống mọi người, cô nhẹ nhàng bước đến, nhìn thoáng qua Mã Tu Hòa,

cuối cùng bước đến cửa phòng tím, thăm trạng trong phòng khiến cho sợ đến mức phải hít sâu một hơi.

Lôi Xương cũng đang mất tích đang nằm trong vũng máu, trên người có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nhìn qua liền có thể biết là đã tắt thở. Mà trong lòng bàn tay của anh ta, có một chiếc chìa khóa màu tím.

Sau khi xảy ra án mạng của Nguyễn Thiệu Đông, dưới sự chứng kiến của mọi người, tất cả các phòng trong biệt thự đều được Mã Tu Hòa kiểm tra kỹ càng, ngoại trừ phòng đỏ, thì không có phòng nào là có cơ quan nữa. Thế mà, trước khi Mã Tu Hòa mở cửa, phòng tím kia cũng ở trong trạng thái phòng kín, người có thể giết Lôi Xương trong trạng thái như thế....

Dù Cố Thất Hải không muốn tin, nhưng đáp án chỉ có một.

Cố Thất Hải quay đầu lại nhìn Mã Tu Hòa, người luôn bên cạnh chỉ bảo cô, truyền hết kiến thức suy luận cho cô, lúc này lại không tự mình nói đáp án cho cô giống như trước.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lời Âm Chỉ

Phản ứng khác lạ của Cố Thất Hải càng khiến cho những người khác trên hành lang cảm thấy sợ hãi. Hà Diễm là người tiếp theo bước đến căn phòng tím, cậu đứng cạnh Cố Thất Hải, khi tận mắt nhìn thấy thảm trạng của Lôi Xương, sắc mặt cậu cũng liền trở nên tái nhợt.

Thượng Dũng lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“.... Lôi Xương chết rồi.”

Lời này vang lên, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Mã Tu Hòa, Thượng Dũng nhanh chóng chạy đến, trước khi mọi người kịp phản ứng, anh ta đã khóa người Mã Tu Hòa trên mặt đất.

“Thì ra mày chính là hung thủ!” Thượng Dũng quát lớn.

Mã Tu Hòa vốn im lặng, lúc này mới có phản ứng, dù anh bị Thượng Dũng đè lên người, thái độ anh vẫn thong dong như cũ, “Đến giờ mới phát hiện ra, mấy người cũng quá là đàn độn.”

“Sao lại giết bọn họ?”

“Không vì sao cả, chẳng qua tôi vẫn luôn muốn thử cảm giác giết người nó như thế nào, nên mới ra tay.” Anh đưa mắt nhìn những người đang lúng túng đứng phía trước. “Chẳng phải mấy người cũng thế sao?”

Mọi người lại sửng sốt.

“Tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày.” Thượng Dũng vừa nói vừa nâng gối húc mạnh vào lưng Mã Tu Hòa.

Động tác của Thượng Dũng rất mạnh, mặc dù Mã Tu Hòa cố gắng không phát ra tiếng rên, nhưng trên trán anh đã bắt đầu rỉ ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Cổ Thất Hải quát lớn: “Dừng tay.”

“Dừng tay? Đây chính là tên hung thủ giết người, đã có ba mạng người chết trên tay hắn rồi, đây là sự trừng phạt dành cho hắn ta.”

“Chuyện này không phải là chuyện anh có thể tự ý quyết định, Thượng tiên sinh, anh đừng quên, anh là một cảnh sát, nếu anh còn tiếp tục lạm dụng hình phạt riêng, tôi tuyệt đối sẽ không để yên cho anh.” Giọng Cổ Thất Hải đè nặng xuống, “Chờ khi rời khỏi được ngọn núi này, anh ta cũng sẽ có hình phạt thích đáng hơn.”

Động tác của Thượng Dũng dừng lại tại chỗ, anh hung hăng trừng mắt với Cổ Thất Hải, nhưng cuối cùng vẫn dừng tay.

Tâm trạng Cổ Thất Hải rất hỗn loạn, nhưng cô vẫn cố kiềm chế. Cô ngồi xỏm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của Mã Tu Hòa, “Anh nói thật đi, Dương An Linh, Nguyễn Thiệu Đông và Lôi Xương thực sự đều là do anh giết?”

Mã Tu Hòa cười bí hiểm: “Nếu không thì cô cho rằng đó là ai?”

Cố Thất Hải nói: “Lý do giết người của anh quá ngây thơ.”

“Ngây thơ? Dù sao tôi đã cảm nhận được niềm vui và sự thỏa mãn qua trò chơi giết người này rồi, đối với tôi mà nói, trên thế giới này không có gì là quan trọng hơn chính bản thân mình.”

Mã Tu Hòa để ý đến thay đổi trên mặt của Cố Thất Hải, anh giả bộ giãy dụa, quả nhiên Thượng Dũng ở phía sau liền dùng sức, ấn mạnh đầu anh xuống đất. Mặt Mã Tu Hòa dán vào sàn nhà lạnh lẽo, nhưng ngay cả khi chập vạt như vậy, anh vẫn bật cười một lần nữa.

Dù Mã Tu Hòa lúc này tay không tác sát, không thể động đậy, nhưng những người khác vẫn cảm thấy sợ hãi anh.

Tần Châu lo lắng nói: “Vậy, bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Tạm thời lúc này chúng ta không thể rời

khỏi biệt thự, nhưng nếu để mặc hắn ở cùng chỗ với chúng ta, người gặp nguy sẽ chính là chúng ta.”

Không ai lên tiếng đáp lại.

Mãi một lúc sau, có một giọng nói âm trầm vang lên: “Giết đi....”

Mà người vừa lên tiếng lại là Trương Nhân Quân, nhìn qua anh ta có vẻ rất vô tình, không có tinh thần đoàn kết, giờ phút này anh ta đang nhìn chằm chằm vào Mã Tu Hòa, trong mắt còn có mang theo một loại say mê đến bệnh hoạn.

Cố Thất Hải theo bản năng bước đến che trước mặt Mã Tu Hòa, không ngờ Tào Tân Lỗi đã bước đến, đánh gãy ý niệm điên cuồng ấy của Trương Nhân Quân: “Đủ rồi! Đừng ăn nói mấy câu điên rồ ấy nữa.”

Trương Nhân Quân nhìn Mã Tu Hòa rồi nhìn những người khác vài lần, rồi lại im lặng như trước.

Nhưng lời nói của Trương Nhân Quân đã nhắc nhở Cố Thất Hải, những người ở tòa biệt thự này, không

chắc đã đều là những người lương thiện đáng tin, một khi đã chọc giận bọn họ, họ có thể thật sự không phân biệt tốt xấu mà làm ra những chuyện không thể lường trước được.

May mắn lúc này có Hà Diễn bình tĩnh lên tiếng: “Không thì vậy đi, dưới lầu một có một phòng kho bỏ trống, chúng ta tạm thời nhốt Mã tiên sinh vào đó, chờ..... Tìm được cách rời khỏi biệt thự này rồi tính tiếp.”

“Tôi đồng ý.” Cố Thất Hải nói nhanh, “Chúng ta không phải là cảnh sát, không có quyền tự ý xử lý anh ta được, mà dù có là cảnh sát đi chăng nữa, cũng phải giữ vững thái độ công bằng đối với phạm nhân.” Cố Thất Hải cố ý nhìn liếc qua Thượng Dũng một cái.

Thượng Dũng ghen hòng, Cố Thất Hải nói vậy, anh ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Những người khác vẫn còn đang do dự, mà Cố Thất Hải vì để giữ tính mạng cho Mã Tu Hòa liền không đợi mọi người đồng ý, liền để Thượng Dũng miễn cưỡng

dẫn Mã Tu Hòa vào phòng kho dưới tầng 1.

Sau khi nhốt Mã Tu Hòa ở phòng kho xong, chìa khóa phòng do Thượng Dũng giữ, mà thấy những người khác vẫn còn lo lắng, Thượng Dũng lại lấy mấy tấm gỗ, đóng đinh vào cửa phòng, nếu có người muốn giúp Mã Tu Hòa trốn ra ngoài, nhất định sẽ phát ra tiếng động không nhỏ.

Vì Cố Thất Hải là người quen của Mã Tu Hòa, nên giờ cô cũng đánh mất sự tín nhiệm từ những người khác.

Những vụ án mạng liên tiếp cuối cùng cũng đã tạm chấm dứt, những người khác cũng thả lỏng tinh thần, mệt mỏi trở về phòng của mình.

Nhưng sau khi Mã Tu Hòa bị nhốt lại, Cố Thất Hải vẫn đứng trước phòng kho. Dù cô ở bên ngoài gọi bao nhiêu câu, thì cửa phòng kho cũng ngăn lời của cô lại, cô không thể nói chuyện với Mã Tu Hòa được.

Mất đi anh, đồng nghĩa với việc cô liền trở nên bất

lực.

Hà Diễm không biết đã đến đằng sau cô từ khi nào, cậu phủ lên người cô một chiếc áo khoác mỏng.

Cố Thất Hải không quay đầu lại, cô biết người đến là Hà Diễm, cô nhẹ giọng hỏi cậu: “Anh cũng cảm thấy Mã Tu Hòa là hung thủ của hàng loạt các vụ án này hay sao?”

Hà Diễm thật lòng trả lời: “Mã tiên sinh mà anh biết, là một người lý lẽ sắc bén, là một chính nhân quân tử ghét điều ác như kẻ thù, chắc chắn sẽ không ra tay giết người.”

“Đúng vậy, cho dù cho anh ấy ngàn vạn lý do đi chăng nữa, anh ấy cũng tuyệt đối sẽ không ra tay. Mà nếu anh ấy có thật sự giết người, cũng sẽ không dùng cách làm đầy sơ hở ấy.” Cố Thất Hải nói, “Chỉ vì anh ấy chính là Mã Tu Hòa.”

Cô hiểu rất rõ con người Mã Tu Hòa, cô từng thấy cách Mã Tu Hòa bắt tội phạm, so với động tác vừa rồi

của Thượng Dũng còn mạnh mẽ hơn, lấy đầu óc của anh, thân thủ của anh, sao có thể bị khuất phục dễ dàng đến như vậy. Cách giải thích duy nhất chính là anh tự chui đầu vào lưới.

Hơn nữa....

“Lúc trước khi lật lại vụ án của gia đình em, anh ấy cũng từng hứa với em, dù sau này xảy ra chuyện gì, trong lòng anh ấy, không có gì quan trọng hơn em, dù là anh ấy đi chẳng nữa. Nhưng vừa rồi anh ấy lại nói những lời trái lại hoàn toàn, anh ấy đang nhắc nhở em hung thủ còn là một người khác nữa.”

Hà Diễm hỏi tiếp: “Vậy tại sao anh ấy còn tự nhận mình là hung thủ?”

Cố Thất Hải im lặng, trong lòng cô đã có đáp án của riêng mình.

X

Nhất định là X đã dùng điều gì đó để uy hiếp Mã Tu Hòa, bắt anh trở thành con dê thế tội.

Cố Thất Hải nắm chặt tay, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Cô sao có thể để cho Mã Tu Hòa chịu nhục vô ích, càng đừng nói đến chuyện để yên cho X thực hiện được gian kế. Lần này, đến lượt cô đi điều tra chân tướng, cô tự mình bảo vệ người yêu của bản thân.

Thật ra chỉ cần tỉnh táo hơn một chút, thì sẽ thấy trong suốt ba ngày qua, có rất nhiều manh mối có thể khai thác được, nhưng những manh mối ấy rất lộn xộn, Cố Thất Hải vẫn chưa tìm được chính xác chỗ mà mình cần phải bắt tay vào.

Hà Diễm bước từ bếp ra, trên tay còn cầm một ấm cà phê nóng, để trước mặt Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải ngẩng đầu, cười với anh. “Cảm ơn, sao anh vẫn chưa đi ngủ?”

“Anh ở lại đây với em, dù anh không thể suy luận, nhưng nếu có thể giúp gì được thì em cứ việc sai bảo.”

“Thật ra, em cũng không lành nghề, nhưng mà Mã Tu Hòa đã dạy em nhiều như vậy, em nghĩ nhất định chúng sẽ có tác dụng. Đúng rồi, em vẫn luôn ghi chép lại những suy luận của Mã Tu Hòa, nhưng sau đó lại cảm thấy rất buồn ngủ, liền đưa quyển sổ cho....”

Hà Diễn vừa nghe Cố Thất Hải nói chuyện, vừa bùng chén cà phê lên, Cố Thất Hải đột nhiên như vừa tỉnh mộng, quát : “Đừng uống!”

Hà Diễn bị cô dọa, tay khẽ run lên một chút, cà phê vừa đưa gần đến miệng, liền rơi vài giọt xuống bàn.

Hà Diễn hoảng hốt hỏi: “Không phải là cà phê có độc đấy chứ?”

“Không phải là độc, mà là thuốc ngủ.”

“Thuốc ngủ? Nhưng hai chén cà phê này đều là do anh tự mình pha, ý em nói là cà phê chúng ta uống trước khi Lôi Xương chết sao?” Hà Diễn nhớ lại. “Anh nhớ rõ cà phê lúc ấy do Tào Tân Lỗi pha, em nghi ngờ Tào Tân Lỗi?”

“Hung thủ chắc chắn sẽ không dùng cách rõ ràng như vậy để bỏ thuốc, nếu không sẽ lập tức dẫn sự hoài nghi lên người mình.” Cố Thất Hải cầm hai chén cà phê mang vào trong phòng bếp, đổ vào bồn rửa bát. “Em nghĩ thuốc ngủ không phải hạ ở trong cà phê, mà là nước để pha cà phê đã sớm bị cho thuốc ngủ.”

Hà Diễn nhìn theo tầm mắt của Cố Thất Hải, trên bàn bếp để hơn mười chai nước khoáng chưa mở, Cố Thất Hải nhẹ nhàng sờ phần nắp chai một chút, nhìn cái chai dường như chưa được mở bao giờ, ở rìa nắp có một khe hở rất nhỏ.

“Ban ngày uể oải, trời vừa tối đã ngáp liên tục, những biểu hiện này là ảnh hưởng do sử dụng thuốc ngủ tạo thành, mấy ngày nay người có biểu hiện này không chỉ có một người cụ thể, mà là tất cả mọi người trong biệt thự. Đồ ăn thức uống của mọi người đều đến từ nguyên liệu và nước có trong phòng ăn, bất kì ai, bất kì lúc nào cũng có thể ra tay cho thuốc ngủ vào đó. Về phần cách hạ thuốc, có lẽ cũng là lợi dụng vào chiếc khe nhỏ này, có lẽ là nghiền thuốc ngủ thành bột nhỏ rồi bỏ vào. Dù thế nào đi chăng nữa, chỗ nước này không thể

uống được rồi.”

Hà Diễm nhìn Cố Thất Hải một cách bất đắc dĩ, “Dùng khe nhỏ như vậy để hạ thuốc ngủ, chẳng trách tại sao mỗi lần mở nước khoáng chúng ta đều không phát hiện ra.”

Cố Thất Hải nửa cười nửa không: “Làm gì có ai nghĩ việc đầu tiên hung thủ làm sẽ là hạ thuốc ngủ vào tất cả các chai nước khoáng đâu? Em vẫn thấy rất kì lạ, sao mỗi lần hung thủ gây án đều thuận lợi như vậy, thì ra chúng ta đã sớm bị ‘hắn’ nuôi thành một đám sâu ngủ rồi. Haiz, quả nhiên là một tên tội phạm khó đối phó.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cái Chết Của Lô Thái Hồng.

Mặc dù Cổ Thất Hải phát hiện ra cách hung thủ hạ thuốc ngủ, hơn nữa để đề phòng cô cũng không dùng nước khoáng bị bỏ thuốc nữa, nhưng phát hiện này vẫn không hề có tác dụng gì đối với việc suy luận xem ai là hung thủ thực sự. Cổ Thất Hải trở lại nhà ăn, một lúc sau mới tìm lại được quyển sổ của cô dưới bàn ăn, vừa mở ra, bên trong lại có thêm một tờ giấy, bên trên có ghi thời gian mọi người đến biệt thự.

Tờ giấy này rõ ràng là của Mã Tu Hòa, sao giờ lại được kẹp ở đây?

Cổ Thất Hải nhìn kĩ lại, hình như mặt sau tờ giấy mới có thêm vài dòng gì đó, mà đêm qua khi Mã Tu Hòa đưa cô xem rõ ràng là mặt sau vẫn còn trắng tinh. Cô lật tờ giấy lại, phát hiện ra đó là chữ của Mã Tu Hòa.

“Nhóm 1: Nguyễn Thiệu Đông, Dương An Linh, Từ Lập, Khúc Thi Thi, Trương Nhân Quân, Tào Tân Lỗi, Lôi Xương;

Nhóm 2: Thượng Dũng, Tần Châu;

Nhóm 3: Mã Tu Hòa, Cố Thất Hải, Hà Diễm.”

Cố Thất Hải nhìn chăm chăm vào những dòng chữ ấy, nhưng lại không thể nghĩ ra được chúng có ý nghĩa gì, vì sao Mã Tu Hòa lại chia những người trong biệt thự thành ba nhóm?

Tuổi?

Rõ ràng là không phải.

Sức khỏe?

Lại càng không.

Mức độ đáng nghi?

Có vẻ như cũng không phải.

Nhưng mà, sự phân loại này, nhất định là một manh mối nào đó mà Mã Tu Hòa để lại cho cô.

Đột nhiên ở phía cửa bếp có tiếng động, Cố Thất Hải và Hà Diễm cùng quay lại nhìn, Từ Lập thấy ánh mắt của hai người liền hốt hoảng xoay người bỏ chạy.

Cố Thất Hải nhớ lại hôm trước Mã Tu Hòa vừa dặn cô hỏi thăm chuyện về Lô Thái Hồng, nhưng mấy ngày nay Từ Lập vẫn luôn tránh cô như tránh tà, mà giờ là cơ hội hiếm có để cố có thể nói chuyện riêng với Từ Lập, cô tuyệt đối không thể bỏ qua.

Từ Lập sắp chạy được lên lầu trên, Cố Thất Hải dù sao cũng là con gái, không thể đuổi kịp được cậu ta, may mà Hà Diễm còn nhanh chân hơn Từ Lập, kịp thời chặn đường cậu ta, trước khi cậu ta kịp đặt chân lên tầng hai. Cố Thất Hải liếc mắt cảm ơn Hà Diễm một cái rồi bình tĩnh nói với Từ Lập: “Từ Lập, chúng ta nói chuyện một chút đi?”

Từ Lập lắc đầu liên tục.

Cố Thất Hải mặc kệ cậu ta, hỏi tiếp: “Chẳng lẽ cậu chỉ biết trơ mắt nhìn Dương An Linh chết oan sao?”

Từ Lập nhỏ giọng: “Chẳng phải đã bắt được hung thủ....”

“Cậu thật sự cho rằng Mã Tu Hòa chính là hung thủ thật sự hay sao? Anh ta có động cơ gì để ra tay với Dương An Linh cơ chứ?” Cố Thất Hải cố ý nói: “Anh ta lại còn chẳng hề liên quan đến chuyện của Lô Thái Hồng một năm trước nữa.”

Từ Lập nghe vậy sắc mặt liền thay đổi: “Sao cô biết...”

“Cậu đang chột dạ đúng không? Từ Lập, không có chuyện gì là có thể giấu được mãi mãi, lần này Mã Tu Hòa cũng chỉ là con dê thế mạng, hung thủ là một người khác, cậu nhớ lại Dương An Linh đi, cậu cũng muốn có kết cục giống cô ấy sao? Cho dù cậu có thể bình yên rời khỏi ngọn núi này thì sao chứ? Chẳng phải cậu cũng vẫn bị nổi ân hận đeo bám cả đời sao?”

Từ Lập vẫn còn do dự, Cố Thất Hải dựa vào cách nói chuyện của Mã Tu Hòa đối với những người không muốn mở miệng nói chuyện, không ép người đó nói chuyện mà lại cùng người đó im lặng, để cho thời gian dài vò vạt cậu ta.

Một lúc lâu sai, có một giọt nước mắt lăn dài trên mặt Từ Lập.

Từ Lập che mặt, áy náy nói: “Tôi thật sự không cố ý hại cô ấy....”

” ‘Cô ấy’ là ai?”

“Lô Thái Hồng.”

Từ Lập và Dương An Linh yêu nhau từ khi còn học Trung học, cả đại học cũng cùng đều chọn trường ở thành phố Nam để thi vào, mặc dù hai người học hai trường đại học khác nhau, nhưng tình cảm vẫn rất tốt đẹp.

Từ Lập lớn lên trong gia đình mồ côi mẹ, trong nhà chỉ có hai người đàn ông là cậu và bố cậu, nên về mấy chuyện yêu đương cậu cũng hiểu biết muộn hơn những bạn bè cùng trang lứa khác. Dương An Linh là mối tình đầu của cậu ta, khi học Trung học, Dương An Linh chủ động tỏ tình với cậu, Từ Lập thấy Dương An Linh là một nữ sinh không tồi, nên hai người cứ như vậy mà đến bên nhau.

Sau này khi đỗ đại học, thế giới nhỏ của Từ Lập dần được mở rộng ra, cậu ta phát hiện ra trên đời này trù trường học, sách vở và bài tập thì còn có những cô gái cực kì tuyệt vời, mà một người trong số đó là Lô Thái Hồng – một nữ sinh đang có tình cảm với cậu.

Lô Thái Hồng thường xuyên đến xem cậu đánh bóng rổ, sẽ cổ vũ cậu nhiệt tình, cùng cậu đến thư phòng lấy chỗ để tự học, khi nói chuyện với cậu ta cũng sẽ nói rất nhẹ nhàng, so với Dương An Linh tùy hứng, điều ngoa thì Lô Thái Hồng có vẻ hợp với cậu hơn.

Bạn bè trong kí túc xá cũng nhiều lần khuyên cậu nên dang tay mà ôm mỹ nhân hiền thực dịu dàng kia về,

nhưng Từ Lập vẫn không tỏ thái độ gì với Lô Thái Hồng, cậu cũng không biết vì sao chuyện Lô Thái Hồng theo đuổi mình lại đến tai Dương An Linh.

Tất nhiên khi ấy Dương An Linh liền cảm thấy tức giận, nhưng không phải là với Từ Lập, mà là đối với Lô Thái Hồng, cô cảm thấy người hiền lành như Từ Lập chắc chắn sẽ không tự nhiên mà đi qua lại thân mật với một cô gái, Dương An Linh hận Lô Thái Hồng, rõ ràng cô ta biết Từ Lập có bạn gái rồi mà vẫn thấp hèn đi câu dẫn cậu ta.

Dương An Linh rất muốn trừng phạt Lô Thái Hồng bằng một cách dã man nhất có thể.

Mà cách trừng phạt dã man nhất là gì?

Không ai là không sợ cái chết cả.

Một tháng sau, Từ Lập biết được toàn bộ ý tưởng và kế hoạch của Dương An Linh, cậu cũng bị cô làm cho khiếp sợ.

Lại nói về khoảng thời gian khi học Trung học, hai

người từng cực kì thích truyện trinh thám, vì thế cả hai liền gia nhập vào một diễn đàn có tên là ‘Hội những người thích trinh thám’ rồi kết bạn với năm người ở các ngành nghề khác nhau, thành lập nên một nhóm nhỏ trong diễn đàn, thường chia sẻ cho nhau những bộ tiểu thuyết trinh thám hay, hoặc cùng nhau thảo luận về những vụ án mạng nào đó, những năm qua, mọi người vẫn còn duy trì liên lạc với nhau.

Nhưng mà từ khi Từ Lập lên đại học, cậu liền ít để ý hơn đến những hoạt động trong diễn đàn, mà cậu cũng không ngờ rằng Dương An Linh lại có thể đưa ra ý tưởng kinh người ấy trong đó. Cô nói cô không hài lòng với những vụ án trong những quyển tiểu thuyết nữa, cô muốn thực hiện một vụ án hoàn hảo thực sự, thần không biết quỷ không hay giết người, rồi thoát khỏi sự điều tra của cảnh sát.

Sau khi ý tưởng của Dương An Linh được đưa ra, trừ Từ Lập ra, năm người trong nhóm đều tỏ ra tán thành, rồi dưới sự thuyết phục của Dương An Linh, năm người đó quyết định gia nhập vào kế hoạch giết người này, cùng nhau lập kế hoạch, cách nói chuyện giống như

đó chỉ là một vụ án bình thường trong một quyền tiểu thuyết nào đó.

Dần dần, ‘vụ án hoàn hảo’ được hoàn thiện từng bước từng bước một.

Mà ‘đối tượng thực nghiệm’ được chọn cho vụ án này lại chính là người Dương An Linh căm ghét nhất, Lô Thái Hồng.

Từ Lập vốn không có thù oán gì với Lô Thái Hồng, thậm chí là cậu có thiện cảm với cô ấy, nên cậu ra sức dùng mọi cách để ngăn cản, nhưng Dương An Linh lại uy hiếp cậu, nếu cậu không chịu tham gia kế hoạch này, thì cậu sẽ giống như Lô Thái Hồng, trở thành ‘đối tượng thực nghiệm’.

Mặc dù Từ Lập chưa gặp qua những người bạn ảo trong diễn đàn, nhưng chat với nhau mấy năm, qua lời nói hằng ngày của mọi người, cậu cũng cảm thấy được họ đều là những người không dễ chọc, hơn nữa có vẻ như Dương An Linh đã phát điên rồi, nếu cậu không nghe lời cô ta, dù có là người yêu mình, cô ta cũng có

thể tự tay đẩy xuống Địa ngục.

Vì thế để bảo toàn tính mạng của mình, cậu chấp nhận hi sinh tính mạng của một Lô Thái Hồng vô tội.

Khi cậu nghe được tin Lô Thái Hồng đã chết qua miệng những người bạn trong diễn đàn kia, Từ Lập liền hiểu được, cậu không thể quay đầu được nữa. Người cậu đã dính máu của tội ác, mà ở cuối đường sống của người khác lại có người mà cậu thông đồng làm càn – Dương An Linh, và bóng tối bất tận.

Thế nhưng, đến buổi tối ba ngày trước, khi Dương An Linh chết trong phòng kín của “Biệt thự Cầu Vòng” này, có lẽ người tiếp theo sẽ là cậu....

Khi Từ Lập chậm rãi kể xong vụ án năm ngoái, không khí trong nhà ăn lại càng trở nên nặng nề hơn.

Cố Thất Hải và Hà Diễm im lặng nhìn Từ Lập, cũng không biết nên tỏ ra thế nào.

Có hận không? Đối với bọn họ, Từ Lập chỉ là người qua đường, bọn họ không có quyền hận cậu ta.

Tha thứ? Mặc dù bọn họ cũng không có quyền tha thứ cho cậu ta hay không, nhưng việc làm của cậu ta cũng cực kì đáng lên án.

Dù là Lô Thái Hồng đã làm sai, nhưng đám người do Dương An Linh cầm đầu lại nhẫn tâm cướp đi tính mạng của cô ấy, cô ấy không có cơ hội để sửa sai, cũng không có cơ hội bù đắp, cô chỉ vì một lần ‘thực nghiệm’ tùy hứng của đám người đó mà hoàn toàn mất đi tương lai của mình.

Từ Lập mang theo áy náy và sợ hãi giấu kĩ bí mật ấy suốt một năm trời, vừa rồi nói hết ra giống như giọt nước tràn ly, cậu ta liền gục mặt xuống bàn, khóc lớn.

Cố Thất Hải hỏi: “Từ Lập, tổng cộng 7 người năm đó lập mưu giết chết Lô Thái Hồng đều ở đây phải không?”

Bả vai Từ Lập run mạnh lên.

“Từ Lập, đừng gạt tôi, cũng đừng gạt chính mình, năm đó dù cậu có nghĩ đến việc ngăn cản bọn họ giết Lô Thái Hồng, nhưng cuối cùng cậu vẫn thông đồng với họ để làm càn. Bây giờ cậu nói hết cho tôi chi tiết kế hoạch mà năm người đó lập ra để giết Lô Thái Hồng, còn có cả thân phận của bọn họ nữa, nói hết ra.” Cổ Thất Hải nói không lớn, nhưng giọng nói rất kiên quyết. “Tôi nhờ cậu giúp tôi, chúng ta phải cùng nhau bắt được tên hung thủ đáng chết đó, chỉ có cách đó mới có thể giúp cậu chuộc lại lỗi lầm của mình, rồi sau đó tiếp tục sống thật tốt.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Phục Kích

Trời dần sáng, theo kế hoạch của cuộc thi suy luận này, ngày mai chính là thời điểm kết thúc cuộc thi.

Nhưng các vụ án đã kết thúc chưa? Theo Cố Thất Hải thì chưa hẳn.

Nhưng bây giờ cô có thể ngăn cản hung thủ thế nào đây?

Hà Diễm vẫn ngồi cạnh Cố Thất Hải, chứng kiến cảnh cô phá án, không ngừng tìm kiếm những manh mối liên quan, mà cậu lại không thể giúp được gì cho cô, chỉ có thể lặng yên lo lắng cho sức khỏe của cô. Sau khi Mã Tu Hòa trở thành hung thủ rồi bị nhốt vào nhà kho, Cố Thất Hải liền giống như một dây đàn bị kéo căng, chưa từng thả lỏng mình một giây một phút nào.

Từ khi nào mà cô đã trở nên kiên cường như vậy, mà cậu thì lại rời xa cô?

Một lúc lâu sau, Cố Thất Hải mới bỏ quyền sở xuống, mệt mỏi ấn trán.

Hà Diễm hỏi: “Sao vậy?”

“Theo chuyện mà Từ Lập nói cho chúng ta, và cả manh mối của Tu Hòa nữa, thì em đã có thể tạm xác định được hung thủ là ai, nhưng những lời suy luận ấy vẫn không đủ để chứng minh Tu Hòa không phải là hung thủ giết Lôi Xương.”

Hà Diễm biết chỗ khó của cô: “Phòng tím lúc ấy là phòng kín.”

Hai lần trước, trong vụ án của Dương An Linh và Nguyễn Thiệu Đông, hiện trường đều là căn phòng kín giả, lúc ấy đều là do Mã Tu Hòa tự phá giải, cô cũng không để ý tới nhiều, nhưng đến vụ án thứ ba mà Mã Tu Hòa là nghi phạm lớn nhất – vụ án của Lôi Xương, hiện trường án mạng cũng là một căn phòng kín, Cố Thất Hải

khi ấy cũng đã quan sát qua tình hình trong phòng tím, toàn bộ cửa sổ đều khóa chặt, chiếc chìa khóa màu tím nằm trong lòng bàn tay Lôi Xương. Mặc dù cô cực kì tin tưởng Mã Tu Hòa tuy ở chung phòng với xác chết của Lôi Xương nhưng chắc chắn anh không phải là hung thủ. Có điều là hung thủ thật sự đã làm cách nào để giết Lôi Xương rồi giữ phòng tím trong trạng thái phòng kín, đổ hết mọi tội ác lên đầu Mã Tu Hòa.

Cô nghĩ mãi vẫn không thể giải thích được.

Cố Thất Hải uống một hơi cạn sạch chén cà phê thứ sáu, Hà Diễm thấy thế liền mở miệng: “Em muốn nghỉ ngơi một chút không? Cứ tiếp tục thế này thì em sẽ không chịu nổi mất.”

Cố Thất Hải nôn nóng lắc đầu, “Em chịu được. Hung thủ còn có thể tiếp tục ra tay, nếu trước khi trời tối mà em vẫn chưa bắt được ‘hắn’ thì sẽ lại có một mạng người nữa biến mất.”

“Nhưng bây giờ trạng thái tinh thần em đang không ổn định, em còn tiếp tục suy luận trong trạng thái này, sẽ

chỉ thêm lộn xộn mà thôi. Mã tiên sinh dạy em nhiều như vậy, nhưng anh ấy chưa từng dạy em điều này, cũng không hi vọng em sẽ làm thế.”

Sự quan tâm của Hà Diễm khiến cho Cố Thất Hải nhớ lại khi đêm qua Lôi Xương gặp chuyện không may, Mã Tu Hòa cũng ngồi cạnh cô, nắm tay cô dịu dàng bảo cô đi nghỉ, nhưng mới qua một đêm, tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Mà cô lại còn luôn khiến cho người xung quanh mình phải lo lắng.

“Nhưng mà mọi người sắp dậy rồi.”

“Anh sẽ trông chừng bọn họ giúp em, nếu phát hiện ra cái gì sẽ nói ngay cho em biết.” Hà Diễm chân chờ một chút rồi đưa tay vỗ vỗ vai cô: “Nếu em thật sự tin tưởng anh, vậy thì nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, anh chờ em lấy lại tinh thần rồi thay ca cho anh.”

Cố Thất Hải tất nhiên là tin tưởng Hà Diễm, mặc dù cô không có tình cảm nam nữ với anh, nhưng những

chuyện hai người từng trải qua cũng không phải là giả. Cô nghe theo lời đề nghị của Hà Diễm, tạm thời thả lỏng tâm trạng một chút, đi lên tầng hai, di chứng của việc ba ngày liên tục dùng thuốc ngủ vẫn còn, giờ đây chỉ cô chỉ cần thả lỏng tinh thần một chút liền cảm thấy rất mệt mỏi. Cô đến trước cửa phòng trắng, lấy trong chìa khóa trong túi, mở cửa, bước thẳng đến giường.

Cô mơ mơ màng màng nằm trên giường, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, càng lúc càng rõ nét.

Một lát sau cô đột nhiên mở mắt.

Cô chậm rãi mở lòng bàn tay ra, khó tin nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa trong tay mình từ nãy đến giờ.

Cô ngồi dậy, lấy trong túi áo một chiếc chìa khóa có màu khác hoàn toàn. Sau khi xảy ra vụ án của Dương An Linh, Mã Tu Hòa từng nhắc nhở cô rất nhiều lần là phải giữ chìa khóa thật cẩn thận, vì thế để hung thủ không thừa dịp cô không để ý mà trộm chìa khóa đi, cô đã giấu chiếc chìa khóa trắng của mình vào một túi nhỏ

khá bí mật bên hông.

Nhưng vừa rồi lúc mở cửa cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Chiếc chìa khóa mà cô vẫn nắm chặt trong tay là chìa khóa màu đen.

Là chìa khóa phòng đen của Mã Tu Hòa, có lẽ khi phát hiện thi thể của Lôi Xương, anh nhận lúc mọi người không để ý đã lén thả chiếc chìa khóa này vào túi áo cô. Mã Tu Hòa chưa bao giờ làm những chuyện vô nghĩa, nói cách khác, chiếc chìa khóa này chính là manh mối mà anh để lại cho cô.

Cố Thất Hải nắm chặt lấy chiếc chìa khóa màu đen, cuối cùng trên môi cũng nở ra một nụ cười.

Bí mật phòng tím cô đã tìm ra.

Nhưng mà....

Nụ cười của Cố Thất Hải lại bắt đầu ảm đạm.

Không có bằng chứng,

Dù cô biết chính xác thân phận của hung thủ, giải được thủ pháp nguy trang phòng kín, nhưng cô vẫn không có bằng chứng chắc chắn nào để chứng minh được người đó thực sự là hung thủ.

Cô phải bình tĩnh nghĩ ra một kế hoạch mới, nếu đổi lại thành Mã Tu Hòa, anh sẽ giải quyết vấn đề nan giải này thế nào?

Hắn nhìn vào màn đêm đen, nghe tiếng mưa rơi rả rích ngoài cửa sổ, nhưng vẫn im lặng ngồi trên ghế, tay cầm khăn cẩn thận lau một con dao sắc bén, giống như con dao ấy là một báu vật cực kì quý giá.

Đến lúc kim đồng hồ chỉ 12 giờ, hắn dừng động tác, giấu con dao vào tay áo, đứng dậy rời khỏi phòng.

Qua việc huấn luyện không ngừng nghỉ, hắn đã hình thành được thói quen đi không phát ra tiếng động.

Đến được cửa phòng của mục tiêu, hắn kê tai lại gần cánh cửa, nhưng vẫn để lại một khoảng cách nhất định, không hoàn toàn áp sát tai vào cửa, vì làm như vậy sẽ rất dễ để lại tóc hoặc mồ hôi trên cửa, chỉ có mấy tên tội phạm tép riu mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Sau khi xác định người trong phòng đã ngủ say, hắn ta lấy một chiếc chìa khóa trong túi, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Trong phòng không bật đèn, ngay cả rèm cửa cũng được kéo xuống, nhưng mà bóng tối trong phòng vẫn không ảnh hưởng đến hắn, hắn vẫn thích bóng tối hơn ánh sáng. Hắn nhanh chóng tìm được một dáng người đang thở đều trên giường, chỉ cần rút dao, nhanh chóng đâm mạnh vào ngực hắn..... Không, vẫn là nên đổi cách ra tay mới đi, lần này cắt mạnh vào động mạch ở cổ.

Hắn sung sướng tính toán xem lần này nên ra tay bằng cách nào, vừa chậm chậm bước từng bước đến người đang ngủ bình thản trên giường. Hắn lạnh lùng cầu nguyện cho người đó, sau khi chết sẽ bị đẩy xuống địa

ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.

Hắn lấy dao ra, cười lạnh một tiếng, nhắm thẳng vào cổ họng người nọ để đâm xuống....

Nhưng mà chỉ một thoáng chốc, đèn liền bật sáng, tất cả đèn trong phòng đều được bật lên, người vốn đang ngủ say trên giường liền trở mình, con dao của hắn liền đâm vào khoảng không.

“Thật tiếc khi phải thông báo với anh rằng, lần giết người này anh sắp tay rồi.”

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy hoảng hốt, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền quay đầu lại, Cố Thất Hải không biết đã đứng ở góc tường từ khi nào, nhìn hắn bằng cặp mắt trong suốt, lạnh lùng.

Hắn lại không hề phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Hắn khẽ cười, nói: “Sắp tay?” Vừa dứt lời, hắn liền trở tay đâm dao về người đứng phía sau, nhưng thân thủ người này có vẻ nhanh nhẹn hơn hắn nghĩ, mặc dù tốc độ chậm hơn hắn, nhưng vẫn có thể tránh được vị trí

nguy hiểm. Khi hắn nhìn kĩ mặt người nọ, hắn không khỏi giật mình.

Thượng Dũng bùm chặt lấy bả vai đang chảy máu, vừa cảnh giác nhìn hắn, vừa lùi đến một vị trí an toàn cách xa hắn.

Vết thương trên vai đau khiến cho Thượng Dũng phải nhíu mày, dù là làm cảnh sát, anh cũng rất ít khi gặp phải người nào có thân thủ nhanh mà hiểm độc đến như vậy, nếu vừa rồi anh chỉ chạm một giây thôi, có lẽ giờ tính mạng anh cũng không còn nữa.

Người trước mặt quả nhiên đúng như lời Cố Thất Hải nói, không phải là một người đơn giản.

Thượng Dũng nhớ lại lúc chạng vạng, Cố Thất Hải chủ động tìm đến anh, khẩn thiết nhờ anh giúp đỡ. Mới đầu anh còn không tình nguyện tin vào lời suy luận của cô, nhưng hiện giờ trong tình cảnh này, anh có muốn không tin cũng không được.

Theo tình huống trước mắt, Thượng Dũng đã hoàn

thành nhiệm vụ nguy hiểm mà Cố Thất Hải nhờ anh, nhưng nếu đã biết bộ mặt thật sự của hung thủ, anh cũng không thể nào bỏ mặc một cô gái yếu đuối ở lại một mình với tên hung thủ nguy hiểm này. Thượng Dũng cố ý nhìn đánh mắt ra hiệu với cô, nhưng cô vẫn đứng bình tĩnh như trước, sống lưng thẳng tắp.

Cố Thất Hải nói: “Đừng ngạc nhiên, trong phòng này, anh sẽ không thấy người anh muốn giết đâu.”

Hắn đỡ trán, lắc đầu bật cười: “Cô lại có thể đoán trúng được mục tiêu đêm nay của tôi.”

“Không phải đoán, mà tôi biết chắc chắn đêm nay anh sẽ đến phòng này.”

Có vẻ như hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú với lời cô nói.

“Trong kế hoạch giết người của anh, có tổng cộng bảy mục tiêu, hiện giờ anh đã ra tay được với ba người, Mã Tu Hòa vì vụ án của Lôi Xương hôm qua đã trở thành con dê thế tội, đối với những người khác mà nói,

chuỗi sự kiện giết người liên hoàn này đã chấm dứt rồi, nhưng đối với hung thủ thật sự là anh mà nói, thì kế hoạch giết người của anh mới chỉ đang tiến vào giai đoạn hai. Anh là một người rất kiêu ngạo, nếu không thì sau mỗi lần giết người, anh sẽ không cố ý bật radio để khiêu khích bằng cách để lại ‘câu đố’, mà lần này nhân vật mục tiêu mở màn cho màn kịch thứ hai nhất định là người do anh tỉ mỉ chọn lựa để được hiệu quả khủng bố cao nhất.

Những mục tiêu còn lại còn những ai? Đầu tiên có thể trừ Từ Lập, dưới sự thuyết phục của tôi và Hà Diễm, Từ Lập đã trở thành đồng đội của tôi, nên chúng tôi sẽ không để cho cậu ta tiếp tục hành động một mình được. Sau đó tôi lại loại trừ Khúc Thi Thi và Trương Nhân Quân, Khúc Thi Thi là mục tiêu nữ duy nhất còn lại, trong mắt anh, Khúc Thi Thi chỉ là một đối thủ tay trái gà không chặt, nếu anh muốn ra tay thì rất dễ dàng, anh sẽ không làm những chuyện quá dễ đầu tiên; mà Trương Nhân Quân tính tình hiền lành chất phác, là người có tiếng nói thấp nhất trong biệt thự, giết anh ta xong, anh vẫn không thể đạt được hiệu quả như mong muốn. Như

vậy, mục tiêu còn lại chỉ còn duy nhất một người.”

Nghe đến đó hắc liên bật cười. Là do hắc xem nhẹ cô gái nhìn có vẻ như vô dụng này, người Mã Tu Hòa chọn, quả nhiên là không tầm thường.

Cố Thất Hải nhìn người đối diện, khẳng định chắc chắn: “Tôi nhất định sẽ không để anh giết thêm một người nào nữa, Tần Châu.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tâm Lý Chung

Cố Thất Hải và Tần Châu im lặng giằng co với nhau.

Tần Châu vẫn luôn giữ vẻ mặt không sợ hãi, Cố Thất Hải muốn phá vỡ vẻ mặt bình tĩnh ấy của hắn, cô mở miệng ra nói trước: “Một năm trước, có một nữ sinh tên Lô Thái Hồng ở thành phố Nam đột nhiên mất tích, đến nay cảnh sát vẫn chưa tìm thấy người đâu, nhưng trên thế giới này chỉ có bảy người biết, thật ra Lô Thái Hồng đã chết cách đây một năm rồi. Mà bảy người này khác nhau từ quê hương, tuổi, việc làm, nhưng vì chung một niềm đam mê mà quen biết, rồi cùng nhau thành lập ‘Hội những người thích tiểu thuyết trinh thám’ trên mạng. Thường ngày mọi người vẫn duy trì quan hệ bạn bè bình thường, cho đến một hôm, có một thành viên trong diễn đàn bỗng dưng nảy ra một ý định hiểm thấy,

người đó muốn làm ra một vụ án mạng hoàn mỹ ngoài đời thực, đề nghị này được đa số người trong nhóm đồng ý, vì thế trong đầu những người này bắt đầu sinh ra tâm lý muốn phạm tội.

Điều trùng hợp chính là, bảy người này giờ đều đang ở ngôi biệt thự cầu vồng này. Bảy người đó lần lượt là Dương An Linh, Từ Lập, Nguyễn Thiệu Đông, Trương Nhân Quân, Khúc Thi Thi, Lôi Xương, Tào Tân Lỗi. Vậy thì năm đó, bảy người này đã hợp tác với nhau như thế nào để làm nên một vụ án mạng?

Đầu tiên muốn giết người, thì phải có người chết, vì thế người đưa ra đề nghị là Dương An Linh cũng đồng thời giới thiệu một người làm ‘đối tượng thực nghiệm’ – Lô Thái Hồng, kẻ thù đã câu dẫn bạn trai của cô ấy.

Từ Lập là đối tượng mà Lô Thái Hồng đang theo đuổi, nên Từ Lập liền hẹn Lô Thái Hồng đến hiện trường phạm tội – một khu rừng rậm hẻo lánh.

Để thuận lợi thoát khỏi điều tra của cảnh sát, cần phải có một kế hoạch giết người thật chu đáo, người lập

kế hoạch phải có đủ hiểu biết và kinh nghiệm, người này là luật sư Tào Tân Lỗi.

Đối tượng có, kế hoạch có, nhưng mà ai sẽ giết người? Nguyễn Thiệu Đông là người có tính cách hấp tấp, thích sự mạo hiểm, cuộc sống hằng ngày vẫn luôn chơi bời lêu lổng, nên hẳn sẽ là người ra tay giết người.

Giết người xong, thi thể không thể để yên một chỗ như vậy được, phải nhanh chóng xử lý, Trương Nhân Quân, một nhân viên lắp đặt thiết bị trầm mặc ít nói, động tác nhanh nhẹn lưu loát, phần việc này liền giao cho anh ta.

Còn Khúc Thi Thi và Lôi Xương, nếu đã biết kế hoạch này, để không cho bọn họ có cơ hội trốn tránh, những chuyện khác đều giao cho hai người giải quyết.

Cứ như vậy, bảy người nhận phần việc của mình, hoàn thành đầu vào đầy một vụ án mạng, khiến cho Lô Thái Hồng biến mất không còn một dấu vết khỏi cõi đời này. Mãi cho đến tận một năm sau khi xảy ra vụ án mạng này, bảy vị tội phạm lại một lần nữa tập hợp ở một

chỗ vì một cuộc thi suy luận, nhưng họ lại không biết rằng cuộc thi suy luận này, từ đầu đến cuối là một cuộc thi giả, thực ra đã có một người lấy nó làm lý do để tập hợp bảy người ở một tòa biệt thự hoang vu trên núi, mà người này đã sớm thiết kế một kế hoạch giết người rất hoàn hảo, thời điểm mà bảy người bước vào tòa biệt thự, thì thời gian sống của bọn họ cũng bắt đầu đếm ngược.”

Tần Châu không nhanh không chậm hỏi lại: “Theo lời nói của cô, thì cái chết của ba người kia đều đã được chuẩn bị trước, Dương An Linh bị giết là do cô ta mở cửa cho hung thủ, nhưng Nguyễn Thiệu Đông là vì tình cờ ở trùng phòng đỏ có cơ quan bí mật nên mới bị giết. Nhưng phòng ở của mỗi người là do họ tự chọn ngẫu nhiên, hung thủ sao có thể biết được Nguyễn Thiệu Đông sẽ nhất định chọn phòng đỏ?”

“Đúng là Nguyễn Thiệu Đông ngẫu nhiên chọn phòng đỏ, ngay cả hung thủ cũng không có cách nào biết trước được ai sẽ vào ở trong phòng đỏ.”

Tần Châu cười cười, trên mặt có vẻ chế nhạo.

“Nhưng, hung thủ có thể không chế tử lệ người chọn phòng đỏ, sao cho người đó chắc chắn là một trong số bảy mục tiêu của hắn ta, nói cách khác, người ở phòng đỏ không nhất thiết phải là Nguyễn Thiệu Đông, mà chỉ cần là người đã từng gây án cùng với Nguyễn Thiệu Đông là được.” Cố Thất Hải nói thêm.

Nụ cười của Tần Châu nhạt dần.

“Sau án mạng của Nguyễn Thiệu Đông, tôi và Mã Tu Hòa đã tự mình kiểm tra các phòng khác xem có cơ quan nào hay không, lúc ấy sự khác biệt của mười hai căn phòng khiến cho tôi cảm thấy nghi ngờ. Nhưng mà, chỉ cần kết hợp sự khác biệt đó với âm mưu của hung thủ thì mọi chuyện đều có liên quan đến nhau.

Đầu tiên, những phòng có điều kiện tốt nhất trong mười hai phòng này chính là bảy phòng: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, vừa đúng là bảy màu cầu vồng. Những phòng có điều kiện kém hơn một chút là hai phòng màu nâu và màu vàng kim. Những phòng có điều kiện kém nhất chính là ba phòng, trắng, đen xám.

Theo cách nói của người đầu tiên đến biệt thự là Tào tân Lỗi, các phòng được chọn theo quy tắc trước sau, chỉ cần là người có cách nghĩ bình thường, nhìn ba loại phòng có các cấp bậc khác nhau, ai cũng sẽ chọn một trong bảy căn phòng có điều kiện tốt nhất kia.

Cho nên hung thủ chỉ cần chắc chắn rằng bảy mục tiêu của mình sẽ là những người đầu tiên đến biệt thự, dù là người nào ở trong phòng đồ đi chẳng nữa, hắn vẫn có thể thuận lợi hoàn thành kế hoạch giết người của mình, cũng có thể làm giả được thành kiểu giết người ngẫu nhiên.”

Bỗng nhiên Cố Thất Hải ném ra một tập giấy mời xuống đất, đó là những tờ giấy lúc chiều cô lên lúc Tàn Châu không để ý, đi sưu tập ở chỗ những thí sinh khác.

“Để làm được kế hoạch này, cách nhanh nhất chính là thay đổi thời gian dự thi trên giấy mời, tôi đã so thời gian các thí sinh được mời đến, trên thiệp mời của bảy người kia, thời gian tập hợp là trước 17:00 bốn ngày trước, mà những người khác là trước 18:00, thời gian hẹn hơn kém nhau một giờ. Như vậy, hung thủ sẽ chắc

chấn bảy người kia sẽ đến biệt thự và chọn được đúng phòng đỏ. Hơn nữa, có sự hấp dẫn của tiền thưởng, mỗi thí sinh đến trước đều sẽ có địch ý với người đến sau, nên sẽ chẳng ai để ý xem mỗi tấm thiệp mời có sự khác nhau nào hay không, vô tình lại ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của hung thủ.

Đáng tiếc là trong kế hoạch này lại đột nhiên xảy ra một tình huống ngoài ý muốn, khiến cho anh không thể không để lại sơ hở.” Cố Thất Hải giờ tờ giấy Mã Tu Hòa ghi lại thời gian các thí sinh đến biệt thự trước mặt Tần Châu. “Theo kế hoạch, bảy người kia đều phải đến biệt thự trước 17:00, nhưng khi đó chỉ mới có 6 người đến, nên anh lại là người thứ bảy, người còn lại là Nguyễn Thiệu Đông, vì xuất phát muộn nên đến sau anh. Trừ Nguyễn Thiệu Đông thì sáu người kia đều chọn những phòng tốt nhất, nhưng tình cờ lại thừa ra phòng đỏ, là phòng có cơ quan. Để hoàn thành kế hoạch, anh đã cố gắng tránh phòng tốt nhất màu đỏ mà chọn phòng loại vừa, màu vàng kim. Nhưng mà nghĩ thế nào cũng thấy chuyện này có vẻ vô lý, vậy thì cách giải thích tốt nhất chính là anh đã sớm biết phòng đỏ ấy có cơ quan.”

Tần Châu điềm nhiên nói: “Cô nói cách làm ấy nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng chỉ vì tình cờ tôi không ở trong phòng tốt, nên tôi sẽ là hung thủ sao? Giết Dương An Linh, Nguyễn Thiệu Đông, bất kì người nào trong biệt thự cũng đều có thể làm được, nhưng cô đừng quên, khi Lô Xương chết, phòng tím là một phòng kín, người duy nhất có thể giết Lô Xương, chỉ có Mã Tu Hòa.”

“Về thủ đoạn ở phòng tím, chẳng phải vừa rồi anh đã tự mình tái hiện sao?” Cố Thất Hải lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khóa màu tím. “Tôi hỏi anh một câu, chiếc chìa khóa ứng với cửa phòng màu tím vẫn luôn trong tay tôi, mà vừa rồi anh đã dùng chìa khóa màu gì để vào phòng thế?”

Khi nhìn thấy màu của chiếc chìa khóa, ánh mắt Tần Châu hiện lên một tia khiếp sợ, nhưng ngay lập tức hắn ta chỉ cười, không nói gì.

“Vậy để tôi trả lời giúp anh, vừa rồi chiếc chìa khóa anh dùng để mở cửa phòng hắn là đang nằm trong túi áo khoác bên trái của anh, có màu vàng, là chìa khóa của phòng vàng kim.” Cố Thất Hải nhìn Tần Châu, “Cho đến

giờ, chúng tôi đều bị đánh lừa bởi cái bẫy của anh, mười hai căn phòng trong biệt thự này có mười hai màu, gọi theo màu trên cửa phòng, mỗi phòng có một chiếc chìa khóa tương ứng, hiện trường các vụ án mạng cũng đều là phòng ngủ của nạn nhân. Đêm đầu tiên, sau khi hung thủ giết chết Dương An Linh, hắn liền trộm chìa khóa màu lục rồi rời đi, lần thứ hai, hung thủ đã lợi dụng cơ quan để vào phòng, rồi giết người. Hai vụ án liên tiếp tương tự nhau, hơn nữa cửa phòng và chìa khóa phòng đều có màu sắc đặc thù như vậy, khiến cho nội tâm mỗi người đều có quan niệm chung: ‘ Phòng màu lục, chỉ có chiếc chìa khóa màu lục mới có thể mở, phòng màu đỏ cũng chỉ có chìa khóa màu đỏ mới mở được, những phòng màu khác cũng tương tự như vậy.

Quan niệm ấy dần dần trở thành chuyện bình thường trong lòng mỗi người, căn bản là không ai ngờ được rằng có thể dùng chiếc chìa khóa khác màu để mở cửa phòng, các chìa khóa có thể dùng thay cho nhau. Đến ngày thứ ba, nước khoáng trong nhà bếp đều bị anh bỏ thuốc mê, sau khi uống xong cà phê có pha thuốc mê, đúng như dự đoán của anh, mọi người đều ngủ say.

Anh chuyển Lôi Xương và Mã Tu Hòa đến phòng tím, sau khi giết Lôi Xương, anh để Mã Tu Hòa và chiếc chìa khóa tím trong phòng, rồi dùng chìa khóa màu vàng của mình, khóa cửa lại, rồi trở lại nhà ăn, giả bộ như tỉnh dậy cùng một lúc với chúng tôi, rồi đợi mọi người phát hiện ra xác của Lôi Xương và ‘hung thủ’ Mã Tu Hòa trong phòng tím.

Nói đến đây, mọi chuyện đã rất gần với chân tướng rồi.

Cố Thất Hải nói: “Chúng quy lại, phòng tím căn bản không phải là một phòng kín, mà Mã Tu Hòa cũng không phải là hung thủ, sở dĩ anh ấy nhận tội dễ dàng như vậy, chắc chắn là vì bị anh uy hiếp, Tàn Châu.... À không, X.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Edit + Beta: An Dung Ni

Thượng Dũng đứng một bên hỏi: “X là ai?”

Cố Thất Hải nói: “Tần Châu chẳng qua là một thân phận giả mà thôi, người

này thật sự là ai, tôi cũng không biết, nhưng tôi và Mã Tu Hòa đều gọi anh ta

là X, tay anh ta dính đầy máu tươi, là một tội phạm giết người hàng loạt cực kì

hung ác.”

Tần Châu vô cảm nhìn Cố Thất Hải, giống như người mà cô nói không hề

liên quan đến hấn vậy.

Cổ Thất Hải nói: “X, là một người cực kì cẩn thận, anh ta chưa bao giờ làm

ra chuyện gì thừa thãi để tránh bại lộ thân phận, nhưng đồng thời đây cũng

chính là điểm yếu trí mạng của anh ta. Trong bức thư anh gửi cho Mã Tu Hòa,

anh nói anh đã quyết định tự mình hạ màn cho vở kịch của mình, nói cách

khác, trong mắt anh, cuộc thi này cũng chính là một vở kịch. Nếu đã là vở

kịch, thì không thể thiếu được các diễn viên lên sân diễn. Cuộc thi này , anh đã

mời đến tổng cộng 12 thí sinh, nhìn có vẻ như là số người đăng kí dự thi rất

đông, thực ra mỗi người đều có vai diễn tương ứng.

Chỉ cần suy ra được vai

diễn của mỗi người, thì cũng có thể suy luận ra thân phận của anh.

Đầu tiên, bảy người đã giết Lô Thái Hồng một năm trước đóng vai ‘người

bị phạt’, mà Thượng Dũng - người không hề liên quan đến vụ án năm đó đóng

vai ‘cảnh sát’, đại diện cho chính nghĩa; Mã Tu Hòa là ‘thám tử’, phụ trách

phá án. Tôi là trợ lý của Mã Tu Hòa, sau khi thám tử gặp nguy, tôi sẽ là người

phải tiếp tục phá án; Trong mắt anh Hà Diễn chính là ‘người thứ ba’, anh

muốn Hà Diễn sẽ làm rối loạn quan hệ tình cảm của ‘thám tử’ và ‘trợ lý thám

tử’. Cuối cùng còn một vai diễn không rõ ràng, đó

chính là anh, X.

Nếu lời suy luận của tôi là chính xác, trong lòng anh, anh đóng vai ‘người

trừng phạt’. Nhưng trong mắt tôi, anh chẳng qua là một tội phạm bất chấp mọi

thủ đoạn để giết người mà thôi. Cho dù anh có cẩn thận chú ý, thì buổi tối

ngày đầu tiên, trong lúc giới thiệu thân phận, màn giới thiệu thân phận của

Nguyễn Thiệu Đông quá ngắn gọn đã nằm ngoài dự đoán của anh, nếu những

người giới thiệu sau cũng làm theo Nguyễn Thiệu Đông không giới thiệu thân

phận của mình, thì anh không thể khiến cho những người tham gia vào vụ án

của Lô Thái Hồng năm đó thuận lợi nhận ra thân phận của nhau.

Vì thế cho dù người phải giới thiệu tiếp theo không phải là anh, anh vẫn

giành quyền nói trước, để đưa mọi người về quỹ đạo của mình, khiến cho mọi

người phải nói tiếp theo nhịp của anh.”

X bất đắc dĩ nhún vai, “Được rồi, tôi đúng là người đã hẹn với cô. Suy luận

của cô đều chính xác, hầu như tất cả kế hoạch mà tôi sắp xếp cũng bị cô nói

trúng rồi. Lần này là tôi tính sai, tôi cứ nghĩ sau khi thu phục được Mã Tu

Hòa, cô cũng chỉ là một cô gái không đáng để ý, nhưng đúng như lời nói của

cô, cô đã suy luận tiếp rất tốt.”

Cố Thất Hải không vì lời khen của X mà cảm thấy vui mừng.

“Cố tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một vấn đề cuối cùng không?” Không đợi Cố

Thất Hải đáp lại, X đã lên tiếng: “Khi cô phát hiện Mã Tu Hòa và Lôi Xương

ở cùng nhau trong phòng kín, cô thật sự không có giây phút nào hoài nghi Mã

Tu Hòa là hung thủ sao?”

“Không có” Thái độ của Cố Thất Hải không có chút do dự nào, “Anh ấy là

người mà tôi tin tưởng nhất, tôi thà nghi ngờ bản thân mình, nhưng không bao

giờ nghi ngờ anh ấy.”

X nhận được đáp án, gật đầu, cười sâu xa.

Cố Thất Hải nói: “Vậy để tôi hỏi anh, rốt cuộc anh

đã lợi dụng cái gì để uy

hiếp Mã Tu Hòa gánh tội thay cho anh?”

“Rất đơn giản, là tính mạng.”

Cổ Thất Hải không hoàn toàn tin, Mã Tu Hòa không phải là loại người ích

kỉ như vậy. Như vậy, theo lời của X, “tính mạng” chính là....

“Rất tốt, trò chơi suy luận chơi đã nghiền rồi, thời điểm chấm dứt mọi

chuyện là đây.”

Cổ Thất Hải còn chưa hiểu hết lời nói của X, chỉ thấy X ném dao trong tay

xuống, trước khi dao kịp chạm đất, hắn đã nhanh chóng lấy ra một khẩu súng

bên hông.

“Tôi đồng ý với Mã Tu Hòa, chỉ cần anh ta chịu gánh tội thay thì tôi sẽ tha

cho mấy người, nhưng mà tôi vẫn không thể tha cho mấy quả trứng thối kia.

Dưới nền biệt thự còn có chôn bom, đủ để phá tan cả tòa biệt thự này, Cố tiểu

thư, cô là người tốt, tôi cho cô ba tiếng đồng hồ, cô dẫn Mã Tu Hòa và Hà

Diễn trốn đi, nhưng cô nói xem, Tào Tân Lỗi, Khúc Thi Thi, Tương Nhân

Quân và Từ Lập thì phải trốn thế nào đây?”

Cố Thất Hải theo bản năng chặn cửa ra vào, “Tôi đã nói rồi, tôi nhất định

sẽ không cho anh cơ hội giết người.”

“Ngại quá, chỉ sợ mình cô không ngăn nổi tôi.” X

nở nụ cười, giờ súng

nhằm về Thượng Dũng đang muốn chạy trốn,
“Thật ra, vừa rồi phần suy luận

của cô có một chỗ sai duy nhất, đúng là từng người
dự thi đều có vai diễn

tương ứng, nhưng vị cảnh sát này vẫn là mục tiêu
của tôi. Loại người không

biết phân biệt trắng đen, có thái độ lạm dụng tư
hình như anh ta, không đáng

sống trên đời này nữa!”

Thượng Dũng nghe vậy, liền hoảng sợ, không nói
hai lời, liền chạy trốn

chết về phía cửa, nhưng X nheo lại mắt, sắp ấn cò
súng.

Trong nháy mắt, Cố Thất Hải liền nghĩa vô phản cố

chạy tới trước mặt

X, dùng trán đặt lên họng súng.

(1) nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được
chùn bước

X liền phân tâm, vội vàng dừng tay lại.

Thượng Dũng nhân dịp này, thuận lợi trốn khỏi
phòng chàm. Ngay sau đó

trên hàng làng liền vang lên một loạt các tiếng động
hỗn loạn, những người

khác đang trốn ở chỗ khác của biệt thự nghe được
tiếng kêu cứu của Thượng

Dũng, toàn bộ đều lo lắng chạy trốn.

“Tránh ra!” X quát lớn.

“Tôi sẽ không tránh ra, trừ khi anh nổ súng giết tôi.” Năm tay của Cố Thất

Hải đang run lấy bầy, nhưng cô vẫn đứng yên như cũ.

“Đừng nghĩ rằng cô không phải là mục tiêu lần này của tôi thì tôi sẽ không

giết cô.” X lạnh lùng nói, “Tôi nói lại lần nữa, tránh ra!”

“Vậy thì nổ súng đi.” Cố Thất Hải nhìn chăm chăm về mặt tức giận của X.

“Mã Tu Hòa đã nói với tôi, X chỉ biết giết những kẻ ác, tôi tự nhận bản thân

mình sống không thẹn với lòng, giờ tôi muốn thử xem, đối mặt với việc phải

lựa chọn người như tôi và nỗi hận của bản thân, anh sẽ làm theo mục tiêu của

bản thân, hay vẫn giữ vững tín ngưỡng của bản thân?”

Bàn tay cầm súng của X bắt đầu có dao động rất nhỏ, hấn cũng nhìn thẳng

vào mắt của Cố Thất Hải, ánh mắt cô trong veo, chỉ phản chiếu lại khuôn mặt

nhuộm đầy sát ý của hấn.

Cô không đánh cược, cũng không thử hấn, mà là cô thật sự tin rằng hấn sẽ

không nổ súng với cô.

Không ngờ trên đời này vẫn còn có người tình nguyện tin lòng hấn vẫn còn

có một tia lương thiện, dù cho tay hấn đã nhuộm đầy máu tươi của vô số người

đi chẳng nữa.

“X, thu tay lại đi, anh đâu không lại cô ấy đâu.”

Cố Thất Hải giật mình, không quay đầu lại, nhưng
cô nước mắt của cô vẫn

suýt trào ra.

Mã Tu Hòa của cô cuối cùng cũng đến rồi.

Mã Tu Hòa đứng ở cửa, sắc mặt mệt mỏi, trong
một giây X dao động, anh

đã đưa tay kéo Cố Thất Hải vào lòng mình.

Người đến sau anh là Hà Diễn, so với Mã Tu Hòa,
trạng thái của cậu có vẻ

còn chật vật hơn, quần áo cậu bẩn thỉu, trên người
đầy vết thương, tay phải

còn đang chảy máu, dễ nhận thấy là cậu vừa mới bị
thương.

Hà Diễn chú ý đến ánh mắt nghi ngờ của Cố Thất

Hải, nhưng cái gì cũng

không nói, chỉ cười nhẹ với cô.

Nhưng Cố Thất Hải cũng tự hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đêm nay khi cô và

Thượng Dũng mai phục ở phòng chàm, Hà Diễn làm nhiệm vụ bảo vệ bốn

người Tào Tân Lỗi, Tương Nhân Quân, Khúc Thi Thi và Từ Lập. Sau khi

Thượng Dũng trốn thoát khỏi phòng chàm, Hà Diễn biết được ở biệt thự có đặt

bom, giữa lúc mọi người đang vội vàng bỏ trốn, Hà Diễn lại đến phòng kho,

tìm cách cứu Mã Tu Hòa. Những vết thương trên người cậu lúc này, nhất định

là do lúc ấy cậu bất chấp bản thân mà cố gắng cứu Mã Tu Hòa ra.

Cố Thất Hải vô cùng cảm kích Hà Diễm, nhưng lúc này, bọn họ còn có

chuyện quan trọng hơn cần làm.

Mã Tu Hòa nói: “X, tôi tin anh là một người biết giữ chữ tín, Cố Thất Hải

đã phá án thành công, anh cũng có thể bỏ sát ý và sự cố chấp của mình xuống

rồi.”

X nhìn ra ngoài cửa sổ, Thượng Dũng, Tào Tân Lỗi, Từ Lập, Khúc Thi Thi

và Trương Nhân Quân đã thuận lợi chạy thoát khỏi biệt thự. Hắn nhẹ giọng hỏi

Mã Tu Hòa: “Những tội phạm này đáng giá cho ba người đổi cả tính mạng để

cứu sao?”

“Dù họ đã từng phạm tội, nhưng đó cũng là một

mạng sống.” Giọng nói

Mã Tu Hòa chân thật, “Trên thế giới này, ngoại trừ việc giết chóc, còn có một

cách khác để trừng phạt những tội ác mà bọn họ đã gây ra. X, nếu anh tin tôi,

thì hãy giao bọn họ cho tôi, nhất định tôi sẽ khiến cho bọn họ nhận được sự

trừng phạt thích đáng.”

“Được. Tôi tin anh.”

Câu trả lời của X khiến cho Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải thở phào một hơi,

khi bọn họ nghĩ rằng X sẽ hạ súng xuống, X lại đưa súng lên thái dương của

chính mình.

Hắn cười một nụ cười cực kì thâm thúy: “Thật ra, người nên xuống địa ngục

còn là tôi nữa.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Kết Thúc : Seventh Chord

Edit + Beta: An Dung Ni

“Mã Tu Hòa, Cố tiểu thư, lần này gặp mặt, tôi thua tâm phục khẩu phục.

Vĩnh biệt.”

Trong trí nhớ của Cố Thất Hải chỉ có những lời này, sau đó là tiếng súng

vang lên.

Tiếng súng vang vọng trong tai của Cố Thất Hải, cô còn nghe được tiếng

hít mạnh của Hà Diễm, mà Mã Tu Hòa vốn đứng cạnh cô.... Đã biến mất.

Sau khi X đưa ra lời cáo biệt thảm thiết, Mã Tu Hòa đã đánh gục X xuống

mặt đất, hai người giằng co dữ dội trên mặt đất.
Dường như X đã hạ quyết tâm

muốn chết, không chút do dự bóp cò súng, Mã Tu Hòa nhanh như chớp lao

đến đè mạnh X xuống đất, trong một giây mà tiếng súng vang lên ấy, mũi súng

đang chỉ về phía Mã Tu Hòa.

Đại não Cố Thất Hải dường như trống rỗng, khi cô hoàn hồn lại, Mã Tu

Hòa đang nằm trên mặt đất, đưa lưng về phía cô, mà súng cũng không nằm

trong tay X.

X bình yên vô sự kinh ngạc nhìn Mã Tu Hòa.

Máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ chỗ Mã Tu Hòa

đang nằm.

Cố Thất Hải chạy đến, ôm lấy Mã Tu Hòa, anh vẫn còn mở mắt, nặng nề

thở dốc, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ thẫm đầy mồ hôi.

Cố Thất Hải nhanh chóng tìm được chỗ đang chảy máu trên người Mã Tu

Hòa, trên đùi anh có một vết thương nhỏ dài, miệng vết thương không sâu,

cũng không trúng đạn. Khi súng bị cướp cò, anh đã nhanh nhẹn né tránh, viên

đạn chỉ sượt qua đùi anh.

Cố Thất Hải nén nước mắt, xé ga giường, băng bó sơ qua miệng vết thương

cho anh.

Mã Tu Hòa khẽ cắn môi, mượn sức Cổ Thất Hải
ngồi dậy, quay đầu nhìn X

vẫn còn chưa hoàn hồn.

“X, anh đã suýt chết một lần, mạng lúc này của anh
là do tôi cứu, trước khi

anh chưa chuộc được tội, tôi sẽ không để cho anh
chết dễ dàng.”

X nhìn Mã Tu Hòa một lượt, chưa sót mím cười
trấn an anh: “Anh vẫn là

thiên địch của tôi như ngày nào.”

Sau đó không lâu, trời lại bùng sáng.

Dường như ông trời linh nghiệm, mưa to suốt bốn
ngày liền cuối cùng

cũng chịu ngừng.

Mặc dù phải trả giá rất nhiều, nhưng một loạt án mạng ở biệt thự cầu vồng

đã chấm dứt, bi kịch cũng không bao giờ lặp lại nữa.

Cố Thất Hải ôm Mã Tu Hòa đang bị thương, lặng lẽ rơi lệ.

“Khóc cái gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi.” Mã Tu Hòa vươn tay, lau đi

nước mắt trên mặt cô.

“Em biết.” Cố Thất Hải ôm chặt Mã Tu Hòa, “Nhưng khi tiếng súng vang

lên, nghĩ đến việc mất anh, cả thế giới của em dường như sụp đổ hoàn toàn.”

“Anh không ở cạnh em, em vẫn có thể tự lo mọi chuyện đâu vào đó. Thất

Hải, em quả nhiên là một người xuất sắc.”

“Chuyện này không giống anh, khi ấy em vẫn tin rằng anh không phải là

hung thủ, nên liều mạng điều tra để làm sáng tỏ chân tương.” Cố Thất Hải khịt

mũi, thu lại vẻ yếu đuối, nói như đóng đinh vào cột: “Mã Tu Hòa, nếu như về

sau anh còn dám gặp chuyện không may, em tuyệt đối sẽ không tha cho anh.”

“Được rồi, anh đồng ý.” Mã Tu Hòa dịu dàng hôn mặt cô. “Em ở đâu, anh

sẽ ở đó.”

Trời đã sáng hoàn toàn, lúc này ở phía xa có tiếng vù vù vang lên mỗi lúc

một lớn. Cố Thất Hải vén rèm cửa, thấy Hà Diễm mang theo năm người vừa

này chạy trôi chết trở về. Hà Diễm ngẩng đầu, nét mặt vui vẻ, cậu hét lớn với

Cố Thất Hải trong biệt thự: “Trục thăng đến rồi!”

Mã Tu Hòa ngồi trên giường nở nụ cười: “Cuối cùng Phó Cảnh Diệu cũng

đến đây.”

Khi trục thăng hạ cánh xuống bãi đất trống phía trước biệt thự, đúng như

lời Mã Tu Hòa, Phó Cảnh Diệu mặc cảnh phục nhảy xuống. Anh thấy Mã Tu

Hòa bị thương, vội vàng bước đến, “Tu Hòa, cậu không sao chứ?”

Mã Tu Hòa hời hợt nói: “Chỉ là trầy da thôi.”

Cố Thất Hải đỡ Mã Tu Hòa, hỏi Phó Cảnh Diệu: “Sao anh lại đi trục thăng

đến đây?”

“Buổi tối đầu tiên mấy người đến biệt thự, trước khi Tu Hòa bị thu điện

thoại cậu ta đã gửi cho anh một tin nhắn, nói nếu ba ngày sau vẫn không có tin

tức gì của hai người, thì lập tức đến đây cứu viện, nhưng mấy ngày nay thời

tiết cực kì xấu, bọn anh không có cách nào phái người lên núi. Đến rạng sáng

hôm nay, mưa lớn mới ngừng, cảnh cục liên cho một chiếc trực thăng đến đây

trước, may qua hai người vẫn không sao.”

“Không phải không có việc gì, có ba mạng người tôi không bảo vệ tốt.” Mã

Tu Hòa trầm giọng bổ sung.

Phó Cảnh Diệu nghe xong, tâm trạng cũng trở nên phức tạp. Trận chiến với

X này, tuy rằng phải trả giá rất đắt, nhưng anh tin rằng Mã Tu Hòa cũng đã cố

hết sức.

Cố Thất Hải nói: “Nhưng mà chúng tôi đã biết được thân phận của X, anh

ta đang ở bên trong...”

Cố Thất Hải vừa nói được nửa câu, cảnh sát đến cùng Phó Cảnh Diệu cũng

dẫn X ra ngoài biệt thự, X đeo còng tay, ánh mắt bình tĩnh. Khi đi qua Mã Tu

Hòa và Cố Thất Hải, hần lặng lẽ gật đầu với hai người.

Sau khi cảnh sát đưa X lên trực thăng, Mã Tu Hòa nói: “Anh ta đã nhận tội

rồi.”

“Tôi tin cậu.” Phó Cảnh Diệu nhìn vết thương trên đùi của Mã Tu Hòa,

“Những cảnh sát khác vẫn còn đang trên đường lái xe tới, cậu bị thương, giờ

cũng lên trực thăng để xuống kia điều trị đi.”

Cố Thất Hải sợ anh cậy mạng, cũng nói thêm:
“Những chuyện khác cứ yên

tâm giao cho bọn em.”

Mã Tu Hòa nhìn dáng vẻ gấp gáp của hai người, cũng không muốn khiến

bọn họ phải lo lắng thêm, hơn nữa sao anh có thể không tin tưởng vợ và bạn

thân mình?

Mã Tu Hòa ngồi lên trực thăng, trước khi cất cánh, Cố Thất Hải vẫn luôn

nhìn chăm chăm vào anh. Tiếng cất cánh của trực thăng quá lớn, hơn nữa cách

cánh cửa cabin, căn bản là anh không nghe nổi được cô đang nói gì, nhưng lời

của cô giống như xuyên qua mọi chương ngại, tiến thẳng vào trái tim anh.

Cô nói: “Chờ em.”

Cố Thất Hải thay Mã Tu Hòa cung cấp tình hình ba vụ án mạng tại biệt thự

cầu vòng với cảnh sát, bên cạnh đó cả chuyện một năm trước bảy người Tào

Tân Lỗi hợp mưu lại để sát hại Lô Thái Hồng, lúc này cảnh sát dựa theo các

manh mối Cố Thất Hải cung cấp để điều tra lại mọi chuyện, bốn người còn lại

cũng chủ động đầu thú về hành vi phạm tội năm đó.

Chân Mã Tu Hòa bị thương cũng không ảnh hưởng đến gân cốt, nhưng vẫn

cần khoảng 1 tháng để hồi phục. Khi dưỡng thương, anh vẫn cố hết sức để báo

cáo tình hình với cấp trên cùng Phó Cảnh Diệu, không lâu sau, những vụ án

của X sáu năm trước chưa được giải quyết cuối cùng cũng được làm sáng tỏ.

Về phần X, hắn làm đúng theo lời giao ước với Mã Tu Hòa và Cố Thất

Hải, thừa nhận tất cả các hành vi phạm tội của mình. Dưới sự điều tra cật lực

của cảnh sát, cuối cùng cũng tra ra được thân thế bí ẩn của hắn.

X tên thật là Tất Nguyên, 32 tuổi, là người thành phố Hương, từ nhỏ đã có

thành tích xuất sắc, thiên phú hơn người, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học

hắn lại không học đại học, cùng năm đó, mẹ hắn đột ngột qua đời, hắn cũng

mất tích, không có bất kì ai biết hắn đã đi đâu.

Theo khẩu cung của X, mùa hè năm ấy hắn đã tự tay giết chết mẹ mình,

dựng thành cái chết ngoài ý muốn thành công, sau đó hắn liền bắt đầu con

đường phạm tội của mình.

Sau đó cảnh sát điều tra kĩ hơn những chuyện liên quan đến Tất Nguyên

năm đó thì biết được, cha của Tất Nguyên đã bỏ rơi hai mẹ con hắn từ khi hắn

học tiểu học, mẹ hấn vì không thể chấp nhận được sự phản bội này, nên ngoài

mặt thì quan tâm Tất Nguyên, nhưng sau lưng thì lấy danh nghĩa ‘yêu’ để

ngược đãi, trói buộc hấn trong một thời gian dài. Có lẽ do lớn lên trong hoàn

cảnh khác thường như vậy, nên mới sa chân vào con đường sai trái.

Nhưng mà, một ngày sau khi tuyên bố sự kiện của biệt thự cầu vòng, cục

cảnh sát thành phố Nam đột nhiên có hai người trung niên đến đầu thú, hai

người là cha mẹ của Lô Thái Hồng đã chết một năm trước.

Cha mẹ Lô Thái Hồng nói rõ, là hai người tự mình ủy thác X hỗ trợ điều

tra chân tướng cái chết của con gái, đồng thời phải trừng phạt nghiêm khắc tên

sát nhân vẫn còn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật kia. Đối với việc tự thú của

minh, cả hai người đều nói thẳng là vì muốn cảnh sát có thể giảm nhẹ hình

phạt cho X, vì hắn là ân nhân của hai người, nếu không có X, có lẽ cả đời này

bọn họ cũng không thể thoát nổi khỏi nỗi ám ảnh về cái chết của con gái mình.

Sự xuất hiện của cha mẹ Lô Thái Hồng liền khiến cho dư luận xôn xao, các

ý kiến chia ra làm hai phe lớn, có người cho rằng dù là xuất phát từ lý do gì đi

chăng nữa, X vẫn là một tội phạm giết người máy lạnh, phạm vào tội không

thể tha thứ. Mà cũng có người lại cho rằng chẳng qua là X đang giúp những

người yếu đuối cùng đường giết người xấu, những người xấu này cũng mang

trên mình tội chết, nên tội mà X gây ra, cũng có thể xem xét để giảm án.

Khi dư luận đang xôn xao bàn tán về X, Phó Cảnh Diệu gọi cho Cố Thất

Hải và Mã Tu Hòa, trước khi có kết quả xét xử, X yêu cầu được gặp hai người

một lần.

Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải đồng ý.

Đã lâu không nhìn thấy X, Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải có chút kinh ngạc.

Sự kiện biệt thự cầu vòng đã kết thúc một thời gian,

mái tóc đen của X

hoàn toàn biến mất, da hắc cực kì tái nhợt, cả người dường như gãy đi một

nửa, nhìn dáng vẻ mặt tù phục của hắn có vẻ cực kì nghèo khó, nhưng khi thấy

Mã Tu Hòa và Cố Thất Hải bước đến, hai mắt hắn sáng lên.

X đeo còng ta, chỉ vào đầu mình: “Ung thư não, giai đoạn cuối.”

Mã Tu Hòa hỏi: “Từ bao giờ?”

“Chẩn đoán chính xác là vào nửa năm trước, dù có dùng hết các biện pháp

đi chẳng nữa cũng chẳng sống được bao lâu.” X cười nhạt, “Quả nhiên là làm

chuyện xấu thì sẽ gặp quả báo, nhân quả luân hồi, nhưng tôi không hề hối

hận.”

“Nên khi sắp đặt vụ án ở biệt thự cầu vồng, anh cũng muốn lợi dụng vụ án

ấy để dẫn đường cho tôi trở thành người kế thừa?”

X nở nụ cười: “Anh đoán được?”

Mã Tu Hòa nói: “Trong bức thư anh gửi tôi, có một câu tôi vẫn luôn để ý,

‘so với việc nói quan hệ của chúng ta là thiên địch, tôi thấy, nên là ánh sáng và

cái bóng thì đúng hơn’. Sáu năm qua tôi vẫn luôn cố gắng bắt anh, nhưng anh

lại phủ nhận quan hệ thiên địch của chúng ta, ngược lại anh cường điệu hóa

quan hệ giữa ánh sáng và bóng. Bóng được tạo nên từ ánh sáng, ánh sáng và

bóng luôn đi cùng nhau, không có bóng cũng

không có cái gì gọi là ánh sáng,

mà ngược lại, không có ánh sáng thì cũng sẽ không có bóng. Mà vụ án biệt thự

câu vòng lại càng chứng tỏ được rằng quan hệ giữa hai ta là hỗ trợ lẫn nhau,

một khi anh mất, tôi nên bổ sung vào vị trí ấy.”

X cười mà không nói, coi như thừa nhận cách nói của Mã Tu Hòa,

Mã Tu Hòa thay đổi dáng ngồi, lưng đã thẳng lại càng thẳng hơn. Anh nhìn

X đang ngồi đối diện, chậm rãi mà quyết đoán nói: “Nhưng tôi vĩnh viễn sẽ

không trở thành người kế thừa anh.”

Câu trả lời của Mã Tu Hòa dường như đã nằm sẵn trong dự kiến của X, hẳn

cũng không hề nổi giận vì chuyện này, hấn bình tĩnh nói: “Trước kia đúng là

như Cố tiểu thư nói, mỗi người dự thi ở biệt thự cầu vòng, trừ bỏ bảy tên phạm

nhân kia, mỗi người đều có một vai diễn tương ứng. Trong lúc anh và tôi so tài

trí, bản lĩnh và các phương diện khác sà sà như nhau, thì tôi thật sự hy vọng

anh có thể tiếp nối ý chí của tôi, cho nên mới đề cho Cố tiểu thư, Hà Diễn và

Thượng Dũng đến, tất cả đều là để hủy diệt anh. Nhưng dù là chứng cứ hay dư

luận đều bất lợi với anh, thì tình cảm và niềm tin của Cố tiểu thư đối với anh

vẫn trước sau như một, hai người đã khiến cho tôi cảm nhận được sự tình

cảm mà tôi chưa bao giờ tin vào, trên thế giới này nhất định còn tồn tại người

giống hai vị, tôi nghĩ, chuyện cũ của X, có thể kết thúc tại đây được rồi.” Hấn

ngừng lại một chút, giọng nói trở nên thoải mái hơn: “X không cần người kế

thừa.”

X cũng hứa với Cố Thất Hải và Mã Tu Hòa, ở phần cuối cuộc đời mình,

hắn sẽ cố gắng phối hợp hết sức với cảnh sát, nói hết những lần phạm tội của

mình trong suốt sáu năm qua cho cảnh sát, thời gian chuộc tội của hắn, giờ

mới bắt đầu.

Trên đường về nhà, Cố Thất Hải giúp Mã Tu Hòa

chậm chậm đi bộ, nắng

chiều rực rỡ, kéo dài hai chiếc bóng đan vào nhau
của hai người. Cố Thất Hải

nhìn xuống chân hai người, nhẹ nhàng hỏi: “Đã
xong?”

Cô đang nói về một loạt vụ án liên quan đến X.

“Phải, đã xong.” Mã Tu Hòa nói chắc chắn, giống
như đêm hỏa hoạn mà

hai người gặp nhau lần đầu, giọng điệu chắc chắn
của anh khi nói ra suy luận

của mình, nhưng mà so với lúc ấy, bây giờ giọng
anh còn mang theo sự dịu

dàng chỉ thuộc về cô.

Mã Tu Hòa nói: “Thất Hải, từ ngày đầu tiên chúng
ta quen nhau, anh chưa

bao giờ nghĩ sẽ có ngày như hôm nay, dù cho anh có phá được bao nhiêu vụ án

đi chẳng nữa, anh cũng không thể biết trước được ngày mai sẽ xảy ra chuyện

gì, có lẽ sau này chúng ta sẽ còn gặp phải chuyện nguy hiểm hơn lần này.”

“Em hiểu, em cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.” Cố Thất Hải quay đầu nhìn

anh, “Mặc dù em có chút nhát gan, nhưng vì anh, dù thế giới đáng sợ đến mấy,

em cũng nguyện ý bước vào.”

Mã Tu Hòa nhéo nhéo mắt cô, “Anh tuyệt đối sẽ không rời bỏ em.”

“Em cũng sẽ đuổi kịp theo bước chân của anh.” Cố Thất Hải đắc ý, “Qua

vụ án này, thám tử thực tập là em đây hẳn là có thể

tốt nghiệp được rồi chứ?”

“Biểu hiện lần này của em đúng là rất tốt, nhưng mà để tốt nghiệp thì còn

thiếu một việc.”

“Việc gì?”

“Hỏi lộ thầy giáo, em không biết luật lệ này sao?”
Mã Tu Hòa trêu cô.

Cố Thất Hải dựa theo ý anh, hỏi: “Em nên hỏi lộ thế nào thì mới có thể

thuận lợi tốt nghiệp đây?”

“Nề mặt em, em chỉ cần cho anh tiếp cận thân mật, sao cho vào sâu nhất là

được rồi.”

Thân mật..... Vào sâu nhất....

Không phải là....

Cố Thất Hải đỏ mặt, giả bộ đâm mạnh vào ngực Mã Tu Hòa, anh cười một

chút, nắm lấy cô, ôm vào lòng.

Anh nói bên tai cô: “Chờ chân anh khỏi hểnh, anh sẽ nhận hối lộ.”

“..... Vậy chân anh phải nhanh khỏi đấy.”

Mã Tu Hòa nhíu mày, giờ mười đầu ngón tay đan vào nhau của hai người

lên, dịu dàng đặt xuống đó một nụ hôn.

Cố Thất Hải cười cười, nắm chặt tay anh.

Khi đi sang đường, Cố Thất Hải đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Tu Hòa,

nếu vụ án của X đã kết thúc, vậy tập hồ sơ trong thư phòng có thể kết án được

rồi đúng không?”

“Ừm.”

“Để em viết giúp anh nhé.”

Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải đang hào hứng, không do dự đáp: “Được,

nhưng tiêu đề của hồ sơ nên sửa lại.”

“Sửa thành gì?”

“Seventh Code (vụ án thứ bảy)”

Nếu không có em, vụ án dài đằng đẳng này cũng sẽ không thuận lợi kết

thức, mà bên cạnh dáng người cô độc của anh cũng sẽ không có bóng dáng

của em.

Cố Thất Hải nghe vậy, có chút ngạc nhiên, nhưng không hỏi nguyên nhân

của cái tên ấy, ngược lại còn hào hứng hơn.

“Cứ yên tâm giao cho em.” Cô nói với dáng vẻ ‘việc nhân đức không
nhường ai’

Sau khi Cố Thất Hải được Mã Tu Hòa đồng ý, vài ngày tiếp theo cô đều

nhốt mình trong thư phòng, chăm chú ghi lại các sự kiện ở biệt thự cầu vồng,

và những chuyện sau này liên quan đến X, hoàn toàn không để ý đến bất kì

chuyện nào khác. Ngay cả Mã Tu Hòa nóng lòng muốn thân thiết với cô cũng

không được bước vào.

Thừa dịp hôm nay Cố Thất hải đi làm ở phòng tranh, Mã Tu Hòa lén vào

thư phòng. Trên bàn lớn xếp đầy một đống tài liệu và ảnh chụp, chính giữa là

tập hồ sơ mà mấy ngày nay Cố Thất Hải đang liều mạng ghi chép lại.

Mã Tu Hòa cầm lên xem một lúc, hồ sơ Cố Thất Hải làm mặc dù không

hoàn hảo lắm, nhưng những phần quan trọng đều được ghi lại đầy đủ, sẽ có

một ngày cô nhất định sẽ làm tốt hơn thế này nhiều.

Mã Tu Hòa bật cười, anh khép lại tập tài liệu, lúc này mới để ý đến tiêu đề

của hồ sơ.

“Seventh Chord (Hợp âm thứ bảy)”

Mã Tu Hòa ngó người, rồi lập tức hiểu ra.

Hai từ này phát âm có chút giống nhau, thảo nào cô

nghe nhầm.

Mã Tu Hòa tìm giấy bút, định viết lại từ đúng cho Cố Thất Hải thấy lỗi sai

này. Nhưng anh vừa đặt đầu bút xuống, đột nhiên lại dừng tay.

Không, cô không viết sai.

Đây là vụ án mà bọn họ cùng phá án, cứ giữ nguyên theo ý cô đi.

Giống như tương lai của hai người.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngoại Truyện 1

Edit + Beta: An Dung Ni~~~ Suy nghĩ của tác giả:
Thật ra đây là chuyện cũ của Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh, tôi đã nghĩ ra nó trước cả “Hợp Âm Thứ Bảy”

Lúc ấy tôi mới chỉ viết được nửa câu chuyện.

Sau này khi nghĩ bộ “Hợp âm thứ bảy”, đúng lúc đang đau đầu để nghĩ ra cách viết dàn nhân vật phụ, tôi đột nhiên nhớ lại đến nửa câu chuyện còn dang dở khi trước.

Vì thế Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh trong bộ ‘Hợp âm thứ bảy’ cứ như vậy được sinh ra.

Trong phần chính văn, có lẽ mọi người cũng cảm thấy được phần của Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh cũng

không quá nổi bật, vì trong suy nghĩ của tôi, họ đã sớm có câu chuyện của riêng mình.

Giờ này nhìn lại câu chuyện cũ khi ấy, tình tiết cũ, lối hành văn non nớt, nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục viết nốt.

Có thể nói đây là một ngoại truyện không hề liên quan nhưng lại gắn bó rất chặt chẽ với ‘Hợp âm thứ bảy’.

Phần đầu của câu chuyện là thể loại thanh xuân vườn trường, vì thế, phần sau.... Nào, để xem tôi có thể viết thể nào nào.

Nếu viết không vừa ý mọi người, mọi người cũng có thể coi như không có phần ngoại truyện này.

~~~~~

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, trong một lớp học, luôn có hai người có tính cách hoàn toàn khác nhau.

Trong đó sẽ là một người trời sinh vĩ đại, nhiệt tình,

hào phóng, dễ dàng được người khác quý mến, mà người còn lại sẽ rất vô tích sự, lười biếng, không ai để trong mắt.

Phó Cảnh Diệu tự biết rõ bản thân mình ra sao, không cần bất kì ai nhắc nhở, cậu cũng sẽ chủ động chọn chỗ ngồi ở cuối lớp, cũng tự giác cách những người học giỏi càng xa càng tốt.

Trong mắt cậu, Hạ Quỳnh chính là người mà mình không nên tiếp xúc.

Hạ Quỳnh là lớp phó học tập của lớp Phó Cảnh Diệu hồi trung học, tất nhiên vì thế mà thành tích học tập của cô rất đáng ngưỡng mộ, tính cách cởi mở, hoạt bát, nhân duyên cũng rất tốt. Xuất phát từ tâm lý phản nghịch, Phó Cảnh Diệu luôn luôn không học tập tử tế, mà luôn luôn đối đầu với các giáo viên trong lớp, nhưng vì thấy dáng vẻ của Hạ Quỳnh không tồi, nên cậu cũng không ghét bỏ cô.

Nhưng mà từ sau ngày ấy, cậu rốt cuộc mới phát hiện ra, Hạ Quỳnh thực ra không phải là một con người

hoàn hảo.

Cô rất thích xen vào chuyện của người khác.

Thậm chí còn quản chuyện của cậu.

Vất vả lắm mới đợi được đến thời điểm tan học, mọi người trong lớp đều ra về, ngay cả những người trực nhật cũng chỉ làm qua loa rồi nhanh chóng chạy về, phòng học rộng lớn như vậy cũng chỉ còn lại một mình Phó Cảnh Diệu.

Thực ra ngay từ giây phút tiếng chuông tan học vang lên, Phó Cảnh Diệu đã chuẩn bị sẵn sàng như mọi hôm, trở thành người đầu tiên bước ra khỏi lớp, nhưng hôm nay cậu lại quên mang chìa khóa nhà, bố mẹ cậu hôm nay lại tăng ca. Mà càng xui xẻo hơn, đó là trên người cậu.... Không có một đồng nào.

Khi cậu nhận ra được điều này, mọi người trong lớp đều đã rời đi hết, cậu nghĩ mãi không ra chỗ nào để đi, nên đành phải ở lại một mình trong lớp học, buồn chán đợi màn đêm buông xuống.

Ở trong phòng học vắng tanh, Phó Cảnh Diệu thấy chán đến cực điểm, tâm tình buồn bực không có chỗ phát ra, cậu gác hai chân lên bàn, đầu hơi ngẩng lên, định ngồi nghỉ ngơi trong tư thế này một lát, để bản thân có thể quên đi cảm giác đói bụng.

Đúng lúc cảm giác buồn ngủ ập đến, Phó Cảnh Diệu nghe thấy tiếng bước chân, nhưng cậu rất buồn ngủ, không rảnh để để ý đến chúng, nhưng tiếng bước chân ấy lại dường như cổ tình đi về phía cậu.

Phó Cảnh Diệu không thể không mở mắt, ánh nắng chiều tà lập tức chiếu vào mắt, khiến cho ánh mắt cậu có chút chói.

Cậu híp mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi giày vải đơn giản, sạch sẽ, tay áo đồng phục trắng, còn có gương mặt thanh tú,... Phó Cảnh Diệu nghĩ một lúc, cố gắng tìm tên các học sinh nữ trong lớp để ghép với người trước mặt.

Hạ Quỳnh từ trên cao nhìn chăm chăm vào Phó Cảnh Diệu, hỏi: “Cậu ở trong này làm gì?”

Phó Cảnh Diệu ngẩn người, định thu hai chân đang gác lên bàn lại, nhưng lại phát hiện ra hai chân cậu đã tê cứng, cậu đành bất đắc dĩ giữ nguyên tư thế cũ, đáp lại Hạ Quỳnh: “Mình đang ngủ.”

“Ngủ? Tan học sao không về nhà lại ở đây ngủ?”

Phó Cảnh Diệu gãi gãi đầu, ấp úng đáp: “Chuyện này không liên quan gì đến cậu.”

Hạ Quỳnh lại không hề tức giận, “Đúng lúc cậu ở đây, mình có việc muốn thương lượng với cậu.”

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Phó Cảnh Diệu đó là cho rằng bản thân vừa tỉnh ngủ nên nghe nhầm lời nói của Hạ Quỳnh, cậu và cô giống như trời và đất, có chuyện gì mà cần phải thương lượng? Nhưng sau khi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Quỳnh, cậu chắc chắn rằng vừa rồi hình như không phải là một câu nói đùa.

“Cậu vừa nói gì?”

“Mình nói, mình có việc cần thương lượng với cậu.” Hạ Quỳnh không ngại nhắc lại lần nữa, sau đó lấy

một tập giấy trong ngực đưa cho Phó Cảnh Diệu.

Phó Cảnh Diệu thuận tay cầm lấy, nhìn tiêu đề giữa những dòng chữ chi chít, cậu không nhìn được liền bật cười.

“Giải thi đấu quán quân bóng rổ cấp trường?” Phó Cảnh Diệu cảm thấy chính mình liền có thể đoán ra được ý định của Hạ Quỳnh, “Ý cậu là... Muốn mình đại diện cho lớp đi thi?”

“Phải.”

“Không bao giờ.” Phó Cảnh Diệu trả tập giấy lại cho Hạ Quỳnh. “Minh sẽ không tham gia.”

Hạ Quỳnh không nói gì, vẻ mặt vẫn kiên quyết như trước.

Phó Cảnh Diệu thấy thế, bất đắc dĩ thở dài một hơi, cậu không phải là người chấp nhận nên cũng không biết phải đối phó với loại người như vậy thế nào. Cậu nghĩ, dùng giọng nói ‘tận tình khuyên bảo’: “Minh nhớ không nhầm thì lớp mình chưa bao giờ được giải trong các giải

đấu như thế này thì phải? Năm nay là năm thứ ba, không phải là không có đủ người tham gia, thì vượt qua vòng loại cũng không nổi, huống chi chúng ta còn sắp phải thi vào trường cao đẳng nữa, mọi người lại càng không muốn tham gia đâu, nên là cậu nên từ bỏ đi là vừa.”

“Mình sẽ không từ bỏ.” Hạ Quỳnh nói, “Thật ra, nếu muốn mọi người đồng tâm hiệp lực tham gia một trận đấu thì rất đơn giản, chỉ cần người đầu tiên tham gia là cậu là được.”

“Mình? Vì sao lại là mình?” Phó Cảnh Diệu tò mò hỏi lại. “Tham gia trận đấu ấy thì có nghĩa lý gì chứ?”

“Nói thật thì mình cũng không biết nó có ý nghĩa gì. Nhưng trước khi làm chuyện gì thì nhất định phải biết ý nghĩa của nó thì mới làm sao?”

Mấy lời lý thuyết suông của Hạ Quỳnh rất nhàm chán, đối với người ngày nào cũng chỉ sống cho qua như Phó Cảnh Diệu thì đó giống như gió thoảng qua tai mà thôi. Nhưng điều mà cậu khiến cậu không thoải mái nhất chính là khi trước mặt Hạ Quỳnh vĩ đại, cậu có cảm giác

mình nhỏ bé quá mức.

Phó Cảnh Diệu rút cuộc cũng thu lại hai chân đặt trên bàn, đeo túi sách lên vai, cũng không có ý định sẽ nói rõ chuyện này với Hạ Quỳnh, trong đầu cậu lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là làm sao để thoát khỏi tình cảnh lúc này mà thôi.

Hạ Quỳnh ở phía sau cậu nói lớn: “Bây giờ cậu có thể chạy trốn, nhưng ngày mai mình sẽ tiếp tục đến thuyết phục cậu, nếu cậu không để ý tới mình, mỗi ngày mình sẽ gọi điện thoại đến cho cậu, tất nhiên nếu cậu không chịu nghe điện thoại thì mình sẽ tới tận nhà cậu, cậu không ra cửa gặp mình thì mình sẽ đứng dưới nhà nói thật to: Phó Cảnh Diệu, đi tham gia giải đấu mau lên! Cứ như vậy cho đến khi cậu đồng ý mới thôi.”

Tưởng tượng đến việc viễn cảnh ấy có thể biến thành sự thật, Phó Cảnh Diệu liền tức giận quay đầu lại, nhưng khi ánh mắt cậu bắt gặp ánh mắt của Hạ Quỳnh, cơn tức giận của cậu trong nháy mắt liền tan biến.

“Muốn mình tham gia trận đấu không phải là không

thể....”

Đúng lúc Hạ Quỳnh chuẩn bị cười sung sướng thì Phó Cảnh Diệu tiếp tục nói thêm...

“Nhưng mình có một điều kiện...”

Ba năm sau, Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh vẫn là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng sau khi tự mình trải nghiệm, Phó Cảnh Diệu mới phát hiện ra, năng lực làm việc của Hạ Quỳnh thật sự rất kinh người, ngày đó khi cậu đồng ý tham gia đội bóng rổ xong, ngay buổi chiều hôm sau Hạ Quỳnh đã thành công lôi kéo được mấy bạn nam khác trong lớp để cùng cậu thành lập nên một đội bóng rổ tạm thời, thậm chí còn có sẵn một kế hoạch tập luyện dành cho bọn họ.

Hạ Quỳnh làm người phụ trách đội bóng rổ, ngày nào cũng đứng nhìn đội của Phó Cảnh Diệu tập luyện, sau khi bọn họ tập xong còn tự mình mang khăn mặt và nước khoáng cho bọn họ. Có thể được Hạ Quỳnh tự mình

phục vụ như vậy, Phó Cảnh Diệu cảm thấy rất tự hào, vì thế lại càng nỗ lực luyện tập hơn nữa.

Khả năng chơi bóng rổ của Phó Cảnh Diệu dần dần khá lên, mà dần dần quan hệ giữa cậu và Hạ Quỳnh cũng tốt hơn. Mà dấu hiệu chưa từng thấy bao giờ này khiến cho các bạn học bắt đầu nghi ngờ quan hệ của hai người, mà ngay cả giáo viên cũng bắt đầu âm thầm chú ý đến chuyện qua lại của hai người. Nhưng ‘chuyện xấu’ này nổi lên được không lâu, mọi người liền phát hiện ra, Hạ Quỳnh và Phó Cảnh Diệu ở cạnh nhau cũng chỉ duy trì trạng thái bình thường, không hề có chút thân mật nào. Mà Hạ Quỳnh vốn luôn là người nhiệt tình, lần này cô phụ trách giám sát đội bóng rổ của lớp, cho nên, lời đồn về Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh rất nhanh lại lắng im xuống.

Phó Cảnh Diệu cũng không phải là chưa nghe qua tin đồn về cậu và Hạ Quỳnh, thi thoảng sẽ có người không nhin nổi tò mò mà chạy đến hỏi cậu vài câu, thái độ cậu vẫn lạnh nhạt, chỉ cười trừ cho qua. Nhưng đến khi cậu bình tĩnh nghĩ lại về vấn đề này, cậu phát hiện ra người vốn luôn chán ghét mấy tin đồn nhảm như cậu lần này lại không hề khó chịu khi mọi người gán ghép cậu và Hạ

Quỳ. Thậm chí, cậu còn cảm thấy có chút mừng thầm.

Thời điểm cách trận thi đấu chỉ còn có một tuần, đội bóng rổ của lớp vẫn tập luyện đều đặn như trước, Hạ Quỳ cũng vẫn như trước đến quan sát đội bóng. Nhưng hôm nay sau khi tập luyện xong, Phó Cảnh Diệu đến bên ngoài sân, đang định nhận lấy chai nước từ tay Hạ Quỳ thì phát hiện ra bên cạnh sân hôm nay không thấy bóng dáng của Hạ Quỳ đâu.

Phó Cảnh Diệu đột nhiên không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng, cũng không ngồi lại nghỉ ngơi, lại để lại mấy người bạn tập cùng lại ở sân bóng, còn mình thì chạy đến căng tin, cậu đoán có lẽ Hạ Quỳ đã đến căng tin mua nước cho mấy người các cậu, khi nghĩ vậy xong, bước chân của cậu lại càng nhanh hơn.

Cuối cùng cậu cũng đến căng tin, nhìn thấy dáng người của Hạ Quỳ, nhưng cậu lại dừng chân.

Lúc này Hạ Quỳ không chỉ có một mình, bên cạnh cô còn có bóng dáng của một nam sinh cao gầy. Phó Cảnh Diệu nhận ra, nam sinh ấy là một nhân vật nổi

tiếng trong đội bóng rổ của trước, là đề tài nóng hổi của các nữ sinh trong trường. Phó Cảnh Diệu cũng không nghe rõ Hạ Quỳnh nói chuyện gì với người nam sinh kia, nhưng cậu nhìn rất rõ Hạ Quỳnh cười rất tươi với cậu bạn kia, mà người nọ nhìn vào cô, ánh mắt cũng mang theo nét cười dịu dàng.

Trong lòng Phó Cảnh Diệu đột nhiên xuất hiện một loại tình cảm rất kì lạ, loại tình cảm này mạnh mẽ lấp đầy lòng cậu, quán chặt lấy từng giây thần kinh của cậu, gần như chiếm đoạt cả lý trí của cậu.

Có lẽ loại tình cảm đáng sợ này chính là... Ghen tị?

Đúng là cậu đang ghen tị, cậu ghen tị nam sinh khác cũng có thể giống cậu nhìn thấy má lúm đồng tiền xinh đẹp của Hạ Quỳnh. Nhưng cậu không thể làm gì được, cậu chỉ có thể phát hiện ra, thì ra trong cảm nhận của Hạ Quỳnh, cậu không phải là người duy nhất được hưởng loại đặc quyền ấy.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ngoại Truyện 2

Edit + Beta: An Dung Ni “Phó Cảnh Diệu.”

Phó Cảnh Diệu nghe rất rõ tiếng gọi lớn vang lên từ phía sau, nhưng cậu lại không có ý định quay lại, lại càng không muốn quay đầu lại, vì thế càng đi nhanh hơn, cứ thế bước về phía trước.

“Phó Cảnh Diệu!”

Tay của Phó Cảnh Diệu bị người khác nắm lại, cậu vừa cúi đầu liền thấy một bàn tay trắng nõn đang đặt lên tay cậu, lực tay tuy không lớn, nhưng lại làm cho cậu không thể trốn nổi.

“Thì ra là cậu ở đây.” Phó Cảnh Diệu liếc cô, nụ cười thoải mái của Hạ Quỳnh lập tức lọt vào tầm mắt của

cậu.

Tay khác của Hạ Quỳnh cầm một chai nước khoáng, cô đưa cho Phó Cảnh Diệu, “Minh đi mua nước cho mọi người, nhưng sau đấy lại không nhìn thấy cậu ở sân bóng, còn tưởng cậu có chuyện gì, nên mới chạy ra đây tìm cậu, không nghĩ cậu lại ở trong này, tập luyện chắc mệt lắm rồi? Uống nước bổ sung nước cho cơ thể đi.”

Phó Cảnh Diệu không vươn tay ra nhận chai nước, Hạ Quỳnh ngẩn người, nhưng vẫn tươi cười nói tiếp: “Không khát sao? Vậy để lúc khác rồi uống đi. Mọi người tập luyện thế nào rồi? À, đúng rồi, vừa rồi mình vừa gặp đội trưởng đội bóng rổ của trường ở căng tin. Mình nói chuyện với anh ấy, mới biết được, hóa ra là anh ấy vẫn luôn để ý đến các buổi tập của các cậu, anh ấy còn nói trình độ bóng rổ của mọi người cũng khá ổn rồi. Sau đó mình còn hỏi xem các cậu có sai sót gì trong luyện tập không, dù sao thì anh ấy cũng là đội trưởng đội bóng rổ, anh ấy chắc chắn có thể nhìn ra vấn đề tốt hơn người ngoài nghề như mình, mới đầu anh ấy còn không đồng ý, mình phải năn nỉ anh ấy rất lâu, rốt cuộc anh ấy mới đồng ý nói là các cậu còn...”

“Mình không định tham gia nữa.”

Hạ Quỳnh nhất thời không phản ứng kịp: “Hả?”

“Mình không muốn tham gia vào trận bóng rổ.”

Phó Cảnh Diệu nhắc lại lời nói của mình, xoay người ra hướng khác, không nhìn vào mặt Hạ Quỳnh nữa.

“Vì sao? Luyện tập vất vả lâu như vậy, sao đột nhiên lại đổi ý không muốn tham gia?”

“Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là không muốn tham gia mà thôi.”

“Rõ ràng đã cùng nhau cố gắng lâu như vậy rồi, sao có thể bỏ giữa chừng như thế được? Mọi người trong lớp đều coi trọng cậu như vậy, ai cũng mong có thể biểu hiện thật tốt trong trận đấu bóng rổ này, giờ đột nhiên lại từ bỏ, mọi người sẽ nhìn cậu thế nào? Nào là ‘không có tương lai’, ‘đồ hèn nhát’, ‘dù làm chuyện gì cũng không làm tốt được’... Chẳng lẽ bị mọi người nhìn như vậy cậu cũng cảm thấy không sao sao?”

Dù Hạ Quỳnh là người nhiệt tình, nhưng trong trí

nhớ của Phó Cảnh Diệu, cậu chưa từng nhìn thấy Hạ Quỳnh vì ai đó mà khẩn trương như lúc này. Nhưng cậu không thể để cho bản thân mình mềm lòng một lần nữa, vì tự mình đa tình mà cậu đã từng rơi vào kết cục là thất bại thảm hại, nhưng mà cậu không muốn thua vào lúc này.

Phó Cảnh Diệu khẽ cắn môi, xoay người bỏ chạy.

“Mình!” Hạ Quỳnh nói lớn về phía Phó Cảnh Diệu:

“Điều kiện trước kia của cậu, bây giờ mình sẽ thực hiện ngay lập tức, dù cậu muốn gì mình cũng đồng ý, mình cũng không yêu cầu cậu phải thắng, chỉ cần đừng từ bỏ là được rồi.... Cho nên, hãy về đi mà.”

Phó Cảnh Diệu dừng bước, thái độ yếu thế của Hạ Quỳnh khiến cho cậu kinh ngạc. Cậu chậm chậm quay đầu, cho dù đứng cách cô một đoạn, cậu vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt của cô có một tầng nước mỏng.

Phó Cảnh Diệu im lặng quay lại bên người Hạ Quỳnh, cậu ngấp ngừng đưa tay lên lau khóe mắt của cô, hàng mi dài của cô khẽ chớp một cái, nhưng cô không hề né

tránh. Phó Cảnh Diệu cảm nhận được đầu ngón tay của mình có chút ẩm ướt, cảm giác ẩm ướt ấy giống như thấm vào tận trong lòng cậu, lạnh lạnh, đau khổ, đã cùng nhau kích động nơi sâu nhất trong tâm hồn cậu.

Cậu lẳng lặng nhìn cô: “Vậy thì, để cho mình hôn cậu đi.”

Hạ Quỳnh ngẩn người, chờ người ra nhìn Phó Cảnh Diệu trong chốc lát, cuối cùng là im lặng nhắm mắt lại, ở khoảng cách gần, Phó Cảnh Diệu thậm chí còn có thể nhìn thấy lông mi của cô khẽ run rẩy.

Cả thế giới trong thoáng chốc liền chìm trong yên lặng, con đường râm mát không biết từ lúc nào đã chỉ còn lại hai người Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh, cảnh này đột nhiên khiến cho Phó Cảnh Diệu sinh ra một loại ảo giác, dường như cậu có thể cứ như vậy mà độc chiếm Hạ Quỳnh, lúm đồng tiền như hoa của cô sẽ chỉ vì cậu mà nở rộ.

Nội tâm Phó Cảnh Diệu không ngừng đấu tranh, mà Hạ Quỳnh vẫn im lặng nhắm mắt lại, cũng không hỏi cậu

câu gì.

Một lúc sau, Phó Cảnh Diệu phát hiện cậu vẫn không thể nào phá hỏng mối quan hệ của cậu và Hạ Quỳnh, cậu vươn tay, ôm thân thể mềm mại của Hạ Quỳnh vào lòng.

Hạ Quỳnh giật mình hô lên một tiếng, Phó Cảnh Diệu cúi đầu, nói khẽ bên tai cô. “Yêu cầu hôn của mình, khi nào lớp mình thành quán quân của trận đấu bóng rổ lần này sẽ thực hiện. Yên tâm, mình sẽ tiếp tục tham gia trận đấu.”

Hạ Quỳnh mím môi, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, cô dựa vào lồng ngực ấm áp của cậu, bức tương vững chắc bấy lâu nay cô dựng lên trong lòng cuối cùng cũng đổ sập xuống, cô vùi đầu vào ngực cậu, làm càn, mong được cậu che chở một lần.

Phó Cảnh Diệu ôm chặt Hạ Quỳnh, cậu nghe được trong lòng mình truyền ra giọng nói nức nở của Hạ Quỳnh.

“Mình xin cậu, ngàn vạn lần cũng đừng từ bỏ....

Nếu cậu từ bỏ, thì mình phải làm gì mới tốt?”

Màn kịch nhỏ ngày ấy giống như một ảo giác, Phó Cảnh Diệu và Hạ Quỳnh vẫn tự nhiên như trước, trong mắt người khác, hai người họ vẫn đối xử với nhau y như cũ, nhưng chỉ có Phó Cảnh Diệu để ý, sau ngày ấy, trong các buổi tập luyện, ánh mắt của Hạ Quỳnh không hề rời khỏi cậu.

Mỗi lần bắt gặp chuyện như vậy, Phó Cảnh Diệu đều đột nhiên cảm thấy rất áy náy, một ngày, cậu thử bỏ xuống khúc mắc trong lòng, nghe ý kiến của vị đội trưởng kia qua lời của Hạ Quỳnh, sửa lại cách chơi bóng, quả nhiên lại càng khiến cho các buổi tập luyện trở nên hiệu quả hơn.

Các trận luyện tập bóng rổ cho ngày thi đấu cứ từng chút từng chút một đi vào quỹ đạo, có rấy nhiều bạn học cùng lớp sau khi xem tình trạng tập luyện của đội, liền dần dần gia nhập vào hàng ngũ cổ động viên của đội.

Có được sự tập luyện kĩ càng cùng nguồn động viên nhiệt tình, dần dần Phó Cảnh Diệu bắt đầu tự tin hơn, một lòng hướng về trận thi đấu bóng rổ.

Mặc dù ai cũng biết chuyện Phó Cảnh Diệu cố gắng hiến cho lớp rất nhiều công sức, nhưng đối với việc thiếu bài tập trên lớp của cậu, giáo viên lại không thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho cậu được. Trước ngày thi đấu một ngày, Phó Cảnh Diệu bất hạnh nhận được thông báo từ giáo viên chủ nhiệm, nếu sáng mai cậu vẫn còn không nộp hết tất cả các bài tập còn thiếu trong thời gian qua, vậy thì ngày hôm sau, khi trận bóng rổ diễn ra, cậu sẽ phải ở lại văn phòng học phụ đạo.

Hạ Quỳnh nghe được tin này, cảm thấy nếu không phải do cô xếp lịch tập luyện cho Phó Cảnh Diệu quá dày đặc thì cậu sẽ không rơi vào tình cảnh này, vì thế cô chủ động xung phong nhận việc giám sát Phó Cảnh Diệu làm bài tập.

Sau khi tan học, phòng học rất im lặng, Phó Cảnh Diệu ngồi một chỗ, chăm chú làm bài tập, Hạ Quỳnh kéo một cái ghế đến ngồi đối diện cậu, hai người cứ như vậy

ngồi cách nhau một cái bàn, không trao đổi lời nào, lại khiến cho Phó Cảnh Diệu vô cùng yên tâm.

Phó Cảnh Diệu vô tình ngẩng đầu, thấy Hạ Quỳnh đang tập trung viết cái gì đó trên vở, trên bàn có rất nhiều bút màu khác nhau, để mực không dây lên áo, cô đã xắn tay áo lên cao. Nhưng mà trên cổ tay trắng nõn của cô, lại có một vết bầm tím.

“Tay cậu làm sao thế?”

Hạ Quỳnh ngẩn ra, theo bản năng liền lấy tay che đi vết tím.

Phó Cảnh Diệu lại hỏi lại: “Tay cậu làm sao vậy?”

Hạ Quỳnh im lặng một lát, thả ông tay áo xuống: “Hôm qua lúc ra nhà kho lấy bóng rổ, không cẩn thận đụng phải cái giá thôi.”

“Sao lại không nói cho mình biết?”

“Nói cho cậu... Thì vết thương sẽ nhanh khỏi hơn sao?”

Phó Cảnh Diệu không đáp lại, ngược lại cậu nhìn xuống cái cô đang viết, “Vừa rồi cậu vẽ gì thế?”

Hạ Quỳnh che lại, nhưng thấy Phó Cảnh Diệu vẫn nhìn chăm chăm cô. Cô nghĩ một chút, cuối cùng là vẫn bỏ tay ra, cậu nhìn thấy Hạ Quỳnh dùng bút màu cam vẽ một mặt trời rất lớn.

Phó Cảnh Diệu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào “mặt trời”, “Sao mặt trời lại màu cam?”

Hạ Quỳnh nhú mày: “Chẳng lẽ không phải?”

“Hình như mặt trời (1) là màu vàng mới đúng.”

(1) Tác giả dùng từ thái dương (太阳) cũng có nghĩa là mặt trời lúc trưa

“Nhưng lúc chạng vạng chẳng phải là màu cam sao?”

“Có người gọi chạng vạng là mặt trời sao? Mặt trời chính là đại biểu cho hy vọng.” Phó Cảnh Diệu giật mình. “Cậu... Không phải là đang so sánh mình với mặt

trời chứ.”

Mặt Hạ Quỳnh có chút đỏ lên, nhưng cô vẫn đáp lại: “Cậu không để ý sao? Vì trận bóng rồi mà người xuất sắc nhất, được chú ý đến nhiều nhất lớp mình là cậu, là người mà trước giờ chưa từng tham gia vào bất kì hoạt động nào của lớp. Cho nên đối với mình..... đối với lớp mình, cậu chính là mặt trời.”

Phó Cảnh Diệu nhìn Hạ Quỳnh, cậu thấy được trong ánh mắt trong suốt của cô, giống như có sự chờ đợi, có sự hy vọng. Hơn một tháng trước, cũng là khung cảnh này, Hạ Quỳnh cũng nhìn cậu giống như lúc này. Trước giờ, cậu vẫn là người không hề có thành tích gì nổi bật, không có ước mơ, không có theo đuổi, nhưng lúc này, cậu đã vô tình lột xác thành người được chú ý nhất lớp.

Mà người giúp cậu lột xác, chính là Hạ Quỳnh.

Chỉ duy nhất Hạ Quỳnh.

Tay Phó Cảnh Diệu nắm lấy tay Hạ Quỳnh, cậu biết cổ tay cô bị thương, nên cậu nắm lấy bàn tay của cô.

Cậu không dám dùng lực quá lớn, nhưng cũng không nguyện ý buông tay cô.

Từng chút một, mười ngón đan xen nhau.

“Mình nhất định sẽ trở thành kỉ niệm đẹp nhất của cậu trong trận bóng rổ ngày mai, Hạ Quỳnh, tin mình.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ngoại Truyện 3

Edit: VioletBeta: An Dung NiTrận bóng rổ hôm đó, đội bóng rổ của lớp được Phó Cảnh Diệu dẫn đầu lại đạt thành tích tốt ngoài dự đoán của mọi người, trong trận bóng bọn họ liên tiếp dũng cảm mà vượt ngũ quan, trăm lục tướng (1), cho dù trong lúc đó cũng từng xuất hiện một số lỗi nhỏ, nhưng dựa vào kỹ thuật tốt và phối hợp ăn ý, một đội bóng trước giờ luôn âm thầm vô danh thoáng cái liền vào được trận chung kết cuối cùng.

(1): Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn.

Đội của Phó cảnh Diệu ở trận chung kết đối mặt với một đội, là một đội mạnh có tiếng trong trường, trong

nhiều trận đấu bóng rổ của trường đều có được thành tích tốt, mặc dù đối thủ mạnh như thế, nhưng Phó Cảnh Diệu và đội bóng của cậu không có chút luống cuống nào, bình tĩnh vận dụng các kỹ thuật và kinh nghiệm các cậu đã tích lũy qua những buổi tập hằng ngày, nửa trận đầu có thể chơi bóng ngang tay với đội kia.

Sau khi Phó Cảnh Diệu làm một động tác đẹp mắt để cho bóng vào rổ, những bạn học cùng lớp đứng cạnh sân bóng rổ và cả nhóm cổ động viên liền lớn tiếng hoan hô, mọi người trong trường đều nhìn chăm chăm vào tình hình trong sân, không ai chú ý đến Hạ Quỳnh đứng trong đám đông đang mừng rơi nước mắt.

Cho dù tất cả mọi người đều nói cậu không tốt, nhưng trong lòng của cô, cậu là người đáng tin nhất

Nước mắt làm mờ đi tầm mắt của Hạ Quỳnh, nhưng mà hai mắt của cô từ đầu đến cuối không rời khỏi hình bóng đẹp mắt của Phó Cảnh Diệu.

Ba năm sau, cô và Phó Cảnh Diệu trao đổi không nhiều lắm, gần như không có người biết, thật ra bọn họ

ngay từ lúc học lớp mười, chia lớp, đến lúc chia khoa cũng chưa từng tách nhau ra.

Khi Hạ Quỳnh chú ý tới Phó Cảnh Diệu, có lẽ còn sớm hơn so với tất cả mọi người.

Ba năm trước nhập học huấn luyện quân sự, lớp Hạ Quỳnh được sắp xếp cho một huấn luyện viên tên Ngôn Tiểu hướng dẫn, vị huấn luyện viên này đối với việc học quân sự yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, mà ngay cả bạn học nghịch ngợm trong lớp cũng không dám đi ngược lại với ý của huấn luyện viên đó. Thái độ của Hạ Quỳnh luôn luôn chăm chỉ, mãi đến ngày thứ ba, buổi sáng cô dậy trễ, chưa kịp ăn bữa sáng liền vội vàng chạy tới trường học, cô tập luyện ở dưới ánh nắng mặt trời gắt không bao lâu, thân thể bắt đầu mệt mỏi không có sức, nhưng trước mặt luôn luôn có huấn luyện viên uy nghiêm, cô lại không dám tùy tiện chủ động yêu cầu nghỉ ngơi, vì thế cô lại dùng sức chống đỡ.

Hạ Quỳnh cũng quên mất mình dựa vào ý chí kiên trì bao lâu, bỗng nhiên, tầm mắt của cô biến thành một vùng hoang vu màu trắng, cơ thể của cô trở nên khó

không chế, lão đảo về phía sau vài lần, rốt cuộc cô cũng chịu thua, sau đó khẽ đổ người xuống, nhưng không có cảm nhận được sự đau đớn như cô tính trước, một đôi tay vững chắc ấm áp đỡ cô từ đằng sau.

Hai mắt Hạ Quỳnh không nhìn thấy gì nữa, cô chỉ nghe thấy giọng nói của các bạn học bên tai, còn có huấn luyện viên hung ác la lên, nhưng cánh tay đỡ cô vẫn luôn kiên định, ngược lại bế cô lên, làm việc nghĩa không chùn bước mà bế cô đi ra khỏi nơi ồn ào huyên náo này.

Sau khi Hạ Quỳnh nghỉ tạm ở phòng y tế, khẽ cử động cơ thể, cô nghe ngóng được giáo viên ở phòng y tế nói, người bế cô đến đây là Phó Cảnh Diệu – nam sinh kia trong ấn tượng của cô là một người cao lớn lười biếng. Sau khi Phó Cảnh Diệu bế Hạ Quỳnh đến phòng y tế, xác định cô không có bị sao, cậu không nói tiếng nào, trở về sân thể dục. Tuy rằng huấn luyện viên hiểu hành động của Phó Cảnh Diệu là xuất phát từ lòng tốt, nhưng vẫn trái với kỷ luật quân đội, cho nên cuối cùng vẫn là không chút nhượng bộ nào mà trừng phạt cậu.

Bởi vì một lần ngẫu nhiên tiếp xúc này, Hạ Quỳnh

nhiều lần muốn nói lời cảm ơn với Phó Cảnh Diệu, nhưng trong lòng Phó Cảnh Diệu hình như không nhớ chuyện này, cô luôn luôn âm thầm để ý cậu, thành tích học tập của cậu bình thường, tính cách lỗ mãng, đối với tương lai không có gì theo đuổi, rõ ràng có một đồng khuyết điểm lớn như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy, cậu vẫn đang dùng phương thức đặc biệt của mình tự do thoải mái sống.

Khi cô yếu đuối nhất, cậu xuất hiện, đỡ lấy cô.

Không phải cậu hoàn toàn không thể thành người tốt, chỉ là cậu đang thiếu một cơ hội.

Thời điểm ý nghĩ này chính thức xuất hiện từ trong đầu của Hạ Quỳnh, là hai tháng trước, sau khi tan học vừa lúc không còn một bóng người trong phòng học thì cô gặp Phó Cảnh Diệu, lúc đó cậu lười biếng nằm ngủ tại chỗ ngồi, tư thế thô lỗ lại kỳ cục.

Cô hi vọng mình có thể làm cho cậu ta phấn chấn lên.

Nếu mà nói không có cơ hội, cô liền tạo cho cậu một cơ hội.

Dù là phải dùng phương pháp khó khăn nào, cô đều muốn trông thấy một Phó Cảnh Diệu tỏa sáng, đáng tin cậy, giống như mặt trời vậy.

Vì thế, thuyết phục cậu tham gia trận bóng rổ là một cơ hội, cô tin tưởng Phó Cảnh Diệu chỉ cần nghiêm túc lên, thì bất cứ việc gì cậu cũng đều có thể làm được, cô vẫn luôn tin tưởng chắc chắn vào cậu như vậy.

Cho đến hôm nay, Phó Cảnh Diệu chứng minh ý nghĩ của Hạ Quý vô cùng chính xác, cô nhìn chăm chú vào bóng dáng Phó Cảnh Diệu đổ mồ hôi ở sân bóng rổ, cô thề cô nhất định sẽ đem hình ảnh này nhớ kỹ, không sợ sau này thời gian trôi qua cảnh người thay đổi, người và vật đều không còn, Phó Cảnh Diệu vĩnh viễn sẽ luôn là anh hùng của cô.

Cuối cùng Phó Cảnh Diệu chênh lệch hai điểm mà

thua trận bóng rổ.

Tuy rằng đội bóng rổ của lớp bọn họ từ trước đến giờ không có tiếng tăm gì bỗng chốc nhảy lên danh hiệu á quân, đối với mọi người thì đó là vui mừng ngạc nhiên, nhưng đối với Phó Cảnh Diệu mà nói, thua một chút, chính là thua một chút.

Dường như cậu mãi mãi không đến được bờ bên kia của thành công.

Cậu là người thất bại, cậu không cách nào làm cho Hạ Quỳnh nhớ đến cái tốt đẹp nhất.

Nhớ lại về trận bóng rổ, Phó Cảnh Diệu đã không nhớ được nữa rồi, cậu cảm thấy chính mình không có thể diện mà tới gần Hạ Quỳnh nữa, do đó cố gắng tránh né cô. Hơn nữa kỳ thi đại học dần dần tới gần, Hạ Quỳnh hình như cũng không nhàn rồi đi quan tâm cậu, ngày qua ngày xa cách, cho nên bọn họ mãi đến lúc thi đại học xong cũng không có gặp nhau một lần nào nữa.

Phó Cảnh Diệu từng cố lấy dũng khí muốn kéo gần

quan hệ với Hạ Quỳnh là ở tiệc chia tay hôm đó, cậu ở nhà chuẩn bị thật lâu, tưởng tượng rất nhiều cảnh khi mở miệng, thậm chí còn cố ý thay một bộ quần áo mới tinh, nhưng mà lúc cậu lo sợ bất an mà lại mong chờ đi đến tiệc chia tay, lại được nghe tin lớp trưởng báo cho biết, tạm thời Hạ Quỳnh có việc vắng mặt không tham dự tiệc chia tay.

Hôm đó Hạ Quỳnh là người duy nhất vắng mặt, Phó Cảnh Diệu nói chuyện với nữ sinh thân thiết nhất với Hạ Quỳnh, nhưng kết quả cũng không ai biết Hạ Quỳnh gặp chuyện gì.

Trên đường đi về, Phó Cảnh Diệu luôn luôn không yên lòng. Cậu nhìn dãy số di động của Hạ Quỳnh, vài lần muốn bấm, vài lần lại buông tha ý nghĩ này.

Hạ Quỳnh đã không kể cho ai nghe chuyện của cô, như vậy, cậu lại dựa vào cái gì làm ngoại lệ?

Sau này, Phó Cảnh Diệu được thông báo trúng tuyển vào ngành cảnh sát như ý muốn, làm cảnh sát từ trước đến giờ đều là ước mơ của cậu, nhưng mà với

thành tích của cậu muốn thi được vào ngành cảnh sát là một việc rất khó khăn. Rất may cậu có huấn luyện cái đội bóng rổ kia, có Hạ Quỳnh kiên trì bên bỉ giúp cậu học bổ túc, thành tích của cậu tăng lên rất nhanh, nếu không, tất cả ước mơ của cậu đều sẽ trở thành lời nói vô căn cứ.

Mỗi khi đúng lúc này, Phó Cảnh Diệu luôn nhớ đến Hạ Quỳnh.

Cậu nghe được mấy bạn học khác nói, biết được Hạ Quỳnh ở lại quê tiếp tục học đại học, nhìn thành tích ưu tú của cô, cô vốn có thể đi học ở trường rất tốt, nhưng cô lại khiến cho mọi người ngạc nhiên đến rớt mắt.

Thời gian ở trường huấn luyện cảnh sát rất nhàm chán, cho dù ngày thường huấn luyện đã đầy gian khổ, nhưng là một khi rảnh rỗi, bên trong cơ thể đàn ông, tế bào vận động trước sau không có cách nào không chế. Thường thường Phó Cảnh Diệu sẽ cùng bạn học đến bãi tập chơi bóng rổ, phần đông trong đám con trai nổi bật, kỹ thuật bóng rổ của cậu không được tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng mỗi lần chơi cậu cực kỳ nghiêm túc,

mỗi một lần quả bóng bay về sau một cách ngoạn mục, cậu nhin không được mà quay đầu lại, nhưng mà bên cạnh sân tập không có bóng dáng dịu dàng nhỏ nhắn kia nữa rồi.

Ngoại trừ vấn đề vận động, còn một đề tài cấm rể nơi đàn ông vĩnh viễn không bao giờ nhàm chán.

Phụ nữ.

Cho dù tất cả mọi người đều mười tám mười chín tuổi, rất nhiều người xung quanh Phó Cảnh Diệu đều đã có bạn gái, hôm nay đối mặt với tình huống gặp được tình yêu nơi đất khách. Coi như là không có bạn gái đấy, cũng sẽ mơ ước tự nhiên có một cô gái trẻ tuổi xuất hiện tại cánh cửa trường học, thỉnh thoảng huýt sáo một tiếng, hoặc mở miệng nói, gần như đem tác phong của cảnh sát nhân dân tương lai ném ra sau đầu.

Phó Cảnh Diệu trong lòng còn chứa Hạ Quỳnh, cho nên cũng không thể nào đi để ý này đó đề tài, nhưng mà lớp học còn có một người “lạc loài”, tên Mã Tu Hòa dù là thành tích học tập, thể lực hay tướng mạo, cậu ta đều

đạt đến trình độ khiến cho người khác phải ghen tị, nhưng đến giờ cậu vẫn không có bạn gái, mà dường như cũng không có hứng thú với bất kì nữ sinh nào

Vì vậy dần dần có người bắt đầu truyền ra lời đồn, khuynh hướng giới tính của Mã Tu Hòa có vấn đề.

Cho dù Mã Tu Hòa là một nam sinh có khí phách đặc biệt, Phó Cảnh Diệu lại hiểu được lời đồn đa số đều là giả dối, nhưng mà Phó cảnh Diệu không muốn làm “kẻ lạc loài”, cũng giống như mọi người tránh được Mã Tu Hòa thì tránh.

Thời gian trôi qua coi như nhanh, dưới sự quản lý chặt chẽ của nhà trường, Phó Cảnh Diệu dùng đủ loại cố, rốt cuộc cũng được giáo viên phê chuẩn, được một cơ hội ra khỏi trường, cho dù chỉ có nửa ngày mà thôi, cũng làm cho bạn học của cậu cực kỳ hâm mộ, nhao nhao xếp hàng đưa danh sách mua sắm cho Phó Cảnh Diệu.

Phó Cảnh Diệu mang theo nhiệm vụ ”gian khổ”, đã lâu không đi ra khỏi trường, nơi ngã tư đường vắng vẻ,

xa xa Phó Cảnh Diệu nhìn thấy một dáng một cô gái mà mọi người vẫn thường lấy làm đề tài bàn luận, nhưng mà hôm nay tận mắt nhìn thấy, cái bóng dáng này...hình như có chút quen mắt.

Trong nội tâm Phó Cảnh Diệu lập tức xuất hiện một loại tình cảm phức tạp, cậu kinh sợ, trong lòng cuối cùng vẫn muốn nhìn thấy Hạ Quỳnh, cậu đi đến gần bóng dáng kia, nhưng cô cũng không phát hiện ra cậu, liên tục đi về phía trước, cho dù Phó Cảnh Diệu đi rất nhanh, nhưng vẫn bị đèn đỏ vừa sáng lên chặn bước chân.

Rất nhanh cô gái kia liền biến mất ở khúc ngoặt, lúc đang chờ đèn đỏ, Phó Cảnh Diệu tỉnh táo lại phân tích sự việc, Hạ Quỳnh bây giờ đang học đại học ở quê, mặc dù nơi này cách quê không xa, nhưng mà ngồi xe vẫn phải mất hơn một giờ, hơn nữa nghe mọi người trong trường cảnh sát nói, cô đã xuất hiện ở cửa trường học rất nhiều lần, nếu như cô gái kia thật sự là Hạ Quỳnh mà nói thì.... Hạ Quỳnh có ý ngồi xe đến đây là vì cái gì?

Có một đáp án rất phù hợp cho việc này, nhưng Phó Cảnh Diệu không dám khẳng định.

Cô tới là để gặp cậu sao?

Nhưng mà, lý do gặp cậu của cô là vì cái gì?

Cho dù cô thật sự tới gặp cậu, nhưng vì sao lại chỉ đứng ở trường học nhìn ra xa, mà không cho cậu biết?

Đáp án này vừa hợp lý mà vừa không hợp lý, Phó Cảnh Diệu càng nghĩ càng bức bối, nhưng khi đèn xanh sáng lên, ngay lập tức, cậu vẫn chạy tới hướng mà cô gái này vừa đi.

Tuy rằng Phó Cảnh Diệu không biết đáp án thật ra là gì, nhưng là, nhưng phút chốc suy nghĩ đến việc cô gái kia có thể là Hạ Quỳ, cậu dường như nghe thấy được tiếng lòng mình.

Cậu muốn gặp cô.

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngoại Truyện 4

Edit + Beta: An Dung Ni

Khi Phó Cảnh Diệu chạy được qua đường dành cho người đi bộ, bóng dáng của cô gái kia đã biến mất. Cậu giả sử nếu cô gái kia đúng là Hạ Quỳnh, thì sau khi cô rời khỏi trường cảnh sát thì có thể đi đâu được?

Ga tàu.

Gần trường cảnh sát còn có một ga tàu, có chuyến tàu chạy về quê hai người.

Phó Cảnh Diệu vội chạy đến ga tàu, cậu nhìn bảng giờ đi của các chuyến tàu, chuyến tàu về quê sẽ xuất phát vào năm phút sau, cậu nhanh chóng chạy đến trạm dừng, cửa tàu đã đóng lại, động cơ bắt đầu khởi động.

Phó Cảnh Diệu không có vé tàu, nên bị các nhân viên bảo vệ ngăn lại, cậu nhanh chóng nhìn những người trên tàu, cuối cùng cũng nhìn thấy được khuôn mặt mà cậu vẫn nhớ mong.

Cô đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vốn rạng rỡ, tràn đầy sức sống giờ cũng trở nên vô hồn.

Cậu lớn tiếng gọi tên cô.

Những người gần đó đều tò mò quay lại nhìn cậu, nhưng cô gái trên tàu vẫn không nghe được. Cuối cùng con tàu chở cô cũng lạnh lùng chuyển bánh.

Phó Cảnh Diệu lúc này mới nhớ đến điện thoại, cậu bấm số của Hạ Quỳnh, nhưng điện thoại cô lại không có tín hiệu.

Rốt cuộc Hạ Quỳnh làm sao?

Phó Cảnh Diệu liền nhanh chóng xoay người ra sân ga, đến quầy thu ngân mua vé của chuyến tàu tiếp theo.

Cậu không nghĩ gì nhiều, cậu chỉ biết, nếu bây giờ

cậu buông tay Hạ Quỳnh, thì cậu sẽ phải hối hận cả đời.

Khi Phó Cảnh Diệu trở về thành phố Hương, trời đã về đêm. Khi ngồi trên tàu trở về đây, cậu đã gọi cho rất nhiều bạn học trung học mới có được địa chỉ của Hạ Quỳnh.

Cậu cầu mong là cô vẫn chưa chuyển nhà.

Sự thật chứng minh là lời cầu nguyện của cậu đã thành hiện thực, sau khi hỏi lại hàng xóm của cô, cậu biết được Hạ Quỳnh vẫn ở đó. Cậu đứng trước cửa nhà cô, trong đầu nghĩ ra rất nhiều tình huống. Nếu hôm nay cô gái mà cậu đuổi theo ở trường cảnh sát không phải là Hạ Quỳnh, thì cậu vẫn muốn nói cho cô biết rằng thật ra cậu đã thích cô từ rất lâu rồi.

Còn nếu cô gái đó thực sự là Hạ Quỳnh, cậu lại càng không thể buông tay.

Phó Cảnh Diệu thầm chuẩn bị sẵn sàng trong đầu, đang muốn ấn chuông cửa, đột nhiên trong phòng có tiếng động rất lớn.

Là tiếng chửi rủa.

Phó Cảnh Diệu ngẩn người, áp tai vào cửa, mặc dù không thể nghe rõ được mọi chuyện, nhưng cậu vẫn nghe được đại khái nội dung của những câu chửi ấy là gì.

Qua tiếng nói, cậu đoán người đang lên tiếng chửi là một người đàn ông trung niên, về việc ông ta đang mắng ai.... Phó Cảnh Diệu vẫn không nghe ra.

Đừng nói đó là....

Ý nghĩ ấy vừa lóe qua, tiếp theo Phó Cảnh Diệu liền nghe thấy đủ loại tiếng đổ vỡ, loáng thoáng còn nghe thấy giọng nữ kêu đau.

Phó Cảnh Diệu còn chưa hoàn hồn, đột nhiên cửa mở ra, một người đàn ông trung niên hùng hổ đi ra, trừng mắt nhìn Phó Cảnh Diệu: “Tìm ai?”

“Cháu tìm....” Phó Cảnh Diệu còn chưa nói xong, đã nhìn thấy một dáng người gầy yếu phía sau người đàn ông trung niên ấy.

Hạ Quỳnh ngã ngòai trên mặt đất, quần áo toi tả, trên người toàn là vết thương.

Hạ Quỳnh đang ngòai thất thần, dường như cảm nhận được điều gì đó, từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt vốn vô hồn sà lên nhưng trong phút chốc, ánh mắt cô lại trở nên ảm đạm.

Đó là ánh mắt mong chờ rồi lại tuyệt vọng.

Cô hy vọng cậu có thể cứu cô, nhưng lại biết rõ, cậu không cứu nổi cô.

Cô chỉ hy vọng, rằng cậu sẽ nhanh chóng rời đi, nhân lúc cậu còn nhớ rõ vẻ đẹp rực rỡ trước kia của mình, mà không phải dáng vẻ chậ vật xấu xí như thế này.

Người đàn ông trung niên lại quát thêm một tiếng, thái độ căm ki: “Cậu nhìn cái gì?”

Phó Cảnh Diệu không nói nên lời, người đàn ông lại đóng sầm cửa lại.

Trong phòng không có tiếng động gì vang lên.

Nhưng Phó Cảnh Diệu biết, nỗi đau khổ mà Hạ Quỳnh phải thừa nhận vẫn chưa chấm dứt.

Nỗi sợ hãi gặm nhấm tất cả suy nghĩ trong đầu Phó Cảnh Diệu, câu run rẩy lấy điện thoại trong túi ra. Báo cảnh sát, đúng rồi, báo cảnh sát, thì sẽ có thể cứu Hạ Quỳnh.

Cậu nghĩ vậy, liền cố gắng bình tĩnh lại, nhưng điện thoại còn chưa được bắt máy, đã có một người hàng xóm đi ra, kéo cậu lại.

“Cậu bé, đừng báo cảnh sát! Báo cảnh sát cũng không xử lý được chuyện gia đình nhà người ta đâu, lần trước cảnh sát cũng đến xử lý một lần, nhưng sau khi cảnh sát rời đi, cô bé ấy còn bị đánh thảm hơn. Haiz, chỉ vì mẹ cô bé ấy mất sớm, cha lại ham mê cờ bạc, mỗi lần thua bạc lại trở về nhà đánh đập cô, không đâu lại chà đạp lên một cô bé xinh đẹp như vậy... Nghe nói cô ấy học hành cũng giỏi giang, nhưng vì cha không cho đi học xa, vì sẽ tốn nhiều tiền hơn, mà nếu không có tiền

cho đi học, ông ấy còn bắt cô bé nghỉ học để đi làm...”

Phó Cảnh Diệu càng nghe càng loạn, cậu chỉ nhớ rõ lúc ấy mình đã bị hàng xóm quanh đó ngăn lại không cho báo công an, nói đó là tốt cho Hạ Quỳnh, bọn họ nói, cha Hạ Quỳnh còn sống một ngày, thì cô vĩnh viễn sẽ không được sống tốt....

Bọn họ đều thương cô, nhưng không ai đến cứu cô.

Ngay cả Phó Cảnh Diệu cũng thế, cuối cùng cậu chỉ có thể hèn nhát xoay người bỏ trốn.

Phó Cảnh Diệu mất hồn trở về trường cảnh sát, vì đã quá thời gian cho phép ở bên ngoài, nên cậu bị huấn luyện viên tức giận phạt. Chạy xong mấy chục vòng sân thể dục, sức lực của Phó Cảnh Diệu sớm bị vắt kiệt, nhưng cậu vẫn chưa cảm thấy hết giận, bèn chạy thêm mười vòng nữa, cuối cùng mệt mỏi mà ngã xuống sân thể dục.

Nằm trên đường băng khô nóng, Phó Cảnh Diệu nhìn bầu trời đầy sao, nhớ đến Hạ Quỳnh, nhớ đến má lúm

đồng tiền như hoa lúc trước và cả những vết thương bây giờ của cô.

Nhớ lúc học trung học, Phó Cảnh Diệu từng nghe qua bạn học miêu tả Hạ Quý giống như tên của cô vậy, là một đóa hoa hướng dương giữa mùa hè, mỗi giây mỗi phút đều sống nhờ ánh mặt trời, một cuộc sống cực kì chói mắt.

Nhưng trong lòng Phó Cảnh Diệu, cô lại chính là ánh mặt trời, cô đem đến cho cậu một cơ hội, còn có cả sự hy vọng và niềm tin mà cậu chưa từng có, cô cải biến lại cuộc sống vô tích sự của cậu, giống như ánh mặt trời chiếu sáng cả cuộc sống của cậu.

Nhưng mà sau ánh hào quang ấy, cô lại có một cuộc sống đau xót mà người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Những chuyện nhỏ nhặt mà trước đây chưa bao giờ cậu để ý đến lúc này lại từng chút từng chút một ủa về trong trí nhớ của Phó Cảnh Diệu, trước kia cậu đã từng tự hỏi, vì sao mùa nào Hạ Quý cũng vẫn mặc đồng phục

dài tay, khi ấy cậu nghĩ rằng cô cũng giống như những nữ sinh khác, sợ đen da, nhưng thật ra là cô đang cố dấu đi những vết thương do bị đánh nhiều lần mà ra.

Cậu rõ ràng là đã từng nhìn thấy những vết thương trên người cô, nhưng lại chưa từng nghĩ kĩ, chỉ cho rằng những vết thương ấy đúng là do cô vô tình va vào đầu đó mà tạo thành.

Cô còn từng nói với cậu rằng, dù thế nào cũng đừng từ bỏ, nếu cậu cũng từ bỏ, thì cô phải làm gì mới tốt. Cô đã từng kêu cứu với cậu, nhưng cậu lại hành động theo cảm tính mà xem nhẹ lời cầu cứu ấy.

Cô xem cậu như người hùng, nhưng cậu lại không ra tay cứu cô.

Phó Cảnh Diệu che đi hai mắt đã ướt nhòe, bắt đầu thấp giọng gọi tên cô.

Thật xin lỗi Hạ Quỳ.

Nếu cậu có thể trở nên kiên cường hơn thì tốt, nếu vậy thì cậu đã có thể bảo vệ cô,.....

“Hạ Quỳnh ....là ai?”

Phó Cảnh Diệu giật mình, xoa xoa khoe mắt, bỏ tay ra, thấy một đôi chân thon dài đứng cạnh mình. Không biết từ bao giờ Mã Tu Hòa đã đứng cạnh cậu, hơn nữa.... không biết cậu ta đã nghe được những gì rồi.

Dường như để ý đến ánh mắt ngượng ngùng của Phó Cảnh Diệu, Mã Tu Hòa thản nhiên dời mắt, nhưng vẫn hỏi tiếp: “Hạ Quỳnh.... là người trong lòng cậu?”

Phó Cảnh Diệu mặc dù không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của Mã Tu Hòa, nhưng cậu vẫn không cầm lòng được mà đáp: “Đúng vậy.”

“Không phải là bạn gái?”

“Không phải.”

“À.” Mã Tu Hòa đưa tay lên cằm, “Vậy, sao lại muốn cứu cô ấy?”

Cậu ta đã nghe được hết rồi.

Nỗi khổ tâm tắc trong lòng Phó Cảnh Diệu đã lâu, Mã Tu Hòa xuất hiện dường như cho cậu một cơ hội để nói hết mọi chuyện ra.

“Tôi muốn cứu cô ấy, nhưng lại cứu không nổi.”

“Cứu không nổi, hay là chưa thử cứu?”

Phó Cảnh Diệu giật mình, ngẩng đầu nhìn Mã Tu Hòa.

Mã Tu Hòa vẫn thản nhiên như trước, “Đừng hỏi người khác, tôi nghĩ bản thân cậu cũng có thể tự mình tìm ra đáp án.” Cậu nói xong liền chỉ vào ngực mình.

Phó Cảnh Diệu im lặng.

Mã Tu Hòa hỏi: “Bây giờ, tôi cho cậu một cơ hội nữa, cậu có thể đi cứu cô ấy không?”

“Sẽ.”

Lúc này Mã Tu Hòa cười cười, lấy từ trong túi quần ra một tờ giấy, không lớn, bên trên dường như có viết gì

đó. Phó Cảnh Diệu nhìn, là giấy xin phép nghỉ của Mã Tu Hòa: “Gia đình có việc, xin phép nghỉ một ngày.” Bên trên còn có chữ kí và con dấu của huấn luyện viên. Chỉ cần có tờ giấy xin nghỉ này là có thể ra khỏi ngoài.

Mã Tu Hòa đưa tờ giấy xin phép ấy cho Phó Cảnh Diệu.

Phó Cảnh Diệu thụ sủng nhược kinh nhận lấy, “Sao... Cậu lại giúp tôi?”

Mã Tu Hòa băng quơ nói: “Muốn giúp thì giúp thôi.” Dừng một chút lại hỏi tiếp: “Một ngày đủ không?”

“Có lẽ là đủ rồi...” Phó Cảnh Diệu đứng lên, “Lần này tôi nhất định sẽ cứu cô ấy.”

Mã Tu Hòa sờ sờ túi quần, nhìn dáng vẻ giống như một người nghiện thuốc lá, nhưng trường cảnh sát có quy định không cho phép hút thuốc, nên cậu lấy trong túi ra một chiếc kẹo mút, bóc vỏ, cho vào miệng, Phó Cảnh Diệu trước giờ chưa từng thấy người đàn ông nào có thể ăn kẹo mút mà vẫn đẹp trai như vậy.

“Là một người đàn ông, nếu đã muốn cứu một ai đó, thì phải cứu bằng được, không được có ngoại lệ.”
Mã Tu Hòa liếc mắt nhìn Phó Cảnh Diệu.

Phó Cảnh Diệu nhờ lời nói của Mã Tu Hòa mà có thêm không ít dũng khí, so với dự đoán của cậu, Mã Tu Hòa có vẻ khá dễ gần. Phó Cảnh Diệu tò mò hỏi cậu ta: “Người như cậu, sao đến giờ vẫn chưa có bạn gái?”

Mã Tu Hòa cười nói: “Cậu không biết khuynh hướng giới tính tôi có vấn đề sao?”

Phó Cảnh Diệu nhenh lời, lời đồn kia quả nhiên là đã đến tai cậu ta, nhưng nghe giọng điệu Mã Tu Hòa, có vẻ như cũng không để ý đến chuyện này cho lắm.

Mã Tu Hòa coi kẹo mút như điều thuốc lá, kẹp kẹo giữa hai đầu ngón tay, trầm giọng nói: “Nếu đã biết chỉ là cảm tình nhất thời, tôi sẽ không coi trọng. Nhưng một khi đã xác định chắc chắn, tôi sẽ phấn đấu quên mình.”

Phó Cảnh Diệu hiểu ra liền gạt đầu, “Người lý trí như cậu, về sau sẽ có bạn đời nếu không phải là người

hơn tuổi, thì cũng là người nhỏ tuổi hơn rất nhiều, ít nhất là trên dưới mười tuổi.” Bạn bè cùng tuổi, chắc chắn cậu ta sẽ cảm thấy vương mắt.

Mã Tu Hòa nghe vậy cũng cười: “Đúng vậy, nói không chừng, bạn đời tương lai của tôi giờ đang học tiểu học cũng nên.”

Xa xa có tiếng của sĩ quan huấn luyện ở trạm canh gác, đã đến giờ đóng cửa kí túc xá. Phó Cảnh Diệu và Mã Tu Hòa ở hai kí túc xá khác nhau, trước khi chia tay, Phó Cảnh Diệu nắm chặt tờ giấy xin nghỉ của Mã Tu Hòa, “Từ này về sau cậu chính là anh em của tôi, cùng nhau vào sinh ra tử.”

Mã Tu Hòa nhìn cậu, chậm rãi nói: “Người anh em, chúc cậu thuận buồm xuôi gió.”

HỢP ÂM THỨ BẢY

Lý Trà

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngoại Truyện Cuối: Vẻ Đẹp Chói Mắt

Edit + Beta: An Dung Ni
Sáng hôm sau Phó Cảnh Diệu rời giường từ sớm, cổng trường vừa mở, cậu liền dùng giấy xin phép của Mã Tu Hòa để ra khỏi trường, chạy một mạch đến ga tàu, mua vé tàu chuyển sớm nhất để về quê.

Qua một buổi tối trần trọc, lo lắng, Phó Cảnh Diệu cũng hiểu, nếu chỉ bốc đồng hành động theo cảm tính thì cậu sẽ không thể cứu nổi Hạ Quỳnh, nhưng nếu không bốc đồng thì cậu cũng không thể làm đến bước này. Cậu bắt đầu nghĩ kế hoạch để ứng đối, dù đối mặt với cha của Hạ Quỳnh, cậu cũng tuyệt đối không thể dao động.

Khi cậu đến nhà Hạ Quỳnh, trời đã sáng hơn một chút so với lúc cậu xuất phát, trên đường cũng có không ít người, giả sử nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn,

cũng có thể kêu cứu.

Phó Cảnh Diệu hít sâu, lấy hết dũng khí để nhấn chuông cửa.

Một lần, hai lần, ba lần...

Vẫn không có người ra mở cửa.

Xem ra không chỉ là cha Hạ Quỳ, mà ngay cả Hạ Quỳ cũng không có nhà. Phó Cảnh Diệu cũng không biết là có nên gõ cửa hay không, dù thế nào thì cậu cũng phải chờ được người, một khi lùi bước, cậu liền sẽ mất đi khí thế dũng cảm của mình.

Phó Cảnh Diệu nghĩ vậy, liền từ từ ngồi xổm xuống, ngồi trên bậc thang trước cửa. Nhưng vừa ngồi xuống, cậu đã ngửi thấy một mùi rất kì lạ, có vẻ là từ trong nhà bay ra.

Mùi ga!

Phó Cảnh Diệu chạy đến bên cửa sổ, cố gắng hết sức để nhìn vào trong, loáng thoáng thấy một bóng

người nằm trên ghế sofa, là Hạ Quỳnh. Cậu liền nhanh chóng xoay người gõ cửa nhà hàng xóm.

Người hàng xóm hôm qua khuyên Phó Cảnh Diệu không nên xen vào chuyện nhà người khác mở cửa ra, nhìn thấy cậu thì ngẩn người. “Cậu bé, sao cậu lại ở đây? Chẳng phải đã nói với cậu rồi...”

Phó Cảnh Diệu không đợi người này nói xong, liền lao vào nhà, nhìn xong quanh liền thấy một chiếc búa, không nói lời nào liền cầm búa đi ra. Người hàng xóm kia bị cậu dọa, không nói gì nữa, chỉ đứng trơ mắt nhìn Phó Cảnh Diệu cầm búa nhà mình, dùng sức đánh vào cửa nhà Hạ Quỳnh.

Trải qua nhiều ngày rèn luyện ở trường cảnh sát, sức của Phó Cảnh Diệu so với trước kia lớn hơn rất nhiều, đập búa hai ba cái liền phá được cánh cửa gỗ kia ra. Sau khi phá cửa, mùi ga lại càng nồng đậm hơn trước, Phó Cảnh Diệu che mũi, chạy vào phòng bếp, đóng van ga lại, mở cửa sổ ra, sau đó chạy đến phòng khác, quả nhiên là Hạ Quỳnh đang nằm trên ghế sofa, cô bình thần nhắm mắt lại, dù cậu có gọi thế nào, cô cũng

không phản ứng lại.

Phó Cảnh Diệu ôm lấy Hạ Quỳnh, thân thể lạnh như băng của cô kề sát với cơ thể ấm áp của Phó Cảnh Diệu, khiến tâm trạng bối rối của Phó Cảnh Diệu lạnh đi một nửa.

Phó Cảnh Diệu đưa Hạ Quỳnh đến bệnh viện của khu vực, dưới sự chữa trị của bác sĩ, Hạ Quỳnh đã thoát khỏi trạng thái nguy hiểm, có điều vẫn chưa tỉnh lại.

Hạ Quỳnh tự sát gây nên một hồi sóng to gió lớn ở quê, có người hàng xóm còn nhiệt tình chạy đến quán mặt trượt báo với cha của Hạ Quỳnh, ông ta nghe thấy, mắt cũng không rời khỏi bàn mặt trượt lấy một giây, chỉ thản nhiên nói: “Không chết là được rồi, chết rồi thì ai đi kiếm tiền?”

Khi Phó Cảnh Diệu nghe đến chuyện này, cậu đã chăm sóc Hạ Quỳnh ở bệnh viện được một ngày. Hô hấp của Hạ Quỳnh rất nhẹ, cô lại đang hôn mê, Phó Cảnh Diệu

rất sợ cô sẽ bất ngờ rời đi, nên không dám thả lỏng mình dù chỉ một giây.

Phó Cảnh Diệu nghĩ, cô ngủ cũng tốt, ít nhất thì sẽ không phải nghe lời nói lạnh lùng của cha mình.

Nhưng sau khi cô tỉnh thì sao?

Mã Tu Hòa gọi điện cho Phó Cảnh Diệu, nói cho cậu là cậu ta đã cố hết sức kéo dài thời gian với huấn luyện viên, nhưng nếu quá giờ gác hôm nay Phó Cảnh Diệu vẫn chưa trở về, cộng với lỗi sai của ngày hôm qua, thì hình phạt sẽ không chỉ đơn giản là chạy bộ, nghiêm trọng hơn nữa còn có thể bị đuổi học.

Tiền thoái lưỡng nan, Phó Cảnh Diệu đành nhờ người ở giường bên cạnh để ý Hạ Quỳnh hộ cậu, nếu cô ấy tỉnh lại thì hãy báo với cậu đầu tiên.

Trước khi đi, Phó Cảnh Diệu còn nhìn không được mà quay lại nhìn Hạ Quỳnh, khuôn mặt tái nhợt của cô nằm trên chiếc giường bệnh trắng tinh lại càng có vẻ cô đơn hơn. Cậu lại quay người trở lại, hôn nhẹ lên trán cô.

Sau đó cậu mượn y ta một chiếc bút, viết lên lòng bàn tay cô chữ gì đó.

Cuối cùng Phó Cảnh Diệu cũng nặng nề trở lại trường cảnh sát trước giờ đóng cửa, sau khi nhận sự cảnh cáo nghiêm khắc từ huấn luyện viên, cậu liền cầm điện thoại, mong có thể nhận được tin cô bình an tỉnh lại. Nhưng đến tận ngày thứ ba cậu trở lại trường cảnh sát, cậu mới nhận được tin tức từ người nằm ở giường bên cạnh Hạ Quỳnh, người nọ khó xử báo với cậu, không thấy Hạ Quỳnh đâu.

Phó Cảnh Diệu ở trường cảnh sát liền lo lắng như ngồi trên chảo lửa, vì cố tình vi phạm quy định hai lần nên trong thời gian ngắn cậu không thể ra ngoài trường, cậu gọi cho tất cả những người có quan hệ với Hạ Quỳnh, nhưng không ai biết cô đang ở đâu.

Phó Cảnh Diệu ăn không ngon, ngủ không yên đến công trường cảnh sát, cậu cũng không biết chắc, sau khi trải qua những chuyện như vậy, Hạ Quỳnh có còn đến trường cậu nữa hay không.

Cậu cũng không mong đợi gì nhiều, cậu chỉ hi vọng Hạ Quỳnh có thể sống tốt là được rồi.

Phó Cảnh Diệu nghĩ về Hạ Quỳnh đến mất hồn, đến tận khi có người gọi cậu mấy tiếng cậu mới hoàn hồn.

“Cậu nhóc, đúng rồi, là cậu!” Bảo vệ trường cảnh sát vẫy vẫy tay với cậu. “Cậu tên là Phó Cảnh Diệu đúng không?”

Phó Cảnh Diệu bước đến: “Vâng.”

“Vậ đúng rồi.” Bảo vệ tìm tìm trong mớ giấy hỗn độn trên bàn, lấy ra một phong thư, “Đây là thư gửi cho cậu.”

Phó Cảnh Diệu khó hiểu nhận chiếc phong bì, cúi đầu nhìn thoáng qua chữ viết trên đó, tim cậu chợt đập nhanh hơn một nhịp.

“Chú ơi, chú nhận được bức thư này là khi nào vậy ạ?”

“Mới sáng sớm nay.”

Trên bức thư không có dấu của bưu điện, vậy là bức thư này đã được người nào đó tự mình đưa đến đây. “Bức thư này có phải là do cô gái hay xuất hiện ở đây đưa đến phải không chú?”

“Đúng vậy, sao cậu biết?”

Phó Cảnh Diệu vô cùng kích động, hai tay run run. Cậu cố gắng trả lời vấn đề của chú bảo vệ xong liền chạy nhanh về kí túc xá, mở thư.

Phó Cảnh Diệu.

Trước kia khi đọc tiểu thuyết, em đều thắc mắc, vò sao ở mỗi bức thư, mở đầu đều có câu “Khi anh đọc được bức thư này, em đã rời đi rồi.” Đến giờ phút này, sau khi trải qua mọi chuyện, rốt cuộc em mới hiểu được, thì ra vì không muốn ly biệt sau khi gặp nhau, nên mới để lại sự lưu luyến ấy trong thư,

Quyết định rời đi này, thực ra là chuyện em đã muồn từ rất lâu rồi. Nhưng khi ấy cách em chọn để ‘rời

đi' đó chính là cái chết. Sau khi anh cứu em từ ranh giới giữa sự sống và cái chết, mặc dù khi anh bên cạnh em ở bệnh viện em không thể mở mắt, nhưng em vẫn cảm nhận được điều đó.

Trước kia em vẫn luôn cố gắng bảo vệ hình tượng hoàn hảo trước mặt mọi người là vì mẹ em đã đặt tên cho em là Hạ Quỳnh, vì bà luôn hy vọng cuộc sống của em sẽ luôn tích cực hướng về phía trước, không được oán trời trách đất. Cho nên em cũng không oán giận vì sao ông trời lại cho em gặp một gia đình như vậy, em.... Chỉ là không cam lòng mà thôi.

Nếu trước khi mẹ em qua đời, em có thể làm bạn với bà nhiều hơn một chút thì tốt rồi.

Nếu trước khi cha em đắm chìm trong cờ bạc, em có thể khuyên giải ông ấy mấy câu thì có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Nếu khi em gặp khó khăn, em có thể cố gắng nhiều hơn chút nữa thì mọi chuyện cũng sẽ khác.

Trước khi mở van ga, em đã nhớ lại về rất nhiều chuyện em không cam lòng, nhưng trên đời này, điều em cảm thấy may mắn nhất là, em được gặp anh, Phó Cảnh Diệu.

Em từng bất lực, vô số lần hy vọng sẽ có người có thể cứu em, rồi anh xuất hiện.

Đối với em, anh là anh hùng, là mặt trời của em.

Sau khi được cứu sống, em tỉnh dậy, thấy ánh nắng buổi sớm chiếu qua cửa sổ, còn cả dòng chữ anh ghi trên bàn tay em, “Chờ anh, nhất định anh sẽ cứu em.”, rõ ràng đến như thế, cho em một năng lượng lớn đến như vậy.

Cho nên em quyết định, sẽ rời đi bằng một cách khác, đến nơi nào thì em vẫn chưa quyết định, nhưng mà, em sẽ không dừng bước.

Vì người có thể cứu em, là chính em.

Phó Cảnh Diệu, cảm ơn anh đã đến.

Thật ra, em rất thích anh.

Sau này gặp lại.

Hạ Quỳnh.

P.s Nếu....

Bức thư này là thứ cuối cùng Hạ Quỳnh để lại cho Phó Cảnh Diệu trước khi rời đi. Từ đó về sau, cậu không tìm được dấu vết nào của cô, cũng không ai biết rốt cuộc cô đã đi đâu.

Nhưng cậu biết, Hạ Quỳnh nhất định sẽ sống tốt.

Sẽ có một ngày, cậu trở nên lớn mạnh, cậu nhất định sẽ gặp lại cô.

Thoáng một cái đã qua bốn năm.

Phó Cảnh Diệu thuận lợi tốt nghiệp trường cảnh sát,

cũng vượt qua được cuộc thi dành cho công nhân viên chức, không lâu nữa, cậu sẽ chính thức đến thành phố Hương nhận chức, điều may mắn hơn nữa là, người anh em tốt của cậu, Mã Tu Hòa cũng được điều về chung cục cảnh sát với cậu.

Bốn năm dài đằng đẵng qua đi, bạn bè đều nói Phó Cảnh Diệu đã thay đổi rất nhiều, ngoại hình trở nên rắn rỏi hơn, tính cách cũng bình tĩnh, trưởng thành hơn rất nhiều. Nhưng chỉ có một điều chỉ Phó Cảnh Diệu mới biết, người có thể khuấy đảo tâm tình của cậu, vẫn chỉ có một.

Cậu vẫn luôn đợi cô trở về.

Một ngày trước khi đến thành phố Hương, Phó Cảnh Diệu chuẩn bị hành lý xong, liền đến nhà ga, mua một vé về quê,

Mỗi kì nghỉ, Phó Cảnh Diệu đều sẽ trở về quê để thăm cha mẹ, bạn bè, nhưng lần trở về này lại không như vậy. Cậu không về nhà, mà đến một chỗ khác ở quê.

Người không thể quên nổi chỉ có một, mà còn một cậu cậu cũng không thể quên được.

Sau nhiều năm trở lại trường trung học, Phó Cảnh Diệu có rất nhiều cảm xúc, dáng vẻ cậu cao lớn, bước chân luôn rất dài, nhưng chỉ có hôm nay, cậu bước đi rất chậm.

Mỗi bước đều tràn ngập sự mong chờ, mỗi bước đều mang theo sự lưu luyến.

Cuối cùng cậu cũng bước đến sân bóng rổ, đứng ở cạnh sân bóng rổ, ánh mắt chăm chú, dạt dào tình ý.

Cậu nghe thấy tiếng tim mình đang đập nhanh dần.

Cậu nhớ đến bức thư bốn năm trước, cuối thư cô đã viết một câu.

“P.s: Nếu... Bốn năm sau, anh vẫn còn thích em, em sẽ đợi anh ở sân bóng rổ tại trường trung học ở quê của chúng ta.”

Tất nhiên là anh vẫn thích em, vẫn thích em, mãi

mãi không hồi hận.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của anh, từ từ quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô há miệng thở dốc, dường như muốn gọi tên anh, như rồi dừng lại một chút, cuối cùng là mỉm cười.

Phó Cảnh Diệu rút cuộc cũng hiểu ra, màu của mặt trời không phải là màu vàng hay màu cam.

Mà là khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của em.

~~~~~ Suy nghĩ của tác giả: Hôm qua viết rất lâu, nhưng vẫn không viết được sao cho vừa lòng, hôm nay sau khi sửa đi sửa lại, cuối cùng cũng viết xong phần ngoại truyện này.

Từ nay, “Hợp Âm Thứ Bảy” đã chính thức kết thúc,

Giờ nhìn lại, thật sự có rất nhiều chỗ không ổn, nhưng mà tôi lại rất mong chờ câu chuyện mới.

Nếu mọi người thích văn phong của tôi, hi vọng chúng ta có thể gặp nhau ở một câu chuyện khác.

TOÀN VĂN HOÀN